Victoria Holt

FEMEIA DIN UMBRĂ

FEMEIA DIN UMBRĂ

are tot ceea ce-i trebuie unui roman de succes; personaje de neuitat, o tandră poveste de dragoste și un final magic și surprinzător

COLECȚIA DRAGOSTE SI MISTER

bestseller

VICTORIA HOLT

este o maestră de necontestat a romanului de dragoste şi mister. Cărţile sale au devenit bestseller-uri, fiind tipărite în peste 75 milioane de exemplare. Victoria Holt captivează cititorii din întreaga lume cu romane ce abundă în intrigi, romantism şi situaţii imprevizibile. Romane ce se citesc pe nerăsuflate...

FEMEIA DIN UMBRĂ

Cînd Anna Brett porneşte în călătorie spre una din insulele din Pacific, este deja îndrăgostită fără speranţă de căpitanul Redvers Stretton. Prinşi într-o urzeală de intrigi, Anna şi Redvers încearcă să lupte împotriva dragostei mistuitoare ce ameninţă să-i copleşească.

Pe insula Coralle, cu credinţele ei primitive în vrăjitorie şi în forţele întunericului, adevărul despre căpitan iese la iveală... Şi enigma obsedantă a ***Femeii din umbră*** este, în sfîrşit, dezvăluită.

"O lectură obligatorie... Victoria Holt este expertă în a crea personaje pline de personalitate şi o atmosferă încărcată de suspense."

WOMAN'S JOURNAL

ISBN 973-96381-1-2

Lei 2900

VICTORIA HOLT

Femeia din umbră

Traducere de Claudia Vilan

Editura KARAT
Bucureşti 1994

The Secret Woman **by Victoria Holt**

Copyright Mark Hamilton as Literary Executor to the Estate of the late E.A.B. Hibbert

Coperta: Alexandru Bercaru

© Editura KARAT – 1994

Suka spunea: *„Această piatră povesteşte legenda femeii din umbră. Totdeauna au existat asemenea femei. Trăiesc în lumea largă. Râvnesc la bărbatul alteia şi pentru asta ucid. Şi atunci când ucid, sunt prinse şi spânzurate de un pom…”*

Mă simţeam înfrigurată ca de un vânt rece, dar soarele era la fel de fierbinte ca întotdeauna. Mă uitam fix la figura de piatră şi, pe măsură ce o priveam, părea să ia forma distinctă a unei femei. Era ca şi când îşi întindea braţele spre mine – spre mine!

Râvnisem la bărbatul alteia…

Capitolul 1

QUEEN'S HOUSE[1]

Când mătuşa Charlotte a murit pe neaşteptate, mulţi au crezut că eu o omorâsem şi că, dacă n-ar fi existat mărturia infirmierei Loman la anchetă, verdictul ar fi fost de crimă comisă de una sau mai multe persoane necunoscute. S-ar fi scormonit secretele întunecate de la *Queen's House* şi adevărul ar fi ieşit la iveală.

*„Evident, nepoata aia a ei a avut un motiv", s*e spunea.

Motivul era averea mătuşii Charlotte, cară îmi revenea după moartea ei. Dar cât de diferit era totul de ceea ce părea să fie!

Chantel Loman, cu care mă împrietenisem în lunile petrecute cu noi la *Queen's House,* râdea de acele bârfe.

— Oamenii *trebuie* să aibă o dramă. Dacă drama nu există, o inventează. O moarte subită este mană cerească pentru ei. Desigur că vorbesc. Nu le da atenţie. Eu aşa fac.

I-am explicat că ea nu era nevoită să le dea atenţie. A râs de mine.

— Totdeauna eşti atât de logică, Anna. Sunt convinsă că, dacă acelor caţe bătrâne şi rele li s-ar fi îndeplinit dorinţa şi te-ai fi aflat pe banca acuzării, ai fi îmblânzit şi judecătorul şi juriul şi procurorii. Eşti capabilă să-ţi porţi şi singură de grijă.

Măcar de ar fi fost adevărat! Dar Chantel nu ştia nimic despre nopţile nedormite; stăteam în pat făcând planuri, încercând să-mi ordonez gândurile şi să văd cum aş putea începe o viaţă nouă în altă parte şi astfel să scap pentru totdeauna de coşmarul care mă bântuia. Dimineaţa, lucrurile se mai schimbau. Raţiuni practice îşi croiau drum către mine. Nu puteam pleca pentru că nu aveam mijloace financiare. Căţele bârfitoare cunoşteau prea puţin adevărata situaţie. Pe deasupra, nu aveam de gând să fiu

1 *Queen's House* (engl.) - Casa Reginei (N.T.)

laşă şi să fug. Atât timp cât cineva era nevinovat, ce importanţă avea părerea lumii despre acea persoană?

Un paradox prostesc – mi-am spus; nevinovaţii suferă adesea când sunt suspectaţi şi nu e suficient să fii nevinovat, trebuie să şi dovedeşti asta.

Dar nu puteam să fug, aşa că mi-am pus – cum spunea Chantel – o mască, arborând o indiferenţă rece. Nimeni nu trebuia să ştie cât de mult mă afectau calomniile.

Am încercat să văd lucrurile în mod obiectiv. De fapt, nu aş fi putut să îndur acele luni dacă nu aş fi considerat cele întâmplate o ficţiune, o dramă reprezentată pe o scenă, personajele principale fiind victima şi suspectul – mătuşa Charlotte şi eu însămi – iar cele secundare, infirmiera Chantel Loman, doctorul Elgin, doamna Morton, menajera, camerista Ellen şi doamna Buckle, care venea să facă zilnic curăţenie în casă. Voiam să mă conving pe mine însămi că nu se întâmplase nimic şi că, într-o dimineaţă, când mă voi trezi, voi constata că totul a fost un coşmar.

Aşa că nu eram logică, ci neghioabă şi nici măcar Chantel nu ştia cât de vulnerabilă eram. Nu îndrăzneam să privesc nici în trecut, nici în viitor. Şi, când m-am văzut în oglindă, mi-am dat seama că figura mea se schimbase. Aveam douăzeci şi şapte de ani şi îmi arătam vârstă. Până atunci, păream mai tânără. Mă imaginam la treizeci şi şapte… la patruzeci şi şapte… încă locuind la *Queen's House,* îmbătrânind tot mai mult, bântuită de spiritul mătuşii Charlotte. Şi bârfele ar fi continuat, nefiind niciodată pe deplin uitate iar cei ce acum încă nu erau născuţi ar fi spus într-o zi*: „Asta e bătrâna domnişoară Brett. A fost un scandal, cu mult timp în urmă. Niciodată nu s-a ştiut exact ce a fost. Cred că a omorât pe cineva".* Nu trebuia să se ajungă la asta. Erau zile când îmi promiteam că voi fugi departe, voi evada, dar încăpăţânarea mea nativă mă cuprindea din nou. Eram fiică de soldat. De câte ori nu-mi spusese tata: „*Niciodată nu întoarce spatele necazului. Privește-l totdeauna în faţă*". Tocmai asta încercam să fac, când Chantel mi-a venit în

ajutor. Dar povestea începe înainte de asta.

Când m-am născut, tata era căpitan în armata indiană. Era fratele mătuşii Charlotte. Ea însăşi avea multe dintre însuşirile unui soldat. Oamenii sunt imprevizibili, deşi par să se încadreze în nişte tipare. Deseori poţi spune că eE sau ea este aşa sau aşa. Dar foarte rar oamenii corespund pe deplin acestor tipare. O fac până la un anumit punct, apoi se abat foarte mult de la ele. Aşa s-a întâmplat şi cu tata şi cu mătuşa Charlotte. Tata era devotat profesiei sale. Pentru el, armata era mai importantă decât orice pe lume. De fapt, nu prea mai exista altceva pentru el. Mama spunea adesea că, dacă l-ar fi lăsat, ar fi condus gospodăria ca pe o tabără militară, iar pe noi ne-ar fi tratat ca pe nişte soldaţi. Ar fi spus pasaje din *Regulamentul Militar* la micul dejun, spunea ea ironic. Tata râdea mânzeşte privind-o pe mama, căci din cauza ei se abătuse de la tipar. Se întâlniseră când tata se întorcea acasă din India. Mama mi-a povestit despre întâlnirea lor în ceea ce eu numeam *felul ei frivol de a fi.* Niciodată nu era în stare să rămână la subiect şi se abătea, aşa că trebuia s-o aduci înapoi dacă te interesa cu adevărat subiectul iniţial. Uneori era mai palpitant s-o laşi să divagheze. Dar mă interesa cum s-au întâlnit părinţii mei, aşa că am adus-o înapoi la subiect". Nopţi cu lună pe punte. Scumpa mea, nici nu ştii cât poate fi de romantic… Cerul întunecat şi stelele ca nişte giuvaere… şi muzica… şi dansul… Porturile străine şi acele bazaruri fantastice. Această brăţară dumnezeiască… Oh, îmi amintesc de ziua în care am cumpărat-o împreună…"

Trebuia s-o aduc înapoi la subiect. Da, a continuat ea, dansase cu ofiţerul superior şi-l observase pe soldatul înalt, atât de distant şi pariase că îl va face să danseze cu ea. Desigur că reuşise şi, două luni mai târziu, se căsătoriseră în Anglia". Mătuşa ta, Charlotte, era furioasă. Doar nu credea că bietul om era un eunuc?"

Conversaţia cu ea era amuzantă şi spumoasă – chiar picantă. Mă fascina aşa cum trebuie că-l fascinase şi pe tata. Mă temeam că semănăm mai mult cu el decât cu ea.

În primii ani ai vieţii am locuit împreună cu părinţii, deşi stăteam mai mult cu dădaca mea indiană decât cu ei. Mai am încă amintiri vagi ale unor flori strălucitor colorate, ale unor oameni cu pielea închisă, spălându-şi hainele în râu. Îmi amintesc cum mă plimbam cu doica într-o trăsură descoperită şi treceam pe lângă cimitirul de pe deal unde, aşa cum mi s-a spus, cadavrele erau lăsate în aer liber pentru a putea deveni din nou parte integrantă din pământ şi aer. Mi-amintesc de vulturii cu ochi răi, adunaţi sus, în copaci. Mă făceau să tremur de frică.

A venit apoi vremea să mă întorc în Anglia. Am călătorit împreună cu părinţii şi am trăit şi eu acele nopţi tropicale pe mare, când stelele păreau giuvaere prinse pe cerul de catifea bleumarin, pentru a-şi pune mai bine în valoare strălucirea. Am auzit muzica şi am văzut lumea dansând. Eram sub influenţa puternică a celor spuse de mama, cea mai frumoasă fiinţă din lume, cu straiele ei lungi, cu părul negru strâns în vârful capului şi cu flecăreala ei neîncetată.

— Scumpa mea, va fi numai pentru o perioadă scurtă. Tu trebuie să capeţi o educaţie, iar noi trebuie să ne întoarcem înapoi, în India. Dar vei sta cu mătuşica Charlotte.

Era normal ca ea s-o numească mătuşică. Dar mătuşa Charlotte a fost totdeauna mătuşă pentru mine. Fără diminutiv.

— Te va iubi, scumpa mea, pentru că îi porţi numele – mă rog, parţial. Ei au vrut să te botezăm Charlotte dar nici prin minte nu mi-a trecut să-mi botez scumpa mea fiică astfel. Mi-ar fi amintit totdeauna de ea…

Se străduia să mi-o prezinte pe mătuşa Charlotte într-o lumină cât mai favorabilă.

Oamenii ţin totdeauna la cei care le poartă numele. Dar nu numai Charlotte – mi-am spus – e prea sobru. Aşa că te-am botezat Anna-Charlotte. Ţi-am spus Anna pentru a nu avea două Charlotte în familie. Ei, unde rămăsesem? Mătuşica ta Charlotte… Da, scumpa mea, trebuie să mergi

la şcoală, comoara mea, dar sunt şi vacanţe. Nu poţi să străbaţi întreg drumul spre India în vacanţe, nu-i aşa? Deci mătuşica Charlotte te va avea ca oaspete la *Queen's House.* Nu-i aşa că sună minunat? Regina Elisabeta a dormit acolo, aşa cred. De acolo îşi trage casa numele. Şi apoi… cât ai clipi… o, doamne, cum zboară timpul! Vei termina şcoala şi vei veni înapoi să locuieşti cu noi. Iubita mea, abia aştept ziua aceea. Ce minunat va fi să iau masa cu fiica mea, zise ea cu o strâmbătura nostimă. Va fi o compensaţie pentru faptul că îmbătrânesc.

Prin felul în care vorbea, putea face orice să pară atrăgător. Putea să îndepărteze anii cu o simplă mişcare a mâinii. M-a făcut să nu mă gândesc nici la şcoală, nici la mătuşa Charlotte, ci numai la zilele în care răţuşca cea urâtă, care eram atunci, se va transforma într-o lebădă, semănând exact cu mama.

Aveam şapte ani când am văzut pentru prima oară *Queen's House.* Trăsura care ne-a adus de la gară ne-a purtat pe străzi foarte diferite de cele din Bombay. Oamenii păreau netulburaţi, calmi, casele impunătoare. Ici şi colo o tentă de verde în grădini, un verde cum nu văzusem în India, adânc şi rece. O burniţă uşoară plutea în aer. Am zărit fluviul. Oraşul Langmouth era aşezat în estuarul fluviului Lang şi de aceea devenise un port cu un trafic foarte intens; Fragmente din conversaţia cu mama îmi erau încă vii în memorie.

— Ce vapor mare! Priveşte, scumpa mea! Cred că aparţine acelor oameni… cum îi cheamă, dragă? Oamenii aceia puternici şi bogaţi care stăpânesc jumătate din Langmouth şi jumătate din Anglia.

Vocea tatălui meu interveni:

— Vrei să spui familia Crediton, draga mea. Au o linie maritimă foarte prosperă, dar exagerezi când spui că stăpânesc jumătate din Langmouth, deşi nu e mai puţin adevărat, că şi Langmouth le datorează o parte din prosperitatea sa.

Familia Crediton! Numele mi-a rămas în minte.

— Sunt demni de un astfel de nume[2], a zis man Respectabila familie Crediton. Tata şi-a strâns buzele, aşa cum făcea ori de câte ori vorbea cu mama. Asta însemna că îi venea să râdă, dar considera că nu ar fi fost demn ca un ofiţer să facă aşa. La naşterea mea, fusese avansat la gradul de maior şi de aceea se simţea obligat să fie mai sobru. Era inabordabil, riguros, onorabil. Şi eram la fel de mândră de el cum eram de mama.

Am ajuns la *Queen's House.* Trăsura s-a oprit în faţa unui zid de cărămidă roşie, cu o poartă din fier forjat. Era foarte captivant pentru că, stând acolo şi privind zidul vechi, nu ştiai cam ce ar fi putut fi de partea cealaltă. Şi, când poarta a fost deschisă şi am intrat, închizându-se apoi în urma noastră, am avut impresia că păşesc într-o altă epocă.

Lăsasem în urmă Langmouth-ul din epoca victoriană, devenit prosper datorită harnicei familii Crediton şi păşisem înapoi cu trei sute de ani.

Grădina cobora până la fluviu. Era bine întreţinută, fără a fi însă foarte bine îngrijită sau suficient de mare. Aş spune că avea cel mult trei sferturi de pogon. Două peluze erau despărţite de o potecă cu un pavaj ciudat, iar pe peluze erau plantate tufe care înfloreau, fără îndoială, primăvara sau vara. În acea perioadă a anului erau drapate cu pânze de păianjen pe care străluceau picături de rouă. Era plantat un strat de margarete de septembrie ce păreau a fi nişte steluţe mov, precum şi de crizanteme roşii şi aurii. Mirosul proaspăt al pământului reavăn, al ierbii, al frunzişului verde şi mireasma suavă a florilor erau atât de diferite de parfumul greu al florilor ce creşteau, din abundenţă, în aerul fierbinte şi umed al Indiei!

O potecă ducea la casa cu trei etaje. Mai degrabă întinsă decât înaltă, era construită din aceeaşi cărămidă roşie ca şi zidul. Avea o uşă mare, din fier, prevăzută cu un clopot greu, din bronz, iar ferestrele aveau zăbrele. Mi se

---

2 în limba engleză Crediton vine de la *credit* care înseamnă reputaţie, nume bun. (N.T.)

părea că plutea în aer un fel de ameninţare stranie, dar putea fi şi din cauză că urma să fiu lăsată aici, în grija mătuşii Charlotte, în timp ce părinţii mei se întorceau la viaţa lor veselă şi plină de culoare. De fapt, ăsta era adevărul. Nu exista nicio ameninţare, nicio premoniţie. Nu credeam în asemenea lucruri.

Totuşi, până şi mama se simţea copleşită. Dar mătuşa Charlotte avea darul de a copleşi pe oricine.

Tata – care nu era atât de sever cum pretindea a fi – părea conştient de teama mea. Credea, poate, că sunt prea mică pentru a fi lăsată la discreţia şcolii şi a mătuşii Charlotte la *Queen's House.* Dar nu era ceva neobişnuit. Aşa se întâmpla cu foarte mulţi tineri. Tata îmi spunea că merita să trec prin asemenea experienţă pentru că aşa învăţam să devin independentă, să privesc viaţa în faţă, să stau pe propriile mele picioare. Avea o mulţime de clişee pentru asemenea situaţii. Încerca să mă avertizeze.

— Este considerată o casă foarte interesantă. O să vezi că şi mătuşa Charlotte e o femeie interesantă. Se ocupă cu comerţul. Se pricepe foarte bine. Cumpără şi vinde mobilă veche şi valoroasă. O să-ţi povestească despre afacerile ei. Tocmai ăsta este motivul pentru care păstrează o casă atât de veche. Aici îşi ţine mobila pe care o cumpără, iar clienţii vin să o vadă. Nu poate să o păstreze pe toată în magazin. Şi bineînţeles, acest soi de negoţ nu este unul obişnuit, deci este foarte respectabil ca mătuşa Charlotte să se ocupe cu aşa ceva. Nu este ca şi când ai vinde unt sau zahăr la o tejghea.

Aceste diferenţe sociale mă nedumereau, dar eram prea impresionată de tot ce era în jurul meu pentru a-mi păsa de asemenea fleacuri.

Tata a tras de şnur. Clopotul cel vechi a sunat şi, după câteva minute, uşa a fost deschisă de Ellen care, cu o scurtă reverenţă, ne-a poftit să intrăm.

Am păşit într-un hol întunecos. Se întrezăreau forme stranii şi am văzut că încăperea nu era mobilată, ci înţesată cu mobilă. Erau câteva pendule, unele dintre ele

minuţios lucrate în bronz aurit. Ticăitul lor se auzea foarte clar în liniştea din jurul nostru. Am să asociez totdeauna ticăitul ceasornicelor cu *Queen's House.* Am remarcat două vitrine chinezeşti, nişte scaune şi câteva măsuţe, o bibliotecă şi un birou. Erau pur şi simplu *puse* acolo, nu aranjate.

Ellen dispăruse şi o femeie se îndrepta spre noi. La început am crezut că era mătuşa Charlotte. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era menajera, după boneta albă şi halatul negru pe care le purta.

— Bine v-am găsit, doamnă Morton, spuse tata, care o cunoştea foarte bine. Am sosit împreună cu fiica noastră.

— Doamna este în salon, a replicat doamna Morton. O voi anunţa că aţi ajuns.

— Vă rog foarte mult, a adăugat tata.

Mama se uita la mine.

— Nu-i aşa că este fascinant? a şoptit pe jumătate înfricoşată. Mi-am dat seama că, de fapt, nu gândea aşa, dar voia ca eu s-o cred.

— Toate aceste lucruri valoroase, nepreţuite! Uită-te la acest birou! Pun rămăşag că a aparţinut regelui Barbarinilor!

— Beth, a dojenit-o tata, indulgent.

— Şi priveşte ghearele de la braţele fotoliului ăla. Sunt sigură că au o semnificaţie. Gândeşte-te numai, scumpa mea, că ai putea să o descoperi! Mi-ar plăcea să ştiu totul despre aceste obiecte încântătoare.

Doamna Morton se înapoiase.

— Doamna vă pofteşte de îndată în salon.

Am urcat o scară pe al cărei perete erau tapiserii şi câteva picturi în ulei. Am ajuns într-o cameră ce părea umplută cu şi mai multă mobilă. Din ea se ajungea în altă cameră şi din aceea în alta, care era salonul mătuşii Charlotte.

Stătea acolo, înaltă, uscăţivă. Parcă era tata, îmbrăcat în haine femeieşti. Părul ei castaniu, pe jumătate încărunţit, era strâns într-un coc pe ceafă. Purta fustă,

jachetă de tweed şi o bluză oliv, ca şi ochii ei. Mai târziu am văzut că ochii împrumutau nuanţa hainelor pe care le purta. Şi cum, de obicei, purta nuanţe de gri şi verde închis, ochii ei păreau să aibă aceeaşi tentă. Era o femeie neobişnuită. Micul ei venit i-ar fi dat posibilitatea să trăiască într-un orăşel liniştit de provincie, făcând vizite mondene prietenilor, lăsându-le cartea de vizită, poate având chiar trăsură proprie, participând la organizarea unor acţiuni filantropice pe lângă biserică, făcând opere de caritate. Dar nu! Pasiunea ei pentru mobila de valoare şi pentru porţelanuri devenise o obsesie. Aşa cum tata se abătuse de la tiparul de soldat căsătorindu-se cu mama, tot la fel făcuse şi ea cu antichităţile ei. Devenise o femeie de afaceri – un fenomen straniu în această epocă victoriană. O femeie care vindea şi cumpăra şi care ştia atâtea lucruri despre antichităţi şi despre negoţ, încât putea fi comparată cu bărbaţii. Mai târziu, aveam să-i văd faţa aspră luminată la vederea unor piese valoroase de mobilier şi aveam s-o aud vorbind cu pasiune despre ornamentaţia unei vitrine *Sheraton.* Dar în acea zi totul era atât de uluitor pentru mine! *Queen's House* nu semăna deloc cu o casă obişnuită. Nu mi-o puteam imagina ca pe o locuinţă, ca pe un cămin.

— Desigur, spunea mama, căminul tău adevărat este la noi. Aici vei locui numai în timpul vacanţelor. Şi peste câţiva ani…

Dar nu mă puteam gândi la anii care aveau să treacă, aşa de simplu cum făcea mama.

Nu am rămas peste noapte la mătuşa Charlotte, ci ne-am dus direct la şcoala mea din Sherborne, iar părinţii mei au tras la un hotel din apropierea şcolii unde au rămas până ce s-au întors înapoi în India: Am fost emoţionată de gestul lor pentru că ştiam că, dacă s-ar fi dus la Londra, mama s-ar fi simţit minunat; ar fi fost mai potrivit pentru felul ei de a fi.

— Am dorit să ştii că nu suntem departe, în caz că şcoala devine prea obositoare – măcar la început, a spus mama. Abaterea de la felul ei obişnuit de a fi, îmi plăcea să cred că se datora dragostei ei pentru mine şi pentru tata,

pentru că nu te-ai fi aşteptat ca o superficială ca ea să fie capabilă de atât de multă iubire şi înţelegere.

Cred că am început s-o urăsc pe mătuşa Charlotte auzind-o cum o critica pe mama.

— O prostănacă – spunea mătuşa. Nu l-am putut înţelege niciodată pe tatăl tău.

— Eu pot să-l înţeleg, i-am replicat ferm. Eu pot să înţeleg pe oricine. Mama este altfel decât ceilalţi. Şi speram ca privirea mea necruţătoare s-o facă să priceapă că spuneam *ceilalţi,* dar mă gândeam la ea.

Cel mai greu de suportat a fost primul an de şcoală, dar vacanţa a fost şi mai cumplită. Plănuisem chiar să mă îmbarc clandestin pe un vas care naviga spre India. Am convins-o pe Ellen, care mă însoţea în timpul plimbărilor, să mă conducă la docuri, de unde puteam să mă uit la vapoare, întrebându-mă mereu oare unde se duceau.

— Acela e un vas al companiei *Lady Line* – îmi spunea Ellen, cu mândrie. Aparţine familiei Crediton. O priveam lung în timp ce îmi vorbea despre calităţile navei. E un c*lipper* – îmi explica ea. Una dintre cele mai rapide nave. Se duce să aducă lână din Australia şi ceai din China. Priveşte! Ai văzut vreodată un vas atât de frumos?

Ellen era mândră de cunoştinţele ei. Se născuse în Langmouth şi mi-am amintit că Langmouth-ul era prosper datorită familiei Crediton. Mai mult chiar, mândria ei era justificată şi de faptul că avea o soră, Edith, cameristă la castelul Crediton. Avea să mă ducă să văd castelul, dar numai pe dinafară, ceva mai târziu.

Fiindcă visam să fug în India, eram fascinată de nave. Mi se părea romantic faptul că străbăteau întreaga lume încărcând şi descărcându-şi mărfurile: banane şi ceai, portocale şi pastă de lemn pentru a face hârtie în fabrica cea mare pe care familia Crediton o înfiinţase şi care dăduse de lucru multor locuitori ai Langmouth-ului.

Se construise şi docul nou, recent inaugurat de însăşi Lady Crediton. Era cu adevărat *cineva* Lady Crediton, spunea Ellen. A fost alături de Lord Crediton în tot ceea ce

a întreprins şi cu greu te-ai fi aşteptat ca o Lady să fie aşa. I-am spus că mă aşteptam la orice din partea familiei Crediton.

Ellen a dat din cap a aprobare. Începeam să cunosc câte ceva despre locurile unde trăiam. Era extraordinar – îmi explica Ellen – să vezi cum un vas intră în port sau se îndepărtează, să vezi pânzele albe umflate de vânt şi pescăruşii ţipând şi rotindu-se încolo şi încoace. Eram de aceeaşi părere.

Vasele companiei *Lady Line* purtau nume de doamne, naiade sau amazoane. Un tribut plătit de Sir Edward către Lady Crediton, care fusese alături de ei tot timpul şi care avea o minte croită pentru afaceri – lucru remarcabil pentru o femeie.

— Este într-adevăr foarte romantic, ofta Ellen.

Desigur că era. Familia Crediton era romantică. Erau inteligenţi, bogaţi şi, de fapt, un fel de supraoameni, spuneam eu cu ironie.

— Nu fi obraznică! obiecta Ellen.

Mi-a arătat castelul Crediton. Era construit pe o stâncă înaltă, cu faţa spre mare. O fortăreaţă enormă, din piatră cenuşie, cu metereze şi turn de apărare – întocmai ca un castel. Am întrebat-o pe Ellen dacă nu cumva era puţin ostentativ, pentru că oamenii nu mai construiau castele în aceste timpuri, deci nu era un castel adevărat. Fusese construit cu doar cincizeci de ani în urmă. Era cumva incorect, nu-i aşa, să-l faci să pară că ar fi fost ridicat chiar de normanzi. Ellen se uita cu teamă la mine, ca şi când se aştepta să mă trăsnească Dumnezeu pentru că am rostit aşa o blasfemie. Se vedea bine că eram nou venită în Langmouth şi încă nu descoperisem autoritatea familiei Crediton.

Ellen îmi trezea interesul pentru Langmouth şi a te interesa Langmouth era sinonim cu a te interesa familia Crediton. Ellen auzise multe poveşti de la familia ei. Cândva… nu cu foarte mult timp în urmă, Langmouth nu fusese un mare oraş, cum era acum. Nu exista niciun

teatru. Nicio casă elegantă nu fusese construită pe stâncile din faţa podului. Majoritatea străzilor erau înguste şi nepavate şi nu erai de loc în siguranţă dacă rătăceai pe lângă docuri. Bineînţeles că faimosul doc Edward nu fusese încă ridicat. Dar pe atunci vasele navigau către Africa pentru a prinde sclavi. Tatăl lui Ellen îşi amintea cum erau vânduţi sclavii la licitaţie în magaziile docurilor. Veneau oameni tocmai din Indiile de Vest ca să cumpere sclavi pentru plantaţiile lor de trestie de zahăr. Dar toate astea se duseseră. Acum totul era diferit. Apăruse apoi Sir Edward Crediton. Modernizase portul. Pusese bazele companiei *Lady Line.* Deşi aşezarea geografică şi golful său minunat îi conferiseră o oarecare importanţă, Langmouth-ul nu. Ar fi putut să devină niciodată oraşul de astăzi, fără ajutorul puternicei familii Crediton.

În acel an, cel dintâi în Langmouth, Ellen mi-a făcut viaţa mai uşoară. Niciodată n-am putut s-o îndrăgesc pe doamna Morton. Semăna atât de mult cu mătuşa Charlotte! Faţa ei părea o uşă foarte bine închisă. Ochii erau ferestrele – prea mici pentru a vedea ce este înăuntru – impenetrabile. Doamna Morton nu mă prea dorea în casă. Mi-am dat seama de asta destul de repede. Tot timpul se plângea mătuşii Charlotte de purtarea mea. Ba că am intrat în casă cu ghetele pline de noroi, ba că am lăsat săpunul în apă şi mai bine de jumătate s-a topit (mătuşa Charlotte era zgârcită şi nu-i plăcea să cheltuie banii decât pe antichităţi). Spărsesem o ceaşcă de ceai dintr-un serviciu de porţelan. Doamna Morton nu-mi spunea niciodată nimic, în faţă. Era rece şi politicoasă. Dacă ar fi ţipat la mine sau m-ar fi acuzat direct, mi-ar fi plăcut mai mult. Mai era şi durdulia doamnă Buckle, care amesteca ceara de albine cu terebentină pentru a lustrui mobilierul de valoare şi pentru a-l proteja de veşnicul duşman al lemnului, carile. Era vorbăreaţă şi îmi plăcea la fel de mult să stau cu ea, ca şi cu Ellen.

Queen's House îmi provoca viziuni stranii. Mă gândeam cum trebuie să fi arătat cu ani în urmă, când era o casă adevărată. Probabil că în hol era un scrin de stejar,

o masă lungă şi o armură de cavaler la picioarele scării. Pe pereţi probabil atârnau portrete de familie, nu tablourile obişnuite de acum sau tapiseriile enorme care erau puse alandala, uneori una peste alta. Obişnuiam să-mi imaginez că nu-i plăcea casei ceea ce se întâmplase cu ea. Toate acele scaune şi mese, vitrine, birouri şi ceasornice care ticăiau agitate, exasperate de tot ce le înconjura, chiar supărate şi amenințătoare.

I-am spus lui Ellen că uneori păreau a zice: „Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!" pentru a ne reaminti de timpul care trece şi de faptul că îmbătrânim.

— De parcă am avea nevoie să ni se amintească asta – se văita doamna Buckle, săltându-şi de râs cele trei bărbii.

Ellen arăta cu degetul spre mine:

— Asta e, i-e dor de mama şi de tata. Abia aşteaptă să vină s-o ia.

Eram de acord. Dar ceasornicele mi-au adus aminte şi de faptul că nu mi-am făcut tema pe vacanţă. Timpul îţi poate aduce aminte fie să te grăbeşti, fie să o iei mai încet, dar totdeauna te avertizează.

— Ce lucruri spune! se minuna Ellen.

Trupul dolofan al doamnei Buckle tremura de râs ca o piftie.

Cu toate acestea, *Queen's House* mă fascina, ca şi mătuşa Charlotte. Nu era o femeie obişnuită, cum nici *Queen's House* nu era o casă obişnuită. La început, mă obseda ideea că această, casă ar fi fost o fiinţă vie care ne ura pe toţi pentru că o transformasem într-un depozit de antichităţi valoroase.

Le-am spus, lui Ellen şi doamnei Buckle:

— Spiritele celor ce au locuit aici sunt supărate pentru că mătuşa Charlotte le-a făcut căminul de nerecunoscut.

— Doamne, Dumnezeule! ţipa doamna Buckle

Ellen spunea că nu era bine să vorbesc despre asemenea lucruri. Dar eu continuam să vorbesc:

— Spiritele casei se vor răscula într-o bună zi şi se vă întâmpla ceva îngrozitor!

Asta era în primele luni. Mai târziu, sentimentele mele pentru mătuşa Charlotte s-au schimbat şi, cu toate că nu am putut s-o iubesc niciodată, am respectat-o.

Fire practică, cu picioarele pe pământ, fără pic de romantism, mătuşa Charlotte nu vedea *Queen's House* ca mine. Pentru ea, erau pur şi simplu nişte încăperi înconjurate de ziduri – e drept, destul de vechi – şi singura calitate a acestei clădiri era că adăpostea aşa cum se cuvine mobilierul ei. Mătuşa păstrase o singură cameră din toată casa aşa cum a fost la început. Luase această hotărâre din raţiuni comerciale. Era vorba de camera în care se spunea că ar fi dormit Regina Elisabeta. Se afla acolo şi un pat elisabetan, vestit pentru că în el ar fi dormit regina şi – ca o concesie făcută legendei, dacă legendă era – întreg mobilierul era stil *Tudor.* În interesul afacerilor, spunea ea. Mulţi veneau să vadă camera. Le crea o anume stare, erau fascinaţi şi, de aceea, pregătiţi să plătească oricât le-ar fi cerut.

Mă duceam deseori acolo, în cameră şi mă simţeam bine. Obişnuiam să-mi spun: „Trecutul e de partea mea… împotriva mătuşii Charlotte. Spiritele mă protejează". Era un joc al imaginaţiei mele. În acele luni, aveam nevoie de protecţie.

Stăteam în camera aceea, atingeam stâlpii de la pat şi mă gândeam la faimosul discurs ţinut de regină la Tilbury, din care tata obişnuia să-mi citeze*: „Ştiu că am trupul slab al unei femei, dar am inima şi stomacul unui rege – şi încă al unui rege al Angliei".* Şi atunci eram sigură că voi fi în stare să trec peste această perioadă nefericită a vieţii, să o înving, aşa cum regina Elisabeta îi învinsese, pe spanioli.

Era, deci, uşor de înţeles că acea casă îmi oferea protecţie şi alinare şi am început s-o consider o fiinţă vie. M-am obişnuit cu zgomotele pe care le făcea noaptea – scrâşnitul brusc al podelei, zăngănitul unei ferestre şi

gemetele susurate de vântul care sufla printre ramurile castanului din curte.

Erau şi zile în care mătuşa pleca după mobilă. Se ducea destul de departe, în case vechi, să cumpere antichităţi, iar când se înapoia, casa era mai înţesată ca oricând. Mătuşa Charlotte avea un magazin în centrul oraşului. Acolo îşi expunea anumite piese de mobilier, dar majoritatea erau. La *Queen's House* şi de aceea aveam mereu vizitatori.

Domnişoara Beringer stătea mai tot timpul la magazin, pentru ca mătuşa să poată lipsi. Mătuşa Charlotte o considera proastă şi nepricepută la antichităţi. Dar nu era adevărat. Domnişoara Beringer nu avea chiar cunoştinţele mătuşii Charlotte, iar mătuşa se considera atât de atotştiutoare încât credea că toată lumea e proastă.

Cei puţin un an am fost, aşa cum spunea mătuşa, o *cruce*, cu alte cuvinte, o povară. Dar dintr-o dată lucrurile s-au schimbat. Mi-a atras atenția o masă. M-am simțit brusc emoţionată privind-o şi m-am ghemuit să mă uit mai bine la încrustăturile de pe picioarele ei. Mătuşa Charlotte m-a văzut şi s-a aşezat pe vine lângă mine.

— Un exemplar deosebit! a rostit ea ţâfnos.

— E franţuzească, nu-i aşa? am întrebat-o.

Buzele i s-au întins la colţuri ca într-un zâmbet. A dat din cap aprobator.

— E nesemnată, dar cred că e făcută de Rene Dubois. La început am crezut că e opera tatălui său, Jacques, dar a fost făcută cu câţiva ani mai târziu. Uite, lacul verde cu auriu pe carcasa de stejar. Vezi? Şi priveşte la ornamentele astea din bronz.

Am privit şi m-am trezit că o atingeam cu pioşenie.

— Să fie sfârşitul secolului al XVIII-lea? m-am hazardat.

— Nu, a scuturat ea din cap. Cu cincizeci de ani mai devreme. Mijlocul secolului al XVIII-lea.

După asta, relaţiile dintre noi s-au schimbat. Uneori mă chema să-mi spună:

— Ce crezi despre asta? Ce observi la ea? Şi-mi arăta o piesă de mobilier. La început am simţit nevoia să o tratez cu dispreţ, să-i arăt că şi eu ştiam câte ceva despre mobilierul ei preţios. Dar, mai târziu, a început să mă intereseze cu adevărat şi am început să văd diferenţa dintre mobilierul din diferite ţări şi să recunosc perioada în care a fost lucrat, după anumite detalii.

Mătuşa Charlotte a mers atât de departe încât, într-o zi, a spus: „Ştii la fel de mult ca proasta aia de Beringer". Dar asta pentru că domnişoara Beringer o enervase prea mult.

În ceea ce mă privea, *Queen's House* mă atrăgea tot mai mult. Deja începusem să cunosc bine anumite piese de mobilier, să le privesc ca pe nişte prieteni. Doamna Buckle spunea, ştergând praful cu mâinile ei îndemânatice:

— Hei, domnişoară Anna, ai de gând să fii o altă domnişoară Charlotte Brett?

Asta mă înfricoşa. Voiam să fug cât mai departe.

Cam la patru ani după ce părinţii mă aduseseră în Anglia, pe la mijlocul vacanţei, într-o zi, Ellen a venit în camera mea şi mi-a spus că mătuşa Charlotte vrea să mă vadă imediat. Ellen părea speriată şi am întrebat-o ce se întâmplase,

— Nu mi s-a spus, domnişoară – a răspuns Ellen, dar îmi dădeam seama că ştia ceva.

Mi-am făcut loc – căci trebuia să-ţi faci loc la *Queen's House* – către salonul mătuşii Charlotte.

Stătea acolo, cu un teanc de hârtii în faţă. Folosea salonul drept cameră de lucru. Drept birou, folosea o masă lungă şi greoaie, făcută în Anglia prin secolul al XVI-lea, ce-şi datora valoarea mai mult vechimii decât stilului. Stătea dreaptă, pe un scaun curbat stil *Yorkshire-Derbyshire,* din stejar sculptat, aparţinând unei perioade mai târzii decât masa, dar la fel de masiv şi greoi. Folosea mobilierul atât timp cât era în casă. Restul mobilierului din cameră nu se potrivea cu masa şi nici cu scaunul. O tapiserie deosebită, rară, atârna pe perete. Ştiam că

aparţinea şcolii flamande şi bănuiam că nu va sta acolo multă vreme; înghesuite laolaltă mai erau şi piese de mobilier din stejar masiv, din Germania, o comodă franţuzească delicată din secolul al XVIII-lea şi alte două piese în stil *Boulle.* Am observat schimbarea din mine. Puteam deja să inventariez mobilierul, să-i precizez data fabricaţiei, să-i observ calităţile chiar şi în timp ce eram curioasă să aflu de ce mă chemase mătuşa.

— Stai jos, mi-a spus ea. Faţa îi era mai dură ca de obicei.

M-am aşezat, iar ea a continuat în felul ei brusc:

— Mama ta a murit de holeră.

Cât de tipic era pentru mătuşa Charlotte să-mi dea peste cap viitorul numai cu o propoziţie scurtă! Gândul că mă voi întoarce la părinţi fusese ca o centură de salvare care mă împiedecase să mă cufund în mizeria singurătăţii mele. Şi ea vorbise atât de calm: „moartă de holeră”. Se uita cu groază la mine. Ura orice manifestare a emoţiilor.

— Du-te în camera ta. O s-o trimit pe Ellen să-ţi aducă lapte cald.

Lapte cald! Credea că asta o să mă consoleze?

— Fără îndoială că tatăl tău o să-ţi scrie. O să aranjeze el totul.

Am urât-o atunci, deşi nu ar fi trebuit, deoarece mă anunţase în singurul mod pe care îl considera posibil. Îmi oferea lapte cald şi mă asigura că tata va aranja totul în compensaţie pentru pierderea mamei iubite.

Într-adevăr, tata mi-a scris. Îmi împărtăşea durerea. Nu mai rămânea acolo. Moartea soţiei sale iubite şi a mamei mele îl determina să-şi schimbe modul de trai. Era recunoscător că mă aflam pe mâini bune, la sora sa, mătuşa Charlotte, pe al cărei bun simţ şi pe ale cărei virtuţi se putea baza. Era o mare consolare pentru el că eram pe asemenea mâini. Era sigur că şi eu eram la fel de recunoscătoare. Intenţiona să părăsească India cât mai curând. Avea prieteni la Ministerul de Război şi ceruse să fie transferat. Avea trecere şi, cum erau tulburări şi în alte

părţi ale lumii, spera ca foarte repede să-şi facă datoria în altă parte.

Mă simţeam prinsă ca într-o pânză de păianjen, ca şi când spiritele celor care trăiseră în casă ar fi râs de mine: „Acum ne aparţii, păreau să spună. Să nu-ţi imaginezi că ne-ai alungat numai pentru că mătuşa Charlotte a umplut casa cu spiritele astea străine!” Ce gânduri nebuneşti! Noroc că le-am păstrat numai pentru mine. Ellen şi doamna Buckle mă credeau un copil ciudat, dar până şi doamna Morton începuse să ţină la mine. Am auzit-o spunându-i domnişoarei Beringer că oamenii n-ar trebui să facă copii dacă nu sunt în stare să aibă grijă de ei. Nu era normal ca părinţii să fie într-o parte a lumii şi copiii în alta, în grija unor oameni care habar nu au de ei şi dau mai multă atenție unor bucăţi de lemn – uneori ciuruite de cari!

Cât despre mine, trebuia să mă obişnuiesc cu faptul că n-o s-o mai văd pe mama niciodată. Fragmente din discuţiile cu ea îmi veneau în minte. Îi idealizam frumuseţea. O vedeam în figurinele de pe un vas grecesc, în sculpturile de pe un scrin, în ornamentele poleite cu aur ale unei oglinzi din secolul al XVII-lea. N-aş fi uitat-o niciodată. Speranţa vieţii minunate pe care mi-o promisese se spulberase şi acum eram sigură că răţuşca cea urâtă nu se va mai transforma niciodată în lebădă. Câteodată, când mă uitam în oglinzi vechi 7 Unele din metal, altele din sticlă marmorată – îi vedeam faţa în locul chipului meu ce părea mai degrabă gălbejit, cu un păr negru, greu, la fel de negru ca al ei. Ochii mei adânci erau le fel ca ai ei. Dar aici se termina asemănarea, pentru că faţă mea era prea îngustă şi nasul puţin cam ascuţit. Cum puteau oare două persoane atât de asemănătoare să pară atât de diferite? îmi lipseau vioiciunea şi veselia ei. Când trăia mama, mă puteam imagina crescând şi semănând cu ea. După moartea ei n-am mai putut.

— N-ai mai văzut-o de atâta vreme! m-a consolat Ellen, încercând să-mi ofere alinare odată cu laptele cald.

— Copiii uită foarte repede, am auzit-o spunându-i doamnei Buckle.

M-am gândit: niciodată. Totdeauna mi-o voi aminti.

Toţi încercau să fie buni cu mine – chiar şi mătuşa Charlotte. Mi-a oferit cea mai mare consolare pe care o putea ea oferi.

— Trebuie să plec să văd o piesă de valoare. Te iau cu mine la Castelul Crediton.

— Vând ceva? am murmurat eu.

— De ce altceva să ne ducem acolo? mi-a răspuns.

Pentru prima dată de la moartea mamei, am uitat-o.

Mai târziu mi-a părut rău şi mi-am cerut scuze privindu-mă în oglindă unde, în loc de chipul meu, îl vedeam pe al ei. Dar nu-mi puteam stăpâni freamătul care mă cuprinsese la gândul vizitei la castelul Crediton. Îmi erau atât de vii în minte ziua când l-am văzut prima dată, comentariile făcute de mama şi voiam să ştiu cât mai mult despre familia Crediton. Spre norocul meu, învăţasem să-mi maschez emoţiile, aşa că mătuşa Charlotte habar nu avea ce simţeam în timp ce intram pe sub portalul de piatră şi priveam în sus la turnurile conice.

— Contrafăcut – a rostit scurt mătuşa Charlotte. Era cea mai mare insultă pe care o putea aduce. Când am intrat în castel m-a pufnit râsul. Interiorul castelului Crediton ar fi trebuit să fie interiorul *de la Queen's House.* Familia Crediton se străduise să facă un interior stil *Tudor* şi reuşise. Holul cel mare adăpostea o masă lungă de lemn pe care stătea un vas înalt de cositor. Pe pereţi erau panoplii, iar la picioarele scării interioare era nelipsita armură. Dar mătuşa Charlotte n-avea ochi decât pentru mobilă.

— Eu le-am făcut rost de masa asta, dintr-un castel din Kent!

— Se potriveşte foarte bine aici.

Mătuşa Charlotte nu mi-a răspuns. Un servitor ne-a anunţat că Lady Crediton o primeşte pe domnişoara Brett. Pe mine m-a privit întrebător şi mătuşa Charlotte a spus repede, fără a-i da răgaz să spună ceva:

— Poţi să aştepţi aici un timp!

Aşa că am aşteptat în hol. Priveam zidurile groase din piatră, parţial acoperite cu tapiserii franţuzeşti gen *Gobelin*, cu nuanţe frumoase de albastru şi cenuşiu. M-am ridicat să examinez una din ele. Înfăţişa muncile lui Hercule. O studiam cu atenție, când am auzit o voce în spatele meu:

— Îţi place?

Când m-am întors, am văzut lângă mine un bărbat. M-am speriat. Părea atât de înalt şi nu ştiam ce ar putea crede despre mine! Mi s-au înroşit obrajii, dar am spus pe un ton cât mai rece:

— E foarte frumos. Este un goblen autentic?

A ridicat din umeri şi am remarcat felul ciudat în care ochii păreau că i se întind spre colţuri odată cu buzele. Nu era foarte chipeş dar, cu părul blond decolorat de soare spre tâmple, cu ochii mici, albaştri, pe care îi ţinea puţin strânşi, ca şi cum ar fi trăit numai în lumina unui soare puternic, avea o figură pe care cu greu puteam s-o uit.

— Te-aş putea întreba ce faci aici. Dar n-o voi face. Numai dacă nu vrei tu să-mi spui…

— O aştept pe mătuşa mea, domnişoara Brett. A venit să vadă nişte mobilă. Noi suntem de la *Queen's House.*

— A, de acolo!

Am simţit o tentă de ironie în vocea lui, dar şi căldură.

— Este o casă fascinantă. Regina Elisabeta a dormit o dată acolo.

— Ce obicei pentru o doamnă! Să doarmă în casele altora.

— A dormit în casa noastră, ceea ce o face mai…

— Mai interesantă decât a noastră. Da, ai dreptate. Casa noastră e doar o imitaţie normandă. Dar este solidă şi este genul de casă care va rezista secolelor. Este construită pe o stâncă.

— Şi casa noastră a dovedit că poate rezista. Dar mi se pare foarte interesant aici.

— Sunt încântat să aud asta.

— Locuieşti aici?

— Când sunt pe uscat. Dar, de cele mai multe ori, nu sunt.

— Ah, eşti marinar!

— Ce simţ de observaţie ai!

— Nu prea mă pricep la oameni. Deşi învăţ multe despre obiecte.

— Tapiserii?,

— Şi mobilă veche.

— Ai de gând să-i calci pe urme mătuşii?

— Nu! am răspuns eu vehement.

— Bănuiesc că o s-o faci. Cei mai mulţi dintre noi facem ceea ce ni se spune. Şi gândeşte-te cât de multe ştii despre goblenuri.

— Ai făcut… ceea ce ţi s-a spus să faci?

Şi-a ridicat ochii în tavan într-un fel care, fără niciun motiv anume, mi s-a părut foarte atrăgător.

— Cred că se poate spune că da.

M-a cuprins o dorinţă să ştiu mai multe despre el. Era tocmai omul pe care mă aşteptam să-l întâlnesc în castelul Crediton şi mă emoţiona la fel ca o piesă veche de mobilier.

— Cum ar trebui să-ţi spun?

— Trebuie să-mi spui într-un anumit fel?

— Vreau să spun… Aş vrea să ştiu cum te cheamă…

— Redvers Stretton – de obicei mi se spune Red.

— Ah!

Numele nu mi-a plăcut şi am lăsat să se observe.

— Nu-ţi place?

— Red nu este un nume prea demn.

— Nu uita că, în realitate, mă cheamă Redvers, care, trebuie să recunoşti, este aparte.

— N-am mai auzit aşa un nume.

— Trebuie să-ţi spun că este un nume vechi, din apus.

— Da? Am crezut că trebuie să se potrivească cu Crediton.

— Sunt de acord cu tine, mi-a spus, amuzat.

Mi-am dat seama că râdea de mine şi că eram foarte naivă.

— Trebuie să te întreb şi eu cum te cheamă, nu-i aşa? Altfel ai putea crede că sunt nepoliticos.

— Nu aş gândi aşa ceva, dar dacă chiar te interesează…

— Da, mă interesează.

— Anna Brett.

— Anna Brett! L-a repetat ca şi când voia să-l înveţe pe dinafară.

— Câţi ani ai, domnişoară Anna Brett?

— Doisprezece ani.

— Atât de tânără… şi ştii aşa multe lucruri.

— Pentru că locuiesc la *Queen's House.*

— Trebuie să fie ca şi când ai trăi într-un muzeu.

— Într-un fel, aşa e.

— Te maturizează înainte de vreme. Mă faci să mă simt tânăr şi frivol.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Îmi place. Sunt cu şapte ani mai mare decât tine.

— Cu atât de mult?

A dat din cap şi, când a râs, ochii i s-au micşorat de tot.

Servitorul a revenit în hol.

— Lady Crediton doreşte să o vadă pe tânără domnişoară. Sunteţi bună să mă urmaţi, domnişoară?

În timp ce mă întorceam să plec, Redvers Stretton a spus:

— Ne vom mai întâlni… şi vom vorbi mai mult. Sper.

— La fel sper şi eu, am răspuns, gravă şi sinceră.

Servitorul nu dădea vreun semn că ar fi luat în

consideraţie comportamentul lui Redvers Stretton. L-am urmat, trecând pe lângă armură, urcând apoi pe scara largă. Eram mai mult ca sigură că vasul de la capătul scărilor era din timpul dinastiei *Ming,* datorită porţelanului violet din care era făcut.

Nu m-am putut stăpâni să nu mă uit la el. Apoi m-am întors şi l-am văzut pe Redvers Stretton uitându-se în sus, spre mine. Stătea cu mâinile în buzunar şi cu picioarele depărtate. Şi-a înclinat capul pentru a-mi mulţumi că m-am întors din nou spre el. Atunci mi-am dorit să nu fi întors capul, pentru că îmi trădasem curiozitatea copilărească. M-am grăbit să-l urmez pe servitor. Am ajuns într-o galerie cu picturi în ulei şi m-a cuprins neliniştea pentru că nu eram în stare să le evaluez. În centrul galeriei se afla cea mai mare pictură, portretul unui bărbat. Mi-am dat seama că era pictat cu numai vreo cincizeci de ani în urmă. Eram sigură că era Sir Edward Crediton, fondatorul companiei navale, soţul decedat al femeii pe care urma să o întâlnesc. Ce mult aş fi dorit să studiez în detaliu acel portret! Dar n-am aruncat decât o privire fugară la acel chip aspru, robust, puţin cam dur, cu ochii uşor strânşi care mi-au amintit de bărbatul pe care tocmai îl întâlnisem în hol. Dar acela nu era un Crediton. Trebuie să fi fost vreun nepot sau altă rudă. Era singura posibilitate.

Servitorul se oprise să bată la o uşă. Apoi a deschis-o şi a spus:

— Tânăra domnişoară, doamnă!

Am intrat în cameră. Mătuşa Charlotte stătea pe un scaun, cu spatele drept, cu un zâmbet profesional pe – faţă, pregătită pentru a se tocmi. Am văzut-o de multe ori aşa.

O femeie la fel de impunătoare, dar mai puţin arătoasă, era aşezată pe un scaun masiv din perioada restauraţiei, cu braţe frumos curbate, cu embleme ale coroanei. Avea chipul întunecat, pielea gălbuie, ochi negri, ageri şi neliniştiţi, ca ai unei maimuţe. Buzele erau subţiri şi strânse. Mă făceau să mă gândesc la o capcană de oţel.

Mâinile mari, albe şi fine, erau împodobite cu câteva inele cu diamante şi rubine. Zăceau în poala ei mare, iar printre faldurile fustei se zăreau papuci de mătase, împodobiţi cu mărgele.

M-am simţit copleşită şi respectul meu pentru mătuşa Charlotte a sporit, pentru că putea să stea acolo, atât de liniştită, în prezenţa unei femei atât de impunătoare.

— Nepoata mea, Lady Crediton.

Am făcut o reverenţă şi Lady Crediton m-a privit cu atenție, cu ochii ei de maimuţă.

— Învaţă să cunoască antichităţile – a continuat mătuşa Charlotte – şi o să mă mai însoţească ici şi colo.

Chiar aşa? m-am gândit. Era prima dată când mătuşa o spunea, deşi simţeam de multă vreme că asta are de gând. Vorbiseră suficient despre mine. Amândouă şi-au îndreptat atenţia către biroul despre care – evident – discutau când am intrat. Am ascultat cu atenţie.

— Trebuie să vă reamintesc, Lady Crediton, a spus mătuşa Charlotte puţin maliţioasă, că îi este atribuit lui Boulle. E adevărat că are colţurile frumos spiralate, dar, după părerea mea a fost făcut ceva mai târziu.

Era o piesă frumoasă, puteam să văd şi eu asta. Dar părerea mătuşii Charlotte era alta.

— Este foarte uzat, a spus ea.

Lady Crediton nu avea idee ce greu era să umbli cu mobilă care trebuia recondiţionată. Ea considera că orice defect poate fi remediat de un restaurator care îşi cunoştea meseria. Mătuşa Charlotte a chicotit, răguşită. Restauratorul care-şi cunoştea meseria murise cu mai bine de o sută de ani în urmă dacă, bineînţeles, Andre Charles Boulle era cel care făcuse biroul, lucru de care mătuşa se îndoia. Şi au continuat aşa, Lady Crediton scoţând în evidenţă calităţile şi mătuşa defectele.

— Nu cred că mai există o piesă asemănătoare în Anglia, a declarat Lady Crediton.

— Îmi daţi un comision bun dacă vă găsesc una la

fel? a întrebat mătuşa, sfidător.

— Domnişoară Brett, vreau să-l vând pentru că nu mai am nevoie de el.

— Mă îndoiesc că voi găsi uşor vreun cumpărător.

— Poate că un alt negustor de mobilă nu ar fi de aceeaşi părere.

Ascultam, dar gândul îmi zbura la bărbatul din hol şi mă întrebam ce legătură ar putea fi între el, această femeie şi bărbatul din portretul din galerie.

În sfârşit, s-a ajuns la o înţelegere. Mătuşa Charlotte a fost de acord cu un preţ despre care spunea că era o adevărată nebunie, iar Lady Crediton nu înţelegea cum de era în stare să facă un asemenea sacrificiu.

Mă gândeam că amândouă sunt la fel de dure. Chestiunea fusese aranjată şi biroul urma să fie trimis la *Queen's House* în următoarele câteva zile.

— Mi-a pus răbdarea la încercare! a spus mătuşa Charlotte în timp ce ne întorceam. S-a lăsat foarte greu!

— Ai plătit prea mult pentru el?

Mătuşa Charlotte a rânjit.

— Cred că o să obţin bani frumoşi când voi găsi un cumpărător.

Zâmbea şi mi-am dat seama că era bucuroasă că a păcălit-o pe Lady Crediton. Mi-aş fi dorit să fiu la castel să aud şi comentariile făcute de Lady Crediton.

Îmi era greu să mi-l scot din minte pe bărbatul din holul castelului, aşa că am încercat să aflu dacă Ellen ştia ceva.

Când am plecat la plimbare, am făcut în aşa fel încât să ajungem la stâncă de pe care se vedea castelul. Ne-am aşezat pe o bancă pusă acolo de fundaţia Crediton, al cărei scop era să sporească pe cât posibil confortul oraşului. Era una dintre băncile mele preferate pentru că de acolo puteam privi peste râu, la castel.

— Am fost acolo cu mătuşa Charlotte, i-am spus lui Ellen. Am cumpărat un birou Boulle.

Ellen a pufnit pe nas, nemulţumită că iar începeam să-mi etalez cunoştinţele, aşa că am trecut repede la subiect, care, de data asta, nu era etalarea cunoştinţelor mele despre mobilier.

— Am văzut-o pe Lady Crediton şi… un bărbat.

Ellen a devenit interesată.

— Ce fel de bărbat? Tânăr?

— Destul de în vârstă. Cu şapte ani mai mare decât mine.

— Asta înseamnă în vârstă? a râs Ellen. Dar de unde ştii câţi ani are?

— Mi-a spus chiar el.

S-a uitat la mine suspicioasă, aşa că m-am decis să ajung direct la ce mă interesa, înainte să mă acuze că fabulez. Obişnuia să spună: „Necazul cu tine, domnişoară, este că niciodată nu ştiu când e adevărat ce spui şi când e fantezie”.

— Bărbatul ăsta era în hol şi m-a văzut uitându-mă la o tapiserie. Mi-a spus că îl cheamă Redvers Stretton.

— Ah, el! a spus Ellen.

— De ce vorbeşti aşa?

— Cum?

— Cu dispreţ. Credeam că toţi cei ce locuiesc la castel sunt ca nişte zei pentru tine. Cine este Redvers Stretton şi ce face acolo?

Ellen s-a uitat pieziş la mine.

— Cred că n-ar trebui să-ţi spun!

— De ce?

— Sunt sigură că domnişoara Brett nu ar dori să ştii.

— Sunt foarte sigură că nu are nicio legătură cu vitrinele *Boulle* sau cu comodele *Ludovic al XV-lea* şi că astea sunt singurele lucruri pe care mătuşa consideră că trebuie să le ştiu. Ce a făcut el, despre care nu se poate vorbi?

Ellen a privit peste umăr, în felul acela care-mi devenise familiar, ca şi când aştepta să se deschidă cerul şi

răposaţii Crediton să apară şi să se răzbune pentru că am comis păcatul de *lese-majeste,* cum ar fi numit oricine faptul că am manifestat lipsă de respect faţă de familia Crediton.

— Hai, Ellen, nu fi caraghioasă şi spune-mi!

Ellen şi-a strâns buzele. Îi cunoşteam această expresie şi până atunci nu se întâmplase niciodată să nu aflu de la ea ce voiam. Am încercat s-o linguşesc şi s-o ameninţ, i-am zis că o să-i spun mătuşii despre bărbatul care tot vine de la firma care se ocupă de mutări de mobilier şi care deseori duce şi aduce mobilă de la *Queen's House.* O să-i spun surorii ei că deja mi-a spus secrete ale Creditonilor. Dar era de neclintit. Cu o expresie de martir gata să fie ars pe rug pentru credinţă, a refuzat să vorbească despre Redvers Stretton. Dacă ar fi vorbit, mi-ar fi fost mai uşor să-l uit. Dar trebuia să mă gândesc la altceva decât la moartea mamei. Aşa că mă gândeam la Redvers Stretton. Faptul că prezenţa sa la castel era un mister, m-a ajutat, în acele săptămâni, să alung melancolia provocată de moartea mamei.

Biroul a fost pus în camera cea mare de la mansardă, care era parcă şi mai înţesată de mobilă decât restul încăperilor. Această cameră mă fascinase totdeauna, pentru că scara care ducea la ea era una dintre cele care se deschideau la mijloc. Acoperişul era înclinat de fiecare parte a camerei, astfel încât tavanul ajungea la numai câţiva centimetri de podea. Cred că era cea mai interesantă cameră din casă şi încercam să-mi închipui cum arăta înainte ca mătuşa Charlotte s-o transforme într-un depozit de antichităţi. Doamna Buckle se văita mereu când vorbea despre acea cameră. Cum voia mătuşa ca ea să păstreze curată o cameră cu atâta mobilă? în ultima vacantă, când m-am întors de la internat, mătuşa Charlotte mi-a spus că trebuia să dorm de acum încolo în odaia care dădea în camera de sub acoperiş, pentru că achiziţionase un scrin şi două fotolii deosebite ce trebuiau păstrate în vechea mea cameră şi deci nu mai puteam să ajung la pat. La început m-am simţit puţin înspăimântată acolo, sus, dar

mai târziu a început să-mi placă. Biroul de la castel fusese pus între o vitrină cu porţelanuri de *Wedgwood* şi o pendulă. Ori de câte ori era adusă o piesă de mobilier, mai întâi era bine curăţată. Am întrebat-o pe mătuşa Charlotte dacă n-aş putea să fac eu asta. Mi-a răspuns cu glas aspru că aveam voie şi, deşi era împotriva principiilor sale să-şi manifeste încântarea, nu a putut s-o ascundă, văzând că mă interesează mobila. Doamna Buckle mi-a arătat cum să amestec ceara de albine cu terebentina şi am început treaba. Am lustruit lemnul cu multă grijă şi dragoste, cu gândul la castelul Crediton şi, mai ales, la Redvers Stretton. Îmi spuneam că trebuie să aflu de la Ellen cine era, când, deodată, am observat ceva neobişnuit la un sertar al biroului. Era mai mic decât celălalt şi nu înţelegeam de ce. Emoţionată, am alergat jos, în camera mătuşii. Stătea aplecată peste registre, i-am spus că e ceva ciudat cu biroul şi asta a făcut-o să vină sus în mare grabă.

A mângâiat sertarul uşor şi a zâmbit.

— Da, un truc vechi. E un sertar secret aici.

Un sertar secret!

A râs cu acel râs al ei, ca un rânjet, lipsit de veselie.

— Nu e nimic extraordinar! L-au făcut pentru a-şi ascunde bijuteriile sau pentru documente secrete.

Eram atât de încântată, că nu-mi mai puteam stăpâni simţămintele, dar mătuşa Charlotte nu s-a supărat.

— Fii atentă aici. Am să-ţi arăt. Nu e nimic deosebit. O să întâlneşti deseori aşa ceva. Are un arc. De obicei, cam pe aici e montat, iată-l!

Fundul sertarului s-a deschis ca o uşă, dând la iveală o adâncitură.

— Mătuşă, e ceva acolo!

A băgat mâna în sertar şi a scos o figurină de vreo cincisprezece centimetri înălţime.

— E o femeie… O, ce frumoasă e!

— E din ipsos. N-are nicio valoare.

Se uita cu dispreţ la ea. Era clar că nu avea valoare. Dar pentru mine era captivantă pentru că fusese găsită

într-un sertar secret şi, mai ales, pentru că venea de la castelul Crediton.

A întors-o pe toate părţile.

— A fost ruptă de undeva!

— Oare de ce să fi fost ascunsă într-un sertar secret?

A dat din umeri.

— N-are nicio valoare!

— Mătuşă, pot s-o pun în camera mea?

Mi-a dat-o.

— Mă surprinde că te interesează un astfel de obiect fără valoare.

Am strecurat figurina în buzunarul şorţului şi mi-am ridicat de jos cârpa de praf. Mătuşa s-a reîntors la registrele ei. Îndată ce a plecat, am început să mă uit mai bine la figurină. Avea părul răvăşit, braţele întinse, iar veşmântul lung părea umflat de un vânt puternic. Mă întrebam cine o pusese în sertarul secret şi de ce, dacă nu avea valoare. De asemenea, mă întrebam dacă n-ar trebui s-o înapoiem doamnei Crediton. Când i-am sugerat asta mătuşii, a respins ideea.

— O să te creadă nebună. N-are nicio valoare. Pe deasupra, e plătită şi para-plătită. Chiar dacă ar fi valorat cinci lire, tot a mea ar fi fost… după cât m-a costat biroul. Dar nu valorează nici cinci şilingi.

Aşa că figurina a rămas în camera mea şi m-a alinat aşa cum nu mă mai alinase nimic de la moartea mamei. Destul de curând, am observat pe veşmântul femeii o inscripţie pe jumătate ştearsă. Cu ajutorul unei lupe, am descifrat-o: *Femeia din Umbră.*

În acel an, tata a venit acasă. Se schimbase mult. Era mai distant ca niciodată, lipsit de influenţa benefică a mamei. Mi-am dat seama că viitorul pe care îl visasem atât de mult nu se va înfăptui niciodată. De fapt, întotdeauna a ştiut că fără mama nimic nu putea fi perfect, dar visam să stau cu el, să-i ţin tovărăşie, aşa cum făcuse ea. Mi-am dat însă seama că nu. Era cu putinţă.

Devenise tăcut, deşi niciodată nu fusese prea

vorbăreţ, iar eu nu aveam puterea de a-l fascina ca mama.

Mi-a spus că părăsise India pentru Africa. Citisem ziarele şi aflasem că erau tulburări acolo. Avea de apărat un mare imperiu şi asta însemna că vor fi mereu tulburări în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să servească regina şi imperiul. Era recunoscător mătuşii Charlotte, aşa cum trebuia să fiu şi eu, întotdeauna, pentru că se ocupa de mine şi de viitorul meu. Peste un an şi ceva urmam să plec în Elveţia să-mi desăvârşesc educaţia. Asta fusese dorinţa mamei. O să stau un an acolo şi pe urmă vom mai vedea, spunea el.

Apoi a plecat cu regimentul său în războiul împotriva zuluşilor. Şase luni mai târziu am aflat că a fost ucis.

— A murit aşa cum şi-ar fi dorit să moară, a spus mătuşa Charlotte.

Nu l-am jelit cum am jelit-o pe mama. Pentru mine devenise, deja, un străin.

Aveam şaptesprezece ani şi mătuşa Charlotte era singura mea rudă, aşa cum îi plăcea să-mi spună. Mă bazam pe ea. Începusem să cred că într-o oarecare măsură şi ea se baza pe mine, deşi nu spunea asta niciodată. În cei zece ani de la venirea mea, casa nu se schimbase prea mult, dar viaţa se schimbase dramatic pentru mine, spre deosebire de ceilalţi locuitori de la *Queen's House.* E drept, îmbătrâniseră cu zece ani. Ellen avea acum douăzeci şi cinci de ani. Doamna Buckle avea nepoţi. Doamna Morton nu se schimbase deloc. Domnişoara Beringer avea treizeci şi nouă de ani. Cel mai puţin părea să se fi schimbat mătuşa Charlotte. Era aceeaşi bătrână aspră care fusese întotdeauna. Aşa se întâmplă cu toate, mătuşile Charlotte din lume – se nasc bătrâne şi viclene şi aşa rămân până la moarte.

Descoperisem de ce Redvers Stretton se afla la castel. Îmi spusese Ellen când am împlinit şaisprezece ani, pentru că nu mai eram un copil, cum spunea ea. Era timpul să încep să învăţ câte ceva despre viaţă, lucru dificil atât timp cât mă ocupam numai cu mobile mâncate de cari. De

fapt, învăţasem foarte mult despre antichităţi şi până şi mătuşa Charlotte îmi arăta un oarecare respect şi mă consulta destul de des.

— A obţinut un fel de drept de a sta la castel, mi-a spus Ellen într-o zi când stăteam pe bancă privind, peste râu, la meterezele cenuşii. Dar e un fel de drept strâmb.

— Ce naiba înseamnă asta, Ellen?

— A, domnişoara cea isteaţă ar dori să afle, nu-i aşa?

Am spus cu smerenie că da. Şi am aflat toată povestea.

— Ai multe de învăţat despre bărbaţi, mi-a spus Ellen. Sunt altfel decât femeile. Pot face anumite lucruri care, deşi deplorabile şi nu tocmai corecte, comise de bărbaţi pot fi iertate, dar comise de femei atrag asupra lor oprobriul societăţii. Adevărul este că Sir Edward era un bărbat foarte viril. Îi plăceau mult doamnele.

— Vrei să spui vasele cu nume de doamne?

— Nu, nu alea. Cele din carne şi oase. Era însurat cu Lady Crediton de zece ani şi nu aveau copii. A fost o bombă. Pe scurt, a pus ochii pe camerista nevesti-sii. Se spune că ar fi avut această aventură ca să vadă cine era de vină că nu aveau copii, el sau Lady Crediton, pentru că nu dorea altceva decât un copil, un fiu. Într-un fel, a fost chiar nostim… dacă poţi considera un păcat nostim. După atâta timp Lady Crediton s-a trezit însărcinată, la fel şi camerista ei.

— Şi ce a spus Lady Crediton despre această situaţie? Mi-o imaginam în fotoliul acela cu mâinile în poală. Desigur, era tânără pe atunci, cel puţin mai tânără ca acum.

— Totdeauna a fost considerată o femeie deşteaptă. Îşi dorea un fiu la fel de mult ca Sir Edward, pentru bunul mers al afacerilor, evident. Se apropia de patruzeci de ani. Rămăsese pentru prima dată însărcinată şi nu era la vârstă cea mai potrivită pentru a naşte un copil, cel puţin nu primul copil.

— Şi camerista doamnei?

— Avea douăzeci şi unu de ani. Sir Edward fusese precaut. Pe deasupra, îşi dorea mult un fiu. Dacă doamna Crediton ar fi născut o fiică şi camerista un fiu? Era posesiv. Vroia amândoi copiii. Lady Crediton e o femeie ciudată, cu care a ajuns la o anumită înţelegere. Cei doi copii urmau să se nască aproape în acelaşi timp şi, bineînţeles, amândoi trebuiau să se nască la castel.

— Ce neobişnuit.

— Nu e nimic obişnuit la familia Crediton, a spus Ellen cu mândrie.

— Deci copiii s-au născut?

— Da, doi băieţi. Cred că dacă Sir Edward ar fi ştiut că Lady Crediton va avea un băiat, nu ar mai fi fost niciun scandal. Dar de unde era să ştie?

— Nici chiar Sir Edward nu le putea şti pe toate, i-am spus cu ironie lui Ellen. Dar Ellen era prea prinsă de povestire pentru a-mi observa lipsa de respect.

Aşa că amândoi băieţii urmau să fie crescuţi la castel. Sir Edward i-a revendicat pe amândoi! Deci şi pe Rex…

— El urma să fie prinţul.

— Fiul doamnei Crediton şi pe fiul Valeriei Stretton.

— Deci el este celălalt.

— Redvers. Valerie Stretton avea cel mai minunat păr roşcat pe care l-am văzut vreodată. Băiatul s-a născut cu părul blond şi seamănă mai mult cu Sir Edward decât cu maică-sa. A fost crescut împreună cu domnişorul Rex, au avut aceiaşi educatori, au mers la aceeaşi şcoală şi amândoi au fost pregătiţi pentru negustorie. Tânărul Red a vrut să plece pe mare. Poate o fi vrut şi domnişorul Rex, dar el a trebuit să înveţe cum să manevreze banii. Aşa că acum ştii totul.

Apoi, Ellen a continuat să vorbească despre ceea ce o interesa mai mult decât afacerile familiei Crediton: relaţiile ei cu chipeşul domn Orfey, cel care se ocupa cu mutări de mobilier şi cu care urma să se căsătorească atunci când va fi în stare să-i ofere casa pe care el considera că ea o merită. Ellen spera din tot sufletul că nu

va trebui să aştepte prea mult, pentru că nu mai era foarte tânără. La urma urmei, se mulţumea şi numai cu o cameră şi, desigur, cu dragostea domnului Orfey. Dar domnul Orfey era altfel. Vroia să-i ofere ceea ce el numea un viitor asigurat. Dorea să strângă bani să-şi cumpere o trăsură şi un cal, pentru a începe afaceri pe cont propriu.

Ellen visa la un miracol ce s-ar fi putut întâmpla într-o bună zi când ar face rost de bani de undeva. Am întrebat-o de unde credea că ar putea face rost de bani.

— Nu se ştie niciodată, mi-a răspuns. Odată, mătuşa Charlotte i-ar fi spus că, dacă îi va fi încă în serviciu la moartea ei, poate că îi va lăsa ceva bani. La asta făcea Ellen aluzie când spunea că ar putea găsi o slujbă asemănătoare şi în altă parte.

— Nu ştii niciodată, dar nu sunt una din alea care aşteaptă pomană de la răposaţi.

Apoi am ascultat numai cu o ureche o înşiruire a calităţilor domnului Orfey, pentru că tot timpul mă gândeam la bărbatul pe care-l întâlnisem demult la castel, fiul lui Sir Edward şi al cameristei soţiei sale. Nu înţelegeam de ce nu-mi puteam lua gândul de la el.

Împlinisem optsprezece ani.

— Să termini şcoala?! a pufnit mătuşa Charlotte. Prostiile mamei tale. De unde crezi că o să iei bani pentru a-ţi termina studiile? Renta pe care ţi-o dădea taică-tău a murit odată cu el şi nu ţi-a mai lăsat nimic. Au cheltuit totul. A avut maică-ta grijă de asta. Când a murit, cred că încă mai plătea datoriile făcute de ea. Cât despre viitorul tău, e limpede că ai fler pentru meseria asta. Fii atentă, mai ai o mulţime de învăţat şi omul învaţă toată viaţa, dar sunt convinsă că vei face faţă cu bine. Deci mai faci un trimestru de şcoală şi gata. Începi să lucrezi.

Aşa am făcut. În anul următor, domnişoara Beringer s-a măritat, aranjament ideal din punctul de vedere al mătuşii Charlotte.

— O proastă bătrână, bombănea mătuşa. La vârstă ei, ai putea crede că ştie mai bine ce face.

O fi fost domnişoara Beringer o proastă bătrână, dar; logodnicul ei nu era. Domnişoara Beringer investise nişte; bani în afacerile mătuşii, ăsta era singurul motiv pentru care mătuşa o ţinuse în slujbă şi acum bărbatul acela îi făcea mătuşii greutăţi. Primeau vizite de la avocaţi, ceea *ce* îi displăcea mătuşii. Cred că veneau pentru afaceri. E adevărat că aveam fler. Puteam să merg la licitaţii şi, din instinct, să apreciez exemplarele valoroase. Mătuşa Charlotte era încântată, deşi rareori mi-o arăta. Mai degrabă îmi scotea ochii cu greşelile pe care le făceam tot mai rar. Peste reuşitele mele trecea repede, ş deşi erau din ce în ce mai dese.

În oraş, lumea începuse să ne spună tânăra şi bătrâna domnişoară Brett. Ştiu că se vorbea că nu era prea; potrivit pentru o tânără domnişoară să se ocupe cu negustoria. Nu era deloc feminin şi probabil că nu-mi voi putea găsi niciodată un soţ. În câţiva ani urma să devin o altă domnişoară Charlotte Brett. Eram din ce în ce mai: sigură că asta dorea mătuşa Charlotte.

Şi anii au trecut. Împlinisem douăzeci şi unu. Mătuşa Charlotte începuse să se vaite tot mai mult de dureri reumatice. Mâinile şi picioarele o dureau tot mai des şi o împiedecau să se deplaseze repede, spre marele ei necaz. Era ultima care să accepte boala. I se împotrivea cât putea Nici nu vroia să audă când îi pomeneam de doctori şi făcea tot posibilul să-şi ducă mai departe viaţa activă cu care era obişnuită.

Atitudinea ei faţă de mine se schimbase treptat, pe măsură ce îi eram tot mai necesară. Mereu făcea aluzie la datoria pe care o aveam faţă de ea, care mă crescuse. Se tot întreba ce s-ar fi ales de mine când am rămas orfană, dacă ea n-ar fi existat. Mă împrietenisem cu John Carmel, un negustor de antichităţi din oraşul Marden, la vreo şaisprezece kilometri distanţă de noi. Ne cunoscusem la o licitaţie şi devenisem buni prieteni. Venea deseori la *Queen's House* şi mă invita să-l însoţesc la licitaţii. Nu depăşisem limita unei prietenii când, brusc, şi-a întrerupt vizitele. M-am simţit jignită şi mă întrebam de ce. Apoi,

fără să vreau, am auzit-o pe Ellen spunându-i doamnei Morton:

— A reuşit să-i dea papucii. Da, da, aşa a făcut. Am auzit cu urechile mele. E o ruşine. La urma urmei, domnişoara Anna are propria ei viaţă. De ce trebuie neapărat să rămână fată bătrână, ca ea?

O fată bătrână, ca ea! în camera mea, înţesată cu mobilă, pendula ticăia răutăcioasă: „Fată bătrână! Fată bătrână!"

Eram prizonieră la *Queen's House.* Într-o bună zi, tot ce era acolo ar fi putut fi al meu. Mătuşa Charlotte ţinea mereu să adauge: „Dacă vei sta cu mine!"

„Vei fi aici! Vei fi aici!" Oare de ce îmi imaginam că ceasul îmi spunea asemenea vorbe? Pe pendulă era gravat anul de fabricaţie: 1702. Deci era deja veche, bătrână. Mi se părea nedrept ca un obiect neînsufleţit, făcut de mâna omului, să continue să existe, în timp ce noi trebuia să murim. Mama trăise numai treizeci de ani, iar ceasul acesta dăinuia de mai bine de o sută optzeci.

Trebuie să profiţi cât mai mult de fiecare clipă trăită. Tic, tac! Tic, tac! Timpul zbura cu repeziciune!

Nu credeam că aş fi dorit vreodată să mă mărit cu John Cârmei, dar mătuşa Charlotte nu-mi dăduse nicio şansă să aflu. Ciudat, când mă gândeam la o idilă, îmi apărea în minte o faţă zâmbitoare, cu ochii strânşi de prea multă lumină. Eram obsedată de familia Crediton.

Îmi promiteam singură că, dacă vreodată voi dori să mă mărit, nimeni şi nimic nu mă va împiedeca.

Tic, tac! mă ironiza pendula, dar eram convinsă că aşa voi face. Poate că semănăm cu mătuşa Charlotte dar şi ea avea tărie de caracter.

Eram în magazin şi tocmai încercam să pun pe uşă o notiţă: „închis. Încercaţi la *Queen's House"* Clopoţelul de deasupra uşii a sunat şi a intrat Redvers Stretton. Stătea în faţa mea, zâmbind.

— Ne-am mai întâlnit, dacă nu mă înşel.

Mi-era jenă că mă înroşisem.

— Cu mulţi ani în urmă, am murmurat.

— Între timp ai crescut. Aveai doisprezece ani, atunci.

Eram ridicol de încântată că ţinuse minte.

— Trebuie să fi fost… acum vreo nouă ani.

— Ştiai multe lucruri pe atunci, a spus şi, brusc, a început să examineze masa rotundă încrustată cu fildeş, un set de scaune *Sheraton* şi o etajeră înaltă *Hepplewhite,* aşezată în colţ.

— Şi încă mai ştii, a adăugat, întorcându-se spre mine.

Îmi recăpătasem calmul.

— Mă surprinde că îţi mai aminteşti. Întâlnirea noastră a fost atât de scurtă.

— Dar eşti o persoană care nu se poate uita uşor. Domnişoară… domnişoară Anna, dacă nu mă înşel?

— Aşa este. Ai venit să vezi ceva anume?

— Da.

— Atunci poate aş putea să-ţi arăt ce te interesează.

— Îmi arăţi deja, deşi este extrem de necivilizat din partea mea să folosesc aceste cuvinte, când mă refer la o domnişoară.

— Vrei să spui că ai venit să mă vezi pe mine?

— De ce nu?

— Mi se pâre ciudat.

— Mie mi se pare foarte normal.

— Dar atât de brusc… după atâţia ani.

— Sunt marinar. Am stat foarte puţin în Langmouth de la ultima noastră întâlnire. Altfel, te-aş fi vizitat mai repede.

— Acum eşti aici…

— Să-mi pun la punct afacerile şi plec iar.

— Afaceri? Te ocupi cu comerţul, aşa este.

Şi-a încreţit ochii şi a privit cu atenție la etajera *Hepplewhite.*

— Eşti foarte sinceră. Aşa trebuie să fiu şi eu.

Mărturisesc că nu am intrat să cumpăr scaunele acelea… sau etajera. De fapt, treceam pe lângă zidurile astea roşii ale voastre şi am văzut inscripţia de pe uşă – *Queen's House.* Şi atunci mi-am adus aminte de întâlnirea noastră. Regina Elisabeta a dormit acolo, mi-am spus, dar este mult mai interesant faptul că domnişoara Anna Brett doarme *acum* acolo.

Am râs. Era un râs de fericire. De multe ori îmi imaginasem că îl voi revedea în împrejurări asemănătoare. Începea din nou să mă fascineze. Nu părea real. Era ca un erou dintr-o povestire romantică. Părea a fi desprins din una dintre tapiseriile de la castel. Cu siguranţă, era un aventurier îndrăzneţ care cutreiera mările. Era evaziv, pentru că dispărea perioade lungi. Ar fi putut să iasă din magazin şi să nu-l mai văd ani şi ani… până când aş fi devenit" bătrână domnişoară Brett". Avea calitatea aceea despre care Ellen ar fi spus că" te dă gata".

— Pentru cât timp eşti în Langmouth?

— Săptămâna viitoare ridic ancora.

— Spre ce parte a lumii te îndrepţi?

— Australia şi porturile din Pacific.

— Sună… minunat.

— Ai cumva nostalgia dorului de călătorii, domnişoară Anna Brett?

— Mi-ar plăcea să văd lumea. M-am născut în India. Credeam că o să mă reîntorc acolo, dar părinţii mei au murit şi asta a schimbat totul. Am venit să locuiesc aici şi se pare că aici voi rămâne.

Eram surprinsă că îi dădusem atâtea detalii despre care nici nu întrebase.

Deodată, mi-a luat mâna şi s-a prefăcut că-mi ghiceşte în palmă.

— Vei călători mult şi departe.

Dar nu se uita în palma mea, ci la mine.

Mi-am dat seama că o femeie privea pe fereastră. Era domnişoara Jennings, care venea deseori la *Queen's House* şi cumpăra foarte puţin. Era foarte curioasă. Vroia mai

mult să vadă ce e nou decât să cumpere. Venea mai degrabă din plăcerea de a-şi băga nasul în treburile altora decât din pasiune pentru antichităţi. Probabil că-l zărise pe Redvers Stretton în magazin. Oare îl văzuse ţinându-mi mâna?

S-a auzit clopoţelul şi domnişoara Jennings a intrat.

— O, domnişoară Brett, văd că sunteţi ocupată cu un client. Pot să mai aştept.

Ochii îi jucau în spatele *pince-nez-ului.* Se întreba, pesemne, dacă domnişoara Brett are un admirator, pentru că Redvers Stretton stătea în magazin şi nu avea de gând să cumpere ceva.

Pe moment, Redvers păru exasperat, apoi, ridicând uşor din umeri, a spus:

— Doamnă, eu eram pe punctul de plecare.

S-a înclinat către mine şi către ea şi a plecat. Femeia mă scosese pur şi simplu din sărite pentru că nu dorise decât să întrebe cât costă etajera. O pipăia, făcea tot felul de remarci, căuta urme de cari, mai mult pentru ca să trăncăne, aşa cum făcea de obicei. Deci, pe Redvers Stretton de la castel, îl interesau antichităţile. Presupunea că venise acasă pentru puţină vreme. Era mai sălbatic, total diferit de domnul Rex, care trebuie că era un adevărat balsam pentru mama lui. Redvers era…” altă mâncare de peşte”.

— N-am văzut pe nimeni să semene mai puţin cu o mâncare de peşte, am spus pe un ton aspru.

— Scumpă domnişoară Brett, este o figură de stil, dar acest tânăr este, fără nicio îndoială, un sălbatic.

Încerca să mă avertizeze. Dar nu aveam chef să fiu avertizată. M-am întors târziu acasă şi doamna Morton mi-a spus că mătuşa Charlotte mă aştepta. Am găsit-o în pat, morocănoasă. Luase o înghiţitură de laudanum să-i mai treacă durerea. Mi-a atras atenţia că întârziasem. I-am spus că domnişoara Jennings se interesase de etajera *Hepplewhite* şi mă reţinuse.

— Băgăreaţa aia bătrână! N-o s-o cumpere niciodată.

Dar părea mult mai mulţumită decât mine.

Mă obseda omul acela.

Două zile mai târziu, mătuşa Charlotte m-a anunţat că vrea să se ducă la o licitaţie. Era prea bună pentru a fi ratată şi, cu toate că nu se simţea foarte bine, se hotărâse să-şi ia singură medicamentele şi să plece. Urma s-o ia cu ea pe doamna Morton, având în vedere că va lipsi două nopţi şi că avea nevoie de cineva s-o ajute. Era greu de suportat o călătorie de către o persoană cu bolile ei, plus lipsa de confort a camerelor de hotel. Ar fi fost cu totul altceva dacă eu aş fi putut s-o însoţesc, dar nu puteam lipsi amândouă… din motive de afaceri. Dacă prostănaca aia de Beringer ar fi putut să se descurce singură! Mătuşa Charlotte n-o mai înghiţea deloc pe domnişoara Beringer, de când cu căsătoria ei.

A plecat şi am continuat să sper că Redvers va mai trece pe la magazin. Mă întrebam de ce nu mai venea, dacă era adevărat că intrase doar pentru mine şi de ce a părut uşurat să-şi găsească o scuză şi să plece. De ce, dacă venise pentru mine? Poate o fi şi plecat pe mare.

Era în seara zilei când mătuşa Charlotte plecase, închisesem magazinul şi sosisem acasă, când Ellen a intrat precipitată în camera mea să-mi spună că jos era un domn care vroia să mă vadă.

— Ce doreşte?

— Să te vadă, domnişoară, a zâmbit Ellen, cu subînţeles. E căpitanul Stretton, de la castel.

— Căpitanul Stretton de la castel! am îngânat-o prosteşte. M-am privit în oglindă. Purtam puloverul meu gri de lână care nu era tocmai potrivit, iar părul îmi era răvăşit.

— L-aş putea spune că în zece minute coborî, domnişoară, mi-a sugerat Ellen, conspirativ. La urma urmei, n-ai vrea să creadă că arzi de nerăbdare…

Am spus aproape tremurând:

— O fi venit să vadă nişte mobilă.

— Bine, domnişoară. Îi voi comunica.

A ieşit repede. Am dat fuga la şifonier şi am luat bluza de mătase bleumarin pe care tata mi-o cumpărase din Hong-Kong. Fusese confecţionată de meşteri locali şi nu era chiar ultima modă, o aveam cam de multişor, dar materialul era încântător. Avea un volănaş de catifea la gât, care mi se părea foarte potrivit. Aşa că m-am schimbat repede, mi-am aranjat părul şi am coborât în grabă.

Mi-a luat mâinile în felul lui care părea cam libertin, dar care pentru mine era încântător.

— Scuză-mă că te deranjez, dar trebuia să vin să-mi iau rămas bun.

— Ah… pleci?

— Mâine.

— Nu pot decât să-ţi urez drum bun.

— Mulţumesc. Sper că te vei gândi la mine cât voi fi. Plecat şi, poate, te vei ruga pentru cei ce sunt în pericol pe mare.

— Sper să nu ai nevoie de rugăciunile mele

— Când mă vei cunoaşte mai bine, o să-ţi dai seama că am nevoie de ele mai mult decât de orice altceva.

„Când mă vei cunoaşte mai bine”. Ar fi trebuit să-mi dau seama în ce stare sufletească mă aflam, dacă o propoziţie banală ca asta şi implicaţiile ei au putut să mă încânte atât. Pleca, dar când îl voi cunoaşte mai bine…

— Mă uimeşti, cât de echilibrată poţi fi.

— Crezi că este cineva cu adevărat echilibrat?

— Cred că unii dintre noi ar putea fi. Tu, de exemplu?

— Nu am avut încă timp să-mi dau seama.

— Ai fost totdeauna alintată?

— Aproape niciodată. Dar m-ai făcut să-mi dau seama că nu pre, a am fost eu însămi niciodată. Ce conversaţie serioasă! Nu vrei să stai jos?

S-a uitat împrejur. Am râs:

— Aşa m-am simţit şi eu când am venit prima oară aici. Obişnuiam să stau pe un scaun şi să-mi spun că, poate, Madame de Pompadour a stat cândva pe el, sau

Richelieu sau Talleyrand.

— Nefiind atât de erudit, nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

— Să mergem în salonul mătuşii, e mai… locuibil. Vreau să spun, dacă mai ai timp… să rămâi.

— Ridic ancora mâine dimineaţă la şapte…

Mi-a aruncat privirea aceea nostimă.

— … deci, ar trebui să plec înainte de şapte.

Am râs în timp ce îl conduceam pe scară şi prin camerele noastre înţesate cu mobilă. Păreau să-l intereseze câteva piese chinezeşti pe care mătuşa Charlotte le cumpărase de curând. Uitasem că trebuise să le facă loc în salonul ei.

— Mătuşa Charlotte a cam exagerat de data aceasta. Aparţineau unui colecţionar care a trăit în China.

Simţeam că trebuie să continui să vorbesc, pentru că eram atât de emoționată că venise să mă vadă.

— Îţi place piesa asta? îi spunem scrin supraetajat. Lacul este foarte fin. E încrustat cu fildeş şi sidef.

Dumnezeu ştie cât a costat-o. Şi mă întreb când va găsi un cumpărător.

— Ce multe ştii!

— Faţă de mătuşa Charlotte, nu ştiu mai nimic. Dar învăţ. Îţi trebuie o viaţă întreagă ca să înveţi!

— Şi mai sunt atâtea altele de învăţat! a spus el, uitându-se la mine cu gravitate.

— Trebuie că ştii foarte multe despre mări şi nave.

— Nu voi şti niciodată foarte multe despre nimic.

— Oare ştie cineva? Dar unde vrei să stai? Scaunul ăsta este mai comod. E un scaun solid spaniol.

Zâmbea.

— Ce-aţi făcut cu biroul pe care l-aţi cumpărat de la castel?

— L-a vândut mătuşa. Nu ştiu cine l-a cumpărat.

— N-am venit să vorbim despre mobilă.

— Nu?

— Am venit, să vorbesc cu tine.

— Nu cred că vei găsi ceva deosebit de interesant în legătură cu mine... în afară de mobilă.

S-a uitat de jur-împrejur.

— E ca şi cum ar încerca să te transforme într-o mobilă de epocă.

O clipă s-a aşternut tăcerea, întreruptă doar de ticăitul ceasornicelor. M-am trezit spunând:

— Cred că de asta mă tem cel mai mult. Mă văd locuind aici, îmbătrânind, învăţând tot mai mult despre mobilă, până când voi şti la fel de mult ca mătuşa Charlotte. Aşa cum spui, o mobilă de epocă.

— Asta nu trebuie să se întâmple, a spus. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa!

— Drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi în ultima ta seară.

— Ar fi trebuit să vin mai înainte, dar…

Am aşteptat să continue, dar n-a făcut-o.

— Am auzit vorbindu-se despre tine, a spus.

— Ai auzit vorbindu-se despre mine?

— Bătrână domnişoară Charlotte Brett este bine cunoscută în Langmouth. Am auzit că are destule probleme cu afacerile ei.

— Lady Crediton ţi-a spus.

— Lady Crediton crede că are şi mai multe probleme decât zice. Asta o spunea atunci când ne-am întâlnit noi prima dată.

Apoi m-a întrebat:

— De fapt, ce ştii tu despre mine?

Mi-a fost teamă să repet povestea spusă de Ellen. Dacă nu era adevărată?

— Am auzit că locuieşti la castel şi că nu eşti fiul doamnei Crediton.

— Atunci vei înţelege că am fost într-o situaţie neplăcută, de la început, a zis el râzând.

A râs.

— Cu tine pot discuta acest subiect delicat. De asta prezenţa ta îmi face bine. Nu eşti genul de femeie care refuză să discute un subiect doar pentru că... este nepotrivit.

— E adevărat ce se spune?

— Deci, ai auzit. Da, e adevărat. Sir Edward a fost tatăl meu. Am fost crescut ca un membru al familiei, dar n-am avut acelaşi statut ca fratele meu vitreg. Destul de rezonabil, nu-i aşa? Totuşi, situaţia asta şi-a pus amprenta asupra caracterului meu. Totdeauna am încercat să-l întrec pe Rex în toate. Să pot să-i spun: „Vezi, sunt la fel de bun ca şi tine”. Crezi că asta e o scuză pentru un băiat pentru a fi, să zicem, arogant, dornic să atragă atenţia şi să câştige mereu? Rex e un tip foarte răbdător. Mult mai valoros decât mine. Dar mi-am spus întotdeauna că el nu era nevoit să dovedească cât de bun este. A fost de la început acceptat ca fiind mai bun.

— Sper că nu eşti un tip irascibil!

A râs din nou.

— Nu, nu sunt. De fapt, încercând atâta vreme să conving lumea că sunt la fel de bun ca Rex, până la urmă! am reuşit să mă conving şi pe mine.

— Asta e foarte bine. N-am putut suporta niciodată oamenii care se autocompătimesc. Poate din cauză că într-o vreme am început să simt că viaţa a fost cam aspră cu mine. Asta a fost când a murit mama.

I-am povestit despre mama, cât era de frumoasă, de fermecătoare, despre planurile ei în legătură cu viitorul meu, cât de mult o iubeam eu şi tata. Apoi am continuat: să vorbesc despre moartea ei şi cum am rămas orfană,; la mila mătuşii Charlotte.

Eram neobişnuit de însufleţită. Era efectul pe care Redvers îl avea asupra mea. Mă simţeam amuzantă, interesantă, atrăgătoare şi nu fusesem niciodată atât de! fericită, de la moartea mamei. De fapt, niciodată în întreaga mea viaţă. Vroiam ca acea seară să nu se termine nicicând.

S-a auzit o uşoară bătaie în uşă şi a intrat Ellen. Ochii îi străluceau conspirativ.

— Vroiam să vă spun, domnişoară, că cina e aproape gata şi, dacă domnul căpitan Redvers este de acord, v-aş putea servi cam într-un sfert de oră.

Redvers a părut încântat de această propunere. Ochii i s-au oprit asupra lui Ellen şi am observat cum fetei i se i înroşesc obrajii. Ar fi putut avea acelaşi efect asupra ei ca şi asupra mea?

— Mulţumesc, Ellen, am spus şi mi-a fost ruşine că fusesem puţin, geloasă. Nu, de fapt nu era gelozie, dar mi-a trecut prin minte că farmecul lui nu era numai pentru mine. Avea atât de mult farmec pe care îşi permitea să-l risipească, încât chiar şi o cameristă care anunţa cina îl simţea. Dădusem, poate, prea multă importanţă interesului său faţă de mine?!

Ellen aranjase masa în sufragerie şi avusese îndrăzneala să pună două lumânări în cele două sfeşnice aurite şi frumos gravate, datând din secolul al XVII-lea, pe care le pusese câte unul la fiecare capăt al mesei *Regence.* Aşezase două scaune de sufragerie *Sheraton* faţă în faţă şi masa arăta minunat.

În jurul nostru se conturau etajere, scaune şi două vitrine pline cu porţelanuri şi cu ceramică *Wedgwood,* dar lumânările ce licăreau pe masă ne despărţeau de restul camerei, iar efectul era încântător.

Părea un vis. Mătuşa Charlotte nu primea niciodată oaspeţi. M-am întrebat, într-o fracţiune de secundă, ce ar fi spus dacă ar fi putut să ne vadă acum şi m-am gândit cât de diferită ar fi fost viaţa fără mătuşa Charlotte. Dar de ce să mă gândesc la ea într-o astfel de seară?

Ellen era într-o dispoziţie minunată. Mi-o imaginam povestindu-i cu amănunte domnului Orfey în ziua următoare. Ştiam că Ellen credea că venise vremea să gust şi eu din bucuriile vieţii. După părerea ei, asta ar fi fost o porţie bună, nu doar o înghiţitură.

A adus supa într-o supieră cu decoraţii florale

albastre şi, bineînţeles, farfurii din acelaşi porţelan. Aproape că mi-am ţinut răsuflarea, de spaimă că trebuia să folosim asemenea porţelanuri de valoare. După supă a urmat pui rece şi eram bucuroasă că mătuşa Charlotte urma să mai lipsească o zi, timp suficient să umplem la loc cămara. Mătuşa mânca foarte puţin şi destul de prost. Dar Ellen făcuse minuni cu ceea ce găsise în cămară. Reuşise să transforme cartofii reci într-un sote delicios şi pregătise o conopidă nemaipomenită cu caşcaval şi sos de arpagic. Ellen părea înzestrată cu puteri miraculoase în acea noapte. Sau poate îmi imaginam eu că şi mâncarea avea alt gust ca înainte…

Vorbeam şi, din când în când, Ellen, drăguţă şi emoţionată, venea să servească la masă. Eram sigură că nu fusese niciodată o asemenea seară plăcută la

Queen's House, nici măcar când Regina Elisabeta fusese găzduită aici. Eram plină de fantezie. Mi se părea că spiritele casei mă aprobă, iar spiritele străine, aduse odată cu mobilierul, se retrăseseră în timp ce stăteam în sufragerie la masa *Regence,* întreţinându-mi oaspetele.

Vin nu am servit, mătuşa Charlotte bea numai ceai, dar n-a avut nicio importanţă.

Redvers vorbea despre mări şi ţări străine, făcându-mă să le văd cu propriii mei ochi, iar când mi-a vorbit despre vas şi despre echipajul său, mi-am dat seama cât de mult înseamnă pentru el. Transporta o încărcătură de haine şi alte bunuri industriale la Sydney şi ajuns acolo urma să facă comerţ în porturile din Pacific, înainte de a se înapoia în Anglia pu lână australiană. Vasul nu era mare, sub o mie de tone, dar i-ar fi plăcut să văd ce frumos spintecă valurile. Era un Clipper şi greu puteai găsi un vas mai rapid. Dar considera că vorbise prea mult despre persoana lui.

Am protestat. Nu, îmi plăcea să-l ascult. Era fascinant. Fusesem deseori în port şi văzusem vasele, întrebându-mă unde se duc. Vroiam să ştiu dacă erau numai cargouri.

— Transportăm şi pasageri, deşi ele au fost construite, în principal, pentru marfă. Chiar mâine va pleca împreună cu mine un domn foarte important. Un negustor de diamante care călătoreşte în Australia să cumpere opaluri. E foarte plin de el. Mai sunt încă vreo doi pasageri. Pe vase ca al nostru, pasagerii pot crea probleme.

Şi aşa am tot vorbit, iar ceasornicele ticăiau tot mai repede, furioase şi răutăcioase. Am întrebat:

— Nu mi-ai spus numele vasului tău.

— Nu ţi l-am spus? *Femeia din Umbră.*

— *Femeia din Umbră?...* Păi... aşa scrie şi pe figurina care era în biroul cumpărat de la castel. E în camera mea. Mă duc să ți-o aduc.

Am luat un sfeşnic de pe masă. Era greu, iar el mi i-a luat din mână.

— Ţi-l duc eu.

— Umblă cu atenţie. E foarte valoros.

— Ca tot ceea ce este în această casă.

— Nu chiar tot.

Am urcat împreună scările.

— Fii atent, după cum vezi suntem înţesate cu mobilă.

— Înţeleg că aici ţineţi mobilierul pentru vânzare.

— Da. Am găsit această figurină în sertarul biroului. Cred că trebuia să v-o dăm înapoi, dar mătuşa Charlotte a spus că n-are nicio valoare.

— Sunt sigur că mătuşa Charlotte a avut, ca de obicei, dreptate.

Am râs. Avea dreptate aproape întotdeauna, trebuie să recunosc. Şi, gândindu-mă la mătuşa Charlotte, m-am minunat din nou că am putut îndrăzni să-l invit la cină, deşi mai mult Ellen o făcuse. Dar şi eu dorisem foarte mult, deci nu avea rost s-o învinuiesc pe Ellen. Am refuzat să mă mai gândesc la mătuşa Charlotte. Era în siguranţă undeva, într-o cameră prăfuită de hotel – nu trăgea niciodată la

cele mai bune hoteluri – iar biata doamnă Morton era, fără îndoială, supusă la grele încercări.

Am păşit împreună în camera de sus. Totdeauna am considerat că locuinţa noastră era stranie la lumina lumânărilor, deoarece mobilierul lua forme ciudate, unele groteşti, altele aproape omeneşti şi, cum schimbam mobila foarte des, rareori mă obişnuiam cu ea.

— Ce casă veche şi ciudată! a spus Redvers.

— Are o vechime autentică! i-am răspuns. Şi am început să rid, amintindu-mi verdictul mătuşii Charlotte despre castelul Crediton: contrafăcut. A vrut să ştie de ce am râs şi i-am spus.

— Are cel mai mare dispreţ pentru falsuri.

— Dar tu?

Am ezitat.

— Depinde de fals. Unele sunt bine făcute.

— Cred că trebuie să fii foarte isteţ pentru a fi un bun falsificator.

— Şi eu cred la fel. O, fii, te rog, atent la marginile acestei mese, care ies în afară. Nu le-am văzut pe întuneric. Este destul de periculos acolo, atât de aproape de scară.

Am ajuns în dormitorul meu.

— Domnişoara Anna Brett a dormit aici, a spus el cu o reverenţă ironică.

Simţeam că plutesc.

— Crezi că ar trebui să punem o inscripţie pe perete" Regina Elisabeta şi Anna Brett"? Poate ar trebui să se numească *Anna Brett în* loc de *Queen's House.*

— *O* idee excelentă!

— Dar, hai să-ţi arăt figurina.

Am scos-o din sertarul în care o păstram. A pus sfeşnicul pe masa de toaletă şi râzând, a luat figurina în mână:

— Este galionul[3] de pe *Femeia din Umbră.*

---

3 Galion - ornamentaţie care împodobeşte prova unei nave

— Un galion?

— Da, precis că a fost rupt de pe o machetă a vasului.

— N-are valoare?

— Nici cea mai mică. Cu excepţia faptului că reprezintă galionul vasului meu, ceea ce, poate, îi conferă puţină valoare în ochii tăi.

— Da… aşa e.

Mi l-a înapoiat şi probabil că l-am luat foarte ceremonios, pentru că el a râs:

— Poţi să-l mai iei din când în când să te uiţi la el şi să te gândeşti la mine, pe punte, în bătaia valurilor.

— *Femeia din Umbră.* Un nume ciudat pentru un vas. Credeam că toate vasele familiei Crediton poartă nume de doamne. În clipa aceea, o uşă s-a deschis şi am auzit voci în camerele de jos. Mi s-a făcut pielea găină.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat şi m-a luat în braţe, trăgându-mă uşor spre el.

— Mătuşa s-a întors acasă.

Inima îmi bătea atât de tare, încât abia puteam gândi. De ce se întorsese aşa de repede? Şi de ce nu? Licitaţia nu fusese atât de interesantă pe cât sperase. Ura camerele de hotel. Nu stătea în ele decât dacă era nevoită. Nu conta din ce cauză se întorsese. Important era că venise. Poate că în acel moment se uita la rămăşiţele cinei noastre… la sfeşnicele cu lumânări aprinse… de fapt la unul singur, pentru că celălalt era la noi, la porţelanurile de valoare. Biata Ellen, mi-am spus. M-am uitat repede şi cu teamă în jurul meu, la cameră, la pat, la piesele de mobilier, azi, aici, mâine, cine ştie unde… la sfeşnicul aruncând umbre lungi pe perete, la scrinul cu picioare înalte şi la noi doi.

Redvers Stretton era singur cu mine în dormitorul meu şi mătuşa Charlotte acasă! Trebuia măcar să cobor cât puteam de repede!

El a înţeles şi a luat sfeşnicul de pe masa de toaletă.

---

cu vele. (N.T.)

Dar hu puteam coborî în grabă. Trebuia să umblăm cu grijă. În timp ce ne îndreptam spre capătul scării, privind în jos spre hol, ne-a văzut mătuşa Charlotte. Doamna Morton stătea în spatele ei. Era şi Ellen, roşie la faţă şi încordată.

— Anna! a spus mătuşa Charlotte cu o voce ca un tunet. Ce faci?!

O scenă atât de dramatică nu cred să se fi petrecut vreodată la *Queen's House.* Redvers, aplecat spre mine – era foarte înalt şi stătea cu o treaptă mai sus – lumânarea pâlpâind în sfeşnic, umbrele noastre pe perete şi mătuşa Charlotte stând acolo jos, în mantoul ei de călătorie, cu boneta în cap, cu faţa palidă, cu urme de oboseală şi: boală, semănând mai mult ca oricând cu un bărbat îmbrăcat în haine femeieşti, puternic şi răuvoitor.

Am coborât scările şi Redvers a mers lângă mine.

— A venit în vizită căpitanul Stretton, am încercat să-i spun cât mai firesc.

Redvers a continuat pentru a-mi uşura situaţia:

— Poate ar trebui să vă explic, domnişoară Brett. Am, auzit atât de multe despre minunăţiile din magazinul dumneavoastră de antichităţi, încât nu am rezistat să nu-l vizitez. Nu mă aşteptam la atâta ospitalitate.

Fusese luată prin surprindere. Sau era şi ea puţin influenţată de farmecul lui?

A mormăit:

— E cam greu să apreciezi antichităţile la lumina lumânărilor.

— Şi totuşi, aşa au fost puse în valoare în trecut, domnişoară Brett, la lumina lumânărilor. Am vrut să văd efectul acestei lumini asupra lor. Domnişoara Anna Brett a avut amabilitatea să-mi permită acest lucru.

Încerca să-i evalueze posibilităţile de cumpărător.

— Ce vă interesează în mod deosebit, domnule căpitan?

Am spus repede:

— Căpitanului i-a plăcut în mod special biroul *Levasseur.*

Din nou mătuşa a mormăit:

— E o piesă rară. N-ai să regreţi, dacă o cumperi. E uşor de aranjat şi de transportat, oriunde te-ai muta.

— Sunt sigur de asta, a adăugat Redvers.

— Ai văzut-o şi la lumina zilei?

Vocea ei era ironică. Nu credea nicio iotă despre interesul lui pentru mobilier. Era o prefăcătorie absurdă.

— Nu. Mi-am păstrat această plăcere pentru mai târziu.

Mătuşa Charlotte se uita fix la sfeşnicul din mâna lui.

— Mătuşă, probabil eşti foarte obosită după o asemenea călătorie,

— La lumina zilei, a spus Redvers. Aşa cum mi-aţi spus că trebuie.

— Vino mâine şi ţi-l voi arăta eu însămi.

Redvers s-a înclinat.

— Ellen te va conduce.

Dar nu suportam asta, aşa că am spus:

— O să-l conduc eu.

L-am însoţit spre uşă. Am stat cu el în grădină, vorbind tare, despre biroul *Levasseur.*

— Alama cu încrustaţii pe fondul de baga este întradevăr minunată. Nu e nicio îndoială că e un *Levasseur* autentic.

— O, nicio îndoială!

Era toamnă şi simţeam mirosul deosebit al crizantemelor, umezeala grădinii şi ceaţa de pe râu. Ori de câte ori simt aceste mirosuri, îmi amintesc de noaptea aceea. Seara mea fermecătoare se sfârşise şi el pleca. Eram captivă în închisoarea mea. Urma să mă părăsească pentru a-şi trăi viaţa aventuroasă, iar eu trebuia să mă întorc la temnicera mea furioasă.

— Cred că e puţin montată, a spus Redvers. Îmi pare rău.

— Credeam că va lipsi încă o noapte.

— Vreau să spun că îmi pare rău că plec pe mare. Te las să înfrunţi singură…

— Pot s-o fac.

Ştia ce vroiam să spun. Dacă el ar fi fost acolo, s-o înfruntăm împreună, dacă l-aş mai fi putut vedea din când în când, chiar pe furiş, nu mi-ar fi păsat. Aveam douăzeci şi unu de ani. Nu trebuia sa fiu pe veci sclava mătuşii.

— Mi-aş fi dorit să fi fost altfel, a spus Redvers, şi m-am întrebat la ce se referea. Aşteptam ca el să plece, dându-mi seama că nu mai puteam rămâne mult timp afară. Mătuşa mă aştepta în casă.

— Altfel? am insistat. Vrei să spui că ţi-ai fi dorit să nu fi venit la mine?

— În niciun caz. A fost o seară minunată, până s-a întors Baba Cloanţa. Ştii că nu m-a crezut în legătură cu… biroul.

— Nu, nu te-a crezut.

— Sper că nu va fi foarte neplăcut pentru tine.

— Seara a fost atât de plăcută până la venirea ei!

— Aşa crezi?

Nu mi-am putut ascunde sentimentele.

— Cea mai plăcută seară pe care am. Nu trebuia să fiu atât de naivă. Pe care am petrecut-o în ultimul timp, am completat repede.

— Mă voi întoarce.

— Când?

— Poate, mai curând decât crezi.

Mi-a luat faţa în mâinile lui şi m-a privit în ochi. Credeam că o să mă sărute, dar brusc şi-a. Schimbat intenţia şi a plecat. Eram singură în grădina cu parfum de toamnă.

M-am înapoiat în casă. Mătuşa Charlotte nu era jos în hol. Ellen strângea masa.

— Mătuşa ta s-a dus în camera ei să se culce. O ajută doamna Morton. Este epuizată. A spus că va vorbi cu noi

amândouă mâine dimineaţă. Of, domnişoară, am dat de belea, zău că am dat.

M-am dus în camera mea. Cu atât de puţin timp în urmă el fusese aici cu mine. Adusese un pic de magie în viaţa mea şi acum plecase. Am fost o proastă să-mi imaginez... Ce să-mi imaginez? De ce ar fi interesat o tânără femeie care nu era atât de atrăgătoare, pe un bărbat care era, cu siguranţă, cel mai fermecător din lume?

Şi totuşi... era ceva în felul în care m-a privit. Oare îmi dezvăluisem prea mult sentimentele?

Am scos figurina din sertar şi am pus-o pe masă. Apoi m-am dezbrăcat şi, când m-am suit în pat, am luat figurina cu mine – un gest copilăresc, prostesc, dar simţeam că mă alină.

Cu greu am putut să adorm, dar, cel puţin, am moţăit. M-am trezit brusc. Am auzit podeaua scârţâind, nişte paşi pe scară. Asta mă trezise. Cineva venea spre camera mea... zgomot de paşi şi bocănitul bastonului mătuşii Charlotte.

Am rămas în pat, cu ochii la uşa care se deschidea încet. Mătuşa era în prag. Arăta grotesc în halatul ei de păr de cămilă, cu nasturi soldăţeşti, cu părul cenuşiu şi zbârlit, împletit într-o coadă subţire. Ţinea într-o mână bastonul cu mâner de abanos pe care îl folosea de când artrita o împiedica să meargă repede. În cealaltă mână avea o lumânare pusă într-un sfeşnic de lemn obişnuit, fără nicio valoare. S-a uitat fix la mine:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine de ce ai făcut!

A râs cu un zgomot oribil, sforăind răguşit:

— ... n-am putut să dorm, gândindu-mă la cele întâmplate astă-seară.

— N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

— Cui spui tu asta? Ai aşteptat să plec din oraş ca să-l poţi aduce în casă. De câte ori a mai fost aici? Că doar n-o să-mi spui că a venit prima oară!

— A venit prima oară.

A râs iar. Era supărată şi speriată. Pe atunci nu ştiam, dar ea avea mai multă nevoie de mine decât aveam eu de ea. Era o bătrână singură care trebuia să se bazeze pe oameni ca doamna Morton. Eu urma să fiu salvarea ei.

Urma să am grijă de ea şi să mă ocup şi de negoţ. Pentru asta mă pregătise. Se temea să nu mă mărit şi s-o părăsesc, cum făcuse Emily Beringer.

S-a uitat prin cameră.

— Cred că te simţi singură acum, după ce el a plecat. Să nu-mi spui că nu a fost aici, sus. Am văzut lumina din grădină. Trebuia să te fi gândit măcar să tragi draperiile. Dar, la urma urmei, nu te aşteptai să fiţi văzuţi. Credeai că ai toată casa la dispoziţie. Şi Ellen, e şi ea amestecată. Frumos exemplu i-ai dat, n-am ce zice!

— Ellen nu e vinovată.

— Ţi-a servit cina în porţelan de *Delft,* nu-i aşa?

— A fost o nebunie, dar…

— Dar nu la fel de mare ca cea care te-a făcut să-l aduci aici, în dormitorul tău.

— Mătuşă Charlotte!

— Nu face pe inocenta cu mine! Ştiam că sunteţi aici, sus. Am zărit lumina. Uite, seu de lumânare pe masa ta de toaletă. Nu v-am văzut coborând împreună? Mă mir cum poţi să minţi cu atâta neruşinare. Eşti la fel ca mama ta. Şi i-am spus tatălui tău, la timpul potrivit, că era păcat să se încurce cu o femeie ca ea.

Am strigat:

— Taci din gură, zgripţuroaică bătrână!

— Felul acesta de a vorbi nu-ţi foloseşte la nimic.

— Nu mai rămân aici!

Era cel mai rău lucru pe care îl puteam rosti. Şi-a revărsat mânia asupra mea:

— Nerecunoscătoareo! Ţi-am oferit tot. Ce s-ar fi ales de tine dacă nu te luam? Ai fi ajuns la orfelinat, fii sigură. Nu ţi-a mai rămas absolut nimic. Te-am crescut. Am încercat să te fac folositoare. Te-am învăţat tot ce ştiu,

pentru a-ţi da o şansă să te revanşezi faţă de mine… şi tu uite ce-mi faci! Aduci străini în casă imediat ce mă întorc cu spatele! Leit maică-ta. Nici n-ar trebui să mă mir.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? mama a fost bună, mai bună decât ai putea fi tu vreodată, iar eu…

— Şi tu eşti bună, nu-i aşa? Foarte bună. Foarte bună pentru tineri care te vizitează în lipsa mea.

— Taci! Taci!

— Îndrăzneşti să-mi dai ordine în casa mea?!

— Plec imediat, dacă asta vrei.

— Unde?

— Găsesc eu un post. Cunosc câte ceva despre antichităţi.

— Ce te-am învățat eu.

— Aş putea fi guvernantă sau domnişoară de companie.

— Da, da, eşti isteaţă. Ştiu. Dar ţi-a trecut prin minte că îmi datorezi ceva? Ar trebui să te gândeşti la asta, proastă ce eşti! Să te dăruieşti atât de uşor primului venit! Şi încă din locul acela! Credeam că ştii mai bine ce reputaţie are!

— Ce reputaţie?

— Trebuie să alegi cu mai multă grijă, a chicotit. Pot doar să-ţi spun că domnul căpitan Redvers Stretton nu are un nume bun în oraş. E. Genul care se distrează oriunde poate. Şi îndrăznesc să spun că e gata să încerce peste tot.

N-am putut decât să ţip:

— Pleacă! Nu mai vreau să aud ce ai de spus! Dacă vrei să scapi de mine şi mă consideri o asemenea povară… voi pleca imediat.

— Eşti proastă şi pripită, a spus. Ai nevoie de mine să-ţi port de grijă. Tatăl tău mi-a fost frate şi am o datorie. Vom mai discuta mâine dimineaţă. Sunt extenuată şi durerile mă chinuie cumplit. N-am putut să dorm cu gândul la tine. Credeam că putem vorbi în noaptea asta. Dar mâine dimineaţă poate vei avea, totuşi, remuşcări.

S-a întors şi a ieşit. Mă uitam la uşă. Mă simţeam jignită şi furioasă. Seara se schimbase… O mânjise cu gândurile ei rele şi cu vorbele despre reputaţia lui. Ce vroia să spună cu asta? Ce ştia?

Şi atunci am auzit un ţipăt strident şi zgomotul unui corp în cădere. Am sărit din pat şi am fugit pe scări.

Mătuşa Charlotte zăcea la picioarele scării, gemând. M-am repezit spre ea:

— Mătuşă Charlotte, eşti rănită?

Nu mi-a răspuns, respira greu.

Le-am strigat pe doamna Morton şi pe Ellen. Am încercat s-o ridic singură. N-am putut, aşa că i-am pus o perniţă sub cap.

Doamna Morton a venit în grabă. Cu părul pus pe bigudiuri şi acoperit cu un fileu, arăta altfel, hotărâtă şi emoţionată.

— Probabil mătuşa a alunecat când cobora scările.

Mi-am amintit când îl avertizasem pe Redvers în legătură cu scara.

— La ora asta din noapte? spus doamna Morton.

A ridicat lumânarea pe care mătuşa o scăpase. Lumina slabă a lunii intra pe fereastră. Mătuşa începuse să geamă din nou.

— Ellen, pune-ţi mantoul şi du-te după doctorul Elgin. Roagă-l să vină.

Ellen a fugit şi doamna Morton a rămas cu mine lângă mătuşa Charlotte.

— Cum s-a întâmplat? m-a întrebat doamna Morton. Părea mai degrabă încântată şi mi-am imaginat cum o fi fost călătoria cu mătuşa Charlotte.

— A venit în camera mea să stăm de vorbă şi a căzut în timp ce se întorcea în camera ei.

— Bănuiesc că era furioasă rău, a spus doamna Morton.

S-a uitat piezişş la mine. Mi-am dat seama că n-o înţelesesem niciodată pe doamna Morton. Părea să fie

zăvorită într-o viaţă a ei, secretă. Mă întrebam de ce îndura istericalele mătuşii Charlotte. Cu siguranţă ar fi putut găsi o slujbă mai convenabilă în altă parte. Nu-mi venea în minte niciun motiv în afară de cel al lui Ellen: poate că mătuşa îşi va aminti de ea în testament dacă la moartea acesteia va mai fi în serviciul ei.

Mi s-a părut o veşnicie până s-a întors Ellen. A spus că doctorul Elgin va veni curând.

Când a venit, doctorul a spus că trebuie s-o ducem pe mătuşa Charlotte imediat în pat. Eu urma să-i fac un ceai fierbinte şi dulce pentru că suferise un şoc. Considera că avusese mare noroc că nu şi-a rupt niciun os. În timp ce făceam ceaiul, Ellen a spus:

— Ce mai noapte! Ştii, cred că i-a scurtat viaţa cu mulţi ani… O asemenea căzătură, la vârstă ei…

Mi-am dat seama că se gândea la moştenirea pe care ar fi putut să i-o aducă domnului Orfey.

După noaptea aceea, viaţa s-a schimbat. Era începutul dezastrului. Mătuşa îşi vătămase coloana vertebrală în cădere, agravându-şi artrita. Erau zile când nu putea decât să umble puţin prin casă, iar alteori nu se putea mişca deloc. Nu se mai ducea la vânzări decât extrem de rar. Trebuia să mă duc eu în locul ei. Am devenit bine cunoscută la licitaţii. La început, am fost tratată cu condescendentă. Asta m-a înfuriat atât de tare,

> încât m-am decis să învăţ cât mai mult şi am devenit din ce în ce mai ştiutoare, aşa că *trebuiau* să mă respecte". Este leit mătuşă-sa", se spunea. Eram destul de mulţumită, pentru că nu puteam să semăn cu mătuşa decât într-o singură privinţă şi anume cea. A cunoştinţelor despre antichităţi.

Mai mult decât mine, se schimbase mătuşa Charlotte. La început, i-am găsit scuze. Pentru o femeie atât de energică, trebuie să fie o tragedie să nu se poată mişca. Nu era de mirare că era veşnic arţăgoasă şi cu toane. Nu fusese niciodată sociabilă, dar acum ne ura pur şi simplu.

Îmi reamintea tot mereu că eu eram vinovată de

suferinţa ei. Din grijă pentru mine urcase în camera mea. Din cauza comportării mele fusese atât de întoarsă şi supărată încât intrase, pur şi simplu, în marginea mesei de la capătul scării, împiedicându-se. O costasem puterea şi sănătatea ei. Trebuia să i le plătesc pe orice cale.

Viaţa în casa ei nu fusese nicicând veselă. Acum devenise dură. Şi tristă. În. Zilele bune, stătea proptită în scaunul din salon şi răsfoia registrele cu socoteli. Nu mă lăsa niciodată să umblu cu ele. Majoritatea achiziţiilor le făcea singură.

Trăiam din nou sentimentul că locuinţa noastră devenise o închisoare. Şi, aşa cum pe vremuri visam la: reîntâlnirea cu mama, ca un mijloc de scăpare, acum mă gândeam la seara petrecută cu Redvers şi îmi spuneam: ” se va întoarce din călătoria sa şi va veni să mă vadă”.

Lunile treceau fără nicio veste de la el. A venit toamna, cu miros de dalii şi de crizanteme în grădină. Ceaţa umedă se ridica de pe râu, era aniversarea acelei nopţi şi încă nu auzisem nimic despre el.

Mătuşa Charlotte devenea tot mai infirmă şi mai arţăgoasă. Nu trecea o zi în care să nu-mi reamintească ce datorie aveam faţă de ea.

Continuam să aştept şi să sper că, într-o bună zi, Redvers mă va căuta, dar nu a făcut-o.

Ellen a fost cea care mi-a adus vestea. Sora ei era încă în serviciul familiei Crediton. Se măritase cu majordomul şi în felul acesta înaintase pe scara socială. Lady Crediton era mulţumită de ea şi, cu toate că nu era – menajeră, era mai mare peste cameriste, funcţie avantajoasă, având în vedere că era soţia majordomului.

Într-o zi, când mă ajuta să scot nişte piese de ceramică *Ferrybridge* dintr-o vitrină şi să le ambalez pentru un client, Ellen mi-a spus:

— Domnişoară Anna, de ieri dimineaţă mă tot întreb; dacă să vă spun sau nu.

Am privit-o uşor alarmată. Se vedea limpede că era tulburată şi mă întrebam dacă nu cumva domnul Orfey

obosise să-i mai aştepte moştenirea şi se dusese la alta.

— Ieri am fost sus, la castel, s-o văd pe Edith a noastră.

Am evitat să mă uit la ea. Trebuia să umblu foarte atentă cu ceramica.

— Da, am spus.

— Sunt veşti despre căpitan.

— Căpitan! am repetat prosteşte.

— Căpitanul Stretton. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— E… mort?

— A, nu, dar… s-a întâmplat ceva îngrozitor de ruşinos. Şi-a pierdut vasul.

— Vrei să spui… s-a scufundat?

— Ceva de genul ăsta. Acolo sus, la castel, toată lumea vorbeşte despre asta. E ceva oribil. Şi e la mulţi kilometri depărtare. Şi mai e încă ceva ruşinos, altceva, domnişoară Anna.

— Ce anume, Ellen?

— E însurat. S-a însurat de câţiva ani. Are o nevastă din ţări străine. Trebuie să fi fost însurat când a venit aici în noaptea aia. Cine ar fi crezut?!

— N-o credeam. Mi-ar fi spus. Dar de ce să discute cu mine problemele lui personale? Cred că înţelesesem totul greşit. Crezusem… Ce crezusem? Fusesem o credulă stupidă. Fusesem tot ceea ce mătuşa spusese că am fost. Seara aceea n-a însemnat nimic pentru el. Doi oameni pot privi acelaşi eveniment din unghiuri diferite. Venise să mă vadă fiindcă nu avusese altceva mai bun de făcut înainte de plecare. Poate că ştia ce simţeam pentru el şi s-a amuzat. Poate i-o fi povestit şi nevesti-sii despre seara aceea: cina la lumina lumânării, sosirea mătuşii Charlotte. Presupun că a fost chiar nostim.

— Ce interesant, am spus.

— Eu habar n-am avut, dar dumneavoastră, domnişoară?

— De ce să am habar?

— Că era însurat, bineînţeles. A ţinut secret. Are necazuri şi cu căsnicia. Hopa! Aproape aţi scăpat platoul acela. Dacă se spărgea, am fi avut probleme.

Să se spargă, mi-am spus, patetic, ca visele mele, ca speranţele mele. Pentru că sperasem. Sperasem cu adevărat că într-o zi se va întoarce la mine şi atunci voi fi iar fericită.

Căpitanul Redvers Stretton se însurase. Am auzit-o din surse diferite. Se însurase undeva, într-o ţară străină, – cu o femeie străină – aşa se spunea. Era însurat de o bună bucată de vreme.

Când mătuşa Charlotte a aflat, ceea ce era inevitabil, a râs cum rar am văzut-o vreodată. Şi, din acea zi, a început să mă ia peste picior. Nu pierdea niciodată ocazia să-i pomenească numele.

— Căpitanul Stretton al tău. Vizitatorul tău nocturn. Deci a fost însurat tot timpul. Ţi-a spus?

— De ce ar fi făcut-o? am întrebat-o. Cei care vin să vadă mobila nu cred că e necesar să vorbească despre viaţa lor de familie, nu-i aşa?

— Poate doar cei care vin sa vadă mobilă *Levasseur.*

A râs. Era bine dispusă cum nu mai fusese de o bună, bucată de vreme, dar răuvoitoare şi duşmănoasă.

Cred că el se întorsese la castel, dar nu l-am văzut. Am auzit de la Ellen că venise. Şi timpul trecea, fiecare zi semănând cu cealaltă, primăvară, vară, toamnă, iarnă şi săptămânile nu se deosebeau una de alta, poate doar cu excepţia faptului că am vândut o piesă chinezească de mobilier, pe care nimeni nu părea s-o dorească pentru că mătuşa Charlotte cerea un preţ special, pe care sunt. Sigură că îl plătise pentru acea mobilă. A fost uşurată s-o vadă vândută.

— Greu să mai găseşti un asemenea exemplar, a spus. Lac roşu, sculptat, din secolul XV – dinastia *Hsuan-Te.*

— Şi la fel de greu să găseşti un cumpărător, i-am replicat eu.

Aşa ne contraziceam într-una. Începeam să îmbătrânesc şi să devin tot mai acră, ca toată lumea din acea casă. Ellen îşi pierduse din exuberanţă. Domnul Orfey încă aştepta. Biata Ellen, domnul Orfey dorea moştenirea pe care ea i-ar fi adus-o, mai mult decât o dorea pe ea. Doamna Morton era mai retrasă ca oricând. Pleca, o dată la două săptămâni, când avea zi liberă şi nu ştiam niciodată unde. Drumurile ei erau secrete şi misterioase. Aveam douăzeci şi cinci de ani, nu mai eram foarte tânără. Uneori mă gândeam: „Au trecut patru ani de la acea noapte care n-a însemnat nimic pentru el. Era însurat şi nu mi-a spus. A lăsat să se înţeleagă… Dar a lăsat el să se înţeleagă ceva, sau numai mi-am închipuit?” Mătuşa Charlotte nu uita niciodată. Tot timpul îmi reamintea că m-am purtat ca o proastă. Fusesem naivă şi el ştiuse. Mătuşii i se părea amuzant. Când vorbea despre acea noapte, chicotea călcându-mă pe nervi. Era singurul subiect care o amuza.

Oh, melancolia mohorâtă de la *Queen’s House,* cu patru femei tot mai bătrâne şi mai posace, toate aşteptând ceva ce ar putea să le schimbe vieţile triste şi monotone! Ştiam ce aşteptam toate: moartea mătuşii Charlotte. Ellen s-ar fi putut mărita cu domnul Orfey, doamna Morton aştepta şi ea ce i-ar fi lăsat mătuşa. Şi eu… Cel puţin, mă gândeam, aş putea fi liberă. De ce nu plecam? Aş fi putut găsi o slujbă. Poate că undeva, în întreaga Anglie, ar fi putut exista vreun negustor de antichităţi care m-ar lua în serviciul lui. Şi, pe cât de mult o uram, pentru că atunci o uram, aveam o responsabilitate faţă de ea. Dacă aş fi plecat, ar fi rămas complet neajutorată. Preluasem tot mai mult afacerile ei. De fapt, începusem să mă descurc singură, cu excepţia registrelor de cheltuieli şi încasări. Nu aveam acces la ele. Dar în adâncul sufletului ştiam că îi sunt datoare mătuşii. Erai sora tatălui meu. Mă luase în grija ei când părinţii mă lăsaseră în Anglia, se ocupase de mine după ce rămăsesem orfană.

Ceasornicele continuau să ticăie. Acum, ticăitul lor avea un înţeles aparte.

Starea mătuşii Charlotte se înrăutăţea pe zi ce trecea. Nu se mai putea mişca din pat. Leziunea de la coloană îi agravase durerile, spunea doctorul Elgin. Dormitorul ei: devenise un fel de cabinet medical. Mai ţinea încă la ea registrele cu socoteli şi nu aveam voie să le văd, dar preluasem toate vânzările şi o mare parte din cumpărări, deşi totul trebuia supus mai întâi aprobării ei, iar conturile treceau prin mâinile ei. Eram foarte ocupată. Mă dedicasem muncii cu pasiune şi, chiar dacă Ellen sau doamna Buckle începeau să vorbească despre întâmplările de la castel, lăsam să se înţeleagă că nu mă interesau. Într-o zi, doctorul Elgin a cerut să mă vadă. Tocmai coborâse din camera mătuşii. Mi-a spus:

— E din ce în ce mai rău. Nu te mai poţi descurca cu ea fără ajutor. Foarte curând va fi total ţintuită la pat. Ţi-aş sugera să angajezi o infirmieră.

Înţelegeam ce vroia să spună, dar trebuia să discut şi: cu mătuşa.

— Neapărat. Şi fă-o să înţeleagă că nu te poţi ocupa şi de afaceri şi s-o şi îngrijeşti. Are nevoie de o infirmieră calificată.

La început, mătuşa Charlotte a fost împotrivă dar, treptat, a cedat. Şi apoi totul s-a schimbat, pentru că, sosise Chantel Loman.

Cum pot s-o descriu pe Chantel? Era graţioasă ca un porţelan de *Dresda.* Avea culoarea aceea drăgălaşă de păr pe care *Tizian* o făcuse vestită, cu sprâncene dese şi gene întunecate. Ochii aveau o nuanţă aparte de verde, care mi se părea cea mai atrăgătoare cu putinţă. Avea un nas mic şi drept, o piele delicată care, împreună cu statura suplă, o făceau să semene cu acel porţelan. Dacă vroiai să-i găseşti un defect, te-ai fi gândit la gură – puţin prea mică dar am considerat că era tocmai mica imperfecţiune care adaugă ceva în plus frumuseţii. Constatasem asta la unele dintre cele mai frumoase opere de artă care îmi trecuseră prin mână. În artă, ca şi în natură, frumuseţea perfectă poate deveni monotonă. Un defect cât de mic o face captivantă.

Aşa mi se părea Chantel.

Când a venit prima dată la *Queen's House* şi s-a aşezat pe scaunul sculptat din perioada restauraţiei, care era atunci în hol, mi-am spus: „Nu va rămâne aici niciodată. Nu se va angaja la prima adresă."

Dar m-am înşelat. Mai târziu mi-a spus că locul o fascinase, la fel ca şi persoana mea. Păream atât de... tainică. O fată obişnuită cu taior de tweed, cu bluza austeră şi cu părul cu adevărat încântător, strâns răsucit într-o pieptănătură care-i strica toată frumuseţea... de-a dreptul *criminală.* Erau vorbele ei. Avea obiceiul să accentueze anumite cuvinte şi avea un fel aparte de a râde la sfârşitul unei propoziţii, ca şi cum ar fi râs de ea însăşi. Nu-mi puteam imagina pe cineva care să semene mai puţin a infirmieră.

Am condus-o sus, la mătuşa Charlotte şi, destul de ciudat (sau aş spune poate destul de firesc), mătuşa Charlotte a prins drag de ea imediat. Chantel fermeca pe toată lumea firesc şi uşor, i-am spus lui Ellen.

— Este o adevărată frumuseţe, a zis Ellen. Acum, că a venit la noi, lucrurile se vor schimba,

Şi aşa a fost. Era isteaţă şi eficace. Până şi mătuşa Charlotte bombănea mai puţin. Pe Chantel o interesa casa şi de aceea o cerceta cu atenţie. Mai târziu mi-a mărturisit că o considera cea mai interesantă casă în care intrase vreodată.

După ce o pregătea pe mătuşa Charlotte pentru noapte, Chantel venea în camera mea să stăm de vorbă. Cred că se bucura că mai era cineva în casă apropiat ca vârstă cu ea. Aveam douăzeci şi şase de ani, iar ea douăzeci şi doi. Cu toate acestea, avusese o viaţă mai interesantă decât a mea, călătorise puţin cu ultima ei pacientă şi mi se părea o femeie de lume. De multă vreme nu fusesem atât de fericită şi la fel se simţeau toţi din casă. Pe Ellen o interesa foarte mult şi cred că îi făcuse confidenţe în legătură cu domnul Orfey. Chiar şi doamna Morton era mult mai vorbăreaţă cu Chantel decât fusese

vreodată cu mine. Chantel mi-a spus că doamna Morton avea o fată infirmă care locuia cu sora nemăritată a doamnei Morton, la vreo opt kilometri de Langmouth. Acolo se ducea în zilele ei libere. Doamna Morton venise la *Queen's House* şi îndura toanele mătuşii Charlotte şi lipsa de confort pentru că în acest fel putea fi mai aproape de fiica ei. Aştepta ziua când se va pensiona şi vor putea trăi împreună.

— Ce idee să-ţi spună toate astea! am exclamat. Cum ai reuşit s-o faci să vorbească?

— Oamenii totdeauna vorbesc cu mine, a spus Chantel.

Stătea la fereastra mea privind grădina şi râul şi, spunea că sunt fascinante. Totul şi toată lumea o interesau. Învăţase câte ceva chiar şi despre antichităţi.

— Ce valoare trebuie să reprezinte! spunea ea.

— Dar mai întâi trebuie cumpărate, îi explicam eu. Iar multe încă n-au fost plătite pe de-a întregul. Mătuşa Charlotte le păstrează numai şi primeşte un comision dacă reuşeşte să le vândă.

— Ce deşteaptă eşti! spunea Chantel cu admiraţie.

— Tu ai o meserie mult mai folositoare decât a mea!

Se strâmba. Uneori îmi aducea aminte de mama, dar Chantel era eficientă, ceea ce mama nu fusese niciodată.

— Să îngrijeşti mese şi scaune vechi şi valoroase, poate fi mult mai folositor decât să îngrijeşti invalizi irascibili. Pot să-ţi povestesc o mulţime de orori…

Conversaţia cu ea era amuzantă. Mi-a spus că fusese crescută la o casă parohială.

— Acum ştiu de ce se spune" sărac ca un şoarece de biserică". Aşa eram noi de săraci. Şi câtă economie făceam… îţi distruge sufletul, Anna.

Ajunsesem destul de repede să ne spunem pe nume, iar al ei era atât de drăguţ, am spus, încât era păcat să nu-l rosteşti.

— Săracul tata, mântuia sufletele celor din parohie în timp ce bieţii lui copii erau obligaţi să trăiască cu pâine şi

resturi. Of! Mama murise când născuse ultimul copil – pe mine. Eram cu toţii cinci fraţi.

— Ce minunat să ai atâţia fraţi şi atâtea surori.

— Nu e atât de minunat când eşti sărac. Toţi ne-am hotărât să urmăm o meserie; eu am ales-o pe cea de infirmieră pentru că, aşa cum i-am spus Selinei, sora mea cea mare, în felul ăsta voi putea ajunge în casele celor bogaţi şi voi putea prinde măcar firimiturile de la masa lor.

— Şi ai venit aici!

— Îmi place aici, a spus. Casa mă captivează.

— Cel puţin, nu te vom hrăni cu pâine şi resturi.

— Nici dacă aţi face-o nu mi-ar păsa. Ar merita, numai pentru a fi aici. E o casă minunată, plină de lucruri stranii şi nici tu, nici domnişoara Charlotte Brett, nu sunteţi nişte persoane obişnuite. Asta este partea bună a meseriei mele. Nu ştii niciodată unde poţi să ajungi.

Ochii ei verzi, strălucitori, mă duceau cu gândul la smaralde.

— Aş fi crezut că o fiinţă atât de frumoasă ca tine trebuie să fie deja măritată.

A zâmbit pieziş.

— Mi s-au făcut propuneri.

— Dar nu ai fost îndrăgostită niciodată?!

— Nu. Dar tu?

Mi-a năvălit sângele în obraji şi m-am trezit povestindu-i despre Redvers Stretton.

— Un Casanova hoinar! Mi-aş fi dorit să fi fost aici, atunci. Te-aş fi prevenit.

— Cum ai fi putut să ştii că are o soţie în străinătate?

— Aş fi aflat, nu-ţi fie teamă. Biata şi scumpa mea Anna, trebuie să consideri că ai avut noroc. Ochii îi străluceau de emoţie. Gândeşte-te ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ce? am întrebat.

— Te-ar fi putut cere în căsătorie pentru a te seduce.

— Ce prostie! A fost numai vina mea. N-a dat nici cel

mai mic semn că l-aş fi interesat în vreun fel. A fost numai imaginaţia mea prostească.

Chantel nu mi-a răspuns, dar din acel moment a început s-o intereseze castelul Crediton. O auzisem vorbind cu Ellen despre castel şi despre familia Crediton.

Relaţia mea cu Ellen se schimbase. Pe Ellen o interesa mai mult Chantel decât eu. Mi-era uşor să înţeleg asta. Chantel era minunată. Cu o uşoară tentă de diplomaţie o bine dispunea până şi pe mătuşa Charlotte. Interesul pe care-l purta celor din jur îi conferea farmecul acela deosebit. Era foarte curioasă. Când Ellen era liberă, Chantel se ducea la bucătărie pentru a-i pregăti mătuşii Charlotte un platou cu gustări şi le auzeam apoi râzând împreună. Doamna Buckle spunea:

— Infirmiera aia, Loman, este ca o rază de soare în casa noastră!

Mă gândeam câtă dreptate avea.

Chantel a avut ideea cu jurnalele.

— Viaţa, spunea ea, este foarte interesantă.

— Viaţa unora, am spus

— Viaţa tuturor, m-a corectat ea.

— Aici nu se întâmplă nimic, i-am spus. Am pierdut numărătoarea zilelor.

— De aceea ai nevoie de un jurnal în care să notezi tot. Am o idee. Vom ţine amândouă câte un jurnal şi ni le vom citi reciproc. Va fi amuzant fiindcă, înţelegi, trăind sub acelaşi acoperiş, vom înregistra aceleaşi evenimente. Le vom vedea una prin ochii celeilalte.

— Un jurnal, am spus. N-am timp pentru asta.

— Ba da, o să ai. Va fi un jurnal fidel. Insist. O să te miri cât te va ajuta.

Şi aşa am început să ne scriem jurnalele.

A avut dreptate, cum părea să aibă totdeauna. Viaţa căpătase o altă înfăţişare. Întâmplările păreau mai puţin banale şi era interesant să vezi cât de diferit le înregistram fiecare. Chantel dădea culoare oricărei întâmplări prin

propria sa personalitate iar relatările mele păreau lipsite de viaţă pe lângă ale ei. Vedea oamenii altfel, îi făcea mai interesanţi, până şi mătuşa Charlotte părea mai agreabilă în relatările lui Chantel.

Jurnalele noastre ne încântau foarte mult. Important era să notăm exact ceea ce simţeam, spunea Chantel.

— Vreau să spun, Anna, dacă simţi că mă urăşti pentru un anume lucru, nu trebuie s-o spui pe ocolite. La ce mai este bun un jurnal, dacă nu este fidel?

Aşa că obişnuiam să scriu ca şi cum aş fi vorbit cu mine însămi şi ne schimbam jurnalele săptămânal să vedem exact ce simte fiecare.

Deseori mă întrebam cum puteam să-mi duc zilele înainte de venirea lui Chantel. Într-un fel era şi pentru mine infirmieră, la fel de mult ca pentru mătuşa Charlotte, doar că eu nu aveam nevoie de îngrijire fizică.

La numai zece luni de la venirea lui Chantel, toamna sosise din nou. Culorile şi miresmele ei încă mă umpleau de tristeţe, dar inima îmi era mult mai uşoară. Fusese o vară umedă şi atmosfera încărcată cu vapori avusese un efect negativ asupra mătuşii Charlotte. Nu se mai putea da jos din pat. Câtă dreptate avusese doctorul Elgin când pomenise de o infirmieră. Mă uimea întotdeauna uşurinţa cu care delicata Chantel o ridica, cu ajutorul doamnei Morton. Boala mătuşii Charlotte ajunsese într-un stadiu avansat şi doctorul i-a prescris pilule cu opium ca să doarmă. La început mătuşa s-a opus spunând că sunt droguri, dar, în cele din urmă, a cedat.

— Una pe noapte, a spus doctorul Elgin. Cel mult două. Mai multe ar putea fi fatale.

Pilulele era păstrate într-un bufet de lângă camera ei. Doctorul spunea că era mai bine să nu le aibă la îndemână. Dacă ar fi fost tentată să ia mai multe din cauza durerilor, şi-ar fi pierdut efectul datorită obişnuinţei.

— Ai grijă de asta, infirmieră Loman.

— Aveţi toată încrederea în mine, domnule doctor.

Şi desigur că avea. Doctorul mi-a vorbit despre

mătuşa Charlotte. Ce înţeleaptă fusesem s-o angajez pe infirmiera Loman. Mătuşa mea era o femeie rezistentă. Dacă n-ar fi fost artrita, ar fi fost pe deplin sănătoasă. În starea în care se afla, putea să trăiască încă mulţi ani.

După ce doctorul Elgin mi-a spus toate astea, noaptea am avut o experienţă stranie. M-am trezit în toiul nopţii stând în picioare lângă pat. Nu eram sigură ce se întâmplase cu mine. Eram convinsă că avusesem un vis ciudat, deşi nu-mi aminteam ce. În mintea mea persista gândul că noi toate îmbătrâneam aşteptând-o pe mătuşa Charlotte – Ellen, doamna Morton, eu şi Chantel. Tot ce-mi puteam aminti din acel vis erau cuvintele care îmi răsunau încă în minte" ani de zile…" Şi nu eram sigură cum ajunsesem să mă dau jos din pat. O clipă credeam că-mi amintesc cum am coborât din pat, pentru ca în clipa următoare să nu ţin minte nimic. A fost o experienţă înfiorătoare.

M-am dus la uşa camerei şi am stat ascultând zgomotele casei. Se întâmplase ceva care mă tulburase atât? Nu auzeam decât foşnetul slab al vântului prin pomii de sub fereastră, scârţâitul neaşteptat al podelei. Apoi am auzit ceasornicele ticăind în toată casa.

Ce se întâmplase? Nimic, fusesem numai tulburată de un vis.

Săptămânile au trecut. A fost o iarnă grea. Vântul de răsărit pătrundea în casă" şi-i înţepenea oasele", cum spunea mătuşa, îngreunându-i tot mai mult mişcările. Se resemnase să fie ţintuită în pat. Picioarele îi erau umflate şi diforme. Rămăsese complet pe mâinile lui Chantel şi ale doamnei Morton.

Lipseam câte o zi întreagă de acasă, participând la licitaţii, dar încă nu mă încumetam să lipsesc noaptea. O femeie nu poate călători uşor de una singură. Mi-am scurtat călătoriile pe cât am putut, pentru că îmi era greu să las treburile negustoriei şi nu avea cine să mă înlocuiască atunci când lipseam.

Începusem să mă îndoiesc de chibzuinţă cu care

cumpărase mătuşa. Antichităţile chinezeşti rămăseseră încă nevândute. Cunoştinţele ei de specialitate o făceau deseori să sară peste cal şi ar fi cumpărat o piesă numai pentru că era rară, fără să se gândească la profit. Asta s-ar fi potrivit unui colecţionar, dar noi ne ocupam cu vânzări şi cumpărări.

În iarna aceea lungă şi grea mi-am ţinut jurnalul la zi, la fel şi Chantel. Aflam tot ce se întâmpla acasă în lipsa mea, toate detaliile mărunte, pe care ştia să le facă amuzante şi nostime. Eu scriam într-un stil mai greoi, despre vizitele mele la licitaţii şi la diferiţi clienţi.

Apoi, într-o dimineaţă, când m-am sculat să văd zig-zag-urile îngheţate pe geam, aveam să aflu că mătuşa Charlotte murise.

La ora şapte, Chantel intrase, ca de obicei, să-i ducă o ceaşcă cu ceai. Apoi, a alergat în camera mea. Nu voi uita niciodată apariţia ei acolo – ochii verzi enormi, faţa neobişnuit de palidă, părul roşcat căzându-i pe umeri.

— Anna… s-a dus! Nu înţeleg! Trebuie să trimitem după doctorul Elgin imediat. Ellen trebuie să se ducă.

Şi doctorul a venit. Ne-a spus că a murit din cauza unei supradoze de tablete de opium care erau păstrate totdeauna în antecameră. Atunci, cum a fost cu putinţă să ajungă la ele? Deducţia era limpede. Numai dacă cineva i le-ar fi dat. *Queen's House* devenise nu numai o casă a morţii, dar şi a suspiciunii.

Toate am fost interogate. Nimeni nu auzise nimic în timpul nopţii. Dormitorul meu era chiar deasupra camerei mătuşii Charlotte, al lui Chantel era pe acelaşi palier, ale lui Ellen şi al doamnei Morton erau aşezate unul lângă altul în cealaltă aripă a casei.

Acum nu-mi mai amintesc amănunte despre acele zile pentru că nu am mai notat nimic în jurnal până la sfârşitul anchetei. Pur şi simplu nu mai puteam să scriu. Era un coşmar, nu-mi venea să cred că e adevărat.

Dar exista o întrebare care necesita un răspuns pentru că legea îl cerea. Cum luase mătuşa Charlotte

somnifere din camera de alături, când ea nu se putea mişca? Concluzia era: numai dacă cineva i le dăduse. Şi apoi inevitabila întrebare: cine?

Cine avea ceva de câştigat? Eu eram moştenitoarea principală. La moartea ei, *Queen's House* şi toate antichităţile ar fi fost ale mele. Eram singura ei rudă în viaţă. Se trăsese dinainte concluzia că totul ar fi al meu. Pentru asta fusesem educată. Sugestia era acolo de la început, înainte s-o pomenească cineva: obosisem să mai aştept? Plutea în jurul casei ca o miasmă, oribilă şi insinuantă.

Ellen amuţise, dar îi citeam în priviri suspiciunile. Îi rămăsese, oare, moştenirea? îl va mulţumi pe domnul Orfey? Doamna Morton părea aproape uşurată. N-o dusese ca pe roze la *Queen's House,* cum ar fi spus doamna Buckle. Doamna Buckle era prea simplă pentru a-şi ascunde freamătul. Să lucrezi într-o casă în care se produce o moarte subită, era un lucru care făcuse să-i sporească enorm prestigiul.

Era epuizant – interogatoriile, poliţiştii, ancheta.

Ce s-ar fi ales de mine dacă n-ar fi fost Chantel? M-am întrebat deseori. A fost îngerul meu păzitor. A stat tot timpul cu mine, asigurându-mă că totul va fi bine. Desigur că mătuşa Charlotte luase singură pilulele. Era exact ce ar fi făcut cineva în situaţia ei.

— Nu şi-ar fi luat viaţa singură niciodată, am spus eu, plângând. Niciodată. Ar fi fost împotriva principiilor ei.

— Nu ştii ce poate face durerea din oameni… durerea care devine tot mai puternică şi mai chinuitoare. Am văzut că aşa se întâmplă. La început nici nu a vrut să audă de pilulele cu opium, apoi a început să le ia şi să ceară mereu mai multe.

Da, Chantel m-a salvat. Nu. Voi uita niciodată ce vitejeşte se luptase pentru mine la anchetă. Arăta adorabilă şi în acelaşi timp sobră, în rochia ei neagră de infirmieră, cu ochii verzi şi părul roşcat, care o făceau atât de atrăgătoare. Avea mai mult decât frumuseţe, avea

puterea să câştige încrederea celorlalţi şi vedeam cum îi cucereşte pe toţi la tribunal, aşa cum făcuse şi cu noi la *Queen's House.* Şi-a depus mărturia clar şi convingător. Era adevărat că mătuşa Charlotte nu putea umbla prin cameră în împrejurări obişnuite. Dar o văzuse de multe ori făcând ceea ce părea imposibil. Şi nu numai mătuşa Charlotte. Dar şi o altă pacientă pe care o îngrijise anterior, făcuse acelaşi lucru. Apoi, Chantel a oferit amănunte. O piesă de mobilier fusese aşezată în camera domnişoarei Brett, o mică vitrină pe care nepoata ei vroia să o convingă să o cumpere. Deşi domnişoara Charlotte Brett era infirmă şi avea dureri foarte mari, continua să supravegheze cu atenţie achiziţionarea mobilierului. Chiar îşi părăsise patul pentru a examina vitrina cu mare atenţie. Infirmiera Loman fusese uimită pentru că crezuse că pacienta ei nu poate umbla. Dar în anumite împrejurări, bolnavi ca domnişoara Brett pot da la iveală puteri aparte. Era sigură că şi doctorul Elgin putea confirma cele spuse de ea şi, în orice caz, ea o găsise pe domnişoara Charlotte Brett lângă vitrină. Era la fel de adevărat că trebuise să fie apoi transportată în pat aproape pe sus, dar mersese fără niciun ajutor pentru a vedea vitrina. Infirmiera Loman credea că acelaşi lucru se întâmplase şi în noaptea cu pricina. Durerea era intensă. Pastila pe care abia o luase îi provocase somn doar pentru puţin timp, aşa că se hotărâse să ia mai multe. Lângă scrinul în care erau păstrate pilulele cu opium, infirmiera Loman găsise un nasture de la cămaşa de noapte a domnişoarei Charlotte Brett şi era sigură că nu-i lipsise niciun nasture când îi dăduse somniferul şi îi spusese noapte bună.

Cămaşa de noapte fusese adusă în faţa curţii, nasturele examinat. Se vărsase apă pe masa de lângă patul mătuşii.

Verdictul a fost că mătuşa Charlotte avea dureri îngrozitoare şi-şi luase viaţa într-un moment de dezechilibru psihic.

Dar chestiunea nu se oprise aici. Fusese citit şi testamentul. Casa şi antichităţile îmi reveneau mie.

Doamna Morton primise 200 de lire şi – aici a fost marea surpriză – Chantel alte 200. Ellen primise 100 şi doamna Buckle 50.

Chantel a notat în jurnal: „Ce surpriză! Cu toate că ştiam că ţinea puţin la mine. Probabil că a adăugat codicilul în ziua când veniseră la ea cei doi domni atât de impozanţi. Probabil au fost avocaţii. Dar ce idee, să mă treacă şi pe mine în testament! Totuşi, banii aduc întotdeauna alinare. Dar tare mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat aşa. Biata Anna! E cu adevărat vulnerabilă. Cât despre ceilalţi, mai ales Ellen, nu-şi pot ascunde bucuria."

Lucrurile s-au schimbat din nou la *Queen's House.* Doamna Morton a plecat imediat. Ellen mi-a spus că domnul Orfey nu are nimic împotrivă ca ea să mai rămână până găseam pe altcineva s-o înlocuiască. Chantel m-a rugat s-o mai las să stea cu mine, deşi nu mai aveam nevoie de serviciile ei.

— Chiar te rog să rămâi, i-am răspuns. Şi a rămas.

Aveam obiceiul să stăm în *Camera Reginei,* încăperea preferată a lui Chantel şi să vorbim despre viitor. Uneori stătea întinsă în *patul reginei,* precaută, conştientă de vechimea lui şi de nevoia de a fi păstrat şi spunea că se simte ca o regină. Încerca să pară voioasă, dar mie îmi era foarte greu. Ştiam că oamenii vorbesc. Spuneau că moştenisem atâta avere. Iar doamna Buckle pomenea deseori despre neînţelegerile permanente dintre mine şi mătuşa Charlotte, deşi lucrurile se mai atenuaseră de la venirea infirmierei Loman.

Chantel mă ajuta să fac ordine prin hârtii. Foarte curând am aflat că moștenisem mai mult datorii. Ce se întâmplase cu mătuşa Charlotte? îşi pierduse judecata în ultimii doi-trei ani. Nu e de mirare că nu mă lăsa să mă uit prin registre. M-am îngrozit când am văzut cât plătise pentru mobilierul chinezesc. Mai erau şi alte piese cu preţuri imense. Frumoase, dar mai potrivite pentru un muzeu decât pentru un cumpărător particular. Făcuse un împrumut la bancă cu o dobândă foarte mare. Mi-am dat

seama că afacerile noastre erau în pragul falimentului.

Mă trezeam uneori noaptea şi aveam impresia că aud râsul batjocoritor al mătuşii Charlotte. Odată m-a trezit un gând îngrozitor. Mă vedeam stând în picioare în camera mea, în vis, mergând la mătuşa Charlotte şi luând şase pastile cu opium, dizolvându-le în apă şi punându-i-le la capul patului. Obişnuia să bea apă noaptea. Se găsise apă vărsată pe masa de lângă patul ei. Dacă cumva…

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Chantel. Arăţi de parcă nu ai fi închis un ochi.

— Mi-e îngrozitor de frică, am spus, iar ea a insistat să-i spun despre ce este vorba.

— N-ai scris în jurnal despre visul acela al tău.

— Nu, credeam că e prea banal.

— Nimic nu e prea banal. Şi doar am promis să scriem absolut tot. Avea o nuanţă de reproş în glas.

— Este chiar atât de important?;

— Da, a, spus Chantel, totul este important. Asta am învăţat în meseria mea. Dar acum nu mai contează. Anna, trebuie să-ţi scoţi din cap bănuiala asta.

— Nu pot. Cred că sunt bănuită. Purtarea oamenilor faţă de mine s-a schimbat. Am observat când ies în oraş.

— Bârfe. Trebuie să aibă ce toca. Doar eu am găsit nasturele de la cămaşa de noapte, nu-i aşa?

— Chiar l-ai găsit, Chantel?

— Dacă l-am găsit? Ce vrei să spui?

— Mă întreb dacă n-ai încercat să mă salvezi.

— Ascultă, a spus. Sunt convinsă că aşa s-a întâmplat.

— Ai văzut-o cu adevărat când s-a dat jos din pat să se uite la vitrină?

— Nu cred că e cazul să vorbim despre asta! îţi spun eu, pentru că am văzut. Şi e clar că aşa a făcut.

— Chantel, cred că m-ai salvat de la ceva foarte neplăcut. Poate că s-ar fi putut dovedi… Dacă am mers – în somn…

— Ce prostie! Nu umbli în somn. Erai probabil pe jumătate trează când te-ai dat jos din pat. Erai întoarsă din cauza ei. Cred că se purtase destul de urât cu tine în ziua aceea. Ascultă-mă, Anna. Trebuie să-ţi scoţi din minte toate astea. Trebuie să te concentrezi cum să punem afacerea pe roate. Trebuie să uiţi trecutul. E singurul mod de a supravieţui.

— O, Chantel, venirea ta aici este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mi-a plăcut slujba asta, a spus. Totul va fi bine. Ai fi făcut faţă foarte bine dacă ai fi fost chemată în faţa tribunalului. Sunt sigură de asta. Dar trebuie să încetezi să te mai autoflagelezi. Gata, s-a terminat. Trebuie să începi să trăieşti din nou. În câteva săptămâni s-ar putea să ţi se întâmple ceva minunat.

— Mie?

— Iată o atitudine greşită. Ceva minunat ni se poate întâmpla tuturor. Aşa mi-am trăit viaţa. Când aveam cazuri grele îmi spuneam: „Nu va dura mult. Totul va fi bine curând.”

— Ce m-aş face fără tine? am întrebat.

— Nu ai nevoie de mine… încă.

Avea dreptate când spunea că nimic nu rămâne pe loc. Într-o zi a venit să-mi spună că doctorul Elgin îi găsise o slujbă.

— N-o să ghiceşti unde. La castelul Crediton.

Am rămas năucă. Mai întâi, pentru că urma să mă părăsească. Apoi, pentru că pleca la castel.

— O veste bună, a spus. Trebuie să-mi câştig existenţa şi gândeşte-te că nu vom fi prea departe una de alta. Te voi putea vizita destul de des.

— Castelul Crediton, am repetat. E cineva bolnav acolo? Lady Crediton?

— Nu, bătrână doamnă e sănătoasă tun. Pe doamna Stretton urmează s-o îngrijesc. Pe soţia căpitanului.

— Ah, am spus eu încet.

— Da, e foarte plăpândă. Cred că din cauza climei noastre. O infecţie la plămâni. Nu m-ar surprinde o înrăutăţire a stării ei. Are şi un copil. N-am putut spune nu, când doctorul Elgin m-a anunţat.

— Şi când începi?

— Săptămâna viitoare. S-a aplecat şi mi-a strâns mâna. Voi fi aproape de tine. Ne vom vedea des. Şi nu uita jurnalele noastre. Ai mai scris ceva în al tău?

— N-am putut, Chantel.

— Trebuie să începi imediat. Eu voi scrie totul despre castelul Crediton şi despre viaţa celor ce locuiesc acolo, iar tu vei scrie despre tot ce se întâmplă aici.

— O, Chantel, am strigat. Ce m-aş face fără tine?

— Repetiţia este un semn de scleroză, aşa mi s-a spus, a zâmbit ea. Dar trebuie să-ţi spun că îmi place foarte mult această repetiţie. Anna, nu fi pesimistă. Nu eşti singură. Sunt prietena ta.

— Totul s-a schimbat atât de brusc. Trebuie să iau decizii importante. Negustoria nu merge prea bine. Va trebui să văd multă lume, printre alţii, pe avocatul mătuşii şi pe directorul băncii.

— Asta îţi va ocupa timpul. Scrie totul în jurnal. Şi eu voi face la fel. Vom face un legământ: vom scrie adevărul şi numai adevărul. În felul acesta nu vom fi singure. Putem trăi vieţile noastre şi fiecare pe a celeilalte. Ochii ei verzi erau enormi.

— Anna, trebuie să recunoşti că va fi extraordinar de captivant.

— Important este să ne vedem cât mai des, am spus.

A dat din cap.

— Şi să ne schimbăm jurnalele. Chiar şi atunci când nu ne vom putea vedea prea des, să ştim ce s-a întâmplat cu cealaltă.

— Voi şti tot ce ţi se va întâmpla la castelul Crediton.

— Absolut tot, a spus ea solemn. Anna, ai simţit vreodată că ai vrea să fii o muscă pe un perete, să vezi şi

să auzi tot şi nimeni să nu te vadă?

— Cine n-a simţit?

— Ei bine, aşa va fi în cazul nostru. Vei fi musca de pe peretele meu. A râs. Mă făcea să mă simt atât de bine. Şi ce mult avea să-mi lipsească!

Ellen, măritată cu domnul Orfey, s-a întors să-mi spună că soţul ei nu avea nimic împotrivă ca ea să vină să mă ajute dimineaţa. Doamna Buckle continua să vină să şteargă praful şi să lustruiască mobila, dar pleca la ora patru şi de la ora aceea rămâneam singură în casă.

Când se lăsa înserarea, mă cuprindeau gânduri sumbre despre moartea mătuşii Charlotte.

Mă trezeam brusc dintr-un vis în care mă vedeam intrând în camera ei şi luând pastilele din sticlă. Mă auzeam ţipând: „Nu. Nu. N-am făcut asta!” Apoi stăteam întinsă ascultând ceasornicele şi mi se părea că mă liniştesc şi că mă alină. Trebuie să se fi întâmplat cum a spus Chantel. Altă explicaţie nu există.

Nu trebuia să mă mai las furată de trecut. Dumnezeu ştie, viitorul părea destul de dezolant. Cum voi putea plăti datoriile făcute de mătuşa Charlotte? Multe dintre piesele de mobilier despre care crezusem că sunt ale ei, nu fuseseră achitate. Îşi cheltuise aproape tot capitalul pe mobilierul chinezesc. În ultimii ani afacerile erau tot mai proaste. Alarmantă cum era, situaţia confirma teoria lui Chantel. Obsedată de durerile tot mai violente, urând lipsa de activitate, văzând cum datoriile îi cresc pe zi ce trece, ducând-o în pragul falimentului, a făcut tot posibilul – si ştiam ce voinţă puternică are – să se dea jos din pat şi să caute alinare.

Trebuia să iau nişte decizii. Nu puteam să las lucrurile în derivă. Nu aveam dreptul să fac aşa ceva. Îmi făceam tot felul de planuri. Să caut un asociat cu bani? Să vând şi să văd cu ce rămân? Vânzările forţate se făceau, de cele mai multe ori, la preţuri foarte scăzute. Aş fi fost norocoasă să obţin destui bani pentru a-mi plăti datoriile. Nu-mi va mai rămâne nimic, în afara casei. Poate aş fi

reuşit să vând casa. Ăsta era răspunsul.

Şi aşa îmi umbla mintea în nopţile nedormite, iar dimineaţa, când îmi priveam chipul în oglindă, murmuram: „Bătrâna domnişoară Brett.”

Chantel a venit şi mi-a lăsat jurnalul ei, luându-l pe al meu. Promisese că o să mi-l aducă a doua zi.

În noaptea aceea am luat jurnalul cu mine în pat şi gândul că îl voi citi mi-a alungat melancolia. Viaţa mea era sumbră, chiar mohorâtă. Dar, la fel ca şi altă dată, Chantel era mântuitoarea mea. Faptul de a vedea, prin intermediul jurnalului, tot ce se întâmpla la castel, însemna răgazul de care aveam atâta nevoie. Pe lângă toate acestea, întotdeauna mă interesa orice se întâmpla în casa lui Redvers Stretton.

Mi-am simţit inima mai uşoară în timp ce m-am întins pe perne, am apropiat de pat lampa cu petrol pe care o luasem de jos şi am început să citesc jurnalul lui Chantel.

Capitolul 2

CASTELUL

28 aprilie 1887. Astăzi am sosit la castelul Crediton. Nu am putut să nu mă simt mulţumită de mine însămi. Am o nouă pacientă şi nu voi fi nici departe de Anna. O să am grijă să ne vedem destul de des. Am de gând să fac aşa. Ştiam că acest castel nu este autentic”. *Contrafăcut*, îl calificase domnişoara Charlotte Brett, dar pentru mine nu contează. Este exact ca orice castel şi mi-a făcut plăcere să trec cu trăsura pe sub arcadele porţii mari de la intrare. Niciodată nu m-am prea dat în vânt după antichităţi. O s-o întreb pe Anna, dacă n-o să uit, ce denumire au aceste porţi. Zidurile de piatră ale castelului par să fi fost acolo de secole. Mă întreb cum or fi reuşit să le facă aşa? O altă întrebare pentru Anna. Cât despre mine, n-am putut să nu mă gândesc ce plăcut trebuie să fie să fii stăpânul unui asemenea castel, autentic sau nu. Peste tot pluteşte un aer de opulenţă şi sunt sigură că este mult mai confortabil decât un castel autentic. Am coborât din trăsura pe care o

luasem pentru a-mi transporta bagajele de la *Queen's House.* Mă aflam întrun fel de curte şi am remarcat o uşă de fier forjat, prevăzută cu un clopot, foarte asemănătoare cu cea de la *Queen's House.* Am tras de şnurul clopotului şi a apărut un servitor.

— Sunt infirmiera Loman, am spus.

— Domnia sa vă aşteaptă, a răspuns. Era foarte demn, un majordom perfect. Eram convinsă că totul este perfect în castelul Crediton, cel puţin la suprafaţă. Am păşit în hol şi cred că era acelaşi despre care îmi povestise Anna. Am văzut tapiseriile despre care vorbea ea şi pe care le examina când l-a întâlnit prima oară pe căpitanul ei.

— Aşteptaţi un moment, infirmieră Loman şi o voi anunţa pe doamna că aţi sosit.

Am dat din cap şi m-am uitat în jurul meu, impasibilă la tot ce vedeam. Mă gândeam că o să-mi placă să locuiesc într-un castel. Servitorul s-a întors foarte repede şi m-a condus pe scări la*" domnia sa".* Stătea acolo, aşezată în scaunul ei cu spătar înalt. O tătăroaică, m-am gândit, deşi nu văzusem niciodată una. Am fost bucuroasă că nu ea îmi va fi pacienta. Ştiam, din experienţă, că ar fi fost cea mai rea. Dar era perfect sănătoasă şi dispreţuia boala, crezând, eram sigură, că se datora totdeauna unei deficienţe mintale. N-am putut să nu mă compar cu Anna, care ar fi făcut o evaluare a tot ce era în casă. Deşi am remarcat valoarea lor evidentă, le-am inclus în ceea ce numeam eu*" grandoare"* şi mi-am îndreptat atenţia către oameni. Îngrijirea lor te face să-i cunoşti foarte bine. Când sunt bolnavi şi, într-o oarecare măsură, la mila cuiva, se trădează în sute de feluri. Unii devin perceptivi. Studiul oamenilor mi s-a părut totdeauna mai interesant decât studiul obiectelor neînsufleţite. Totuşi, am înclinaţii frivole, cel puţin în comparaţie cu Anna.

Lady Crediton era ceea ce eu numesc" o *secure de luptă".* M-a privit şi am văzut că nu era pe deplin de acord cu înfăţişarea mea, deşi făceam tot posibilul să par serioasă. Înfăţişarea ei era amenințătoare – sau ar fi fost,

pentru cineva mai puţin experimentat decât mine. Mi-am spus: „Doctorul Elgin m-a recomandat, am sosit, iar ei au nevoie de o infirmieră, deci îmi vor da o şansă să-mi dovedesc valoarea”. (Şi aveam de gând s-o fac, deoarece castelul Crediton era pe gustul meu. Îmi plăcuse de când am auzit despre el şi am fost în culmea fericirii când mi s-a ivit ocazia să lucrez acolo. Şi apoi nu vroiam să fiu prea departe de Anna).

— Deci, infirmieră Loman, ai venit să lucrezi la noi.

Vorbea sigură pe ea, cu o voce aspră, masculină.

Puteam să-l înţeleg pe soţul care căuta consolare în altă parte. Se vedea bine că era o persoană ireproşabilă, care avea aproape întotdeauna dreptate şi care avea grijă ca cei din preajma ei să-şi dea seama de aceste calități. Vrednică de laudă, dar foarte incomodă.

— Da, Lady Crediton. Doctorul Elgin mi-a dat amănunte despre bolnavă.

Buzele domniei sale s-au strâns, de unde am dedus că nu o prea agrea pe pacienta mea. Sau poate dispreţuia toţi bolnavii pentru că. Nu erau ca ea, sănătoşi tun.

— Mă bucur că ţi-a dat câteva detalii despre cum trăim aici. Căpitanul şi doamna Stretton au propriile lor apartamente. Căpitanul nu e acasă acum, dar doamna Stretton şi fiul ei, împreună cu servitorii lor, ocupă aripa de est a castelului. Cu toate acestea, infirmieră Loman, eu sunt… să zicem, stăpâna castelului şi, ca atare, mă priveşte ceea ce se întâmplă în toate aripile acestuia.

Am dat din cap.

— Dacă ai vreo nemulţumire, vreo problemă, ceva ce ai dori să ţi se explice – pe lângă treburile casnice obişnuite – trebuie să mi te adresezi mie.

— Vă mulţumesc, am spus.

— Pacienta ta este, într-un fel, o străină. Modul ei de viaţă poate că nu seamănă totdeauna cu al nostru. Poate că vei avea probleme. Te rog să-mi raportezi orice lucru neobişnuit în legătură cu ea.

Totul devenea destul de misterios şi probabil arătam

uimită, deoarece Lady Crediton a continuat:

— Doctorul Elgin mi-a spus că eşti foarte eficientă.

— Foarte amabil din partea lui.

— Ai lucrat la *casa ei* şi ai fost implicată în întâmplarea aceea nefericită. Am întâlnit-o pe domnişoara Brett odată, când i-am permis să cumpere un birou de care nu mai aveam nevoie. Mi-a făcut impresia unei femei pedante şi capabile.

— Aşa era, am spus.

— Povestea aceea mi se pare foarte ciudată.

— Când a devenit infirmă, s-a schimbat foarte mult, avea dureri foarte mari.

Lady Crediton a dat din cap.

— A fost extrem de regretabil, infirmieră Loman şi îţi voi spune deschis că m-am gândit foarte mult dacă ar fi înţelept să angajez o persoană implicată într-o afacere atât de dubioasă.

Era una dintre acele femei care îşi numesc bruscheţea sinceritate, iar pe cea a altora, mitocănie. Cunosc genul. Cel mai adesea, femei bătrâne şi bogate, care au făcut prea mult timp după cum le-a tăiat capul.

M-am hotărât s-o fac pe jignita. M-am ridicat şi am spus:

— Nu doresc să vă contrazic, Lady Crediton. N-aş dori să rămân, dacă simţiţi că nu s-ar cuveni s-o îngrijesc pe pacienta dumneavoastră, după ce am îngrijit-o pe domnişoara Charlotte Brett.

— Eşti pripită, a spus. Nu este una dintre calităţile unei infirmiere.

— Daţi-mi voie să vă contrazic. Nu am vorbit în pripă. Oricât de mult aş lua în consideraţie remarcile dumneavoastră, tot aş spune că, dacă preferaţi să plec, atunci şi eu prefer s-o fac chiar acum.

— Dacă n-aş fi preferat să rămâi, nu te-aş fi rugat să vii aici să stăm de vorbă!

Din nou am dat din cap. Unu la zero pentru mine, mi-

am spus.

— Pur şi simplu, vreau să spun că deplâng necazul întâmplat domnişoarei Charlotte Brett şi că este imposibil să fii implicat într-o asemenea neplăcere, fără a avea legătură cu ea.

— Dacă cineva este implicat, trebuie neapărat să aibă legătură cu acel necaz, Lady Crediton.

Da, scorul, creştea repede în favoarea mea. Dar simţeam că asta se întâmpla pentru că încerca să-mi spună ceva şi nu ştiam ce. Nu era nevoie să-şi facă probleme. Înţelesesem. Nu-i plăcea" *pacienta*", ce avea ceva straniu, primitiv, care ar fi putut să o implice într-o situaţie neplăcută. Devenea tot mai interesant.

Am continuat cu curaj:

— Discreţia este una dintre însuşirile unei infirmiere. Nu cred că doctorul Elgin mi-ar fi recomandat acest caz, dacă nu considera că am această calitate.

— S-ar putea ca doamna Stretton să ţi se pară puţin… isterică. Bănuiesc că doctorul Elgin ţi-a spus de ce e bolnavă.

— Da, a pomenit despre o boală de plămâni şi de astm.

A încuviinţat. Şi mi-am dat seama că mă acceptase.

Cred că îi plăceau persoanele care îi ţineau piept şi eu exact asta făcusem. Obţinusem acordul ei de a fi infirmiera pacientei.

— Bănuiesc că ai dori să-ţi vezi pacienta.

Am încuviințat.

— Bagajele tale…

— Au fost duse în hol.

— Vor fi duse în camera ta. Sună clopoţelul, te rog.

L-am sunat şi am aşteptat în tăcere să vină servitorul.

— Baines, a spus ea, când a intrat majordomul, te rog condu-o pe infirmiera Loman la doamna Stretton. Sau preferi să te duci mai întâi în camera ta?

— Cred că aş vrea să-mi văd mai întâi pacienta.

A dat din cap şi am ieşit din încăpere. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea.

Am străbătut un labirint de coridoare şi am urcat treptele unei scări circulare de piatră. Am observat că erau deja tocite. Sunt false, mi-am spus. Piatra nu se toceşte în cincizeci de ani. Dar era fascinant. O casă ce pretindea a fi ceea ce nu era. Asta o umaniza, după părerea mea.

Am ajuns apoi la apartamentele familiei Stretton, sus, într-unul dintre turnuri, după cum am presupus.

— Doamna Stretton s-o fi odihnind, a spus servitorul cu ezitare.

— Condu-mă la ea.

A bătut la o uşă. S-a auzit o voce ursuză şi înăbuşită:

— Cine e?

— A venit infirmiera Loman, doamnă, a răspuns majordomul.

N-am primit niciun răspuns, aşa că omul a deschis uşa şi am intrat. În meseria mea trebuie să ai iniţiativă, aşa că i-am spus:

— E în regulă. Lasă-mă cu pacienta.

Ferestrele aveau storuri veneţiene, ale căror lame erau ridicate astfel încât să pătrundă în cameră doar o geană de lumină. Zăcea întinsă pe pat, cu părul negru şi des atârnându-i pe umeri. Purta un halat mov, cu garnitură stacojie. Semăna cu o pasăre exotică.

— Doamna Stretton? am întrebat.

— Tu eşti infirmiera, a zis ea încet. Mă întrebam de ce naţionalitate era. Bănuiam. Că era metisă. Poate polineziană, creolă.

— Da, am venit să vă îngrijesc. Ce întuneric e aici! Vom face puţină lumină.

M-am dus la cea mai apropiată fereastră şi am tras storurile. Şi-a pus mâna la ochi.

— Aşa e mai bine, am spus cu hotărâre şi m-am aşezat pe pat. Vreau să stăm de vorbă.

M-a privit morocănoasă. Trebuie că era o frumuseţe

plină de temperament, când se simţea bine.

— Doctorul Elgin a spus că aveţi nevoie de o infirmieră.

— N-are niciun rost.

— Aşa crede doctorul Elgin şi vom încerca, nu-i aşa?

Ne-am măsurat reciproc cu privirea. Roşeaţa din obraji, strălucirea nefirească a ochilor, confirmau cele spuse de doctorul Elgin. Avea tuberculoză şi crizele de astm trebuie să ti fost îngrijorătoare când o chinuiau. Dar mă interesa mai mult ca persoană decât ca bolnavă, pentru că era nevasta căpitanului Annei şi mă întrebam de ce se căsătorise cu ea şi cum se petrecuseră lucrurile. Voi afla la timpul potrivit, n-aveam nicio îndoială.

— E prea frig aici, a spus. Urăsc frigul.

— Aveţi nevoie de aer curat. Şi trebuie să ne îngrijim şi de dieta dumneavoastră. Presupun că doctorul Elgin vă vizitează des.

— De două ori pe săptămână.

A închis ochii. Liniştită, posacă şi totuşi parcă mocnind. Eram conştientă că putea oricând să izbucnească.

— Doctorul Elgin vă întocmeşte o dietă zilnică. Trebuie să facem totul pentru a vă însănătoşi, am spus cu vocea mea de infirmieră.

S-a întors cu faţa la perete.

— Bine, am continuat, acum, după ce ne-am cunoscut, mă voi duce în camera mea. Presupun că e în apropiere.

— E chiar lângă asta.

— Bine, o găsesc singură fără să mai deranjez pe nimeni.

Am ieşit din cameră şi am intrat în cea alăturată. Am ştiut că e a mea, pentru că bagajele mele erau acolo. După forma camerei, mi-am dat seama că eram în turn. M-am dus la fereastră, care era un fel de uşă, de genul celor franţuzeşti. Dădea într-un balcon sau mai degrabă într-un

parapet. Un anacronism, mi-am spus. Trebuie s-o întreb pe Anna. Ce privelişte minunată se vedea din balcon! O trecătoare adâncă şi râul dedesubt iar, pe partea cealaltă, casele din Langmouth.

În timp ce îmi despachetam lucrurile, uşa s-a deschis încet şi o feţişoară de copil s-a ivit privindu-mă cu precauţie. Era un băieţel de vreo şapte ani.

— Bună. Tu eşti infirmiera?

— Aşa e. De unde ştii?

— Aşa au spus.

— Tu cine eşti?

— Edward.

— Mă bucur de cunoştinţă, Edward. I-am întins mâna şi mi-a strâns-o, grav.

— Infirmierele vin la bolnavi, a spus Edward.

— Şi îi vindecă, i-am răspuns.

Ochii lui enormi şi negri mă priveau de parcă aş fi fost un fel de zeiţă.

— Eşti deşteaptă, a exclamat el.

— Foarte, am recunoscut eu.

— Ştii doi ori unu, doi?

— Doi ori doi, patru. Doi ori trei, şase, am continuat.

A râs.

— Dar alfabetul?

I-am spus foarte repede alfabetul. L-am impresionat.

— Astea sunt hainele tale? i-am spus că da.

— Ai medicamente să-i faci pe oameni să moară?

Mă luase prin surprindere.

— Aşa ca pe doamna cu mobila… a adăugat.

Mi-am dat seama că era ager. Am spus repede:

— Nu, am numai medicamente pentru a-i vindeca.

— Dar… a început el. Apoi a devenit încordat.

— Domnişorule Edward! s-a auzit o voce.

S-a uitat la mine şi, lăsându-şi umerii în jos, şi-a dus degetele la gură, făcându-mi semn să tac.

— Domnişorule Edward!

Amândoi am tăcut. Lăsase uşa camerei deschisă, aşa că guvernanta lui a intrat. Era înaltă, colţuroasă şi purta o bluză cenuşie care nu se potrivea deloc cu fusta maron, o combinaţie hidoasă. Părul, ca şi şi pielea, erau cenuşii.

— O! a spus, tu eşti noua infirmieră. Sper că Edward nu te-a deranjat.

— Mai degrabă mi-a ţinut de urât.

— E puţin prea precoce.

Avea dinţi şi ochi de iepure. Nu ne-am plăcut din primul moment.

— Haide, Edward, nu trebuie să o deranjezi pe mama.

— Cred că mama lui e pacienta mea.

A dat din cap.

— În curând voi învăţa să mă descurc pe aici.

— De-abia ai sosit de la *Queen's House.*

Ochii ei mă pândeau. Edward ne privea pe rând.

— Ultima mea pacientă a fost acolo.

— Hm!

Se uita la copil şi mi-am spus: „ce repede umblă vorbele". Mi-am amintit de Anna şi. De ce se spunea despre ea. Erau tentaţi să mă privească cu oarece suspiciune. Oare cum or fi privind-o pe Anna?

A oftat. Nu îndrăznea să vorbească de faţă cu copilul. Mi-aş fi dorit ca el să nu fi fost acolo pentru a afla cât mai multe, dar aveam destul timp.

A luat băiatul afară şi, în timp ce-mi despachetam lucrurile, o cameristă mi-a adus ceaiul în cameră. Majordomul Baines a venit cu ea, chipurile pentru a o supraveghea cum serveşte dar, de fapt, pentru a mă informa că mesele îmi vor fi servite în cameră. Mi-am dat seama că era un ordin dat de Lady Crediton şi că Baines nu venea în această aripă a castelului decât pentru a transmite asemenea ordine.

Începeam să învăţ câte ceva despre viaţa în castelul

Crediton.

30 aprilie. Este cea de a treia zi la castel şi mă simt ca şi cum aş locui în el de luni întregi. Mi-e dor de Anna. Aici nu am cu cine să mă împrietenesc. Dacă domnişoara Beddoes, guvernanta, ar fi fost altfel, mi-ar fi fost de folos. Dar aşa, era plicticoasă, întotdeauna dornică să mă impresioneze cu originea ei socială, plângându-se că a decăzut. Mi-a spus că e faţă de preot. Am sărit imediat:

— Ia te uită! Ca şi mine!

M-a privit, surprinsă. Se minuna cum o persoană fără maniere, după cum mă considera, provenea de la o parohie.

— Ce poţi să faci? se văicărea ea. Nu ai fost crescută pentru a-ţi câştiga existenţa şi dintr-o dată eşti nevoită.

— Ei, am răspuns, eu am avut mai mult noroc. Din fragedă copilărie am ştiut că va trebui să lupt pentru a-mi câştiga traiul într-o lume crudă, aşa că m-am obişnuit cu ideea.

— Adevărat? a replicat ea cu un dispreţ rece. Dar mă privea cu ceva mai multă consideraţie pentru că proveneam din acelaşi mediu social, sau, cum ar fi spus ea, eram" nişte doamne în dizgraţie."

Mi-a povestit multe lucruri despre familia Crediton şi de aceea îi sunt recunoscătoare. Mi-a şoptit că, după părerea ei, pacienta mea e puţin nebună. Eu aş numi-o mai degrabă isterică. Este o femeie cu mult temperament, căreia îi lipseşte bărbatul. E obsedată de soţul ei. Îi scrie zilnic scrisori, dar rupe jumătate din ele. Coşul ei e plin de hârtii rupte. El nu este binevenit în casă de când cu necazul lui, spunea domnişoara Beddoes. Ce necaz? Am vrut să ştiu. Dar n-a putut să-mi spună. Era ceva despre care nu se vorbea. Se pare că vor să-l ţină cât mai departe. Numai din cauza copilului, au adus-o pe doamna Stretton aici.

— Vezi, a spus ea, până se căsătoreşte domnul Rex, copilul ăsta e un fel de moştenitor.

E o situaţie foarte încurcată şi nu i-am dat încă de

cap, dar intenţionez s-o fac. Pacienta mea îmi ia o mulţime de timp. Gătesc pentru ea, deoarece doctorul

Elgin doreşte să-i fie supravegheată dieta. E ca un copil şi bănuiesc că l-a rugat pe unul dintre servitori să-i facă rost de ciocolată, li place cafeaua şi şi-o face singură. Are o spirtieră chiar în camera ei. Cred că, dacă ar fi fost sănătoasă, ar fi fost grasă. Este indolentă şi-i place să stea în pat, iar doctorul Elgin chiar *vrea* ca ea să se odihnească. Porunceşte fetei să închidă ferestrele după ce eu le deschid. Urăşte ceea ce ea numeşte" frig", dar aerul curat este o parte importantă a tratamentului.

Astăzi după amiază am descoperit că Edith, nevasta lui Baines, este sora lui Ellen. A venit la mine special pentru asta, precum şi să-mi spună că ar fi încântată să facă ceva pentru ca să mă simt cât mai bine. O mare favoare din partea soţiei majordomului. Supraveghează toate fetele din casă iar ele îi ştiu de frică. Pesemne că Ellen mi-a dat referinţe foarte bune.

1 *Mai.* Astăzi s-au întâmplat două evenimente deosebite, îmi place tot mai mult viaţa la castel. Locul ăsta are ceva deosebit, o atmosferă tensionată. Niciodată nu sunt sigură ce va face isterica mea pacientă, dar sunt tot timpul conştientă că există undeva o intrigă. De exemplu, oare ce i s-a întâmplat căpitanului de l-a făcut nedorit aici? Cred că, dacă nu-l vor prin preajmă, ar fi trebuit s-o lase pe nevastă-sa unde era, iar căpitanul ar fi putut s-o viziteze din când în când. Casa ei e undeva, pe o insulă. Mi-a vorbit despre ea, numind-o pur şi simplu" insula". Îmi doream să ştiu unde se află exact, dar m-am abţinut să întreb. E predispusă să se închidă în ea, dacă cineva e prea curios.

O primă aventură a fost întâlnirea cu moştenitorul familiei Crediton. Nimeni altul decât însuşi Rex. Mi-am pregătit pacienta pentru odihna de după amiază şi am ieşit să mă plimb în grădinile castelului: Sunt măreţe, aşa cum mă. Şi aşteptam să fie. Patru grădinari locuiesc pe moşie, iar nevestele lor lucrează la castel. Peluzele seamănă cu nişte pătrate imense din pluş verde. Niciodată nu le-am privit fără a-mi dori să am o rochie făcută din acelaşi

material. Gardul viu ce mărgineşte peluzele va fi extraordinar mai târziu. Acum, privirea îţi e atrasă de tufele albe şi mari ce cresc printre pietrele cenuşii ale teraselor şi, bineînţeles, aceste tufe de la castelul Crediton sunt mai mari şi mai dese decât altele. Opulenţa e primul lucru care te izbeşte la castel. Îţi dai seama că este căminul unui milionar şi încă unul la a doua generaţie. E o străduanie continuă de a păstra tradiția. Familia Crediton vrea să aibă cei mai onorabili strămoşi, cel mai bun arbore genealogic pe care l-ar putea cumpăra.

Era cu totul altfel la familia Henrock, unde am îngrijit-o pe sărmana Lady Henrock, cu rezultate foarte bune, pentru că mi-a lăsat prin testament cinci sute de lire, chiar înainte de a veni la *Queen's House.* De cinci sute de ani încoace, conacul Henrock a fost locuit de strămoşi şi descendenţi ai familiei. Deşi conacul era oarecum în paragină, îmi dădeam seama de diferenţe. În timp ce examinam un cadran solar alcătuit cu foarte multă grijă, pe cine văd îndreptându-se spre mine?! chiar pe moştenitorul milioanelor, însuşi Rex Crediton. *Domnul Rex,* nu *Sir Rex* pentru că Sir Edward a fost doar cavaler. Sunt sigură că e un subiect oarecum dureros pentru Lady Crediton. Este de înălţime mijlocie şi arată bine, fără a fi foarte chipeş. Pare sigur de el şi oarecum sfios. Hainele îi sunt impecabil lucrate. Probabil şi le face la Savile Row. Nicăieri în Langmouth nu se fac haine mai elegante. A părut surprins, aşa că am considerat că trebuie să mă prezint:

— Sunt infirmiera doamnei Stretton.

Şi-a ridicat genele. Sunt de culoarea nisipului, ca şi sprâncenele. Ochii au culoarea topazului, gălbui-maronii, iar nasul este acvilin, ca al lui Sir Edward în portretul din galerie. Faţa îi este palidă, iar mustaţa are o nuanţă aurie.

Eşti foarte tânără pentru o asemenea responsabilitate.

— Pentru asta am fost pregătită.

— Sunt sigur că n-ai fi fost angajată, dacă nu erai

aşa.

— Precis că n-aş fi fost.

Continua să mă privească. Am putut să văd că îi place înfăţişarea mea, deşi avea o oarecare îndoială în privinţa aptitudinilor mele. M-a întrebat de când sunt la castel şi dacă sunt mulţumită de slujba mea. I-am spus că da şi că sper că nu avea nimic împotriva plimbării mele prin grădini. A răspuns că nu, şi că mă roagă chiar să mă plimb ori de câte ori vreau. Îmi va arăta grădina înconjurată de ziduri, heleşteul şi crângul ce fusese plantat îndată după naşterea lui. Acum era deja o pădurice de brazi. O cărare o străbătea până la marginea stâncilor. M-a condus acolo, s-a uitat la gardul de fier şi mi-a povestit că grădinarii primiseră instrucţiuni să-l păstreze în bune condiţii.

— Aşa şi trebuie să fie, am remarcat.

Sub gard era o râpă care dădea spre râu! Ne-am aplecat uşor peste gard, privind casele de pe malul celălalt. În ochii lui lucea mândria de proprietar şi m-am gândit la ce-mi spusese Anna despre faptul că familia Crediton contribuise la prosperitatea Langmouth-ului. În acele momente părea important, puternic. A început să vorbească despre Langmouth şi despre nave, entuziasmându-mă. Mi-am dat seama că asta era viaţa lui, cum trebuie să fi fost de fapt şi cea a tatălui său. Mă interesa povestea companiei *Lady Line.* Vroiam să aflu cât mai multe şi el era dornic să-mi povestească.

Era plin de bunăvoinţă, dar vorbea la modul impersonal despre felul în care tatăl său pusese pe picioare afacerea. Fuseseră zile de luptă şi îndârjire.

I-am spus că înfiinţarea unei mari companii din mai nimic era o poveste romantică minunată.

Eram surprinsă că-mi vorbea atât de liber, deşi abia ne cunoscusem. El era la fel de surprins, dar, brusc, a schimbat subiectul, începând să vorbească despre pomi şi despre horticultura. Ne-am întors împreună la cadranul solar şi a stat alături de mine în timp ce citeam inscripţia

de pe cadran: „Măsor numai orele însorite”.

— Trebuie să încerc să fac la fel, am spus.

— Sper că toate orele tale vor fi însorite, a răspuns.

Ochii lui de topaz erau calzi şi prietenoşi. Îmi dădeam seama că nu era atât de rece pe cât i-ar fi plăcut să se creadă că e şi, mai ales, că începuse să mă placă.

A intrat în castel, lăsându-mă în grădină. Eram sigură că aveam să-l văd curând. Am înconjurat din nou terasele, grădina mărginită de ziduri şi am străbătut chiar şi crângul până la gardul de fier după care era prăpastia. Întâlnirea cu Rex îmi făcuse plăcere. Eram în culmea fericirii la gândul că îl impresionasem. Era destul de serios şi trebuie că mă considera puţin frivolă după felul lejer în care îi vorbisem, râzând atât de des. Unii oameni mă plac, dar cei serioşi m-ar putea considera frivolă, iar el făcea parte dintre aceştia. Oricum, întâlnirea cu el îmi făcuse plăcere pentru că, la urma urmelor, el era axul în jurul căruia se rotea întreaga familie şi nu numai familia. Toată puterea şi gloria Creditonilor se învârteau în jurul lui, moştenitorul tatălui său şi, deci, sursa tuturor binecuvântărilor şi binefacerilor, când mama lui nu va mai fi.

M-am întors la cadranul solar. Mi-am spus că aceasta este cu siguranţă una din orele pe care o să le măsor.

Mi-am privit ceasul de mână, făcut din turcoaze şi diamante micuţe roz, un dar de la Lady Henrock „chiar înainte de a muri şi l-am comparat cu cadranul solar. Pacienta mea se va trezi curând. Trebuia să mă întorc la îndatoririle mele.

M-am uitat la tumul de pe colţ. Nu era turnul în care locuia pacienta mea, era cel de la capătul opus al aripii de vest. Am vederea foarte bună şi am distins un chip la fereastră. A stat acolo câteva secunde, apoi a dispărut.

Cine Dumnezeu să fie? m-am întrebat. Unul dintre servitori? Nu credeam. Nu fusesem lângă turn şi nici nu cunoşteam o bună parte din castel. M-am întors gânditoare, dar un impuls lăuntric m-a făcut să privesc din

nou în sus. Chipul era iar la fereastră. Cineva – ştiam că era o femeie, pentru că văzusem o bonetă albă pe părul alb – era foarte curioasă să mă urmărească pe furiş. Deîndată ce şi-a dat seama că am zărit-o, s-a retras în umbră.

Incitant! Dar ce nu era incitant în castelul Crediton? De fapt, mă interesa mai mult întâlnirea cu stăpânul castelului, simbol al bogăţiei şi puterii, decât faţa palidă de la fereastră.

3 mai. O zi minunată, cu cer albastru. M-am plimbat în grădină, dar nici urmă de Rex. Crezusem că ar fi putut să vină în grădină şi să mă întâlnească" din întâmplare", pentru că bănuiam că îl interesez. Dar de bună seamă că era ocupat în birourile din clădirile înalte ce domină oraşul. Auzisem din diverse surse că păşise pe urmele lui Sir Edward şi conducea compania cu ajutorul mamei lui Eram puţin atinsă în amorul propriu. Vanitatea mă făcuse să cred că l-aş interesa. Când am văzut că nu apare în grădină mi l-am scos din minte, am început să mă gândesc la chipul de la fereastra din turn. Turnul din vest, mi-am spus. Ce-ar fi să spun că m-am rătăcit? Şi Dumnezeu ştie că nu era greu să te rătăceşti în castel. M-aş putea duce uşor în aripa de vest să arunc o privire, iar dacă aş fi descoperită aş pretexta că m-am rătăcit. Ştiu că sunt prea curioasă, dar asta pentru că mă interesează foarte mult oamenii, iar interesul pentru ei mă face capabilă să-i ajut. Eram convinsă că pentru a-mi vindeca pacienta trebuia să o înţeleg, iar ca să fac asta era necesar să aflu cât mai multe despre ea. Şi cum totul în acest castel avea legătură cu ea, tot aşa credeam şi despre necunoscuta de la fereastră.

După amiază cerul s-a acoperit cu nori, soarele a dispărut şi aşteptam să plouă din clipă în clipă. Castelul era posomorât. Pe o asemenea vreme m-aş fi putut rătăci uşor în castel, aşa că am urcat scara în spirală ce ducea spre aripa de vest. Având în vedere că trebuie să fie o copie a aripii în care locuiam, m-am îndreptat spre o cameră în care bănuiam că ar fi fereastra unde văzusem chipul. Am deschis uşa. Am avut dreptate. Femeia era

aşezată pe un scaun lângă fereastră.

— Vă rog să mă scuzaţi… eu… Am început.

— Eşti infirmiera.

— Am ajuns în celălalt turn, am continuat.

— Te-am văzut în grădină. M-ai văzut, nu-i aşa?

— Da.

— Ai venit aici să mă vezi?

— Turnurile sunt atât de asemănătoare!

— Deci, a fost o greşeală. Din fericire, continua să vorbească fără a aştepta răspunsurile mele.

— Cum te descurci cu pacienta?

— Cred că relaţiile dintre noi sunt foarte bune.

— E foarte bolnavă?

— E ceva mai bine. Ştiţi cine sunt. Aş putea să ştiu şi eu cum vă numiţi?

— Valerie Stretton.

— Doamna Stretton.

— Poţi să-mi spui şi aşa. Acum locuiesc aici, sus. Am apartamentele mele. Foarte rar întâlnesc pe cineva. E o scară în turnul de vest, care dă în grădina cu ziduri. Totdeauna e încuiată. De aceea…

— Înseamnă că pentru doamna Stretton sunteţi…

— Sunt soacra ei.

— A, mama căpitanului!

— Suntem o familie ciudată.

A râs. Era un râs uşor sfidător, i-am observat roşeaţa din obraji şi de la tâmple. Din cauza inimii, mi-am spus. Era foarte probabil să-mi devină şi ea pacientă.

— Ai vrea o ceaşcă de ceai?

— Sunteţi foarte amabilă. Aş fi încântată.

Şi eram, pentru că aveam ocazia să mai stau de vorbă cu ea. Ca şi nora ei, avea o spirtieră pe care a pus ceainicul.

— Aveţi tot confortul aici, sus, doamnă Stretton.

A zâmbit.

— Nici nu mi-aş dori mai mult. Lady Crediton e foarte bună cu mine. Întotdeauna a fost foarte, foarte bună.

— E o femeie foarte bună, sunt convinsă, am spus. N-a observat nuanţa de ironie din vocea mea. Trebuie să-mi muşc limba. Iubesc cuvintele şi îmi scapă de sub control. Vroiam să-i câştig încrederea pentru că era mama unuia dintre cei doi băieţi născuţi aproape în acelaşi timp, din acelaşi tată, dar din mame diferite şi sub acelaşi acoperiş. Ar fi putut fi un subiect bun pentru o operetă de Gilbert şi Sullivan, dar acestea nu au fost niciodată deplasate, pe când situaţia de faţă *era.* Trebuie neapărat să mai văd tabloul lui Sir Edward din galeria castelului. Ce om! Mare păcat că a murit! sunt sigură că viaţa în castel ar fi fost mult mai captivantă, datorită lui.

Valerie Stretton m-a întrebat cum îmi merge şi dacă îmi place slujba. Trebuie să fie foarte interesant, spunea ea, dar probabil că uneori este foarte dificil pentru mine. Încă una căreia nu-i place mofturoasa mea pacientă! Oare nu o vizita niciodată? în definitiv, era soacra ei.

I-am spus că sunt obişnuită să mă descurc cu pacienţii mei şi nu consideram că actuala mea pacientă ar fi mai dificilă ca altele.

— N-ar fi trebuit să vină niciodată aici! a rostit vehement. Ar fi trebuit să rămână unde-i este locul.

— Sunt de acord, clima nu-i este prea favorabilă. Dar cum aici este căminul soţului ei, poate preferă să fie aici, şi fericirea este unul dintre cele mai bune leacuri.

A făcut ceaiul.

— Singură l-am amestecat. Puţin ceai indian, combinat cu Earl Grey. Tot secretul este să încălzeşti cutia în care-l ţii şi s-o păstrezi la loc uscat, iar apa trebuie să fie aproape clocotită.

Am ascultat politicoasă această lecţie de preparare a ceaiului şi mă întrebam câte informaţii puteam să obţin de la ea. Nu cine ştie ce, mi-am spus. Nu-i plăcea să bârfească. Erau prea multe secrete în propria ei viaţă, pentru ca să dorească să trăncăne despre secretele altora.

Mă interesa, deoarece era mama căpitanului. Trebuie să fi fost foarte. Frumoasă în tinereţe. Cred că a fost blondă. Părul îi era încă foarte des, deşi alb, iar ochii albaştri. O adevărată frumuseţe! Nu e de mirare că Sir Edward nu i-a rezistat. Dar în aceeaşi casă! Sir Edward ar fi putut fi puţin mai… diplomat. Fiul lui va fi, eram sigură.

Mi-am sorbit ceaiul.

— Cunoaşteţi fiecare colţişor din castel, nu-i aşa? Mie mi se pare foarte încurcat.

— N-ar trebui să ne plângem de asta. Dacă n-ar fi fost aşa, nu aş fi avut plăcerea acestei vizite.

Mă întrebam ce ascundeau cuvintele ei. Am ajuns la concluzia că era mai profundă decât crezusem. Ce viaţă ciudată avusese, trăind sub acelaşi acoperiş cu Lady Crediton! Cred că sunt două dintre cele mai neobişnuite femei din lume.

— Primiţi multe vizite?

A dat din cap.

— Duc o viaţă singuratică, dar prefer aşa.

Mă gândeam că stă acolo, în camera ei, pe. Scaun şi priveşte lumea ca o Lady Shalott a secolului al XIX-lea.

— Rex mă vizitează des, a spus.

— Rex? Vreţi să spuneţi că…

— Aici nu e decât un singur Rex. Vocea i s-a muiat uşor. Totdeauna a fost un băiat bun. Le-am fost doică la amândoi.

O situaţie şi mai stranie. A fost doica celor doi băieţi, al ei şi al rivalei ei. Ce familie ciudată! Se pare că toţi membrii familiei creează situaţii nefireşti. Oare din cauza lui Sir Edward? Eram convinsă că da. Bătrânul a avut o doză de răutate. Am încercat să-mi imaginez. Valerie Stretton probabil şi-a favorizat fiul. Căpitanul Annei a fost un băiat răsfăţat. Din cauza asta a devenit nepăsător faţă de sentimentele altora. A crezut că se poate amuza cu Anna fără ca ea să bănuiască faptul că era deja căsătorit cu o frumuseţe sumbră de peste ocean.

— Ştiu că sunteţi mama căpitanului.

— Aşa e.

— Probabil că vă e dor de el. Când se întoarce?

— N-am idee. Din cauza poveştii aceleia. Am aşteptat să continue, dar n-a făcut-o. Totdeauna a lipsit mult de acasă, de când a plecat pe mare. A vrut să plece de mic copil. Totdeauna îşi conducea singur bărcuţele pe heleşteul din grădină.

— Cred că le plăcea marea la amândoi.

— Rex era altfel. Mai inteligent, şi mai liniştit. Era, de mic, un bun afacerist.

Omul care trebuia să sporească milioanele tatălui său, am gândit eu.

— Amândoi sunt băieţi buni, a spus, cu vocea unei bătrâne doici. Şi acum, că Redvers e plecat, Rex vine să mă vadă. Şi să mă asigure că nu m-a uitat.

Ce complicaţi sunt oamenii! Ar fi fost mai simplu dacă nu erau. Am stat de vorbă cu femeia aceea mai bine de jumătate de oră, dar n-am aflat mare lucru despre ea. Când era ascunsă în privinţa ei, când părea o. Simplă doică ce şi-a iubit protejaţii. Îmi închipuiam că ar fi vrut să fie imparţială cu cei doi băieţi. Ştiind că, în mod firesc, şi-ar fi putut favoriza fiul, încercase să ţină la Rex la fel de mult. După părerea ei, Rex era plin de calităţi. Asta nu era pe deplin adevărat, eram sigură. Cred că, dacă ar fi fost atât de plin de virtuţi, ar fi fost plicticos şi nu m-ar fi interesat. Dar era departe de a fi aşa.

— Băieţii aveau temperamente diferite, mi-a spus ea. Lui Red îi plăcea aventura. Vorbea întotdeauna despre mare şi citea povestiri marinăreşti. Îşi închipuia că este un alt Drake4. Rex era liniştit. Îl întrecea pe Red în toate privinţele, cu excepţia luptei. Nu se prea luptau între ei, dar Rex avea de mic un cap de negustor. Era şiret, gata oricând să-şi dea seama de orice avantaj, chiar când era vorba de jucării şi de alte mărunţişuri. Rex făcea schimburile cele mai avantajoase. Erau atât de diferiţi… amândoi afectuoşi… dar fiecare în felul lui.

Ce mult aş fi vrut să vorbească despre copilăria lor,

dar a devenit, brusc, circumspectă. Simţeam că n-o să aflu nimic dacă insist. Singura mea şansă era s-o fac să vorbească din proprie iniţiativă. Nu trebuie să forţezi pe nimeni să ti se confeseze. Confidentele sunt mult mai revelatoare dacă vin încetul cu încetul. Dar mă interesa la fel de mult ca oricare locuitor al castelului, poate cu excepţia lui Rex. Eram hotărâtă să mă împrietenesc cu Valerie.

Jurnalul lui Chantel mi s-a părut captivant. Al meu nu era atât de interesant. A citi ceea ce scrisese, era ca şi cum aş fi vorbit cu ea. Era atât de sinceră când vorbea despre ea, încât ceea ce scrisesem eu suna pompos. Referirile la mine şi la cel pe care-l numea" căpitanul meu" m-au uimit de la început. Apoi mi-am amintit că Chantel spusese că trebuie să fim pe deplin sincere în jurnalele noastre, altfel ar fi fost inutile.

Şi m-am gândit la jurnalul meu.

30 aprilie. A venit un bărbat să vadă vitrina suedeză *Haupt.* Nu cred că intenţiona să cumpere. În timp ce mă întorceam de la magazin, m-a prins o ploaie torenţială. În această după amiază am descoperit cu groază cari în pendula *Newport.* Trebuie s-o curăţ imediat, împreună cu doamna Buckle.

1 *Mai.* Cred că am salvat pendula. Am primit o scrisoare de la directorul băncii, care mă roagă să-l vizitez. Sunt îngrijorată de ce o să-mi spună.

Nu semăna deloc cu ce scria Chantel! Ce am scris eu sună atât de trist! Ea era atât de plină de viaţă! Am început să mă întreb dacă acest lucru se datora felului diferit în care priveam viaţa.

Şi totuşi eram cuprinsă de melancolie: Pe zi ce trecea, descopeream că aveam tot mai multe datorii. Când se lăsa întunericul şi rămâneam singură în casă, mi se părea că mătuşa Charlotte era acolo şi râdea de mine, spunându-mi, aşa cum făcuse când era în viaţă: „Nu te poţi descurca fără mine şi ţi-am spus-o întotdeauna."

Eram conştientă că atitudinea oamenilor. Faţă de

mine se schimbase. Pe stradă mă priveau pe furiş când credeau că nu-i observ. Ştiam că se întreabă: „oare este şi ea amestecată în moartea mătuşii ei? Ea a moştenit afacerea, nu-i aşa? Şi casa?”

Măcar de ar fi ştiut ce spaime şi probleme moştenisem!

Încercam să mi-l amintesc pe tata, care îmi spunea mereu să-mi privesc necazurile în faţă şi să le înfrunt, eram doar fiică de soldat!

Avea dreptate. Nu câştigi nimic dacă te vaieţi, ştiam foarte bine. Va trebui să-l văd pe directorul băncii şi să aflu tot. Voi hotărî apoi dacă mai pot sau nu să continui afacerea. Dacă nu, va trebui să-mi fac nişte planuri, asta e tot. Trebuie să existe o slujbă şi pentru o femeie cu pregătirea mea. Cunosc destul de multe despre, mobilierul de epocă, ceramică şi porţelanuri. Am fost bine educată. Precis că undeva mă aştepta o slujbă. Dacă mă autocompătimesc, n-am cum s-o găsesc. Trebuie mai întâi s-o caut.

Eram într-o perioadă nefericită a vieţii mele. Nu mai eram tânără. Aveam douăzeci şi şapte de ani, deja vârsta la care, îmi câştigasem titlul de” fată bătrână”. Nu fusesem cerută niciodată în căsătorie. Poate că John Carmel m-ar fi cerut la timpul cuvenit, dar se speriase repede de mătuşa Charlotte. În ce-l priveşte pe Redvers Stretton, mă comportasem cu o naivitate uimitoare şi îmi imaginasem ceva ce, de fapt, nu a existat. N-aveam pe cine să condamn, decât pe mine. Trebuie să-i explic asta lui Chantel când am s-o văd. Trebuie să încerc să scriu în jurnal despre viaţa mea, la fel de interesant şi captivant ca şi ea. Ar fi o măsură a încrederii noastre reciproce. Fără îndoială că, a-ţi pune pe hârtie sentimentele, îţi dădea o oarecare consolare.

Trebuie să termin cu parantezele despre vitrine suedeze şi ceasornice. Simţeam că pe Chantel o interesez ca persoană, aşa cum mă interesa şi ea. Ce minunat e să ai o asemenea prietenă! Sper ca prietenia noastră să rămână

neschimbată. Mi-era teamă că ar fi putut pleca de la castel sau că eu aş putea fi nevoită să-mi găsesc o slujbă în altă parte. Atunci mi-am dat seama ce a însemnat pentru mine prietenia ei în acea perioadă dificilă.

Scumpa de Chantel! Ce mult mă sprijinise în acele zile îngrozitoare care au urmat morţii mătuşii Charlotte. Uneori eram sigură că născocise povestea cu nasturele pentru a îndepărta suspiciunile ce planau asupra mea. A dat dovadă de mult curaj, a fost ceea ce se numeşte" falsificare a mărturiilor". Era atât de sinceră, de bună şi de credincioasă, în prietenia ei. Trebuie să notez toate astea. De fapt, n-ar trebui, pentru că erau mult prea importante pentru a fi scrise pe hârtie. În această privinţă nu eram atât de deschisă ca ea. Când cineva începe să scrie un jurnal, îşi dă seama că sunt anumite lucruri pe care nu le poţi pune pe hârtie… poate pentru că, pur şi simplu, nu vor să accepte că li s-au întâmplat chiar lor. Dar când mă gândesc la moartea mătuşii Charlotte, mă înfior de spaimă. În ciuda nasturelui găsit de Chantel şi a constatării (care sunt sigură că e adevărată) că în anumite împrejurări oamenii dau dovadă de energii nebănuite, n-am putut niciodată să cred că mătuşa Charlotte şi-ar fi luat singură viaţa, oricât de mari i-ar fi fost durerile.

Şi totuşi aşa trebuie să se fi întâmplat. Cum altfel? Dar toţi cei de la *Queen's House* au beneficiat de moartea ei. Ellen a primit moştenirea, care a fost mai mult decât o moştenire, o poartă deschisă căsătoriei cu domnul Orfey. Şi numai Dumnezeu ştie cât de mult aşteptase Ellen în faţa acelei porţi. Şi doamna Morton aşteptase să scape de slujba la mătuşa Charlotte. Cât despre mine… am moştenit această povară de datorii şi spaime, dar înainte de moartea mătuşii nu ştiam nimic despre datorii.

Nu, era aşa cum îi făcuse Chantel să creadă. Puteam să cred că mătuşa Charlotte nu şi-ar fi luat viaţa, dar ce fiinţă omenească ştie totul despre o alta?

Nu trebuie să mă mai gândesc la moartea mătuşii. Trebuie să înfrunt viitorul aşa cum ar fi făcut-o tata. Mă voi duce la directorul băncii, voi afla ce e mai rău şi voi lua o

hotărâre.

Stătea, uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor, cu vârfurile degetelor împreunate, cu o privire uşor ironică. Probabil că mai vorbise şi altora în acelaşi fel.

— Este o chestiune de bunuri şi datorii, domnişoară

Brett. Trebuie să existe un echilibru între ele. Şi dumneavoastră vă aflaţi într-o poziţie mai mult decât precară.

A continuat să-mi explice. Pentru a-şi susţine concluziile, mi-a arătat cifre. Eram, cu adevărat, într-o situaţie dificilă. Singura alternativă era să acţionez foarte repede. Îmi vorbea despre o" lichidare de bună voie" despre care credea că, făcută cu grijă, ar putea fi posibilă. Câteva luni încă şi ar putea fi prea târziu. Nu trebuie să uit că şi cheltuielile continuă să crească la fel cu datoriile.

Nu vroia să spună că trebuie să mă bazez doar pe sfaturile lui. Era numai un director de bancă. Dar afacerea se ducea de râpă vizibil. Domnişoara Charlotte Brett achiziţionase fără discernământ, nu exista nicio îndoială. Vânduse de foarte multe ori în pierdere, numai ca să încaseze ceva. Era un procedeu periculos ce nu trebuia repetat. Mi-a sugerat să vorbesc cu avocatul firmei. Îi era teamă că împrumutul domnişoarei Charlotte Brett de la bancă trebuia să fie plătit în următoarele trei luni. Considera că trebuie să am mare grijă. Ar fi fost înţelept să vând totul, inclusiv casa. Astfel aş fi putut plăti datoriile şi să rămân şi cu ceva capital. Se temea că altceva mai bun nu aveam de făcut.

Mi-a strâns mâna melancolic şi m-a sfătuit să mă duc acasă şi să mă mai gândesc.

— Sunt sigur că sunteţi raţională, domnişoară Brett, şi cât de curând veţi lua o hotărâre înţeleaptă.

Când m-am întors la *Queen's House,* doamna Buckle era pe punctul de plecare.

— Păreţi foarte abătută, domnişoară. Nu ştiu, i-am spus şi bărbatului meu că asta nu e o viaţă pentru o tânără domnişoară. Să staţi singură în casa asta veche! Nu cred

că e bine. Singură cu lucrurile astea de valoare.

Îmi dă fiori, nu că nu mi-ar da şi casa însăşi, mai ales noaptea.

— Nu mi-e frică de casă, doamnă Buckle, ci…

Dar nu puteam să-i explic. Mai ales că-i plăcea bârfa şi nu ar fi fost în stare să păstreze un secret.

— Mă rog, nu e treaba mea, dar cred că sunt cari în masa aia, *Epplewhite.* Nu mulţi, dar masa e chiar lângă pendulă şi ştiţi de ce sunt în stare diavolii ăştia de viermi.

— Trebuie să mă uit şi eu la masă, doamnă Buckle.

— O să vă ajut. Dar nu prea mai avem ceară de albine. Am să iau nişte ceară mâine, în drum spre casă. Ne vedem atunci, domnişoară.

A plecat şi am rămas singură. Am ieşit în grădină şi mi-am amintit seara aceea de toamnă atât de îndepărtată, întrebându-mă prosteşte dacă el s-o mai fi gândit vreodată la ea. Am coborât spre râu, unde *Piciorul Cocoşului* se amesteca cu *Rochia Doamnei,* iar roiurile de ţânţari se roteau deasupra apei. Am privit înapoi spre casă şi m-am gândit la vorbele directorului băncii: să vând tot. Să vând *Queen's House.* Nu eram sigură de ceea ce simţeam. *Queen's House* îmi fusese cămin de atâţia ani! Mă atrăgea şi îmi displăcea la fel de mult. Uneori, când îmi dădeam seama că e totuşi casa mea, îmi imaginam cum o fi fost mobilată înainte de a deveni depozitul mătuşii Charlotte. Trebuie să fi fost o casă încântătoare şi fericită… înainte ca atâtea lucruri tragice să se fi întâmplat: moartea mamei, a tatălui meu, fericirea aceea scurtă de nicio seară, când am crezut că întâlnisem pe cineva care mi-ar putea schimba viaţa, deziluzia avută şi apoi moartea misterioasă a mătuşii Charlotte.

Nu doream să vând casa. Şi totuşi, se părea că eram nevoită s-o fac.

M-am plimbat pe pajişte. Merii şi cireşii erau încărcaţi cu flori albe şi roz, iar castanul de lângă fereastra mea era acoperit cu piramide de flori albe. Mă lega un sentiment puternic de *Queen's House.* Am păşit înăuntru şi

m-am oprit să ascult ceasornicele. Casa era la fel de înţesată ca pe vremea mătuşii. Acum însă nu mai veneau aşa mulţi vizitatori. Poate se simţeau stânjeniţi să facă afaceri cu o persoană suspectată de a avea legătură cu o moarte subită.

În noaptea aceea m-am plimbat prin toată casa, cameră cu cameră. Era atâta mobilă de valoare pentru care nu puteam găsi clienţi profitabili! Trebuia să vând, asta însemnând să vând unor samsari. Oricine ştie că ei cumpără numai la preţuri foarte mici. Dar mă apropiam tot mai mult de deznodământ. Mi se părea că aud vocea tatei: „încearcă să priveşti în faţă toate necazurile. Până la urmă vei găsi o cale de a le rezolva."

Asta şi făceam, iar ceasornicele răutăcioase îmi spuneau: „vinde, vinde, vinde". Da, să vând şi să plec. S-o iau de la capăt şi să încep o viaţă nouă.

— Sunt unii oameni, spunea Ellen, care cred că la *Queen's House* bântuie fantome.

— Ce prostie!

— Aşa spun. Te trec fiori.

M-am uitat la ea pătrunzător. Se schimbase de la moartea mătuşii. Mă aşteptam ca, din clipă în clipă, să spună că nu mai poate sta în slujbă la *Queen's House.* La urma urmelor, rămăsese doar ca" să-mi dea o mână de ajutor", aşa cum îmi explicase atunci. Domnul Orfey era un soţ pedant. Cu moştenirea lui Ellen, îşi cumpărase o trăsură şi un cal şi transporta marfă pe cont propriu," mergându-i foarte bine", după spusele lui Ellen.

Dar nu prosperitatea domnului Orfey o făcuse pe Ellen prudentă faţă de *Queen's House,* ci amintirea mătuşii Charlotte. Într-un fel, casa era bântuită pentru ea, ca şi pentru mine. Ellen nu s-ar fi dus singură în camera mătuşii Charlotte, pentru nimic în lume. Aşa cum spunea," îi dădea fiori". îmi dădeam seama că, foarte curând, mă va părăsi.

Era o zi umedă, căci plouase toată noaptea. Cerul era acoperit de nori şi casa era plină de umbre, chiar în plină după amiază. Doamna Buckle, urcând în camerele de la

mansardă, a coborât în grabă să-mi spună că se formase o băltoacă de apă pe podeaua de la mansardă. Apa curgea prin acoperiş. Acoperişul fusese întotdeauna o sursă de nelinişte. Mătuşa Charlotte îl peticise ici şi colo, dar mi-am amintit că are nevoie de reparaţii capitale. Ea spusese că nu-şi poate permite să-l repare.

Mă cufundasem în melancolie, când a venit Chantel. Ce drăguţă era în rochia ei de infirmieră, de culoare închisă, care-i punea în lumină părul minunat! Obrajii îi străluceau, ca şi ochii.

— N-am putut să rezist să nu vin. Domnişoara Beddoes m-a condus cu trăsura pe strada mare şi peste o oră mă întâlnesc cu ea din nou. Îmi era teamă că nu eşti acasă.

— O, Chantel, ce bine-mi pare că te văd! I-am povestit tot ce se întâmplase: vizita la bancher, teama că Ellen va pleca, acoperişul găurit.

— Biata mea Anna! Ce vei face? Trebuie să-ţi dau banii pe care mătuşa ta mi i-a lăsat. Nu-mi dau seama de ce a făcut asta. Am stat atât de puţin aici!

— Te-a îndrăgit repede… ca toată lumea.

— Te rog, fă-mi plăcerea şi ia acei bani.

— Ştii că n-aş face asta.

— Oricum, eu îi păstrez şi, dacă ai nevoie, sunt la mine, neatinşi. Ce ai de gând să faci?

— Bancherul îmi spune că ar trebui să vând.

— Poţi face asta?

— Pot să încerc. Mai e şi casa. Mi-ar putea aduce ceva bani.

— Sunt sigură că o să faci ce trebuie, Anna.

— Tare aş vrea să fiu sigură.

— Ţi-ai notat totul în jurnal?

— Cum puteam să scriu, când e la tine?

— Iar al meu e la tine. Trebuie să le schimbăm din nou. Întâmplările trebuiesc notate atunci când au loc, altfel îşi pierd savoarea. Uităm atât de repede ceea ce simţim la

un moment dat!

— A fost o plăcere să-l citesc, Chantel. Mi-a dat senzaţia că am fost alături de tine.

— Ce mult mi-aş fi dorit! Ce bine ne-am fi simţit! Măcar de-ar avea nevoie de un expert în antichităţi la castel!

— A avut cineva vreodată nevoie de aşa ceva?

— Castelul e fascinant, Anna. Îmi stârneşte curiozitatea. Nu doar clădirea, cât, mai ales, cei de acolo.

— Ştiu. Îmi dau seama. S-a mai întâmplat ceva?

— Mi-am consolidat poziţia. Încep să-i cunosc pe toţi destul de bine. Nu mă mai simt o străină printre ei.

— Şi bărbatul acela… Rex?

— Acum ce-ţi veni cu el?

— Am crezut că te atrage în mod special.

— Asta pentru că tu vezi doar poveşti romantice peste tot. Crezi cumva că pe moştenitorul tuturor milioanelor alea l-ar putea interesa cu adevărat infirmiera cumnatei lui?

— Sunt sigură că îl interesezi.

A râs şi am spus:

— Bine că cel puţin *tu* nu te gândeşti serios la el.

— Ştii doar că sunt frivolă!

— Nu întotdeauna. N-am să te uit niciodată, Chantel, la anchetă. Atunci nu erai frivolă.

— Am şi eu momente de seriozitate.

— Nu mi-o pot scoate din cap pe mătuşa Charlotte.

— Încetează! a spus cu severitate. Trebuie neapărat să ţi-o scoţi din minte. Gata. S-a terminat. Acum trebuie să te gândeşti ce ai de făcut. E chiar atât de rău?

— Foarte. Datoriile sunt de două-trei ori mai mari decât credeam. Se pare că mătuşa Charlotte şi-a pierdut minţile. A cumpărat numai lucruri care nu se pot vinde.

Nu pot să obţin nici jumătate din cât a plătit pentru ele. În ultimul timp, pur şi simplu nu i-a mai păsat de datorii. Şi când mă gândesc cât era de meticuloasă pe

vremuri!

— Boala a schimbat-o. Pe mulţi îi schimbă.

— Pe ea a schimbat-o cu siguranţă.

— Trebuie să pleci de aici, Anna. Un loc ca ăsta nu e pentru tine.

— Chantel, e foarte drăguţ din partea ta că îmi porţi atâta grijă…

— Anna, eu te consider ca pe sora mea.

— Nu ne cunoaştem de foarte mult timp.

— Nu întotdeauna prieteniile se bazează pe relaţii îndelungate. Poţi să cunoşti unele persoane într-o lună, iar pe altele nu poţi nici în decursul anilor. Toate evenimentele de aici ne-au apropiat. Şi aş vrea să rămânem aşa, Anna.

— Şi eu aş vrea. Dar tu ai surori.

S-a strâmbat:

— E ciudat cum poţi să nu mai ai legături cu propria familie. Sora mea, Selina, s-a măritat şi a rămas în satul unde a locuit tata, iar Katey s-a măritat cu un medic şi a plecat în Scoţia.

— Şi nu le vezi niciodată?

— Nu le-am mai văzut de când am îngrijit-o pe Lady Henrock. Vezi că acum am venit direct la tine să te văd, iar ele sunt atât de departe şi nu am timp să ajung la ele. Selina e tocmai în Yorkshire.

— Cred că surorile tale ar fi bucuroase să te vadă.

— Sunt mult mai în vârstă decât mine. Când m-am născut, erau deja adulte. Obişnuiau să spună că am fost un fel de” gândul de pe urmă”. Înainte de a mă naşte, mama devenise sentimentală. Numele meu l-a luat de pe o piatră veche de mormânt din cimitirul parohiei. Cineva, pe care a chemat-o Chantel, era înmormântată acolo. Murise la douăzeci şi patru de ani. O chema Chantel Spring. Mama spunea: „Dacă o să fie fată, îi voi da numele de Chantel Spring”. Şi aşa a făcut. Mă numesc Chantel Spring Loman. Cel puţin, asta e povestea pe care am auzit-o. Nu mi-am cunoscut mama. A murit când m-am născut. Eu am ucis-o!

— Ai ucis-o! Ce vorbe spui?! De parcă tu ai fi avut vreo vină.

— Mă simt oarecum vinovată.

— Scumpa mea Chantel, n-ai dreptate. Trebuie să-ţi scoţi din cap asta şi cât mai repede.

— Ia te uită, a râs ea, am venit să-ţi *dau* sfaturi, nu să primesc.

— Atunci, ce mă sfătuieşti să fac?

— Nu-ţi face probleme. Vinde, dacă trebuie. Şi apoi, o să vedem ce vom face.

— Eşti o comoară, Chantel.

Apoi am vorbit despre castel şi despre ce se întâmplase acolo. Era încântată, de parcă ar fi fost îndrăgostită de castel. Numai dacă nu cumva îşi ascundea sentimentele. Eram sigură că Rex Crediton o interesa mult. Dar nu părea deloc abătută, deşi spusese că el nu s-ar fi putut gândi serios la ea. N-aş fi vrut să sufere ca mine. Părea o stranie coincidenţă ca pe ea, la care începusem să mă gândesc ca la o soră pe care totdeauna mi-am dorit să o am, ar putea s-o intereseze cam mult unul din aceşti fraţi, aşa cum mă interesa pe mine celălalt, cam mult.

Când a plecat, mă simţeam mult mai bine. Aveam senzaţia că pot face faţă oricărei situaţii.

Aş fi dorit să aflu mai multe despre castel. Îşi luase jurnalul şi spusese că o să-l completeze cât mai repede, i-am spus că de abia aşteptam să citesc noile evenimente.

— Şi tu să-l completezi pe al tău, Anna. Vreau să ştiu tot ce faci, tot ce gândeşti… nu ascunde nimic. E singurul mod de a spune adevărul.

Am încuviinţat.

Era cu puţin înainte de a continua să-i citesc jurnalul, între timp, ajunsesem la concluzia că trebuia să vând. Mă gândeam chiar să vând şi casa. Fusesem la un agent imobiliar, care-mi spusese că nu va fi uşor. Era o casă interesantă, dar de ani de zile nu fusese reparată. Acoperişul curgea, podeaua avea cari şi pe zidul dinspre

râu era igrasie.

— Casa e prea aproape de râu şi este multă umezeală. Asemenea case sunt deosebit de pitoreşti, dar trebuie să cheltuieşti o avere ca să le întreţii. Nu uitaţi că a fost ridicată cu mai bine de patru sute de ani în urmă! Ar fi o nebunie s-o vindeţi, pentru că va trebui să cheltuiţi enorm cu reparaţiile, aşa încât, practic, n-aţi rămâne cu niciun ban.

Cel mai bun sfat pe care mi-l putea da era să închiriez casa în schimbul unei sume foarte mici, cu o clauză conform căreia chiriaşul se obligă să o repare. Asta ar fi însemnat ca, pentru privilegiul de a locui în casă, chiriaşul va trebui să repare acoperişul, podeaua mâncată de cari şi să înlăture igrasia.

— Pare singura soluţie, am spus.

— Vă rog să mă credeţi că e singura!

Deci, m-am hotărât. Urma să vând şi să plătesc datoriile, apoi să închiriez casa. Voi rămâne cu foarte puţin, poate cu nimic, dar, cel puţin, nu voi mai avea datorii.

Ce aveam să fac după aceea, nu ştiam încă. Dar aceste aranjamente aveau să dureze câteva luni, timp în care puteam să mă gândesc la viitorul meu.

Între timp, o seamă de evenimente s-au petrecut la castel. Am aflat de ele citind jurnalul lui Chantel.

9 mai. Azi am fost s-o văd pe Anna şi am auzit ce este sfătuită să facă. Cred că va fi bine pentru ea să scape de *Queen's House* şi de tot ce e legat de această casă, atât timp cât nu pleacă foarte departe şi o pot vedea din când în când. Mi-aş dori un mijloc de a o aduce la castel. Ce bine ar fi să fim împreună şi să comentăm tot ce se întâmplă aici! Astăzi, Edith Baines a venit în camera mea să-mi aducă nişte medicamente pe care doctorul Elgin le-a lăsat pentru pacienta mea. Am stat de vorbă. E atât de diferită de sora ei, Ellen! Foarte demnă – e doar stăpâna cameristelor şi soţia domnului Baines! Mă consideră egală cu ea, ceea ce înseamnă că mă tratează cu amabilitate şi

respect, fără condescendenţă, o situaţie amuzantă, de care pot profita. Cred că Edith ştie multe despre" secretele" castelului. Mi-a mărturisit că foarte curând se va întâmpla ceva deosebit aici. Lady Crediton a chemat-o ieri şi i-a spus că invitase familia Derringham la castel în prima săptămână din iunie.

— Aşa că, a continuat Edith, vom avea ceva distracţie, dar va fi şi multă treabă de făcut. Domnului Baines i s-a spus să lustruiască parchetul din sala de bal, iar grădinarii au primit ordin să aranjeze grădinile.

— Familia Derringham? Bănuiesc că sunt oameni importanţi, dacă Lady Crediton se ocupă atât de venirea lor.

— Într-un fel, a spus Edith, sunt rivalii *noştri* – Edith lăsa întotdeauna să se înţeleagă că are acţiuni în compania *Lady Line* – dar rivali prietenoşi, desigur. Sir Henry e prieten cu domnul Rex şi cu Lady Crediton. De fapt, cred că Sir Henry şi Lady Crediton au hotărât că Helena s-ar potrivi foarte bine cu domnul Rex.

— S-ar potrivi foarte bine?

— O partidă. Ar întări relaţiile de afaceri. Ceea ce e bine venit întotdeauna. Doamne, Dumnezeule, ce forţă am deveni, familia Crediton împreună cu familia Derringham!

— Sună rezonabil, am spus.

Edith şi-a ridicat ochii în tavan:

— Dar va fi mult de lucru. Şi unele din fetele astea sunt atât de leneşe! Nici n-ai idee. Cel puţin, îl vom însura pe domnul Crediton aşa cum trebuie. După ceea ce a făcut căpitanul…

— Căpitanul mi se pare foarte misterios.

— Cam aşa şi este… Edith şi-a împreunat mâinile cu afectare. Nu este acelaşi lucru, nu-i aşa? La urma urmelor, cine a fost maică-sa? Parcă ar fi o doamnă, i se îndeplinesc toate dorinţele acolo, sus, în turn. Jane Goodwin are grijă de ea. Dar, vreau să spun, cine a fost ea? în afară de faptul că a fost camerista unei doamne.

Edith cunoştea ierarhia socială a celor ce-i servesc pe

bogaţi. Era comod pentru mine. Oameni ca Edith sunt o excelentă sursă de informaţii. Sunt oneşti şi au simţul familiei. Edith, de exemplu, ar fi fost uimită dacă ar fi fost învinuită de bârfă. Respectul, ca şi interesul ei pentru familia Crediton, e foarte mare. Şi oricum, discuta despre familie cu mine, nu cu servitorii, care-i sunt inferiori în grad.

— Bănuiesc că doamna Stretton a fost foarte frumoasă în tinereţe, am spus.

— N-aş spune că asta e o scuză pentru ce a făcut.

— Dar Sir Edward?

— Toată povestea ar fi trebuit să fie tăinuită. Dar… Ochii i-au căzut pe nişte fire de praf de pe vitrina mea, fapt care o preocupa la fel de mult ca şi comportarea lui Sir Edward faţă de camerista soţiei lui. Am încercat să-i distrag atenţia. Nu vroiam s-o certe pe tânăra Betsy care îmi făcea curat în apartament. Vreau să fiu în relaţii bune cu toată lumea.

— De ce nu a fost tăinuită? am întrebat repede.

— Mi-a spus mama. Înainte de căsătorie, lucra la castel şi de aceea am fost angajată într-un asemenea post. Doamna Stretton, cum îşi spune singură, e cu vreo douăzeci de ani mai tânără ca Lady Crediton, care era măritată de cincisprezece ani când s-a născut Rex. Se pare că Sir Edward credea că Lady Crediton ar fi stearpă. Lady Crediton l-a ajutat mult în afaceri. E foarte pricepută. A fost o soţie perfectă în toate privinţele, cu excepţia uneia. Nu putea da naştere unui copii sănătos. Şi, desigur, Sir Edward dorea să aibă un fiu care să-i ducă mai departe afacerile.

— Normal că şi-a dorit un fiu.

Lady Crediton a pierdut multe sarcini. Sir Edward era disperat. Apoi, Lady Crediton a rămas însărcinată, dar nimeni nu credea că va duce sarcina până la termen. Niciodată nu fusese în stare şi avea aproape patruzeci de ani. Doctorii se îndoiau şi se temeau pentru viaţa ei. S-a aflat că Valerie Stretton va avea un copil şi Sir Edward şi-a

recunoscut paternitatea. Sir Edward îşi dorea un fiu, legitim dacă se putea, dar dorea un fiu. Avea două şanse să obţină un fiu şi Valerie Stretton părea a fi cea capabilă de a i-l dărui. Sir Edward îşi făcea propriile lui legi. Pocnea numai din degete când se stârnea un scandal şi nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească, nici chiar Lady Crediton. Chiar dacă era furioasă la gândul că unei simple cameriste i se permitea să locuiască în continuare la castel şi i se acordau anumite favoruri pentru că purta în pântec copilul lui Sir Edward. Dar Sir Edward a făcut totdeauna ce a vrut, chiar în relaţiile cu Lady Crediton. Printr-o coincidenţă ciudată, pe Lady Crediton au apucat-o durerile la numai două zile după ce Valerie Stretton născuse. Sir Edward era în culmea fericirii pentru că amanta îi născuse un băiat sănătos. Avea un fiu. Câteva zile mai târziu, s-a născut fiul lui Lady Crediton. Sir Edward obţinuse doi fii şi nu avea de gând să piardă pe niciunul. Îi vroia pe amândoi şi de aceea a vrut să păstreze şi ambele mame: pe soţie şi pe amantă. Şi s-a făcut ce a vrut Sir Edward. Amândoi băieţii urmau să crească la castel. Sir Edward i-a înzestrat pe amândoi, deşi era foarte sever cu ei. Totdeauna îi numea pe băieţi” fiii mei”. Băiatul Valeriei Stretton a fost botezat Redvers, dar Lady Crediton a vrut ca toată lumea să ştie cine era cel mai important, aşa că şi-a botezat băiatul Rex – regele. El era fiul şi moştenitorul, nimeni şi nimic nu putea schimba asta. Rex va moşteni negustoria, dar domnişorul Red va fi bine educat şi va avea o cotă parte în afaceri, una mică, desigur. Red urma să plece pe mare, iar Rex să sporească banii. Deci, în felul lor, erau diferiţi. Rex este un Crediton. Mă întreb cum de Sir Edward nu l-a făcut pe Redvers să-şi. Schimbe numele. Am auzit că dacă i s-ar întâmpla ceva lui Rex…

— Vrei să spui, dacă moare?

M-a privit oarecum şocată. Prin” dacă se întâmpla ceva” era subînțeleasă totdeauna moartea, trebuia să nu uit asta.

— Deci, dacă i se întâmplă ceva lui Rex, Redvers va fi moştenitorul.

— E foarte interesant, am spus.

A fost de acord.

— Ştii, mama era aici înainte de naşterea băieţilor. Mi-a vorbit deseori despre aceste întâmplări. Îmi aduc aminte că-mi povestea despre ziua în care a fost lansat vasul. Lansarea unui vas e o treabă deosebită. Sir Edward avea grijă să fie făcută aşa cum trebuie, pentru că era important pentru afaceri. Vroia ca toată lumea să ştie că *Lady Line* mai sporise cu un vas.

— Normal, am spus.

— Toate vasele, după cum ştii, poartă nume de doamne. Şi urma ca Lady Crediton să boteze şi această navă. Totul era pregătit. Oamenii urmau să asiste la lansare. Lady Crediton urma să spargă o sticlă de şampanie de vas, aşa cum se obişnuieşte. Se hotărâseră să numească vasul" *Doamna cea Norocoasă"* sau cam aşa ceva. Mama nu-şi aminteşte foarte bine numele. Cu o zi înainte de lansare, fuseseră tulburări la Castel. Lady Crediton descoperise că Sir Edward ţine la Valerie Stretton şi că era încă în relaţii cu ea. Era foarte supărată. Îi cunoştea apucăturile, dar chiar la castel… sub nasul ei, ca să zic aşa… asta a înfuriat-o. A vrut s-o dea afară pe Valerie Stretton, dar Sir Edward nici n-a vrut să audă. O, a fost ceva tevatură în ziua aceea! în ziua următoare, Lady Crediton a venit să boteze vasul şi, când toată lumea se aştepta ca ea să spună" Numesc acest vas *Doamna cea Norocoasă"* sau cam aşa ceva, ea a spus: „Numesc acest vas *Femeia din Umbră".* O sfidare, înţelegi?

— Ce agitaţie o fi stârnit!

— Singura *Femeie* printre atâtea nume de *Doamne.* Şi aşa i-au lăsat numele. Asta îţi arată ce fel de femeie a fost Lady Crediton. A făcut ce a vrut Dar în ce o priveşte pe Valerie, nu a putut să facă nimic. Sir Edward conducea castelul şi toată lumea, chiar şi soţia lui, trebuia să i se supună. A vrut s-o alunge pe Valerie, dar Sir Edward a spus: „Nu. Valerie va rămâne". E ciudat că, până la urmă, Lady Crediton a acceptat ca ea să rămână şi să fie doica

celor doi băieţi. Lady Crediton şi Valerie au fost reci şi distante una faţă de cealaltă. Dar nici Sir Edward nu a fost un om oarecare!

— A fost ca un sultan oriental, cu toate nevestele şi copiii sub acelaşi acoperiş.

— N-aş fi ştiut despre asta dacă n-ar fi fost mama, deşi cunosc aproape totul despre castel.

11 *Mai.* Aseară am crezut că pacienta mea va muri. A avut o criză puternică de astm şi aproape şi-a pierdut răsuflarea. Am trimis-o pe Betsy după doctorul Elgin şi, când a venit, mi-a spus că trebuie să fiu pregătită să fac faţă acestor crize. Erau foarte periculoase. Când şi-a revenit puţin, doctorul i-a dat un sedativ şi a venit în salonul meu (lângă dormitorul meu din turn) să-mi vorbească despre ea.

— E o situaţie nefericită. S-ar simţi mai bine într-un climat cu care e mai obişnuită. Schimbarea bruscă de climă o afectează. Umezeala nu-i prieşte. Ştii că are şi tuberculoză. Iar temperamentul ei o consumă şi mai tare.

— Pare o femeie nefericită, doctore.

— Căsătoria asta e cam nepotrivită.

— De ce a venit aici? Oricum, soţul ei e mai mult plecat.

— Cred că din cauza copilului. Cred că băiatul e important până când domnul Rex va avea un fiu. Mai mult chiar, familia doreşte ca băiatul să fie cât de cât iniţiat în afacerile companiei. Numai din cauza copilului e aici.

— O mamă nu prea norocoasă.

— E o situaţie neobişnuită. Ai auzit, probabil, că băiatul e nepotul lui Sir Edward, chiar dacă e urmaşul fiului nelegitim. Ei vor ca familia să fie implicată în afacerile companiei şi, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Ştiu că Sir Edward ar fi vrut să aibă mai mult decât doi copii. Şi-ar fi dorit o familie numeroasă. A fost singurul lucru asupra căruia n-a avut nicio putere şi asta l-a supărat cel mai tare. Lady Crediton pare hotărâtă să-i continue ideile. De aceea e aici micul Edward: să fie iniţiat în ABC-

ul afacerilor navale.

— Cred că doamnei Stretton îi e dor de casă. Apropo, unde este această casă?

— Pe o insulă în Pacific, nu departe de Insulele Friendly. Se numeşte Coralle. Cred că tatăl ei a fost francez, iar mama pe jumătate polineziană. Aici se simte ca un peşte pe uscat.

— Criza de aseară a urmat unui acces de furie.

— Era de aşteptat. Trebuie să încerci s-o ţii în pat, cât mai liniştită.

Am zâmbit cu tristeţe:

— Îmi aduce aminte de un vulcan gata să erupă în orice clipă. Un temperament foarte nepotrivit pentru cineva care suferă de o asemenea boală.

— Trebuie să încerci s-o ajuţi să fie fericită.

— Soţul ei ar putea face asta… dacă ar veni acasă. Simt că absenţa lui o face nefericită.

— S-a măritat cu un marinar, deci trebuia să se aştepte că va lipsi mult de acasă. Supraveghează-i cu atenţie dieta. Să n-o laşi să mănânce mâncăruri indigeste. Puţin şi des – asta e regula.

— Da, doctore.

— Doar un pahar de lapte sau cacao cu pâine şi unt la micul dejun. La ora unsprezece, lapte… şi, poate, un ou. Poţi să-i pui oul în lapte. La prânz are voie să bea puţin vin, dar nu mult şi înainte de culcare un pahar de lapte cu o linguriţă de coniac în el.

— Mi-am notat regimul, doctore.

— Bine. Dacă ar fi fericită, i-ar merge mai bine. Aceste crize puternice sunt provocate de tensiuni interne. Acum va dormi şi o să vezi că va fi mult mai liniştită când se trezeşte.

Abia după plecarea doctorului mi-am dat seama cât de speriată fusesem. Crezusem că va muri. Nu pot să mă prefac că ţin la ea. Are ceva care o face antipatică, dar mă gândeam că dacă moare nu mai pot rămâne la castel. Şi

gândul acesta mă îngrijora. Dar asta e natura muncii mele. Stau într-un loc o perioadă, pentru ca apoi, cum ar spune Edith," să se întâmple ceva" şi să nu mai fie nevoie de mine. Este o existenţă nomadă. Şi asta mi s-a întâmplat de când am venit la Langmouth, apoi când a trebuit s-o părăsesc pe Anna şi acum a apărut perspectiva de a părăsi castelul. Îmi plac zidurile lui groase şi însuşi faptul că este o imitaţie mă face să-l îndrăgesc. Cred că mi-ar fi plăcut Sir Edward. Ce păcat că a murit înainte de venirea mea! L-am văzut pe fiul său, Rex, de mai multe ori. Se pare că ne întâlnim destul de des, mult prea des pentru a fi întâmplător. Mă interesează enorm şi vreau să aflu cât mai multe amănunte despre copilăria lui, când Valerie Stretton îi era doică şi sunt curioasă ce crede despre fratele său vitreg, Redvers. Mi-aş dori ca Redvers să fi fost acasă. Sunt sigură că biata mea pacientă ar fi fost mai fericită. Ar fi interesant să văd cum se înţeleg.

12 *Mai.* Noaptea trecută eram lângă pacienta mea când s-a trezit, după ce a trecut efectul sedativelor. O cheamă Monique. Nu prea i se potriveşte un nume atât de distins. Mi-o imaginez întinsă pe plajă sub palmieri, uitându-se la recifurile de coral din jurul insulei. Poartă coliere de coral şi o prind foarte bine. Parcă o văd întâlnindu-l pe căpitan care s-a dus, probabil, pe insulă, ca să ia copra şi peşte pentru a le transporta la Sydney. Mi-o imaginez cu flori roşii, exotice, în păr. Cu siguranţă că l-a fermecat, pentru că s-a însurat cu ea fără să se mai gândească cum se va integra printre cei din castel. Dar astea erau simple închipuiri. Probabil că se întâmplase cu totul altfel.

În timp ce stăteam la căpătâiul ei, a început să murmure:

— Red, de ce?… Red…Nu mă iubeşti…

Mi-am dat seama că e mereu prezent în gândurile ei.

Deodată, a întrebat:

— Eşti aici, infirmieră?

— Da, am spus încet. Încercaţi să vă odihniţi. Aşa a zis doctorul.

A închis ochii, ascultătoare. Era, într-adevăr, frumoasă. Semăna cu o păpuşă cu păr des şi negru, cu gene lungi, cu pielea de culoarea mierii, scoasă în evidenţă de albul cămăşii de noapte. Văzându-i sprâncenele lăsate, m-am gândit că va îmbătrâni repede. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Murmura ceva ca pentru sine şi m-am plecat să ascult". Nu vrea să se întoarcă, spunea ea. Ar dori să nu se fi întâmplat. Să fie liber."

Bine, doamnă, mă gândeam, nici nu mă mir de asta, dacă îţi ieşi din sărite aşa cum ai făcut mai înainte.

Era sălbatică, pasională şi nu se putea controla. Oare ce crede Lady Crediton despre ea? De un lucru e sigur mulţumită. Dacă unul din cei doi fraţi a trebuit să facă un" faux pas" cel puţin acela n-a fost scumpul ei fiu. Îmi puteam imagina furia ei, dacă marele Rex ar fi făcut o mezalianţă. Cum ar fi reacţionat? Ar fi avut puterea să facă ceva? Fără îndoială că deţine acţiuni în companie, probabil că e unui dintre acţionarii principali.

Erau o groază de lucruri interesante pe care le puteai afla în castel. De fapt mult mai interesante decât necazurile conjugale ale acestui peştişor scos din apa lui, pe care venisem să-l îngrijesc.

15 mai. Azi am auzit că Redvers e pe drum şi că va sosi acasă într-o lună. Edward mi-a spus-o. Ne-am împrietenit. Trebuie să spun că mi se pare un copil foarte isteţ şi-l compătimesc că e dat în grija domnişoarei Beddoes. Este femeia cea mai lipsită de imaginaţie din câte se pot închipui. După părerea ei, Edward este un băieţel obraznic. Zilele trecute l-a adus de la plimbare ud leoarcă. Se hotărâse să facă o baie în fântână cu hainele pe el. Domnişoara Beddoes îşi ieşise din fire, iar el a râs când l-a certat. Într-un fel, e vina ei. E atât de neconvingătoare încât puştiul ăsta ager simte şi profită cât poate. Ştie că trebuie să facă ce-i spun eu. Dar bănuiesc că pentru mine e simplu deoarece nu eu mă ocup de el. Crede cu adevărat că sunt deşteaptă şi că am grijă de mama lui la fel cum

domnişoara Beddoes are grijă de el. Faptul că am autoritate asupra unui adult mă face importantă în ochii lui. Vine în camera mamei lui şi se uită la mine când îi dau medicamentele. Am o bucătărioară unde îi pregătesc mâncarea şi Edward mă priveşte. Îi place să guste din mâncarea ei. Domnişoara Beddoes nu e de acord. Spune că mâncatul între mese strică pofta de mâncare. Şi aşa cum se întâmplă cu majoritatea copiilor, cu cât ceva este mai interzis, cu atât îi place mai mult. În unele privinţe, e un băieţel singuratic. Este atât de mic, castelul atât de mare, iar mama lui habar n-are cum să se poarte cu un copil. Uneori îl răsfaţă şi vrea să-l alinte, alteori o scoate din sărite şi nu are timp pentru el. Îmi dau seama că Edward nu se prea omoară după mama lui. O dispreţuieşte pe domnişoara Beddoes, o respectă pe Lady Crediton, dar o iubeşte pe bunica Stretton şi se duce s-o vadă în fiecare zi. Jane nu-l lasă să stea mult cu ea pentru că, zice ea, o oboseşte. Nu e de mirare că s-a ataşat de mine. Bănuiesc că sunt previzibilă şi nu-mi schimb atitudinea faţă de nimeni. Nu-i dau prea multă importanţă, de fapt, nu-l prea bag în seamă, dar ne plăcem unul pe altul.

De dimineaţă a intrat în timp ce-i pregăteam mamei sale laptele de ora zece şi pâinea cu unt. S-a aşezat, uitându-se la mine şi legănându-şi picioarele. Fremăta să-mi dea o veste, se pare, importantă şi nu ştia cum să mă impresioneze. Nu se mai putea abţine.

— Tata se întoarce acasă.

— Eşti bucuros?

Şi-a privit sfios vârful pantofului şi mi-a răspuns:

— Da. Dar tu?

— Încă nu ştiu.

— Când o să ştii?

— Poate, când o să-l întâlnesc.

— Şi o să-ţi placă de el?

— Depinde, dacă el mă place.

Se pare că răspunsul meu l-a amuzat. A râs cu voce tare, un râs de plăcere.

— Ştiu bine că iubeşte vasele… şi marea… şi marinarii… şi pe mine.

— Sună ca un cântec, am spus.

Am început să cânt.

Iubeşte vasele, manea, ştiu bine,

Marinarii şi pe mine.

M-a privit cu admiraţie.

— Eu ştiu ce-ţi mai place, am spus.

— Ce? Ce?

— Pâinea cu unt.

Am pus o felie de pâine cu unt pe o farfurioară şi i-am dat-o. În timp ce mânca, a intrat domnişoara Beddoes, care îl căuta. Ştia foarte bine să-l caute direct în camera mea, când nu era de găsit.

Văzând-o, şi-a îndesat pâinea cu unt în gură.

— Edward! a strigat ea mânioasă.

— O să se înece, i-am spus. Nu-i face bine.

— Nu e bine să vină aici… să mănânce între mese.

De fapt, mă critica pe mine, nu pe el. N-am băgat-o în seamă şi am continuat să pun untul pe pâine. L-a luat pe Edward care, ajuns la uşă, s-a întors şi m-a privit. Era gata să plângă, aşa că i-am făcut cu ochiul şi a început să râdă. Totdeauna făceam aşa şi se strâmba în toate felurile, încercând să mă imite. Nu era prea pedagogic, desigur, dar îi oprea lacrimile şi, la urma urmei, era doar un băieţel singuratic.

Când am intrat cu tava, Monique stătea în pat, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de dantelă şi se privea într-o oglinjoară. Era clar că aflase. Cât de mult se schimbase! Acum era chiar frumoasă.

Cu toate acestea, s-a strâmbat când a văzut mâncarea.

— Nu vreau asta!

— Haideţi, am zis, trebuie să arătaţi bine când se întoarce căpitanul.

— Ştii?

— Tocmai mi-a spus fiul dumneavoastră.

— Are încredere în tine. Ştii tot.

— Nu chiar tot, am spus cu modestie. Dar, cel puţin, ştiu ce vă face bine: Am surâs cu zâmbetul meu de infirmieră. Eram mulţumită că, în cele din urmă, căpitanul vine acasă.

18 mai. Este incredibil că sunt aici de atât de puţin timp. Simt că îi cunosc pe toţi foarte bine. Ieri după masă, Lady Crediton m-a chemat. Vroia să ştie cum îi mai merge pacientei mele. I-am spus că doamna Stretton face progrese considerabile şi că, fără îndoială, noul regim prescris de doctorul Elgin avusese un efect benefic.

— Te simţi bine la noi? m-a întrebat.

— Foarte bine, mulţumesc, Lady Crediton.

— Domnişorul Edward a răcit. Am auzit că a făcut baie în fântână cu hainele pe el.

M-am întrebat cine o informa. Probabil Baines. Mi-am imaginat-o pe Edith spunându-i lui Baines şi pe acesta dându-i de veste doamnei Crediton. Poate că Lady Crediton era informată de toate fărădelegile noastre.

— E foarte sănătos şi îşi va reveni curând. O zi-două în pat şi va fi bine.

— Voi vorbi cu domnişoara Beddoes. Ar trebui să fie mai atentă. Crezi că ar trebui să-l vadă doctorul Elgin când vine?

I-am spus că ar putea să-l consulte, dar că nu era nevoie să fie chemat în mod special.

A dat din cap:

— Doamna Stretton n-a mai avut nicio criză?

— Nu. Starea sănătăţii i s-a îmbunătăţit de când a aflat că soţul ei e în drum spre casă.

Lady Crediton şi-a strâns buzele. M-am întrebat ce sentimente are pentru Redvers. Voi afla când acesta se va întoarce.

— Căpitanul se va întoarce abia după petrecerea noastră. Trebuie să te rog să ai mare grijă de pacienta ta.

Ar fi mai mult decât neplăcut dacă ar fi bolnavă la petrecere.

— Mă voi strădui s-o fac să se simtă bine.

Întrevederea se terminase. Mă simţeam puţin copleşită. Eu nu sunt o fire impresionabilă, dar ochii acestei femei semănau cu ai unui şarpe. Mi-am imaginat-o zdrobind sticla de şampanie de bordul vasului, spunând cu o voce hotărâtă şi înveninată: „Numesc acest vas *Femeia din Umbră”.*

— *Ce* mult trebuie să fi urât faptul că a adăpostit-o pe femeia aceea în casă, atâţia ani! Şi ce putere trebuie să fi avut Sir Edward! Nu e de mirare că eram fascinată de castel. Câte emoţii de tot felul or fi adăpostit zidurile sale! Mă întreb cum de Lady Crediton nu şi-a împins rivala peşte balcon sau cum de Valerie Stretton nu pusese arsenic în mâncarea doamnei Crediton. Trebuie să fi existat o groază de provocări. Şi acum locuiau încă sub acelaşi acoperiş. Valerie Stretton îşi pierduse amantul protector şi bănuiam că toate pasiunile se stinseseră. Erau doar două bătrâne ajunse la vârsta când trecutul nu mai avea importanţă. Dar oare se poate uita trecutul vreodată?

În orice caz, nu mi-ar fi plăcut s-o supăr pe Lady Crediton. N-aveam nicio teamă că aş fi putut s-o fac. Se vedea bine că era mulţumită de mine. Am bănuit că nu era la fel de mulţumită de domnişoara Beddoes care, chiar când am ieşit, venea cu paşi tremurânzi spre ea.

Am păşit în grădină. Rex era acolo. A spus:

— Am impresia că-ţi plac grădinile noastre, infirmieră Loman. Cred că le găseşti frumoase.

— Potrivite, i-am răspuns.

Şi-a ridicat sprâncenele şi am continuat:

— Demne de acest castel.

— Cred că te amuzăm, noi şi obiceiurile noastre.

— Poate, i-am replicat. Eu mă amuz uşor.

— E o mare calitate. Când te amuzi, viaţa e mai uşor de suportat.

— Viaţa mi s-a părut suportabilă întotdeauna.

A râs:

— Dacă noi te amuzăm, şi tu mă amuzi.

— Mă bucur. Nu mi-ar fi plăcut să te plictisesc sau să te predispun la melancolie.

— Nu cred că aşa ceva ar fi posibil.

— Cred că ar trebui să fac o reverenţă şi să spun: „Vă mulţumesc, nobile domn.”

— Eşti atât de diferită de domnişoarele pe care le-am cunoscut!

— Cred. Eu lucrez pentru a-mi câştiga existenţa.

— Eşti într-adevăr folositoare celor din jurul tău. Ce plăcut e să fii şi folositoare şi decorativă!

— E, într-adevăr, plăcut să te descrie cineva aşa.

— *„Infirmieră Loman”* sună cam auster. Nu ţi se potriveşte.

— Bănuiesc că din cauza cuvântului *” infirmieră*

Infirmierele pot fi zgripţuroaice.

— Tu ai putea fi?

— Depinde de împrejurări.

— Cred că nu prea ţii seama de împrejurări. Mi-ar plăcea să mă gândesc la tine ca la altcineva decât infirmiera Loman.

— Bănuiesc că vrei să-mi ştii numele mic. Mă cheamă Chantel.

— Chantel. Ce neobişnuit… şi ce încântător.

— Şi mult mai potrivit decât” infirmieră”.

— Infinit mai mult.

— Chantel Spring Loman, i-am spus şi el a vrut să ştie cum de aveam aşa un nume. I-am povestit cum mama văzuse acest nume pe o piatră de mormânt şi i s-a părut foarte interesant. M-a luat cu el la sere, unde a vorbit cu grădinarii despre buchetele care trebuiau aranjate în casă în perioada petrecerii. Mi-a cerut părerea şi i-am dat-o. M-am simţit flatată că a fost de acord cu mine şi le-a spus grădinarilor să facă întocmai cum am zis.

21 mai. În ultimele două zile s-au întâmplat

evenimente dramatice. Cred că totul a început înainte de a-mi dea seama. Am observat că Jane Goodwin, camerista Valeriei Stretton, era îngrijorată. Am întrebat-o dacă se simţea bine.

— Mă simt foarte bine, a spus.

— Mi s-a părut că eşti neliniştită.

— Nu, nu, a spus şi a ieşit repede. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Mă gândeam la ce se putea întâmpla în turnul de vest, întrebându-mă cum se simte Valerie înainte de sosirea fiului ei. Era dornică să-l vadă? Probabil că da. Din cele auzite, se pare că e un bărbat fascinant. Soţia lui e îndrăgostită nebuneşte de el şi scumpa şi raţionala mea Anna fusese cât pe-aci să se îndrăgostească şi ea. Deci era normal ca mama lui să fie fericită că se întoarce. Mi-am dat repede seama că Jane era una dintre acele femei născută să-i slujească pe alţii. Mă îndoiam că avusese vreodată o viaţă personală. Existenţa ei se concentra asupra stăpânei şi a prietenilor ei, în acest caz asupra Valeriei Stretton. Deci, dacă Jane era îngrijorată, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu Valerie.

Era în jurul orei nouă seara. Îi servisem lui Monique masa de seară şi citeam, când Jane a bătut la uşa mea.

— Oh, infirmieră, te rog vino repede. Doamna Stretton…

Am dat fuga spre turnul de vest, unde am găsit-o pe Valerie Stretton întinsă pe pat, cu faţa contorsionată de durere. Ştiam ce nu era în regulă. Era tocmai ce bănuisem. M-am întors spre Jane şi i-am spus:

— Cheamă-l imediat pe doctorul Elgin!

Jane a ieşit în grabă. Nu puteam face nimic. Bănuiam o criză de angină şi mă gândisem că inima era de vină, de cum o văzusem.

M-am aplecat asupra ei:

— O să treacă repede. Chiar acum e pe cale să treacă.

N-a vorbit, dar cred că prezenţa mea îi făcea bine. M-

a şocat felul în care era îmbrăcată. Purta cizme şi noroiul de pe ele murdărise cuvertura, iar pălăria aproape îi căzuse de pe cap. Ce m-a frapat, a fost voalul gros care-i acoperea faţa. Ieşise din castel. N-aş fi crezut că e posibil, dacă nu aş fi văzut cizmele pline de noroi şi pălăria. De ce ieşise îmbrăcată aşa, la o oră târzie din noapte?

Durerea trecuse. O asemenea criză durează cam o jumătate de oră şi ştiam că nu a fost o criză gravă. Dar era un avertisment.

Fără să o deranjez, i-am scos cizmele. Erau pline de noroi, i-am scos şi pălăria, dar nu şi pardesiul, pentru că nu vroiam s-o mişc până la venirea doctorului.

Când a venit, criza trecuse. Am dezbrăcat-o şi a examinat-o cu grijă. Era epuizată şi nu putea să-i spună doctorului prea multe, dar i-am descris eu ce observasem la ea. Doctorul m-a privit cu gravitate. Valerie trebuia să se odihnească. Vroia ca ea să doarmă.

Mai târziu, doctorul Elgin a venit în camera mea.

— E foarte grav, nu-i aşa doctore?

A dat din cap.

— Mai mult ca sigur, angină pectorală. Mă bucur că eşti aici, infirmieră. Bineînţeles, dacă eşti pregătită să mai îngrijeşti încă o pacientă.

— Desigur că sunt.

— Vreau s-o supraveghezi cu multă grijă. Trebuie să facă minimum de efort, să evite oboseala şi emoţiile de orice fel. Să-i supraveghezi şi mesele. Trebuie să mănânce cumpătat. Probabil că ai mai avut asemenea cazuri.

— Da, chiar înainte de a o îngriji pe domnişoara Brett.

— Bun. S-ar putea să nu mai apară o asemenea criză săptămâni şi chiar luni în şir. Pe de altă parte, criza se poate repeta peste o oră. Dacă mai apar semne de criză, dă-i să bea puţin coniac. Am să-ţi trimit şi nişte azotat de amil. Ştii să-l foloseşti?

— Trebuie inhalate cinci picături puse pe o batistă.

A aprobat.

— Era singură când s-a întâmplat?

— Nu. Jane Goodwin era cu ea. Abia intrase.

— Mda, s-a plimbat prea departe. Pe viitor trebuie să fie mai atentă. Trebuie să aibă la îndemână o bucată de vată îmbibată cu azotat de amil. Am să-ţi dau o sticluţă specială cu dop etanş. Pune cinci picături pe o vată şi vata în sticlă. Dacă simte că se apropie criza şi e singură, trebuie s-o aibă la îndemână. Vreau să se odihnească un timp şi, fie tu, fie Jane Goodwin, să fiţi în preajma ei. Jane pare o tânără cu mult bun simţ.

I-am spus că eram sigură că aşa era.

— Bine. Mă voi duce la Lady Crediton să-i spun cum stau lucrurile. Ar trebui să-ți fie recunoscătoare că te-ai instalat la castel.

Lady Crediton, dacă nu era chiar recunoscătoare, pentru că nu ar fi fost niciodată recunoscătoare cuiva pe care îl plătea, cel puţin îi convenea (ăsta era cuvântul ei) că eram acolo.

— Mi-a spus doctorul Elgin că vei arunca un ochi asupra doamnei Stretton Senior, a spus, făcându-mă să o privesc ca pe cea mai uşoară îndatorire. Înţeleg că nu stă prea bine cu inima. A strâmbat din nas dezaprobator, ca şi cum ar fi spus: „Cât de tipic pentru o astfel de femeie, să aibă probleme cu inima într-un asemenea moment!”

M-am gândit că era la fel de dură ca şi cuiele bătute în vasele cu nume de doamne aparţinând companiei (dacă într-adevăr se bat cuie în vase; cunoştinţele mele despre construcţia de nave sunt, practic, nule.) Era mândră şi neîndurătoare şi m-am întrebat din nou cum a putut o asemenea femeie să tolereze situaţia în care o pusese Sir Edward. Asta dovedea ce om de fier trebuie să fi fost. Şi dintr-o dată mi-am dat seama că Lady Crediton iubea de fapt compania maritimă, negustoria, obţinerea câştigurilor. Sir Edward şi ea fuseseră parteneri nu numai în căsnicie, dar şi în afaceri şi, dacă mariajul eşuase, era hotărâtă să nu lase să se întâmple acelaşi lucru şi cu afacerile.

24 *mai.* Simt în aer o atmosferă încordată care se

apropie de apogeu. Bănuiesc că e vorba de petrecerea care va începe pe întâi iunie. Tot castelul freamătă! Baines merge ţanţoş (ăsta e cuvântul) de jur împrejur, cercetând crama, dând instrucţiuni cameristelor şi spunându-le lacheilor ce aşteaptă de la ei. Vizita familiei Derringham va fi foarte importantă. Bănuiesc că Rex e puţin stânjenit Poate că nu-i prea place frumoasa Helena Derringham. Ce ironie că o cheamă Helena! Poate ar fi fost mai potrivit numele de Helen. Bănuiesc că Lady Crediton este cea care aranjează această partidă. Doreşte ca Rex să se însoare cu cine vrea ea. Bietul Rex! Cred că va fi un fel de test pentru el. A întâlnit-o pe Helena cu doi ani în urmă, la un bal, când aceasta ieşise în lume. Îmi imaginam că nu e prea extaziat de farmecele ei. Dar, desigur, pe Lady Crediton, o interesează mult afacerile companiei. Acest lucru este evident. Sir Edward i-a lăsat totul. Trebuie că a avut un deosebit respect pentru discernământul ei în afaceri şi sunt convinsă că nu se înşela uşor. Îmi dădeam seama că nu ar fi prea comod pentru Rex, dacă nu i-ar face pe voie mamei sale. Ea deţinea majoritatea acţiunilor companiei şi ar fi putut, să nu i le lase lui Rex dacă nu-i făcea pe plac. Dar cui să i le lase? Căpitanului? M-aş fi mirat. Aşa ceva n-ar face niciodată. Îi displace faptul că Red deţine acţiuni, deşi are foarte puţine! Sir Edward i le-a lăsat şi, bineînţeles, va fi întotdeauna unul din căpitanii companiei. Mă miram că Rex îmi făcea confidenţe. Dar prietenia dintre noi era aparte. Semăna într-un fel cu cea dintre mine şi micul Edward. Mă considerau diferită de persoanele întâlnite de ei până atunci. Şi oricum, cei de la castel sunt destul de nonconformişti.

25 mai. Pacienta mea se simte mult mai bine. Parcă înfloreşte. Sunt convinsă că reîntoarcerea soţului ei este cauza şi nicidecum îngrijirea pe care i-am acordat-o. Aşa se întâmplă cu asemenea pacienţi. Totuşi, mi-e foarte greu s-o conving să se odihnească şi să ţină regim. E ciudat că atunci când e surescitată vrea să mănânce mai mult. Îşi răscoleşte garderoba şi îşi probează rochiile – toate în culori vesele. Cel mai mult îi place o rochie înflorată, lungă

şi largă, despicată până la genunchi. Pare, cum spune Edith cu dezaprobare," foarte exotică". Ieri după masă a avut o altă izbucnire de furie pentru că nu găsea o eşarfă. Am crezut că o să facă o criză, dar am reuşit s-o evităm. Cealaltă pacientă a mea e mult mai bolnavă şi îmi petrec foarte mult timp cu ea. Jane e bucuroasă pentru că simte că ştiu cum s-o tratez pe stăpâna ei. Ieri am întrebat-o pe Valerie dacă se plimbase departe în ziua când avusese criza.

— Da, destul de departe, mi-a răspuns cu prudenţă.

— Mai departe ca de obicei?

— Da, mult mai departe.

— De obicei vă plimbaţi prin împrejurimi, nu-i aşa?

— Da, dar…

Trăgea cu degetele de cuvertură şi m-am gândit că ar fi mai bine să schimb subiectul pentru că o răscolea prea mult. Mă întrebam dacă criza fusese provocată numai de oboseală sau mai exista şi un alt motiv de nelinişte. Mi-a spus că fusese precedată de dureri vagi în piept şi în braţe, care trecuseră în câteva minute şi crezuse că sunt dureri reumatice.

— Trebuie să evitaţi efortul. Să nu vă obosiţi prea mult. Dar, în orice caz, neliniştea şi emoţiile sunt mai periculoase decât orice altceva.

Din nou teama aceea în privire.

Am plecat de la ea cu certitudinea că avea ceva pe suflet. Mă întrebam ce şi, cunoscându-mă, mi-am dat seama că nu voi avea linişte până nu aflu.

6 *Iunie.* N-am mai avut timp să scriu în jurnal de vreo două săptămâni şi nu e de mirare. A fost mare tevatură la castel, datorită vizitei familiei Derringham. Au sosit pe întâi iunie – o zi frumoasă de vară, când trandafirii erau încântători. Grădinarii forfoteau în febra pregătirilor, iar peluzele şi straturile cu flori arătau minunat. Aerul era plin de mireasma garoafelor şi fuseseră amenajate copertine pentru petrecerea din grădină, care urma să fie primul *" lucru de făcut"* – cum spunea Edith. Tânjeam să-i arunc o

privire frumoasei Helena şi, când am văzut-o, mi-am dat seama de ce Rex era atât de melancolic. Sunt sigură că era o tânără plină de virtuţi, dar nu prea atrăgătoare. Era greoaie, cu mâini şi picioare mari şi mergea ca o femeie care îşi petrece mult timp în şa, ceea ce sunt sigură că era adevărat. De fapt, faţa ei semăna cu a unui cal, iar când râdea, parcă necheza. Vorbea tare, cu o voce spartă. Era o figură. Mă întrebam dacă Lady Crediton o fi arătat tot aşa în tinereţe şi atunci m-am gândit că poate şi Sir Edward o fi fost la fel de dezgustat cum era, sunt sigură, Rex. Dar Sir Edward şi-a făcut datoria. Şi nu aveam nicio îndoială că Lady Crediton o aprobă din toată inima pe domnişoara Derringham. Cum altfel, când se gândea la milioanele familiei Derringham şi la faptul că Sir Henry nu avea niciun fiu? îi lăsa fetei tot ce avea. M-am bucurat că avea cine s-o admire, pe Helena, deoarece Rex nu era nobilul atent la care se aşteptau mama sa şi Sir Henry.

Stăteam la fereastră şi priveam oaspeţii din grădină. Era o zi perfectă. Până şi vremea părea să-i facă pe plac doamnei Crediton. Iarba era mai moale şi mai catifelată ca de obicei, iar rochiile colorate, pălăriile mari de soare şi umbrelele alcătuiau un tablou încântător din care nu lipseau hainele închise ale bărbaţilor. Îmi doream să fiu acolo, jos, printre ei. Îmi imaginam ce rochie aş fi purtat – verde ca iarba. Mi-aş fi strâns părul şi mi-aş fi pus, poate, o coroniţă de flori şi un voal, nimic mai mult şi o umbreluţă de soare alcătuită din volănaşe verzi şi albe, ca una pe care o admirasem acolo, jos, în grădină. Dacă aş fi avut o rochie potrivită, m-aş fi dus jos să mă amestec printre invitaţi şi aş fi fost la fel de frumoasă şi amuzantă ca oricare dintre ele şi nimeni nu ar fi ştiut că eram o simplă infirmieră.

„Încetează, Cenuşăreasă Loman”, mi-am spus. N-are rost să cauţi o zână-naşă cu o baghetă magică şi un dovleac. Era cazul să fi învăţat până acum că *tu* trebuie să-ţi fii propria ta zână-naşă!

Monique se dusese la petrecere. Ea a insistat. Arăta ciudat, printre acele femei elegant îmbrăcate. Monique n-

ar fi putut fi niciodată elegantă, ci numai exotică. Bănuiam că Lady Crediton n-ar fi vrut ca ea să fie acolo. Ce neplăcut, o fi gândit Lady Crediton, să fie suficient de sănătoasă să participe la o petrecere în aer liber când, în majoritatea ocaziilor, fusese atât de bolnavă încât doctorul Elgin sugerase că era nevoie de o infirmieră.

Rex era foarte atent cu Monique, pentru că ţinea mult la Redvers şi cred că se gândea că trebuie să fie amabil cu nevasta lui.

M-am dus să văd ce face cealaltă pacientă a mea şi am găsit-o la fereastra turnului, privind în grădină.

— Cum vă simţiţi astăzi? am întrebat-o, aşezându-mă alături de ea.

— Foarte bine, mulţumesc, infirmieră.

Sunt sigură că nu era adevărat.

— Ce privelişte plină de culoare! am spus. Unele din rochiile doamnelor sunt, într-adevăr, minunate.

— O văd pe domnişoara Derringham îmbrăcată în albastru.

M-am uitat bine la ea. Purta o nuanţă urâtă de albastru, prea deschisă şi ţipătoare.

— Cred că se aşteaptă un anunţ de căsătorie în timpul acestei vizite, i-am spus, pentru că nu-mi puteam stăpâni curiozitatea suficient ca să nu aduc în discuţie subiectele care mă interesau.

— E aproape sigur, a spus.

— Crezi că domnişoara Derringham va accepta?

— Bineînţeles. M-a privit surprinsă că puteam crede că cineva l-ar putea refuza pe Rex. Mi-am amintit că-i fusese doică şi că îl iubise de când era copil, nu la fel ca pe fiul ei, desigur, dar băieţii mici pot fi foarte drăgălaşi.

— Ar fi nemaipomenit să se unească cele două companii, lucru care se va întâmpla cu siguranţă. Cred că va deveni una dintre cele mai mari companii din regat.

— Grozav! am exclamat.

— Va fi o femeie norocoasă. Rex a fost întotdeauna un

băiat bun. Îşi merită norocul. A muncit mult. Sir Edward ar fi mândru de el.

— Deci, speraţi că această căsătorie va avea loc?

A părut surprinsă că puteam să am dubii:

— Ar mai atenua necazul prilejuit de căsătoria lui Red, care este un dezastru.

— Ei, nu chiar aşa. Micul Edward e un copil fermecător.

A zâmbit cu indulgenţă:

— Va fi la fel ca tatăl său.

Era foarte plăcut să vorbesc cu ea, dar aveam impresia că nu voi afla prea mult. Era foarte prudentă. Lucru normal, având în vedere trecutul ei. Mi-am adus aminte de sora mea, Selina, care spunea că sunt un adevărat inchizitor pentru că, zicea ea, eram neîndurătoare când încercam să obţin informaţii de la cei care nu doreau să mi le dea. Trebuia să-mi înfrânez această pornire. Dar, încercam să mă autolinişteşc, era necesar să ştiu ce se petrecea în mintea pacientei mele.

Trebuia s-o cruţ de orice fel de emoţii şi griji. Şi cum aş fi putut să fac asta fără a şti ce o tulbură?

Apoi a intrat Jane, cu o scrisoare pentru stăpâna ei. Valerie a luat scrisoarea şi, când ochii i-au căzut pe plic, am văzut cum se îngălbeneşte la faţă. Am continuat să vorbesc cu ea, făcându-mă că nu observ, dar îmi dădeam seama că nu era atentă la ce spuneam. Era o femeie stresată. Ceva o neliniştea. Aş fi vrut să ştiu ce anume. Vroia să rămână singură şi nu puteam să ignor aluzia pe care mi-o făcuse, aşa că am plecat.

Zece minute mai târziu, m-a chemat Jane. M-am întors la Valerie şi i-am dat azotatul de amil. A acţionat ca un miracol şi am prevenit criza în faza incipientă, de durere în braţe, fără a o lăsa să ajungă în piept.

Am spus că nu era nevoie să-l chemăm pe doctorul Elgin. Oricum, el venea s-o vadă a doua zi. Mi-am spus că era ceva în scrisoarea aceea care o tulburase.

A doua zi a avut loc un incident foarte neplăcut. Nu

mi-a plăcut domnişoara Beddoes de la început şi se pare că antipatia a fost reciprocă. Valerie se simţea mult mai bine şi făcea o scurtă plimbare în grădină însoţită de Jane, iar eu eram în camera ei aranjându-i patul cu o pernă mai înaltă, de care doctorul Elgin îmi spusese s-o sprijin când respira greu. Sertarul mesei era pe jumătate tras şi am văzut un album cu fotografii. N-am rezistat să nu mă uit în el. Erau câteva fotografii – majoritatea, cu cei doi băieţi. Sub fiecare scria: „Redvers la vârstă de doi ani, Rex la doi ani şi jumătate…" Apoi era o fotografie a celor doi fraţi împreună şi una cu Valerie. Pe atunci era foarte drăguţă, dar părea puţin necăjită. Se vedea că încercase să-l facă pe Redvers să se uite unde vroia fotograful. Rex stătea uşor aplecat spre genunchii ei. Era încântător. Sunt sigură că i-a iubit pe amândoi. Se vedea după cum vorbea despre amândoi şi mi-o imaginam încercând să nu-l favorizeze pe propriul său fiu. Oricum, amândoi erau băieţii lui Sir Edward.

Am pus albumul la loc şi am văzut un plic. Mi-am amintit că ceva o tulburase şi m-am întrebat dacă nu cumva asta era scrisoarea. Nu puteam fi sigură, pentru că era un plic alb, obişnuit, ca atâtea altele. Când l-am luat în mână, mi-am dat seama că era cineva în cameră şi mă privea.

O voce vicleană şi plângăreaţă a spus:

— Pe Edward îl caut. E aici?

M-am întors ţinând în mână scrisoarea şi eram furioasă pe mine însămi pentru că ştiam că păream vinovată. De fapt, nu apucasem să mă uit în plic. Îl luasem doar în mână şi mi-am dat seama din privirea ei că-şi închipuia că mă prinsese asupra faptului. Am pus plicul pe masă cu o aparentă indiferenţă şi am spus calmă că bănuiam că Edward era în grădină. Probabil se plimba cu bunica lui şi cu Jane.

Mă scosese din sărite.

Nu voi uita niciodată balul acela mascat. Am fost foarte îndrăzneaţă dar, pe vremea aceea, eram totdeauna

aşa. Monique a fost cea care m-a îndemnat. Cred că începuse să ţină la mine. Poate că regăsea în mine rebela din ea. Am încurajat-o să mi se destăinuie pentru că era bine să ştiu cât mai multe despre pacienţii mei. A început să-mi vorbească despre casa în care locuise cu mama ei, pe insula Coralle. Părea a fi un conac ciudat şi părăginit, lângă o plantaţie de trestie de zahăr a tatălui ei. El murise şi ele o vânduseră, dar mama ei mai locuia încă acolo. Ascultând-o, parcă simţeam căldura tropicală umedă. Mi-a spus cum, în copilărie, cobora în port să privească navele care veneau şi băştinaşii care dansau şi cântau în semn de bun venit sau de adio. Era o adevărată sărbătoare când soseau vasele. Pe chei se ridicau gherete în care se vindeau mărgele şi poze, fuste şi papuci împletiţi, coşuri făcute în grabă pentru a fi vândute vizitatorilor. Ochii îi străluceau când vorbea şi i-am spus:

— Le duceţi dorul.

A recunoscut că aşa era. În timp ce vorbea, a început să tuşească. M-am gândit că s-ar simţi mult mai bine acolo, pe insulă.

Era, în multe privinţe, copilăroasă şi dispoziţia i se schimba de la o clipă la alta. Nu puteai fi niciodată sigur că dacă acum râdea, în clipa următoare nu se va cufunda în melancolie. Nu se întâlnea niciodată cu Lady Crediton. Era mult mai fericită cu Valerie, care era mai liniştitoare.

L-ar fi plăcut să se ducă la balul mascat, numai că în dimineaţa aceea avusese o criză de astm şi până şi ea îşi dăduse seama că ar fi fost o nebunie să o facă.

— Cum v-aţi fi costumat? am întrebat. Mi-a spus că s-ar fi îmbrăcat ca o băştinaşă din insula Coralle. Ar fi purtat un şirag de coral şi, în părul lăsat pe umeri, şi-ar fi prins flori.

— Sunt sigură că aţi fi arătat superb. Dar toată lumea ar fi ghicit cine sunteţi.

M-a întrebat:

— Cum te-ai fi costumat… dacă te-ai fi dus?

— Depinde ce aş fi găsit de purtat.

Mi-a arătat măştile uzate pe care Edward le luase din marele vas de alabastru din hol şi i le adusese. Intrase purtând una şi strigase:

— Ghici cine e, mama?

— Nu e greu de ghicit, a spus ea,

— Cum nu ar fi fost nici dacă v-aţi fi costumat aşa cum aţi spus, i-am reamintit. V-aţi fi dat de gol imediat şi totul e să-ţi ascunzi identitatea.

— Mi-ar place să te văd costumată. Te-ai putea deghiza în infirmieră.

— Ar fi ca şi cum dumneavoastră v-aţi duce cu mărgele de coral şi flori în plete. M-ar recunoaşte imediat şi m-ar da afară ca pe o impostoare.

— Mă faci să râd.

— E mai bine, decât să plângeţi.

Ideea deghizării mă fascinase.

— Mă întreb cum m-aş putea duce la bal? am spus. N-ar fi nostim? Dacă m-aş deghiza perfect, m-aş putea duce.

Mi-a întins o mască pe care mi-am pus-o.

— Acum pari crudă.

— Crudă?

— Ca o vrăjitoare.

— Sunt cu totul alta decât de obicei. M-am privit în oglindă şi m-a cuprins un freamăt.

S-a ridicat în pat şi a zis:

— Da?

— Dacă aţi avea un costum pe care l-aş putea purta.

— Te-ai deghiza în băştinaşă?

Am deschis uşa garderobei ei. Ştiam că are nişte rochii exotice. Le cumpărase în drum spre casă din nişte porturi orientale unde poposiseră. Era o rochie cu verde şi auriu. Mi-am scos halatul şi mi-am pus-o. A bătut din palme:

— Ţi se potriveşte!

Mi-am scos acele din părul care mi-a căzut pe umeri.

— Eşti chiar frumoasă, a strigat. Ce păr roşcat ai!

Mi l-am scuturat.

— Nu mai semăn a infirmieră, nu-i aşa?

— N-or să te recunoască.

M-am uitat la ea înmărmurită. Ştiam că o să mă duc jos, dar m-am mirat că ştia şi ea.

M-am uitat prin cameră.

— Ia tot ce vrei, a strigat.

Am găsit o pereche de papuci aurii.

— I-am cumpărat când veneam încoace!

Mi-erau mari, dar nu conta. Se potriveau cu verdele şi auriul rochiei.

— Dar ce personaj voi întruchipa?

Am luat o bucată de carton gros pe care Edward îl folosea la desen – tocmai adusese ultima lui pictură să i-o arate lui Monique – şi am răsucit-o ca pe un cornet.

— Am o idee, am spus.

Am luat un ac şi aţă şi imediat mi-am făcut o pălărie ţuguiată, aidoma celor purtate în evul mediu. Apoi am luat una din eşarfele ei, din şifon auriu şi am înfăşurat-o în jurul pălăriei, lăsând-o să cadă în falduri.

Stătea în pat dând din picioare.

— Pune-ţi masca. Nimeni n-o să te recunoască.

Nu terminasem. Văzusem un cordon metalic argintiu pe care îl purta de obicei în jurul capotului. M-am încins cu el. Am luat de pe masă o legătură de chei şi am atârnat-o la brâu.

— Sunt castelana! am spus.

— Castelana? Ce înseamnă asta?

— Stăpâna castelului, cea care păstrează cheile.

— Asta vei fi!

Mi-am pus masca.

— O să îndrăzneşti?

Eram puţin nechibzuită. Sora mea Selina mă avertizase. Desigur că îndrăzneam!

Doamne, ce noapte! N-o voi uita niciodată. M-am dus jos, acolo, printre ei. M-am strecurat aşa de uşor! Mă cuprinsese o exaltare. Selina îmi spusese odată că ar fi trebuit să mă fac actriţă. Şi în noaptea aceea mi-am jucat rolul. Mă *simţeam* chiar o castelană. Eu eram gazda şi ei erau oaspeţii mei. Am fost imediat invitată la dans. Am dansat. Am reuşit să-mi păstrez secretul identităţii intrând în joc şi flirtând cu partenerul meu.

Mă întrebam cum se descurca Rex cu Helena Derringham. Puteam fi sigură că dacă i-ar descoperi deghizarea ar face tot posibilul s-o evite.

Era imposibil să nu mă descopere. Dansam cu un nobil impozant din perioada Restauraţiei când am fost smulsă de lângă el. Râzând, m-am uitat în ochii măştii şi mi-am dat seama că trubadurul meu era Rex.

Mă gândeam: dacă eu l-am recunoscut, oare m-a recunoscut şi el? Dar mă mândream că eram mai bine deghizată. Mă aşteptam să-l văd, pe când el, nu.

— Îmi cer scuze, mi-a spus, pentru brutalitatea mea.

— Cred că ar fi fost mai potrivită o serenadă.

— M-a cuprins o dorinţă irezistibilă. Culoarea părului tău e de vină. E minunată.

— Ar trebui să-i compui o baladă.

— Nu te voi dezamăgi. Am considerat că trebuie să fim împreună; la urma urmelor, ne potrivim.

— Ne potrivim?

— Da, aparţinem aceleiaşi epoci. Castelana şi umilul trubadur care aşteaptă la porţile castelului să-şi cânte dorul.

— Trubadurul ăsta şi-a cam găsit drumul în castel.

— Puteai să vii ca o infirmieră.

— De ce?

— Ţi-ai fi jucat rolul la perfecţie.

— Puteai să vii ca un armator. Mă întreb cum ai fi arătat? O uniformă marinărească cu un şirag de corăbii atârnat de gât.

— Nu mai e cazul să ne prezentăm. Chiar credeai că n-o să te recunosc? Nimeni nu mai are un asemenea păr.

— Deci părul m-a dat de gol. Şi acum ce ai de gând să faci? Să mă dai afară?

— Mă mai gândesc.

— Poate îmi dai voie să mă retrag de bună voie. Mă aştept ca mâine dimineaţă să mă cheme Lady Crediton şi să-mi spună: „Tocmai am auzit de purtarea dumitale complet nepotrivită. Te rog să pleci imediat!”

— Şi ce se va alege de pacientele tale dacă le părăseşti cu atâta cruzime?

— N-o să le părăsesc niciodată.

— Sper că nu.

— Acum, că m-ai prins asupra faptului, nu mai am ce să spun.

— Mai sunt multe de spus. Îmi cer scuze pentru că nu ţi-am trimis o invitaţie. Ştii că toate astea au rămas pe capul meu!

M-am făcut că îi accept scuzele, deşi ştiusem tot timpul că e bucuros că eram acolo. Apoi am dansat şi ne-am simţit minunat împreună. Dar, dacă el uitase de domnişoara Derringham, eu nu uitasem. În felul meu impulsiv, l-am întrebat dacă ştia cum e deghizată. Mi-a spus că nu l-a interesat. Se va anunţa vreo căsătorie? am vrut să ştiu. Mi-a răspuns că în niciun caz în noaptea aceea. Familia Derringham urma să plece pe şapte iunie şi în seara zilei de şase va fi un mare bal, mai ceremonios decât acesta.

— Intruşii nu vor avea nicio şansă? am întrebat.

— Mi-e teamă că nu.

— Se vor face anunţurile de căsătorie, se vor tine toasturi, se va petrece, probabil, în sala servitorilor şi cei care nu sunt nici sub scări, nici deasupra, cum ar fi infirmiera sau biata domnişoară Beddoes, vor avea voie să participe la bucuria generală, am spus.

— Cam aşa ceva.

— Pot să-ţi doresc de pe acum toată fericirea pe care o meriţi?

— De unde ştii că merit aşa ceva?

— Nu ştiu. Doresc ca, dacă meriţi, să ai parte de ea.

A râs. Apoi a spus:

— Mă simt atât de bine cu tine!

— Atunci, toate păcatele îmi sunt iertate?

— Depinde ce ai făcut.

— Păi… Astă seară, de exemplu. Sunt oaspetele neinvitat. Castelana cu chei false… şi fără invitaţie.

— Ţi-am spus că mă bucur că ai venit.

— Mi-ai spus asta?

— Dacă nu am făcut-o, o fac acum.

— Domnule trubadur, hai să dansăm. Ştii cât e ceasul? Cred că la miezul nopţii se vor da jos măştile. Trebuie să dispar până atunci.

— Deci Castelană redevine Cenuşăreasă?

— Pentru a se transforma la miezul nopţii într-o umilă ţărăncuţă.

— Până acum nu mi-am dat seama că eşti umilă, deşi, recunosc, ai o mulţime de calităţi.

— Cui îi pasă? Umilinţa mi s-a părut întotdeauna suspectă. Haideţi, domnule. Nu dansaţi? Muzica asta îmi place enorm şi nu prea mai am timp.

Pe când dansam, ştiam că îi părea rău că va trebui să plec. Am plecat cu douăzeci de minute înainte de miezul nopţii. Nu vroiam să fiu descoperită de Lady Crediton. Apoi mi-am amintit că Monique abia aştepta să-i povestesc despre bal. Nu eram niciodată sigură de reacţiile ei. Se putea hotărî să coboare după mine. Mi-am imaginat-o căutându-mă printre invitaţi şi demascându-mă, poate.

Când m-am dus în camera ei, era trează şi începuse să se bosumfle. Unde fusesem atât timp? începuse să se sufoce. Credea că va face o criză de astm. Nu era locul meu lângă ea? Crezuse că doar o să cobor şi o să mă întorc imediat.

— Ce rost ar mai fi avut atunci? am întrebat. Trebuia să vă demonstrez că i-am putut păcăli pe toţi.

Imediat şi-a schimbat dispoziţia, i-am descris dansatorii, pe dolofanul cavaler al Restauraţiei care flirtase cu mine. L-am imitat şi am inventat un dialog nostim cu el. Am dansat prin cameră; în costum, întârziind să mi-l scot.

— Nu semeni deloc cu o infirmieră.

— În noaptea asta, nu. Sunt castelana. Mâine voi fi din nou infirmiera severă. O să vedeţi.

A început să râdă isteric şi m-am alarmat puţin, i-am dat un somnifer cu opium, mi-am scos costumul de bal şi mi-am pus halatul de infirmieră. M-am aşezat pe pat la căpătâiul ei şi am stat până a adormit. Apoi m-am dus în camera mea şi am privit pe fereastră. Puteam încă auzi muzica din grădină. Îşi scoseseră măştile şi dansau din nou.

Bietul Rex, îmi spuneam, cu puţină ironie. Acum nu va mai avea cum s-o evite pe domnişoara Derringham.

7 *Iunie.* Pluteşte o tensiune în aer, în tot castelul. Familia Derringham pleacă. Aseară a fost ultimul mare bal. Toată lumea vorbeşte despre asta. Edith a venit în camera mea, sub pretext că vrea să controleze ce a făcut Betsy, dar de fapt vroia să stea de vorbă cu mine:

— E de mirare că nu s-a anunțat nicio căsătorie. Domnul Baines s-a ocupat de organizarea balului. Urma să sărbătorim şi noi în camera servitorilor. Toţi am aşteptat, dar n-a fost niciun anunţ.

— Ce ciudat!

— Lady Crediton e furioasă! încă n-a vorbit cu domnul Rex. Dar o va face! Şi Sir Henry e foarte supărat! Nu i-a dat nimic domnului Baines deşi, de obicei, e foarte generos. Domnul Baines mi-a promis o rochie nouă căci era sigur că după acest anunţ Sir Henry va fi mai generos ca de obicei.

— Ce ruşine! Ce să însemne asta?

Edith s-a apropiat de mine:

— Înseamnă că domnul Rex nu i-a cântat în strună, cum se spune, A plecat de la bal fără s-o ceară pe domnişoara Derringham în căsătorie. E ciudat, pentru că toată lumea se aştepta s-o facă.

— Asta dovedeşte că niciodată nimeni nu poate fi sigur de nimic.

Edith a fost de acord cu mine.

9 *iunie.* Se vede bine că Lady Crediton e supărată. Au existat" scene" între ea şi Rex. Dialogurile caustice dintre mamă şi fiu erau auzite de servitori şi bănuiesc că aceştia au avut ce comenta la masa din salonul lor, prezidată ceremonios de Baines la un capăt şi de Edith la celălalt. Bineînţeles că Edith aflase multe şi era dornică să, mi le împărtăşească. Mă interesa şi îmi părea rău că statutul meu special de infirmieră nu-mi permitea să particip la acele mese, unde conversaţia trebuie să fi fost aprinsă. Sunt sigură că au putut compensa balul la care nu participaseră.

— Pe onoarea mea, spunea Edith, Lady Crediton e plină de nervi, l-a amintit lui Rex ce îi datorează. Vezi, Sir Edward avea o părere foarte bună despre ea şi încă se pricepe foarte bine la afaceri. Ea e cea care are ultimul cuvânt în afacerile companiei. Şi dacă nu are cum să-l lase fără o para, cum se spune, poate însă să-i dea altcuiva o parte din acţiuni. Chiar aşa a spus: „să-i dea altcuiva". Domnul Baines a auzit cu urechile lui.

— Mă întreb cui să-i dea? Căpitanului Stretton?

— Niciodată! Ar putea să le lase, în vreun fel, copiilor lui Rex, dacă o să aibă vreodată. Dar ar putea face în aşa fel încât să nu mai deţină prea multe acţiuni după moartea ei. Să rămână cu câte are acum. Pot să-ţi spun că Lady Crediton e plină de nervi.

— Dar domnul Rex?

— Spune într-una că are nevoie de timp, că nu vrea să se pripească şi aşa mai departe.

— Deci nu a spus că nu e de acord cu căsătoria?

— Nu. Numai că nu a vrut să se implice cu nimic

Poate, o va face.

— Poţi fi sigură de asta?

— Da, pentru că aşa vrea Lady Crediton şi ea întotdeauna obţine ce doreşte.

— Nu e singura dată când n-a obţinut…

Edith m-a privit surprinsă şi m-am prefăcut jenată:

— Păi, ştie toată lumea. Mă gândeam cum s-o fi obişnuit cu căpitanul şi cu doamna Stretton… dar n-a avut ce face.

— A fost dorinţa lui Sir Edward. N-avea ce face. Dar acum Sir Edward e mort, nu-i aşa? Şi Lady Crediton i-a

Luat locul. Ţine minte ce-ţi spun, mai devreme sau mai târziu domnul Rex va face ca ea. Păcat că şovăie atât… Şi când te gândeşti la pregătirile pe care le-a făcut domnul Baines pentru anunţarea căsătoriei…

— O adevărată nedreptate pentru domnul Baines, am spus ironic, întrebându-mă dacă nu mersesem prea departe. Dar Edith era incapabilă să sesizeze ironia. Fusese cu adevărat neplăcut pentru domnul Baines.

13 *Iunie.* Azi am auzit de la Edith că Sir Henry o duce pe domnişoara Derringham într-o călătorie pe mare. Le va face bine la amândoi.

— Se duc în Australia, a spus Edith. Au acolo o filială a companiei lor. Ca şi noi, de altfel. La urma urmelor, majoritatea călătoriilor noastre sunt spre Australia şi înapoi. Aşa că e normal să avem o filială acolo. Sir Henry nu e genul să călătorească doar de plăcere. Dar e sigur că pleacă pentru că sunt nemulţumiţi.

— Ce părere are Lady Crediton de voiajul lor?

— E furioasă. Ştii, nu m-ar mira să-l pedepsească pe domnul Rex.

— Să-l trimită nemâncat la culcare?

— Te ţii de glumă, infirmieră. Mă refer la clienţi şi altele legate de afaceri.

— Dar am crezut că e vorba doar de o amânare şi că el vrea puţin răgaz.

— Gândeşte-te că ea ar putea întâlni un altul în Australia!

— Fii sigură că nu mai există o linie maritimă ca a noastră!

— Cu siguranţă nu există, a spus Edith, hotărâtă. Dar Sir Henry îşi bagă nasul în multe oale. Are multe relaţii.

Poate că mai are şi pe altcineva pentru domnişoara Derringham.

— Atunci, ce vom face?

Edith a râs:

— Fii sigură că Lady Crediton mai are un as în mânecă. Da, m-am gândit, întrebându-mă ce se va întâmpla când îl va folosi.

18 iunie. S-a întors căpitanul. Ce vânzoleală e în casă! Nu e la fel de important ca Rex, desigur, dar îşi face simţită prezenţa. În ultimele zile mi-a fost imposibil s-o ţin în frâu pe Monique, care oscila între freamăt şi depresiune.

— Îl vei iubi pe căpitan, ai să vezi! spunea Monique.

— Cred că exageraţi! i-am răspuns, cu voce sobră, de infirmieră.

— Nu exagerez. Toate femeile îl plac.

— E chiar atât de atrăgător?

— E cel mai atrăgător bărbat din lume.

— Slavă Domnului că nu toate gândim la fel!

— Toată lumea gândeşte la fel despre el.

— Prejudecăţi de soţie, i-am replicat, lăudabile, desigur, îşi proba rochiile, extenuându-se. Apoi a cuprins-o deprimarea. Într-o după amiază, înainte de întoarcerea căpitanului, am găsit-o plângând încetişor. Neobişnuit era nu faptul că plângea, ci că o făcea încetişor.

— Nu mă vrea, şoptea printre suspine.

— Ce prostie, am spus calmă, sunteţi soţia lui. Şi vă rog calmaţi-vă dacă vreţi să vă simţiţi bine când se întoarce. Liniştiţi-vă acum! Cu ce vă veţi îmbrăca? Veţi purta şiragul ăsta superb de coral? Ce minunat este! Mi-

am pus mărgelele la gât. Îmi plăceau lucrurile frumoase şi mi se potriveau la fel de bine ca şi ei. Acestea, am spus, şi rochia asta lungă, albastră. E foarte potrivită.

Nu mai plângea şi se uita la mine. Am luat rochia din garderobă şi am ţinut-o în dreptul meu:

— La uitaţi-vă, ce minunată el Şi ce potrivită pentru o soţie iubitoare! Mi-am luat o figură umilă şi devotată care a făcut-o să râdă. Puteam să-i schimb dispoziţia, înveselind-o cu micile mele şiretlicuri.

Apoi mi-a vorbit despre el.

— Nu ne cunoşteam prea bine când ne-am căsătorit. A venit pe insulă doar de două ori.

Mi-am imaginat corabia strălucitoare şi pe irezistibilul căpitan în uniformă, fata frumoasă şi insula tropicală.

— A venit la noi acasă cu un prieten al mamei. A luat masa cu noi şi apoi ne-am plimbat prin grădină, printre palmierii ce păreau uriaşe evantaie poleite cu licurici.

— Şi el s-a îndrăgostit de dumneavoastră.

— Da, pentru un timp.

Buzele au început să-i tremure, gata să plângă, aşa că am început să joc rolul căpitanului îndrăgostit şi al frumoasei oacheşe din grădina cu palmieri şi licurici.

Biata Monique trecea printr-o perioadă grea în acele zile.

Totul s-a schimbat când el s-a reîntors acasă pentru că, fără să vrea, îşi făcea simţită prezenţa. Când l-am văzut, mi-am dat seama că era cu adevărat atrăgător, mai înalt ca Rex, blond, fără tenta aceea roşcată a lui Rex. Semănau mult. Căpitanul râdea mai des, vorbea mai tare şi bănuiesc că era mai puţin precaut decât Rex. Era tipul de aventurier, de lup de mare. Aventurile lui Rex s-au mărginit doar la probleme de afaceri. Rex era şters pe lângă căpitan, a cărui piele era foarte bronzată. Ochii săi albaştri şi adânci erau mai strălucitori decât ochii lui Rex, de culoarea topazului.

Nu puteam să nu mă agit şi eu la venirea lui. Mă

întrebam însă dacă venirea lui adusese vreo rază de fericire în casă. Mama lui era încântată că venise. Mă gândeam dacă nu era cazul să vorbesc cu el despre starea sănătăţii mamei lui, dar poate era treaba doctorului Elgin. Lady Crediton se purta rece cu el, din motive obiective şi am auzit de la Edith că asta-l amuza în loc să-l supere. Era un bărbat deosebit. Îmi părea rău de biata Monique căci era limpede că nu era fericită.

„Căpitan nestatornic ce eşti, mă gândeam, mica floare exotică, odată culeasă, nu te mai încântă".

Şi mă gândeam mult la Anna. Totdeauna am făcut-o, dar acum, la reîntoarcerea căpitanului, o făceam în mod special. Trecuse mult de când o vizitase pe Anna şi-i cauzase necazuri cu bătrână domnişoară Brett. Şi totuşi, înţelegeam de ce îl fascinase Anna.

20 *Iunie.* În această dimineaţă, căpitanul a venit în camera mea, nepăsător şi natural, un adevărat om de lume.

— Am vrut să vorbesc cu tine, infirmieră Loman…

— Desigur, căpitane. Luaţi loc.

— … despre cele două paciente.

Era, probabil, preocupat de sănătatea soţiei şi a mamei lui.

— Se simt mai bine acum, amândouă. Poate datorită plăcerii de a vă revedea.

— Ai observat vreo schimbare la soţia mea de când o îngrijeşti? I s-au înrăutăţit durerile?

— Nu. Îl priveam curioasă întrebându-mă ce simţea pentru Monique. Cred că nu e nimic mai neplăcut decât să fii sufocat cu pasiune de cineva la care nu ţii. Bănuiesc că aşa stăteau lucrurile în privinţa lui. Mă întrebam: „Oare speră că soarta va fi binevoitoare cu el, redându-i libertatea?" Nu, am continuat, se simte la fel ca atunci când am venit Este foarte dependentă de vreme. La vară se va simţi mai bine, mai ales dacă nu vor fi ploi.

— Se simţea mai bine pe insula ei.

— E inevitabil.

— Şi… cealaltă pacientă?

— Doctorul Elgin vă va putea oferi mai multe amănunte decât mine, dar cred că e foarte bolnavă.

— Aceste crize de inimă…

— Sunt un semn că ceva nu e în regulă cu inima.

— Şi sunt periculoase? Asta înseamnă că ar putea muri în orice clipă?

— Cred că asta vă va spune doctorul Elgin.

A urmat o tăcere scurtă, apoi a spus:

— Înainte de a veni aici, ai lucrat în altă parte.

— Am fost la *Queen's House.* Probabil cunoaşteţi locul, am adăugat, cu viclenie.

— Da, cunosc, era o domnişoară…

— Brett. Erau două domnişoare Brett. Pacienta mea era cea în vârstă şi nepoata ei locuia cu ea.

Căpitanului i se puteau citi uşor gândurile pe faţă. Nu era subtil ca Rex. Vroia să mă întrebe despre Anna şi am simţit ceva mai multă prietenie pentru el. Cel puţin n-o uitase.

— Bătrâna a murit?

— Da, a murit subit.

A dat din cap.

— Trebuie să fi fost greu pentru domnişoara Brett.

— A fost, într-adevăr, neplăcut, pentru noi amândouă.

— Am auzit că a luat o doză prea mare de somnifere.

— Da. S-a dovedit la anchetă, am spus repede şi mi-am dat seama că, atunci când pomeneam despre întâmplarea aceea din trecut, vorbeam ca şi când aş fi fost gata să sfidez pe oricine m-ar fi contrazis. Aşa am făcut şi acum.

— Şi domnişoara Brett locuieşte încă la *Queen's House*?

— Da, tot acolo stă.

Se uita prin mine. Mă întrebam dacă se gândea să-i – facă o vizită Annei. Desigur că nu. Ar fi provocat un adevărat scandal acum, când soţia lui locuia în castel. Dar

cel puţin aflasem un lucru: nu îi era indiferentă.

Micul Edward a intrat, căutându-şi tatăl, presupun. Acum nu mai avea timp pentru mine. Nu mai exista nimeni pentru el în afara tatălui său, pe care-l venera. Îmi arătase modelul unui vas pe care i-l cumpărase căpitanul. Şi-l lua cu el în pat, dormea cu el în mână, după cum spunea domnişoara Beddoes, ba, mai mult, o înnebunise pur şi simplu când îl lansase pe heleşteul din grădină, în care intrase cu el. Domnişoara Beddoes răcise intrând după Edward în apa rece. Acum, cu vasul sub braţ, copilul l-a salutat pe căpitan.

— Totul e-n regulă pe punte? a întrebat căpitanul.

— Da, domnule. Suflă un vânt puternic.

— Acoperiţi bine bocaportul, a spus căpitanul, cu voce serioasă.

— Da, căpitane.

Mă uitam la ei. Căpitanul putea tot atât de bine să farmece un copil, ca şi pe femei. Era genul.

21 *Iunie.* De dimineaţă Monique a scuipat sânge şi s-a speriat atât de rău, încât a făcut o criză foarte puternică de astm. Cred că azi-noapte se certase cu căpitanul. El avea o cameră în turn, aproape de a ei şi, cum nu eram foarte departe, iar Monique nu-şi putea controla vocea, o auzisem protestând cu mânie. Când a venit, doctorul Elgin era foarte îngrijorat. A spus că, după părerea lui, boala i se va înrăutăţi în timpul iernii. Iarna englezească nu-i va prii. Se gândea că Monique ar trebui să plece din ţară până la sfârşitul toamnei. După ce a vizitat ambele paciente, doctorul a avut o discuţie îndelungată cu Lady Crediton.

25 *Iunie.* Am avut un deces în casă. De dimineaţă la patru, Jane Goodwin m-a trezit şi m-a rugat să vin la stăpâna ei. Mi-am pus repede halatul şi papucii dar, când am ajuns, Valerie Stretton murise. Am fost îngrozită. Ştiam că starea ei e precară, dar când eşti în faţa morţii şi îţi dai seama că n-o să mai vezi niciodată persoana respectivă, eşti zguduit. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum cu moartea şi, într-o oarecare măsură… Dar până atunci nu

mai fusesem niciodată şocată de moartea unui pacient. Mă interesa din ce în ce mai mult povestea acestei femei şi începusem s-o cunosc. Cred că ascundea ceva şi vrusesem să aflu ce anume, pentru a fi în stare s-o înţeleg. Mi-am amintit prima ei criză, când mi-am dat seama că ieşise din castel, după noroiul de pe cizme. Simţisem că viaţa ei încă ascunde o dramă şi aş fi vrut s-o înţeleg. Acum era moartă.

27 *Iunie.* O casă îndoliată este foarte tristă. Aflu de la Edith că Lady Crediton a spus că nu-i place. După atâţia ani, rivala ei e moartă. Mă întreb ce simte cu adevărat. Ce pasiuni vechi ies din nou la iveală între aceste ziduri? Căpitanul este mâhnit. La urma urmelor, a fost mama lui. Monique e speriată. Îi e frică de propria ei moarte. Edward e înfricoşat;

— Unde e bunica mea? m-a întrebat. Unde s-a dus?

I-am spus că a plecat în cer.

— Într-o corabie mare? I-am spus să-l întrebe pe tatăl său. A dat din cap ca şi când mi-ar fi spus: „Tata ştie cu siguranţă”. Mă întreb ce i-o fi explicat căpitanul. Are un fel de a se purta cu copiii… cu copiii şi cu femeile.

Turnul de vest este turnul morţii. Lady Crediton nu doreşte ca atmosfera de doliu să pătrundă în restul castelului. În camera în care a stat Valerie, au fost trase storurile. Sicriul este aşezat pe suporţii lui. M-am dus s-o văd pentru ultima oară. Zăcea întinsă acolo, având pe cap o bonetă albă cu volănaşe care-i ascundea părul cărunt. Părea atât de tânără la faţă! Aveai impresia că unul din rolurile favorite ale Morţii este cel al unei călcătorese care netezeşte ridurile. Nu pot să nu mă gândesc la Valerie! Cum a trăit ea în castel în toţi aceşti ani, cum l-a iubit pe Sir Edward şi cum a iubit-o şi el. Atâta pasiune violentă şi acum sunt morţi amândoi. Dar pasiunea lor continuă să existe în persoana căpitanului, atât de viril, de plin de viaţă. Şi mai e şi micul Edward şi copiii pe care el îi va avea şi copiii lor, şi aşa mai departe, aşa încât povestea aceea de dragoste îşi va lăsa amprenta şi pe generaţiile care vor urma. Eram nemulţumită că nu fusesem în stare

să aflu ce o speriase atât de mult pe biata femeie şi poate chiar îi grăbise moartea. Mă tot întorceam în camera aceea întunecată să mă uit la ea. Sărmana Valerie, ce secret ascundea? Pe cine se dusese să întâlnească? Asta era întrebarea. Oare persoana pe care o întâlnise era aceeaşi cu cea care îi scrisese scrisoarea? Tare mult aş fi vrut s-o cunosc şi să-i spun: „Tu i-ai grăbit moartea.”

28 *iunie.* Aseară, la lăsarea întunericului, m-am dus în camera moartei şi, când am pus mâna pe clanţă, am auzit înăuntru un zgomot. M-au trecut fiorii. Nu sunt superstiţioasă şi, datorită profesiei mele, moartea nu mă mai impresionează. Am văzut pe mulţi murind şi apoi i-am pregătit pentru înmormântare. Dar cum stăteam acolo la uşă, am avut o senzaţie stranie şi mi-a fost frică să intru. Mi-au fulgerat prin minte o mulţime de imagini nebuneşti. Mi-o închipuiam deschizând ochii, uitându-se la mine şi spunând: „Lasă-mă în pace cu secretele mele! Ce-ţi bagi nasul în treburile altora?” Am început să tremur. Nebunia îmi trecuse, dar am auzit iar zgomotul acela. Era suspinul înăbuşit al unei fiinţe. Am deschis uşa şi m-am uitat înăuntru. Sicriul se contura în penumbra încăperii şi lângă el se desluşea o siluetă. Pentru o clipă am crezut că Valerie se sculase din sicriu. Dar numai pentru o clipă. Raţiunea mi-a revenit şi mi-am dat seama că era Monique, care plângea încet.

— Ce faceţi aici, doamnă Stretton?

— Am venit să-mi iau adio de la ea, înainte…

— Nu e un loc potrivit pentru dumneavoastră. Eram severă şi energică, dar o făceam atât pentru binele ei cât şi pentru al meu. Nu-mi dădeam seama cum putusem să fiu atât de necugetată. Era în pragul unei crize de nebunie.

— Oh, e îngrozitor… îngrozitor, suspina Monique.

M-am dus la ea şi am prins-o de încheietura mâinii.

— Duceţi-vă înapoi în camera dumneavoastră. De ce aţi venit aici? Riscaţi să vă îmbolnăviţi iar!

— Acum e rândul meu, a spus în şoaptă.

— Ce prostie!

— Chiar crezi că e o prostie? Ştii ce bolnavă sunt.

— O să vă vindecaţi.

— Chiar crezi asta?

— Da, cu un tratament adecvat.

— Oh, întotdeauna mă faci să râd.

— Nu râdeţi. Acum, vă rog, întoarceţi-vă în camera dumneavoastră. Vă însoţesc. Vă aduc lapte cald şi puţin coniac. O să vă facă bine.

M-a lăsat s-o scot din cameră şi m-am bucurat să ies cât mai repede afară. Din motive ciudate, nu-mi puteam scoate din minte că în camera aceea era ceva care ne urmărea, care ne citea cele mai intime gânduri. Şi Monique simţea la fel pentru că, după ce am închis uşa în urma noastră, a spus:

— Mi-era frică acolo, înăuntru… şi totuşi, trebuia să mă duc.

— Ştiu, i-am şoptit. Acum, hai să mergem.

Am dus-o în camera ei, unde a început să tuşească puţin. Oh, Doamne! Şi paloarea aceea cadaverică! Va trebui să-i spun doctorului Elgin. Ei nu i-am spus nimic. Am dădăcit-o în timp ce o pregăteam pentru culcare:

— Aveţi picioarele ca gheaţa. O să vă aduc o sticlă cu apă fierbinte. Dar mai întâi laptele cald şi coniacul. Să ştiţi că n-ar fi trebuit să vă duceţi acolo.

Plângea iar încet şi liniştea ei mă îngrijora mai mult decât izbucnirile zgomotoase.

— Mai bine aş zăcea acolo, în sicriu.

— O să aveţi, ca noi toţi, un sicriu, la timpul potrivit.

A zâmbit.

— Of, îmi faci atât de bine!

— Coniacul o să vă facă şi mai bine.

— Câteodată eşti o infirmieră severă pentru ca în alte dăţi să fii cu totul altcineva.

— Toţi avem două eu-ri. Acum fac apel la raţiunea dumneavoastră. A râs din nou, pentru ca apoi să înceapă iar să plângă.

— Nimeni nu mă vrea… Ar fi bucuroşi… toţi.

— Nu am de gând să ascult asemenea absurdităţi.

— Nu e nimic absurd. S-ar bucura toţi, îţi spun eu, dacă aş fi în sicriu. Mai cu seamă el.

— Ar fi bine să beţi laptele ăsta cald. Imediat vă aduc şi sticla cu apă fierbinte. Şi să ne gândim la patul moale şi plăcut. Este mult mai comod ca un sicriu, vă asigur.

A zâmbit printre lacrimi.

30 iunie. Ziua înmormântării. Tristeţe în casă. În camera servitorilor se discută despre povestea de dragoste dintre moartă şi Sir Edward, care a devenit deja o legendă. Or mai fi servitori. Bătrâni care îşi aduc aminte? Chiar mă întreb dacă mai trăiesc. Mi-ar plăcea să vorbesc cu ei despre Valerie. Jane Goodwin e dărâmată. Oare ce va face acum? Bănuiesc că va rămâne în continuare la castel. O să fie rugat Baines să-i găsească o slujbă. Biata Jane, ani de zile o slujise pe Valerie. Probabil că Valerie îi făcuse multe confidenţe. Trebuie că ştie ceva. Căpitanul este singura rudă îndoliată care participă la funeralii. Monique era prea bolnavă să vină, iar Edward prea mic. A venit şi Rex. Ţine mult la căpitan şi căpitanul la Rex. Sunt ca fraţii, cum de fapt şi sunt. Au avut acelaşi tată, dar mame diferite. Clopotele funerare sunt deprimante. Jane zace în camera ei, cufundată în tristeţe. Monique plânge, spunând că ea ar fi trebuit să fie în sicriu pentru că asta este ceea ce ar dori unii. Am coborât să trag storurile în camera moartei. Când făceam asta, a intrat nimeni alta decât domnişoara Beddoes. Din anumite motive, îi sunt antipatică. Sentimentele sunt reciproce. A părut dezamăgită când a văzut că, pur şi simplu, trăgeam storurile. Mă întreb la ce s-o fi aşteptat, în camera mea din turn, aud cum bat clopotele la biserica din apropiere, spunând lumii că Valerie Stretton plecase pe lumea cealaltă.

4 *Iulie.* A venit Edith cu noutăţi:

— E aproape sigur că domnul Rex pleacă.

— Pleacă? am repetat, vrând să-i spun de fapt: spune-mi mai multe.

— Va pleca în Australia. Edith a zâmbit cu şiretenie: Ştim noi pe cine va întâlni acolo.

— Familia Derringham are o filială acolo, ca şi noi.

— Acum îţi dai seama cum stau lucrurile, nu-i aşa?

— Minunată strategie…

— Poftim? a întrebat Edith, dar n-a avut răbdare să-i explic. După părerea ei, era mult mai interesant ce avea ea de spus. Domnul Baines a auzit-o pe Lady Crediton spunându-i domnului Rex: „Trebuie să vezi ce se întâmplă acolo. Tatăl tău era de părere că trebuie să ţinem legătura strâns cu filialele noastre.”

— Să ţină legătura cu familia Derringham?

— Asta ar putea aranja totul. În definitiv, a avut răgazul pe care şi l-a dorit, nu-i aşa?

— Da, cam aşa.

— Domnul Baines crede că e aproape sigur că domnul Rex va pleca destul de curând în Australia. O schimbare nu vine niciodată singură. Moartea doamnei Stretton… şi acum domnul Rex.

Am fost de acord că vor fi, într-adevăr, schimbări.

5 *Iulie.* Doctorul Elgin mi-a pus mai multe întrebări despre Monique.

— Sănătatea ei nu s-a prea îmbunătăţit.

— Se simte foarte rău când afară e umezeală.

— Normal. Starea plămânilor s-a înrăutăţit.

— Şi cred că nici cu astmul nu stă mai bine, doctore.

— Tocmai mă gândeam să-ţi spun să încerci cu azotat de amil dacă are cumva o criză. Deşi, în cazul ei, nu ştiu cât e de recomandabil. Se ştie că tratamentul lui Himrod a dat rezultate. Nu că mi-ar place tratamentele tip, dar ăsta, cel puţin, nu face rău. Îl ştii?

— Da, am spus. Se arde pulberea şi pacientul inhalează fumul. A fost foarte bun pentru unul din pacienţii mei.

— Hm, mormăi doctorul. Să nu uităm nici complicaţiile pulmonare. O să-ţi dau un preparat cu iodură

de potasiu şi săruri volatile cu tinctură de beladonă. Să vedem cum o să meargă. Se poate administra la şase ore.

— Da. Să sperăm că vremea rămâne caldă şi uscată. Foarte multe depind de asta.

— Exact. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, după părerea mea, n-ar fi trebuit s-o aducă aici niciodată. Poate ar fi mai bine pentru ea să se întoarcă acasă.

— Fără îndoială că ar fi foarte înţelept, am spus. Apoi a coborât să vorbească cu Lady Crediton.

8 *Iulie.* Azi l-am întâlnit pe Rex în grădină.

— Te recreezi puţin? m-a întrebat.

— E necesar, din când în când.

— Şi plimbarea poate ţine loc de dans?

— N-aş zice asta.

— Preferi veşmântul tău de castelană?

— De o mie de ori.

— Şi hainele astea îţi vin foarte bine. Frumuseţea ta nu are nevoie de niciun artificiu.

— Orice frumuseţe are nevoie. Am auzit că ne vei părăsi curând. E adevărat?

— Aproape sigur.

— Te duci în Australia, nu-i aşa?

— Ce bine informată eşti!

— La castel funcţionează o agenţie de ştiri foarte eficientă.

— Ah, servitorii!

— Sunt sigură că o să-ţi placă această călătorie. Când porneşti?

— Nu înainte de sfârşitul anului.

— Vei pleca deci spre vara australiană, lăsându-ne să înfruntăm rigorile iernii.

M-a privit adânc în ochi şi m-am simţit puţin ofensată pentru că nu părea să regrete că pleacă. Crezusem că nutreşte o oarecare prietenie pentru mine. Dar îmi dădeam seama că era un simplu flirt. Cum putea fi altfel?

— Şi, am continuat, probabil că Sir Henry

Derringham şi fiica lui, care, după câte ştiu, sunt deja acolo, te vor întâmpina călduros.

— Probabil.

Apoi, a adăugat:

— Se vorbeşte că doamna Stretton se reîntoarce pe insula ei.

— Da?

— Da. Doctorul a vorbit cu mama. Ea crede că ar fi foarte înţelept, din toate punctele de vedere, ca doamna Stretton să se întoarcă la clima cu care e obişnuită.

— Înţeleg.

— Soarta pacientei tale o va influenţa şi pe a ta, desigur.

— Categoric.

— Despre asta o să vorbească mama cu tine. Când o va face, va fi o noutate pentru tine, bineînţeles.

— Bineînţeles.

Ne-am îndreptat spre heleşteu şi ne-am oprit o clipă să privim crapii înotând încoace şi încolo.

Vorbea despre Australia. Fusese acolo cu ani în urmă. Spunea că portul e măreţ. Simţise întotdeauna că ar dori să se întoarcă.

9 *Iulie.* Aştept ca Lady Crediton să trimită după mine. Mă întreb ce-mi va spune. Îmi va sugera că trebuie să-mi însoţesc pacienta? Sau îmi va da un preaviz de o lună, sau mai mult, pentru a sta cu Monique până pleacă. Dar Monique va avea nevoie de îngrijire în drum spre Australia. Nu mă gândisem niciodată să plec din Anglia dar, dacă aş fi fost întrebată, aş fi spus că am dorit întotdeauna să călătoresc. Acum nu mă gândeam însă la casa părintească, ci la Anna şi la *Queen's House.* În timp ce am scris acest jurnal, m-am gândit mereu la Anna. Într-un fel, pentru ea l-am scris, fiindcă ştiu cât de mult o interesează tot ce se întâmplă la castel. Acum îi împărtăşesc interesul. M-a făcut să mă simt foarte apropiată de ea. Şi primul lucru la care mă gândesc când e vorba de plecare, este că o voi părăsi. Desigur, nu e nevoie

să o părăsesc. Pot să părăsesc castelul, dar mă legasem atât de mult de el! Cum să-l părăsesc?

De câte ori aud o bătaie în uşă, mă aştept să fie un servitor care să mă anunţe că mă cheamă Lady Crediton. Sunt neliniştită.

10 *Iulie.* Astăzi a fost o spaimă cumplită la castel. A dispărut tânărul Edward. Domnişoara Beddoes şi-a ieşit din minţi, pur şi simplu. L-a pierdut după ce-i dăduse masa de prânz. Plecase de la masă în camera lui. Bănuiesc că domnişoara Beddoes a tras un pui de somn şi, când s-a trezit, Edward nu mai era. La început nu şi-a făcut probleme şi s-a dus să-l caute în grădină. Când băiatul nu a venit nici la patru, oră la care obişnuia să bea un pahar cu lapte şi să mănânce o prăjitură, a început să se îngrijoreze. S-a dus la mama lui, ceea ce a fost o mare prostie, pentru că Monique a intrat imediat în panică. A început să scâncească, spunând că băieţelul ei se pierduse. În scurtă vreme, toţi am început să-l căutăm.

Căpitanul a plecat cu domnişoara Beddoes, eu şi Baines am plecat cu Rex, iar Jane cu Edith. Ne-am dus în grădină pentru că eram siguri că ieşise din castel şi toţi ne-am strecurat prin crâng până la grilajul de fier de la marginea prăpastiei. Era destul de solid dar, oare, s-ar fi putut strecura un băieţel printre zăbrele? M-am uitat cu spaimă la Rex. A spus:

— N-ar fi putut. Cineva l-ar fi văzut.

Nu credeam că trebuia neapărat să-l fi văzut cineva, în timp ce stăteam acolo, am auzit vocea lui Monique şi mi-am dat seama că venise şi ea acolo. Părul îi flutura pe umeri. Purta un halat de mătase roşu închis cu auriu, iar ochii îi străluceau sălbatic.

— Ştiam! a ţipat. Ştiam că a venit aici. A căzut de acolo. Ştiu. Mă voi duce după el. Nu sunt dorită aici.

M-am dus imediat la ea şi i-am spus:

— E ridicol. E în altă parte… probabil se joacă.

— Lasă-mă în pace! M-aţi dezamăgit… toţi! Nu mă vreţi aici! V-aţi bucura dacă eu aş fi cea care…

Era unul din accesele ei de isterie şi ştiam cât de periculoase pot fi.

— Trebuie s-o duc înapoi în casă.

M-a împins într-o parte, m-am rostogolit şi m-aş fi prăbuşit dacă nu mă prindea Rex. Ştiam deja ce putere are Monique în timpul crizelor.

— Acum, urla ea, el s-a dus şi mă duc după el! Nimeni nu mă va împiedeca!

Am ţipat:

— Vă veţi îmbolnăvi! Trebuie să vă întoarceţi imediat în casă!

Alerga spre grilaj. Rex a ajuns acolo înaintea ei. A încercat s-o tragă înapoi şi mi-a fost cumplit de frică să nu se prăbuşească amândoi.

Deodată, a apărut căpitanul cu domnişoara Beddoes şi cu Baines. A văzut ce se întâmpla, a alergat către Monique şi, prinzând-o, a smuls-o de lângă grilaj.

— Te-ai bucura mult! a strigat ea şi a început să tuşească.

M-am îndreptat spre ei şi căpitanul s-a uitat strâmb la mine:

— O duc eu, a spus şi a ridicat-o ca pe un copil, l-am însoţit în camera ei. Se lăsase o tăcere grea. Pe moment, toţi uitaseră de copilul pierdut. Simţeam că criza se apropie de apogeu şi în camera ei ar fi fost în siguranţă şi o puteam îngriji, i-am spus căpitanului că trebuie să trimită după doctorul Elgin. I-am administrat preparatul pe care i-l pregătise doctorul.

Am crezut că o să moară. Era cea mai acută criză pe care o avusese de la venirea mea.

Când a venit doctorul Elgin, respiraţia i se ameliorase deja. Era epuizată, dar ştiam că nu va muri.

Cu puţin timp înainte să vină doctorul, i-am spus că Edward fusese găsit.

Nu eram pregătită să mai suport încă o scenă în aceeaşi zi. Eu însămi l-am găsit pe Edward. Era imediat

după ce-i dădusem mamei sale medicamentul şi o liniştisem atât cât putea să fie cineva de liniştit în starea ei. M-am dus în cameră să-mi iau o batistă. Pe a mea i-o dădusem lui Monique. În cameră era un bufet atât de mare încât trebuia să te strecori pe lângă el. Şi acolo, încolăcit pe o pernă, era Edward care făcea poduri din umeraşele mele.

— Toţi te caută. Ieşi afară odată, pentru Dumnezeu!

L-am luat de mână şi am chemat-o pe Betsy, care a venit în fugă. Când l-a văzut, i s-a tăiat respiraţia.

— A stat tot timpul în bufetul meu, i-am spus. Du-te repede şi spune-le la toţi că e în siguranţă.

M-am întors la bolnava mea. Câteva minute mai târziu a venit doctorul.

Fusese o zi foarte obositoare. Doctorul Elgin îi dăduse lui Monique un sedativ cu opium şi spusese că va adormi adânc până dimineaţă. Avea nevoie de odihnă. M-am dus în camera mea şi m-am pregătit pentru o noapte albă. Aveam la ce să mă gândesc. Îmi scosesem rochia. Îmi pusesem cămaşa de noapte şi tocmai îmi periam părul, când s-a deschis uşa. Am rămas uluită văzând-o pe domnişoara Beddoes. Arăta descompusă. Se vedea clar că plânsese. *Pince-nez*-ul îi tremura pe nas, iar obrajii îi erau roşii. Rareori am văzut atâta ură îndreptată împotriva mea.

— O să spui că n-ai făcut-o! a ţipat, dar ştiu că ai făcut-o. Te cunosc. Eşti rea. Totdeauna m-ai urât.

— Domnişoară Beddoes, te rog, calmează-te!

— Sunt calmă!

— Iartă-mă, dar eşti departe de a fi calmă.

— Nu încerca să mă prosteşti cu şmecheriile tale de infirmieră şi să mă linişteşti cu vocea ta suavă! Cred…

— Şi eu cred că ţi-ai pierdut minţile.

— Mi le-am pierdut când te-am văzut prima dată. Ar fi trebuit să-ţi ţin piept.

— Domnişoară Beddoes, te rog, calmează-te. Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat ce ai vrut tu să se întâmple.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Ce-am vrut să se întâmple?

— Să plec. De când ai venit, te-ai strecurat ca un vierme în sufletul lui Edward.

— Dar…

— O să negi, bineînţeles. Eşti o mincinoasă! Ştiu. Vrei să mă înlături din calea ta. Îţi sunt antipatică… şi crezi că mă poţi alunga… ca pe o muscă.

— Crede-mă, te rog, când îţi spun că nu înţeleg. Nu mă pot apăra până când nu ştiu de ce mă acuzi.

S-a aşezat pe scaun. Era înspăimântată. I-am spus cu blândeţe:

— Povesteşte-mi te rog.

— Trebuie să plec. Lady Crediton a trimis după mine. Mi-a spus că metodele mele nu sunt potrivite pentru a-l stăpâni pe Edward. Trebuie să-mi fac bagajele şi să plec pentru că nu-i place să mai rămân aici după ce am primit preavizul. În loc de preaviz, mi-a dat salariul pe o lună.

— O, nu!

— Ce te surprinde? Tu ai vrut-o.

— Domnişoară Beddoes, eu… nu m-am gândit niciodată la asta.

— N-ai lăsat tu totdeauna să se înţeleagă că nu sunt în stare să am grijă de băiat? De la început a fost ascuns aici.

— Mama lui e pe aproape.

— Pe tine a venit să te vadă.

— L-am îndrăgit. E un băiat isteţ. Atâta tot.

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— L-ai ascuns în după-amiaza asta. L-ai ascuns în bufetul ăla. Da, aşa ai făcut. Sunt sigură.

— Domnişoară Beddoes, n-am făcut aşa ceva. De ce aş fi făcut-o?

— Pentru că ştiai că sunt nemulţumiţi de mine. Ai crezut că va fi ultima picătură… Şi a fost.

— Nu pot să spun decât că greşeşti. Ar trebui să fiu supărată, dar îmi pare rău pentru tine, foarte rău. Cum stai cu… banii?

Faţa i s-a strâmbat chinuită". O, Doamne, mi-am spus, ai milă de femeile singure!" Cele crescute în familii scăpătate suferă cel mai mult.

— Am salariul pe o lună.

M-am dus la birou şi am descuiat un sertar. Am scos două bancnote de cinci lire şi i le-am întins.

— Ia-le!

— Mai bine mor!

— Ia-le, te rog!

— De ce trebuie să mă rogi?

— Pentru că mă bănuieşti de ceva. Nu ştiu pentru ce. Crezi că am contribuit la necazul tău. Dar nu e adevărat.

Pentru că mă bănuieşti, trebuie să iei aceşti bani. Îmi datorezi asta.

Se uita când la bani, când la mine. Îi citeam în privire că se gândea cât îi vor ajunge. Mi-o imaginam într-o cameră retrasă, solicitând, în scris, posturi care păreau bune pe hârtie. Mă gândeam la cucoanele arogante şi pretenţioase, bătrânele acelea arţăgoase care aveau nevoie de o însoţitoare şi la băieţii zburdalnici şi fără minte ca Edward. Simţeam că mi se umplu ochii de lacrimi.

Le-a văzut şi ea şi au fost mai convingătoare decât orice cuvânt pe care l-aş fi rostit.

— Credeam… credeam… a murmurat.

— Că am ascuns copilul? Dar de ce să fi făcut asta? Nu vezi că n-are sens? înţeleg, eşti groaznic de tulburată. Aş îndrăzni să spun că Lady Crediton s-a purtat ca o fiară.

A dat din cap.

— Te rog să iei banii. Nu sunt mulţi. Aş fi vrut să pot să-ţi dau mai mult.

Apoi s-a aşezat, cu privirea fixă şi i-am pus banii în buzunarul rochiei.

— O să-ţi fac o ceaşcă de ceai. Un ceai bun şi dulce.

N-o să-ţi vină să crezi ce bine o să-ţi facă.

Am pus ceainicul pe foc. Nu eram deloc atât de calmă pe cât păream. Îmi tremurau puţin mâinile.

În timp ce aşteptam să fiarbă ceaiul, i-am spus că, dacă aud de o slujbă potrivită, am să-i dau de ştire. În meseria mea aud destule. N-am s-o uit. Şi-a sorbit ceaiul şi, când l-a terminat, a spus:

— Trebuie să-ţi cer scuze.

— Lasă asta. Te înţeleg. Ai fost şocată. Mâine dimineaţă o să te simţi mai bine.

— Mâine dimineaţă o să plec.

— Unde pleci?

— Ştiu o casă cu o chirie modestă. O să găsesc eu curând de lucru.

— Sunt sigură c-o să găseşti.

Când a plecat, eram sigură că-mi devenise prietenă. Eram tulburată. Dar când i-am spus că, dacă aud de un post potrivit, o voi anunţa, am fost convinsă că aşa voi face.

11 *Iulie.* Astăzi, Lady Crediton a trimis după mine. Uitasem cât respect inspira, pentru că ne întâlneam foarte rar. Stătea acolo, cu spatele la fel de drept ca al scaunului. Boneta albă ca zăpada ar fi putut fi o coroană, atât de demn o purta.

— Te rog stai jos, infirmieră Loman.

M-am aşezat.

— Te-am chemat pentru că vreau să-ţi fac o propunere. Am avut mai multe discuţii cu doctorul Elgin, care mi-a spus că bolnavei tale nu-i merge prea bine.

M-a privit cu severitate, ca şi cum, într-un fel, asta s-ar fi datorat incompetenţei mele. Dar nu eram domnişoara Beddoes, ca să mă las intimidată.

— Fără îndoială că doctorul Elgin v-a spus şi *de ce* nu-i merge bine.

— Consideră că nu-i prieşte clima noastră, lată de ce am hotărât că doamna Stretton se va întoarce pe ţărmurile

ei natale. Dacă starea sănătăţii i se va ameliora acolo, vom şti că de vină a fost clima noastră.

— Înţeleg.

— Acum, sunt două alternative. Va avea nevoie de o infirmieră s-o îngrijească. Nu ne îndoim de asta. Doctorul Elgin are o părere foarte bună despre capacitatea ta. De aceea te las să alegi. Dacă vrei, poţi s-o însoţeşti şi s-o îngrijeşti. Sau, dacă vezi că nu poţi rămâne acolo cu ea, te poţi întoarce în Anglia, pe cheltuiala mea. Dacă totuşi nu vrei s-o însoţeşti, nu mai ai nicio obligaţie aici.

Am tăcut o clipă. Desigur, mă aşteptam la asta, dar continuam să mă gândesc la Anna.

— Ei, ce spui? m-a întrebat.

— Vă rog să înţelegeţi că nu e uşor să iei o astfel de hotărâre.

A încuviinţat, mai mult în silă.

— Recunosc că ar fi cam neplăcut dacă te-ai hotărî să-ţi părăseşti bolnava. S-a obişnuit cu tine… şi tu cu ea.

A tăcut. Faptul că folosise cuvântul ei preferat," neplăcut", dovedea că se aştepta ca eu s-o scot din situaţia asta incomodă.

— Da, o înţeleg, am spus. Totuşi, trebuie să iau o hotărâre foarte importantă. Am spus apoi, brusc:

— Lady Crediton, pot să vă fac şi eu o propunere?

M-a privit surprinsă şi, înainte de a putea să mă refuze, am spus repede:

— M-am tot gândit la băieţel, la Edward. Presupun că va sta cu mama lui.

— Mda, a mormăit ea. Poate, dar pentru scurt timp. E mic şi se va întoarce aici la timpul potrivit.

— Dar o să se ducă cu ea?

M-a privit uimită. Nu era maniera ei obişnuită de a sta de vorbă cu angajaţii.

— Domnişoara Beddoes a plecat. Nu pot să am grijă în acelaşi timp şi de mamă şi de copil. Dar v-aş sugera să angajaţi o guvernantă sau o doică pentru băiat.

Era încă uluită. De obicei, nu discuta problemele de familie cu persoane străine. Am continuat:

— S-ar putea ca o prietenă de-a mea să fie de acord să se ocupe de Edward. Dacă acceptă, atunci aş fi încântată s-o însoţesc pe doamna Stretton.

Pe faţă i-a apărut o expresie de încântare pe care nu mai putea să şi-o ascundă. Ţinea foarte mult s-o însoţesc pe Monique. Şi-a dat seama că, la urma urmelor, Edward avea nevoie de o guvernantă.

Capitolul 3

SENINA DOAMNĂ

Când a venit Chantel în acea zi să mă vadă, mi-am dat seama cât de emoţionată era, imediat ce-am auzit clinchetul porţii de fier. Privind prin fereastra de sus, am văzut-o traversând peluza. Era atât de frumoasă încât îţi tăia răsuflarea. Delicată, cu o pelerină ce o învăluia, cu picioarele abia atingând pământul, părea o ilustraţie din Cartea cu Zâne din care îmi citea mama.

Am alergat la uşă. Nu mai trebuia să mă strecor, acum când rămăsese atât de puţină mobilă. Ne-am îmbrăţişat. Râdea surescitată.

— Am veşti, a strigat. A intrat în hol şi s-a uitat în jur. Ce schimbare, acum *seamănă* cu un hol.

— Seamănă cu ceea ce trebuia să fie.

— Slavă Domnului, ai scăpat de o parte din ceasornicele alea vechi şi rele. Tic-tac, tic-tac. Mă întreb cum de nu te călcau pe nervi.

— Din păcate, s-au dus mai pe nimic.

— Nu contează, s-au dus. Acum ascultați-mă. S-a întâmplat ceva.

— Îmi dau seama.

— Vreau să-mi citeşti jurnalul ca să înţelegi mai bine. În timp ce faci asta, mă duc în oraş la cumpărături.

— Dar de abia ai venit.

— Ascultă-mă, până nu citeşti jurnalul n-o să înţelegi

mare lucru. Fii înţelegătoare, Anna. Mă întorc repede înapoi. Stai jos şi citeşte.

A plecat lăsându-mă în holul pustiu, cu caietul în mână.

M-am aşezat şi am început să Citesc, iar când am ajuns la sfârşitul cam brusc al relatării ei, acolo unde vorbea despre întrevederea cu Lady Crediton când Chantel i-a făcut o propunere, mi-am dat seama la ce se gândise.

M-am trezit uitându-mă la cele câteva piese de mobilier rămase şi m-am gândit că nimeni nu va cumpăra vreodată vitrina pentru bijuterii, un adevărat unicat, cu vase din cositor şi obiecte de fildeş pe suport de abanos, cu figurine încrustate reprezentând primăvara, vara, toamna şi iarna. Cine mai avea nevoie. De o asemenea vitrină unicat, oricât de frumoasă ar fi fost? Ce o fi împins-o pe mătuşa Charlotte să cheltuie o sumă exorbitantă pe un obiect pentru care în lume erau prea puţini cumpărători? Sus mai era şi colecţia de mobilier chinezesc. În ultimele săptămâni începusem să nu mă mai tem de ziua scadenţei. Mă simţeam în stare să plătesc datoriile pe care le moştenisem. Eram liberă să o iau de la început.

Libertatea s-o iau de la început. Era tocmai ce-mi oferea Chantel.

Abia o aşteptam să se întoarcă Am rugat-o pe Ellen să facă ceai înainte de a pleca. Acum nu mai venea zilnic. Domnul Orfey pusese piciorul în prag. Afacerile îi mergeau destul de bine şi vroia ca nevasta lui să stea acasă şi să-l ajute. Venea din când în când, făcându-mi o favoare specială.

Ellen a spus că o să facă ceaiul, adăugând că sora ei vorbea cu admiraţie despre infirmiera Chantel Loman.

— E foarte normal ca ei s-o admire.

— Edith spune că nu e numai o infirmieră bună, dar are şi multă judecată şi chiar Lady Crediton nu are niciun motiv să se plângă.

Eram bucuroasă. Mă gândeam tot timpul să plec din Anglia şi să-mi iau adio de la singurătatea stranie de la

Q*ueen's House.* Deseori, oamenii vorbesc despre a începe o viaţă nouă. E un clişeu comun. Dar de data asta era cu adevărat o viaţă nouă… O evadare totală. Chantel era singura legătură cu tot ce se întâmplase.

Dar mă pripisem să trag concluziile. Poate că înţelesesem greşit aluziile lui Chantel. Poate că mă lăsasem legănată de un vis sălbatic aşa cum o mai făcusem o dată.

Ellen a pus ceaiul pe o tavă lăcuită. Adusese serviciul Spade. Pe tavă era şi strecurătoarea delicată de argint adusă din Georgia. Acum nu mai avea nicio importanţă pentru că, în definitiv, era o ocazie deosebită.

Ellen a zăbovit s-o mai vadă o dată pe Chantel şi, după ce a plecat şi am rămas singure, Chantel a început să-mi povestească.

— Cum am auzit că aş putea să plec, m-am gândit la tine. Nu mi-a plăcut deloc să te las în casa asta pustie cu o perspectivă nesigură. Mi-am spus că nu pot s-o fac. Apoi lucrurile s-au întors de parcă ar fi intervenit o mână binevoitoare a destinului. Biata domnişoară Beddoes, să fie dată afară aşa! Bine, nu era prea competentă şi mai devreme sau mai târziu tot aici s-ar fi ajuns. Pe urmă mi-a venit ideea măreaţă pe care i-am prezentat-o lui Lady Crediton.

— În jurnal n-ai scris ce-a spus.

— Asta pentru că îmi place efectul dramatic. Nu ţi-ai dat seama când ai citit? Dacă aş fi scris, acum efectul n-ar mai fi fost acelaşi. Era prea important pentru mine. Am vrut să-ţi spun eu însămi.

— Ei, şi ce-a spus?

— Draga mea Anna, mereu cu picioarele pe pământ. Nu a respins ideea.

— Asta nu înseamnă că ar fi dornică să mă angajeze.

— Dornică să te angajeze? Lady Crediton nu e niciodată dornică să-şi angajeze oameni. Ei vor să se angajeze. Ne ţine la distanţă pe toţi. Parcă e o fiinţă de pe altă planetă. Simte numai ce e comod sau incomod, ei

fiindu-i totdeauna comod.

A râs şi mi-am dat seama ce bine e să fiu din nou cu ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Bine, unde am rămas? I-am dat să înţeleagă că aş fi de acord s-o însoţesc pe doamna Stretton, dacă ar putea să vină şi prietena mea ca infirmieră sau guvernantă a băiatului. Am văzut imediat că pentru ea asta era o soluţie comodă. Propunerea mea a prins-o atât de nepregătită, încât n-a mai avut timpul s-o facă pe distanta, cum îi era obiceiul. Eram bucuroasă. Asta mi-a dat un avantaj.

— Prietena la care mă refer este Anna Brett, am spus.

— Brett, mi-a zis ea, numele ăsta îmi sună cunoscut.

— Domnişoara Brett este proprietara magazinului de antichităţi.

— Nu s-a întâmplat ceva *dubios* acolo?

— A murit mătuşa ei.

— În împrejurări destul de ciudate?

— S-a explicat la anchetă. Eu am îngrijit-o pe mătuşă.

— Bine, bine, a spus, dar ce pregătire ar avea persoana?

— Domnişoara Brett e fată cu educaţie. E fiică de ofiţer. O să-mi fie mai greu s-o *conving* să vină.

A chicotit, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Mai trebuie să fie cineva convins să lucreze pentru mine?”

— Şi negustoria aia… cu antichităţi? a întrebat ea triumfătoare. Mai mult ca sigur că această tânără n-o să vrea să renunţe la negoţul ei prosper pentru a deveni guvernantă.

— Lady Crediton, i-am spus, domnişoara Brett a trecut prin momente grele când şi-a îngrijit mătuşa.

— Am crezut ca tu ai îngrijit-o.

— Nu, asta era înainte de a veni eu. Într-o casă mică boala este foarte… incomodă. Şi creează o mare tensiune. Pe deasupra, afacerea e prea complicată pentru o singură

persoană. Acum vinde. Ştiu că şi-ar dori o schimbare. De fapt, se hotărâse de la bun început, dar făcea obiecţii din obişnuinţă. Pur şi simplu nu vroia ca eu să cred că ar fi fost dornică să te angajeze. Fapt e că mâine după amiază te aşteaptă să staţi de vorbă. Când mă întorc la castel îi spun dacă vii sau nu să vorbeşti cu ea. I-am dat să înţeleagă că va trebui să te conving şi că depinde de alegerea ta dacă o voi însoţi sau nu pe doamna Stretton.

— Oh, Chantel… nu se poate!

— În orice caz, eu trebuie să mă duc. Este serviciul meu şi simt că încep s-o înţeleg pe biata Monique:

Biata Monique! Nevasta lui! Femeia cu care era însurat când venise aici şi mă lăsase să cred… De fapt, nu el mă lăsase să cred. Eu îmi imaginasem toate astea ca o proastă. Şi cum aş putea să am grijă de copilul *lui!*

— Pare o nebunie. Mă gândisem să dau un anunţ pentru un post de vânzător într-un magazin de antichităţi.

— Câţi negustori de antichităţi caută vânzători? Ştiu că eşti foarte pricepută, dar fiind femeie ai avea o şansă la zece mii să găseşti un asemenea post.

— E adevărat. Dar am nevoie de timp să mă mai gândesc.

Un val se rostogoale-n a oamenilor soartă

Pe el te suie îndată, căci spre noroc te poartă…

— Şi crezi că ăsta e valul?

— Ştiu că nu trebuie să mai rămâi aici. Te-ai schimbat, Anna. Ai devenit… pesimistă. Cine n-ar deveni, trăind într-un asemenea loc… după toate cele întâmplate?

— Trebuie să închiriez casa. N-o pot vinde. N-am s-o fac niciodată. Dar e dărăpănată şi mai are nevoie de atâtea! Misitul a găsit o familie pasionată de case vechi.

Vor sta aici, vor avea grijă de ea şi vor face reparaţiile necesare. Nu le voi cere nicio chirie trei ani, timp în care au promis să facă tot ce trebuie.

— Propunerea mea le rezolvă pe toate.

— Cum, Chantel?

— Chiriaşii îţi vor face reparaţiile şi vor sta în casă, iar tu n-o să ai un acoperiş deasupra capului. Asta e soluţia!

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Trebuie să te întâlneşti mâine cu Lady Crediton. Nu te speria. Nu-i definitiv. Vino să discuţi cu ea, să vezi castelul. Şi gândeşte-te la *noi,* Anna. Cât de singură ai rămâne dacă eu aş pleca iar tu te-ai angaja la prăpăditul ăla de negustor de antichităţi pe care încă nu l-ai găsit şi probabil nu-l vei găsi vreodată.

— De unde ştii că o să fie un prăpădit?

— Păi, prin comparaţie cu viaţa palpitantă pe care ţi-o ofer! Trebuie să plec. Am s-o anunţ pe Lady Crediton că vii să vorbeşti cu ea mâine după masă.

Înainte de a pleca mi-a mai vorbit despre castel. Mă lăsasem furată de entuziasmul ei. Prin jurnalul ei mă făcuse să-l văd aşa de limpede!

Ce linişte era noaptea în *Queen's House*! Prin fereastră străluceau razele palide ale lunii, poleind siluetele întunecate ale mobilelor nevândute.

Tic-tac! Tic-tac! suna din perete pendula mică în stil victorian. Cine ar fi vrut-o? Niciodată nu au avut căutare ca pendulele masive cu picior.

Am auzit scârțâitului unei trepte. Când eram mică credeam că umblă stafiile, dar acum ştiam că nu e decât pocnetul lemnului care se usucă. Eram învăluită în tăcere. Casa, eliberată de înghesuiala mobilei, îşi câştiga o nouă demnitate. Cine ar fi putut să admire lambriurile de pe pereţi dacă erau acoperite de scrinuri şi vitrine? Cine ar fi putut aprecia admirabilele proporţii ale camerelor, dacă erau umplute cu mobilă depozitată acolo doar pentru a fi vândută?

Mai târziu, îmi imaginam casa mobilată aşa cum aş fi vrut eu. Aş fi pus în hol un scrin în stil Tudor ca cel pe care-l văzusem într-o casă veche şi pe care nu izbutisem să-l cumpăr fiind supralicitat. Era din secolul XVI, având sculptat pe el" Sfântu Gheorghe şi balaurul". Aş mai fi pus

şi o masă lungă din lemn sculptat şi în jurul ei scaune înalte de lemn.

Dar ce rost avea să visez? Nu-mi puteam permite să locuiesc în *Queen's House,* deşi era a mea, pentru că, dacă aş fi făcut-o, s-ar fi prăbuşit foarte curând. De dragul ei trebuia să plec.

Şi oferta asta? Să plec chiar din ţară! Visasem cândva să mă îmbarc pe un vas şi să mă întorc în India, la părinţii mei. Mi-am amintit de zilele când mă plimbam cu Ellen pe chei, privind vasele şi visând să evadez pe unul din ele.

Şi acum mi se ivise ocazia. Aş fi fost o proastă s-o ratez.

Mi-am imaginat ce s-ar întâmpla dacă nu m-aş duce. Singurătatea cumplită. Goana după o slujbă. Şi Chantel spusese: „Câţi negustori de antichităţi aveau nevoie acum de o vânzătoare?"

Erau plăcute aceste frământări, deşi n-am putut dormi din cauza lor. Mi-am pus halatul. M-am dus la piciorul scării. Acolo, în noaptea aceea, se prăbuşise mătuşa Charlotte. Acolo stătusem cu căpitanul Stretton. El ţinea sfeşnicul şi am coborât scările împreună. Am retrăit aceeaşi emoţie pentru că atunci credeam că eram în pragul unei aventuri minunate. Şi am continuat să cred până ce am aflat că era însurat… Că era însurat când a venit aici şi m-a făcut să simt, aşa cum nu mai simţisem de la moartea mamei, că sunt şi eu importantă pentru cineva.

Am coborât în sala în care luasem cina împreună. Nu suportam acum să mă mai gândesc la asta. Şi îmi propunea să plec departe şi să-i îngrijesc copilul! Unde o fi? N-o întrebasem pe Chantel. Ştiam că acum este la castel. Bănuiam că va pleca în curând dar, dacă aveam să-i îngrijesc copilul, trebuia să dau ochii cu el.

Mă plimbam pe întuneric în jurul casei, ţinând în mână sfeşnicul aurit, ce-l folosisem în noaptea aceea, sfeşnic pe care nu l-am vândut niciodată.

Deveneam excentrică. Tânără domnişoară Brett devenea ciudata domnişoară Brett. Foarte curând va fi

ciudata şi bătrâna domnişoară Brett. Şi dacă nu profitam de această ocazie, nu mi-aş fi iertat-o toată viaţa.

Iar dacă aş profita şi aş fi de acord să plec şi să-i îngrijesc copilul, ce ar fi fost?

M-am îmbrăcat cu grijă, cu o rochie decentă, nici elegantă, nici de proastă calitate". Cel mai ades pe om veşmântu-l face"… pe om sau pe femeie în cazul meu:

Mă gândeam la Lady Crediton pe care o văzusem o singură dată, în prezenţa mătuşii Charlotte. Asta se întâmplase cu foarte mulţi ani în urmă. Eram hotărâtă să nu mă dau bătută în faţa ei.

Fiind precaută însă, afişam o indiferenţă rece. Nici cei care mă cunoşteau bine nu-şi dădeau seama că mă prefac. Chiar şi Chantel credea despre mine că îmi pot controla emoţiile, că pot fi oricând stăpână pe situaţie. Aşa trebuia să creadă şi Lady Crediton.

Comandasem o trăsură să mă ducă la castel ca să nu ajung acolo ciufulită de vânt şi obosită. Cu taiorul maro, despre care Chantel spunea că nu are culoarea care îmi vine cel mai bine, cu o pălărie maro destul de cuminte, cu panglică galben pai, cu mănuşi maro, mă gândeam că o să par guvernanta ideală, una în stare să accepte autoritatea şi la rândul ei să-şi exercite autoritatea asupra copiilor.

Dar de ce să-mi fac atâtea probleme? Dacă Lady Crediton nu ar fi fost de acord, asta ar fi rezolvat lucrurile şi n-ar mai fi fost nevoie să iau o hotărâre.

Doream să accept? Sigur că da. Nu puteam rezista, chiar dacă ştiam că va trebui să-l revăd pe căpitan, fapt care, poate, m-ar fi durut.

Aveam două alternative: să conţinut să-mi trăiesc viaţa anostă sau să caut aventuri pe alte meleaguri. Dar rămânea riscul să fiu nefericită indiferent ce aş fi ales. Cine ar fi putut să-mi spună?

Am lăsat-o deci pe Lady Crediton să hotărască pentru mine.

Mă aflam iar în holul acela. Tapiseriile erau la locul lor. Aproape că îi auzeam vocea lui Red. Cât de mult mă

impresionase! Altfel, după atâţia ani, cu siguranţă că l-aş fi uitat.

— Doamna vă primeşte imediat, domnişoară Brett, a spus cu demnitate Baines, cel despre care Ellen vorbea cu veneraţie, iar Chantel cu ironie.

L-am urmat pe scări aşa cum făcusem şi atunci. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors în timp. Când Baines a deschis uşa, aproape mă aşteptam să o văd pe mătuşa Charlotte stând acolo, tocmindu-se pentru birou.

Lady Crediton se schimbase foarte puţin. Stătea în acelaşi scaun cu spătar înalt, autoritară ca de obicei, dar de data aceasta o interesam mai mult.

— Stai jos, te rog, a spus.

M-am aşezat.

— Mi-a spus domnişoara Loman că doreşti postul de guvernantă care a rămas liber.

— Aş dori să-mi daţi mai multe amănunte, Lady Crediton.

A părut uşor surprinsă.

— Am înţeles de la domnişoara Loman că n-ai alt angajament.

— Dacă îmi convine, mă eliberez cam peste o lună.

Aşa trebuia să-i vorbesc, mă prevenise Chantel. În timp ce îmi spunea despre îndatoririle mele, despre salariu, o parte din mine studia încăperea, evalua mobila, în felul meu obişnuit, iar cealaltă stătea la pândă aşteptând deznodământul şi încercând să descopere ce doream de fapt.

Lipsa mea de entuziasm trebuie să fi fost un atu. Lady Crediton era atât de obişnuită cu umilinţa manifestată de angajaţii ei, încât orice semn de mândrie o descumpănea şi o făcea să creadă că persoana respectivă are calităţi deosebite. În cele din urmă, a spus:

— Aş fi încântată să accepţi acest post şi să vii aici cât mai repede, domnişoară Brett. Aş vrea să facem aceeaşi înţelegere pe care o am şi cu infirmiera Loman. Vei însoţi copilul pe insula mamei sale şi dacă nu vei dori să

rămâi acolo, te vei putea întoarce în Anglia *pe cheltuiala mea.* Cum guvernanta băiatului a şi plecat, avem nevoie urgentă de o înlocuitoare.

— Înţeleg, Lady Crediton. Într-o zi, două, vă voi anunţa ce am hotărât.

— Ce ai hotărât?

— Am un negoţ de lichidat şi asta s-ar putea să-mi ia aproape o lună.

— Foarte bine, dar poţi să te hotărăşti chiar acum. Dacă te-aş aştepta o lună?

— În acest caz…

— Problema este ca şi rezolvată. Dar, domnişoară Brett, te rog să vii cât poţi de repede. Este foarte incomod pentru copil să stea fără guvernantă. Nu am nevoie de alte referinţe din moment ce domnişoara Loman te-a recomandat.

Întrevederea se sfârşise. Am ieşit, din cameră uşor buimăcită. Lady Crediton hotărâse în locul meu. N-aş fi lăsat-o să facă asta dacă nu mi-ar fi convenit. La ce bun să mă amăgesc singură? Ştiam că o să accept din clipa în care îmi propusese Chantel.

Era pe la jumătatea lui octombrie când am plecat din *Queen's House.* Aranjasem totul. Vândusem unui negustor, mai pe nimic, ultimele piese de mobilier. Rămăsese doar patul – suvenir de familie care nu trebuia înstrăinat. Noii chiriaşi urmau să sosească a doua zi după plecarea mea la castel. Lăsasem cheile casei la misit.

Mă plimbam prin camerele goale văzându-le cu alţi ochi. Admiram plafoanele cu stucaturi pe care abia ie observasem înainte, nişele acoperite de obicei de mobilier, cămara şi debaraua ce îşi recăpătaseră destinaţia iniţială. Eram sigură că o să le placă noilor chiriaşi Veniseră de două ori să vadă casa. Încântarea din privirile lor aţintite asupra grinzilor vechi, asupra lambriurilor cu ornamente în zig-zag, a parchetului vechi, m-a făcut să-mi dau seama că vor aprecia casa.

Bagajele-mi erau făcute. Aşteptam din clipă-n clipă

trăsura. Am mai aruncat o ultimă privire casei şi clopoţelul a sunat. Venise trăsura.

Intram într-o viaţă nouă, lăsând-o în urmă pe cea veche.

Era a treia vizită la castel, dar cât de deosebită de celelalte două! Celelalte fuseseră doar vizite. Acum venisem să locuiesc aici.

M-a primit Baines şi apoi m-a dat în primire lui Edith. Îmi făcuse o concesie datorită faptului că eram prietenă cu Chantel şi că Ellen lucrase în slujba mea şi probabil că-mi dăduse referinţe bune.

— Sperăm că o să te simţi bine aici, domnişoară Brett, a zis Edith. Dacă ceva nu-ţi convine, să-mi spui. Luase ceva din demnitatea lui Baines. I-am mulţumit, adăugând că eram convinsă că mă voi simţi bine la castel.

Pentru că aşa era. Cam într-o lună, urma să ne îmbarcăm.

Camera mea era în tumul pe care mi-l descrisese Chantel. Tumul Stretton. Aici locuiau Monique, isterică şi bolnavă, Chantel şi micul Edward.

Am privit încăperea spaţioasă, acoperită cu covoare moi. Patul avea un baldachin mic, fără draperii, în stil georgian timpuriu. Tot acolo mai erau un scrin mic, destul de greoi, în stil teutonic, două scaune în acelaşi stil cu patul şi un fotoliu. Într-o nişă, desprinsă parcă dintr-un castel francez, se aflau o masă cu oglindă şi o cadă mică cu cele necesare. O să-mi fie mult mai bine aici decât la *Queen's House.*

Imediat ce a plecat Edith şi am început să despachetez, a apărut Chantel. S-a aşezat pe pat şi a început să râdă.

— În sfârşit eşti aici, Anna. E grozav că totul merge cum am vrut eu.

— Crezi că o să fac faţă? N-am avut niciodată de-a face cu copii mici. S-ar putea ca Edward să nu mă înghită.

— În orice caz, n-o să te dispreţuiască, aşa cum o dispreţuia pe bătrâna domnişoară Beddoes. Pe copii

trebuie să-i faci să te respecte. Dragostea vine după aia.

— Respect? De ce m-ar respecta acest copil?

— Pentru că o să vadă în tine o fiinţă atotputernică şi atotştiutoare.

— Mă faci să mă cred o zeiţă.

— Eu aşa mă simt. Acum sunt mândră de mine. Simt că pot să fac orice.

— De ce? Pentru că ai reuşit să-i găseşti o slujbă unei prietene?

— Oh, te rog, Anna! Nu fi aşa prozaică. Lasă-mă să mă bucur de puterea mea măcar o clipă. Putere asupra doamnei Crediton care se crede o regină.

— Cel puţin o faci să coboare pe pământ.

— Anna, e aşa de bine că eşti aici! Şi gândeşte-te, o să plecăm în cealaltă parte a lumii… împreună. Nu-i grozav?

Am admis că era.

Uşa s-a deschis şi înăuntru s-a strecurat Edward.

— Intră, copile. Vino s-o cunoşti pe noua ta guvernantă.

A intrat cu ochii strălucind de curiozitate. Da, se vedea că e fiul căpitanului. Avea aceiaşi ochi uşor strânși la colţuri. Emoţia mă copleşea. Mă gândeam ce fericită m-aş fi simţit dacă ar fi fost băiatul meu.

— Bună ziua, am spus politicos, întinzându-i mâna.

Mi-a strâns-o bărbăteşte.

— Bună ziua, domnişoară… domnişoară…

— Brett, a spus Chantel.

— Domnişoară Brett, a repetat el. Era cam precoce. Bănuiam că dusese o viaţă neobişnuită. Trăise pe acea insulă spre care urma să plecăm şi fusese deodată adus la castel, aici, în Anglia. M-a întrebat:

— O să mă înveţi?

— Da.

— Sunt destul de isteţ, a spus.

Chantel a râs:

— Lasă-i pe alţii să aprecieze asta.

— Dar *eu* aşa consider.

— Auzi, Anna, el consideră că este destul de isteţ. Asta o să-ţi uşureze munca.

S-a uitat precaut la mine.

— O să mă îmbarc pe un vas. Pe un vas mare, a spus.

— Şi noi la fel, i-a spus Chantel.

— O să fac lecţii şi pe vas?

— Sigur că da, altfel de ce aş mai veni cu tine.

— Dacă naufragiem, o să mă duc pe punte.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai spune asta, a strigat Chantel. S-a întors spre mine:

— Acum, că l-ai cunoscut pe domnişorul Edward, să ţi-o prezint şi pe mama lui. Trebuie să fie foarte curioasă să te cunoască.

— Chiar aşa? a întrebat Edward.

— Sigur că da. Vrea s-o cunoască pe guvernanta dragului ei copil.

— Astăzi… nu sunt dragul ei copil. Câteodată, da.

Asta confirma ce îmi spusese Chantel despre mama lui.

Îi cunoscusem copilul. Acum urma să-i cunosc nevasta.

Chantel m-a condus la ea. Zăcea în pat şi o emoţie dureroasă, pe care nu puteam să mi-o explic, m-a gâtuit. Era atât de frumoasă! Stătea întinsă pe perne îmbrăcate în dantelă şi peste cămaşa de noapte purta un neglije alb de mătase brodată. Avea obrajii uşor aprinşi şi ochii negri îi străluceau. Respira greu.

— V-o prezint pe domnişoara Brett, noua guvernantă a lui Edward.

— Eşti prietenă cu infirmiera Loman, a spus mai mult afirmativ decât ca o întrebare.

I-am spus că sunt.

— Nu prea semeni cu ea.

Mi-am dat seama că nu era un compliment. A privit-o

pe Chantel şi colţurile gurii i s-au ridicat a zâmbet.

— Mi-e teamă că nu, i-am spus.

— Domnişoara Brett e mai sobră ca mine, a zis Chantel. Va fi o guvernantă ideală.

— Ai avut un magazin de mobilă.

— Să zicem.

— Nu numai atât, a sărit Chantel. Era un magazin de antichităţi, ceea ce e cu totul altceva. Trebuie să ştii foarte multe despre mobilierul vechi ca să poţi să conduci cu succes o asemenea afacere.

— Şi domnişoară Brett a avut succes?

Era o aluzie răutăcioasă. Dacă eu condusesem cu succes o negustorie care necesită atâtea cunoştinţe, de ce mai era nevoie să ocup un post de guvernantă?

— Foarte mult succes, a afirmat Chantel. Şi acum că aţi cunoscut-o pe domnişoara Brett, vă reamintesc că trebuie să vă beţi ceaiul şi apoi să vă odihniţi. S-a întors spre mine.

— Doamna Stretton a avut o criză ieri... nu foarte gravă, dar totuşi o criză. Întotdeauna insist să se odihnească şi să stea liniştită după astfel de crize.

Da, Chantel era stăpână pe situaţie.

Edward, care urmărise discuţia în linişte, a zis că va sta lângă mama lui şi-i va povesti despre vasul cel mare cu care vor naviga. Dar Monique s-a întors cu spatele la el şi Chantel i-a spus:

— Vino şi povesteşte-mi mie, Edward, în timp ce pregătesc pâinea cu unt pentru mama ta.

M-am întors în camera mea să termin de despachetat. Mă simţeam uşor ameţită, ca şi cum aş fi plutit într-un vis, ruptă cu totul de realitate.

M-am aşezat la fereastra turnului, privind afară. Vedeam până dincolo de defileul fluviului, acolo unde clădirile din Langmouth păreau case de păpuşi într-un oraş de jucărie. Mă întrebam dacă eu, Anna Brett, eram cu adevărat la castel, guvernantă a fiului *său,* sub acelaşi

acoperiş cu soţia *lui.*

Apoi mi-am spus: fusese înţelept să vin acolo? înţelept? După sentimentele pe care le încercam, ştiam că nu fusese deloc.

Imediat după aceea mi-am luat în primire îndatoririle. Am observat că elevul meu era isteţ şi dornic să înveţe, cum singur îmi spusese. Era capricios, ca mai toţi copiii şi, dacă la materiile care îi plăceau (cum erau geografia şi istoria) era foarte bun, la altele, ca matematica şi desenul, n-avea deloc tragere de inimă.

— N-ai să ajungi niciodată marinar dacă nu înveţi la toate materiile, i-am spus eu. Asta l-a impresionat.

Mi-am dat seama că putea fi convins să facă orice dacă i se spunea că aşa face un marinar. Ştiam de ce.

Castelul mă fascina. Era contrafăcut, cum spusese mătuşa Charlotte, dar era un fals reuşit. Când îl proiectaseră, arhitecţii se inspiraseră cu siguranţă după unul normand. Arcadele erau rotunjite, zidurile foarte groase, contraforturile masive. Scările care duceau la turnuri erau tipic normande – înguste pe partea dinspre zid, lărgindu-se în afară. Trebuia să ai grijă când păşeai pe ele, dar eu urcam aproape automat, minunându-mă de măiestria constructorilor care reuşiseră să-i dea o înfăţişare atât de autentică. Familia Crediton făcuse ceea ce te puteai aştepta de la ei – îmbinaseră vechimea cu confortul.

Am aflat de la Chantel că urma să navigăm cu *Senina Doamnă.*

— Sper că numele i se potriveşte, a spus Chantel. Detest răul, de mare.

Urma să transportăm maşini unelte pentru Australia şi, după o scurtă şedere acolo, trebuia să mergem în insule cu alte mărfuri.

— Vor fi doar doisprezece – treisprezece pasageri, aşa am auzit, dar nu sunt foarte sigura. Nu crezi că o să fie palpitant? a exclamat Chantel.

Aşa credeam şi eu. După ce îi cunoscusem pe

Monique şi pe Edward mă întrebam dacă a fost sau nu înţelept să vin la castel, deşi ştiam bine că dacă aş fi avut ocazia să aleg din nou, aş fi făcut exact acelaşi lucru. Era o provocare a destinului.

Chantel mi-a ghicit gândurile.

— Dacă ai fi rămas în Anglia şi ţi-ai fi continuat existenţa monotonă, ai fi fost obsedată de regrete toată viaţa. Nimic n-ar fi fost mai obositor pentru tine şi pentru cei din jurul tău. Ţi-ai fi construit o imagine ideală a căpitanului şi ţi-ai fi întipărit-o în minte. De ce? Pentru că nu ţi s-ar mai fi întâmplat nimic interesant. O experienţă ca cea pe care ai trăit-o, o poţi uita numai dacă o înlocuieşti cu altele… şi, într-o bună zi, se va întâmpla ceva extraordinar care să ţi-o scoată complet din minte. Aşa e viaţa.

Mi-am spus adesea: „Ce m-aş fi făcut fără Chantel?”

În a doua săptămână după ce am sosit la castel, m-am pomenit faţă în faţă cu căpitanul.

Mă plimbasem până la marginea râpei, stând acolo, sprijinită de gard, privind câmpia netedă, când am simţit prezenţa cuiva în spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut.

— Domnişoară Brett, a zis întinzându-mi mâna.

Se schimbase puţin. Avea mai multe riduri la ochi şi o cută în jurul gurii pe care nu o avusese.

— Oh, căpitanul Stretton.

— Pari mirată. Ştii doar că locuiesc aici.

— Dar credeam că eşti plecat.

— Am fost la biroul din Londra să mă pregătesc pentru călătorie. Dar, după cum vezi, m-am întors.

— Da, am spus, încercând să-mi maschez stânjeneala.

— Mi-a părut rău când am auzit de mătuşa ta şi de tot necazul.

— Din fericire, infirmiera Loman a fost lângă mine.

— Şi acum te-a adus aici.

— Mi-a spus că postul de guvernantă pentru… fiul

tău… e liber. Am venit să-l solicit şi l-am primit.

— Mă bucur, a spus.

Încercam să vorbesc cât mai degajat.

— Încă nu mi-aţi verificat aptitudinile.

— Sunt convins că sunt remarcabile. Dar cunoştinţa noastră a fost de durată prea scurtă.

— Nu văd cum ar fi putut fi altfel.

— Mi-aduc aminte că mă pregăteam să plec pe mare. Nu voi uita niciodată noaptea aceea. Ce plăcut a fost… până când s-a întors mătuşa ta. Apoi atmosfera aceea plăcută s-a destrămat şi a trebuit să dăm cu ochii de ea şi de nemulţumirea ei.

— Noaptea aceea a fost începutul suferinţei ei. A venit în camera mea să vorbească cu mine.

— Vrei să spui, să te certe.

Am aprobat.

— Întorcându-se în camera ei, a căzut, lovindu-se de o mobilă.

— Mobila ei?

— Da, dar a căzut pe scări. A fost începutul bolii la capătul căreia o aştepta infirmitatea.

— Trebuie că ai trecut prin multe.

Nu i-am răspuns şi el a continuat:

— M-am gândit deseori la tine. Aş fi vrut să pot să te văd şi să te întreb ce s-a întâmplat. Apoi am auzit că a murit.

— Pe atunci toată lumea vorbea despre asta.

— După ce ne-am despărţit, m-am îmbarcat pe *Femeia din umbră.* Îţi aminteşti numele vasului.

Nu i-am spus că încă mai păstram statueta care îl adusese în camera mea în noaptea aceea.

— A fost un dezastru, a spus.

— Ah!

Apoi a schimbat subiectul.

— Acum iată-te aici să-l înveţi pe Edward. Cred că e un băiat isteţ.

— Aşa este.

— Şi foarte curând te îmbarci pe *Senina Doamnă.*

— Da. E o aventură pentru mine.

— Sunt atâţia ani de când n-ai mai fost pe mare! Cel puţin, bănuiesc că nu te-ai mai urcat pe un vas de când ai venit din India.

— Mă mir că îţi aminteşti asta!

— O să te miri şi mai tare când vei afla cât de multe îmi amintesc.

Mă privea intens. Brusc m-am simţit foarte fericită, cum nu mai fusesem de când îl văzusem ultima dată. Era o nebunie, dar nu mă puteam stăpâni. Mă gândeam: aşa e el. Priveşte femeile ca şi cum le-ar găsi interesante, făcându-le să se simtă importante în ochii lui. E un obicei pe care îl au persoanele fermecătoare. Poate e chiar esenţa farmecului. Dar nu înseamnă nimic.

— Mă flatezi, am spus cu indiferenţă.

— Totuşi trebuie să te conving că este adevărat.

— Aş avea nevoie să mă convingi.

— De ce?

— Eşti marinar. Eşti obişnuit cu aventura. Noaptea aceea din *Queen's House* a fost deosebită pentru mine. Pentru tine a fost doar o întâlnire oarecare. Întoarcerea mătuşii şi accidentul ei, au transformat-o într-o dramă.

— Am avut şi eu un rol în acea dramă.

— Nu. Ai părăsit scena înainte ca drama să înceapă.

— Dar piesa nu s-a terminat încă, nu-i aşa? Pentru că, iată, două dintre personajele principale care poartă un dialog într-o nouă scenă.

Am râs.

— Nu, s-a terminat odată cu moartea mătuşii Charlotte*". Drama Queen's House".*

— Dar va fi şi o urmare. Se va numi poate*" Comedia de pe Senina Doamnă".*

— De ce ar trebui să fie o comedie?

— Pentru că mi-au plăcut întotdeauna mai mult decât

tragediile. E mai amuzant să râzi decât să plângi.

— Da, aşa e. Dar uneori mi se pare că în viaţă ai mai multe motive de plâns decât de râs.

— Dragă domnişoară Brett, greşeşti. Sarcina mea va fi să-ţi schimb părerea.

— Cum… şi când?

— Pe *Senina Doamnă,* poate.

— Dar, tu…

S-a uitat fix la mine.

— Nu se poate să nu fi auzit. E vasul meu. Îl voi comanda în timpul călătoriei.

— Deci… tu…

— Să nu-mi spui că nu-ţi convine. Credeam c-o să te bucuri. Te asigur că sunt un căpitan foarte bun. Să nu-ţi fie frică. N-o să ne scufundăm.

M-am sprijinit de gardul din spatele meu. Mă gândeam că n-ar fi trebuit să vin niciodată. Mai bine găseam un post undeva unde să nu-l mai întâlnesc.

Nu-i eram indiferentă. N-am să-i fiu niciodată. Ştia şi el asta. N-a pomenit nimic despre nevastă-sa, aşa cum n-o. Făcuse nici în noaptea aceea. Aş fi vrut să vorbim despre ea. Doream să ştiu care sunt relaţiile dintre ei. Dar ce mă privea asta pe mine?

N-ar fi trebuit să vin niciodată. Acum ştiam.

Au urmat săptămâni de pregătiri febrile. Chantel era foarte agitată.

— Anna, cine ar fi crezut că e posibil aşa ceva, când eram la *Queen's House*?

— Recunosc că e ciudat să fim aici amândouă… gata să plecăm din ţară.

— Şi cui se datorează toate astea?

— Ţie. Ştiai că tatăl lui Edward este căpitanul vasului nostru?

O clipă a tăcut. Apoi a spus:

— Trebuia să avem un căpitan, nu-i aşa? Fără el nu putem naviga.

— Deci, ştiai.

— Ştiam, dar ce contează?

— Ştiam că voi fi pe aceeaşi corabie cu nevasta şi cu fiul lui, dar nu cu ei.

— Te deranjează?

— Ca să fiu sinceră cu tine, mă deranjează.

— E încă în stare să-ţi răscolească sentimentele, deşi ştii ce este.

— Ce este?

— Un crai. Un Casanova în straie de marinar. Un neserios. Îi plac femeile şi de asta şi ele îl plac. Teoria că ne plac misoginii e falsă. Nu ne plac. Bărbaţii care atrag femeile sunt cei care sunt atraşi de ele. E doar o chestie de orgoliu.

— Se poate, dar…

— Eşti în siguranţă, Anna. Acum îl cunoşti. Ştii că atunci când te dezmiardă cu cuvinte şi-ţi aruncă priviri languroase, e numai un joc. Şi nu unul neplăcut. Se numeşte flirt. Foarte plăcut, atât timp cât îi stăpâneşti regulile.

— Aşa cum faci tu cu Rex.

— Dacă vrei, da.

— Vrei să spui că deşi ştii că n-o să se însoare niciodată cu tine, că are de gând să-i ceară mâna domnişoarei Derringham, eşti fericită să aveţi doar o prietenie amoroasă?

— Legătura cu Rex mă face fericită, mi-a spus hotărâtă. Aşa cum ar trebui să fii şi tu, cu căpitanul tău galant.

— Văd că trebuie să mai învăţ de la filosofia ta de viață.

— Mi-a prins foarte bine până acum.

Să predai unui elev era mai uşor decât crezusem. Poate şi din cauză că aveam un elev atât de isteţ şi sârguincios. Studiam împreună hărţi pe care trasam itinerarul nostru. Ochii lui, atât de asemănători cu ai lui

Red, numai că erau căprui, se aprindeau de încântare. Harta nu era doar o foaie de hârtie cu porţiuni diferit colorate, era chiar lumea.

— Aici, spunea Edward, punând degetul pe o pată albastră, este insula mamei.

— Nu este prea departe de Australia.

— Va fi fericită când va ajunge acolo, mi-a spus.

— Să sperăm că toţi vom fi fericiţi acolo.

— Dar… ochii lui mă priveau miraţi şi încerca să-şi exprime gândurile. Suntem deja. Doar mama o să fie fericită, pentru că e insula ei, înţelegi?

— Înţeleg.

— Acolo căpitanul o s-o iubească iar, mi-a spus cu seriozitate. Tatălui său îi spunea totdeauna" Căpitanul", plin de adoraţie şi respect. Mă întrebam câte din certurile lor le-o fi auzit şi ce efect avuseseră asupra lui.

Monique nu încerca niciodată să se stăpânească. Eram destul de aproape de camera ei încât să-i aud adesea ţipetele mânioase. Uneori, parcă se apăra. Mă întrebam cum se purta cu ea. Era nefericit? Nu părea. Probabil că nu-şi lua căsătoria prea în serios şi de asta nu-l deranja nereuşita ei. Era aşa cum îl descrisese Chantel: îi plăceau prea mult femeile ca să-l intereseze una anume. Pentru el era confortabil, dar câtă tristeţe provoca femeii ce-l iubea, aşa cum era Monique.

N-ar fi trebuit să vin niciodată. Nu eram destul de detaşată. N-avea niciun rost să-mi însuşesc filosofia lui Chantel. Nu mi se potrivea. Eram deja prea implicată.

Dar era, oare, Chantel, atât de stăpână pe sentimentele ei pe cât mă lăsa să cred?

Când o vedeam plimbându-se în grădină cu Rex, îmi era uşor să cred că se iubeau. Din felul în care vorbeau şi râdeau împreună, îţi dădeai seama ce mult le place să fie împreună. Este, oare, atât de invulnerabilă pe cât pretinde? Mă temeam să nu fie rănită, aşa cum fusesem şi eu.

Atâta nelinişte în acele săptămâni! Cred că cele mai

fericite momente erau cele petrecute alături de Edward. Începusem să ţinem unul la celălalt. Cred că eram mai bună decât domnişoara Beddoes, dar e mai uşor să rivalizezi cu un eşec decât cu un succes. Lecţiile se concentrau asupra călătoriei. La geografie era simplu, dar m-am pomenit vorbindu-i despre colonizarea Australiei şi despre cum a ajuns prima noastră flotă acolo. La aritmetică îi era mai uşor să se concentreze când problema era despre nave şi mărfuri, cuvinte magice pentru el.

Ori de câte ori ne plimbam, ne opream pe înălţimile de unde puteam vedea docurile şi vasele răspândite în radă.

Edward fremăta de încântare.

— Priveşte-l! E un Clipper care aduce lână din Australia. Poate ajungem înaintea lui. Cred că da, pentru că mergem cu căpitanul.

Odată, am luat binoclul cu noi şi am văzut vasul. Îi zărisem numele pictat cu litere negre: *Senina Doamnă.*

— Edward, uite vasul nostru, i-am spus.

— E vasul căpitanului, mi-a răspuns serios.

— Îl pregătesc pentru călătorie, am adăugat.

Se apropia momentul despărţirii de Anglia.

A fost cu adevărat palpitant când am păşit de mână cu Edward pe puntea vasului. Mă simţeam uşoară şi fericită. Nu mă puteam stăpâni. Eram plină de spirit de aventură. Eram sigură că dacă m-aş fi aflat. pe ţărm, ştiind că acest vas este comandat de Redvers Stretton şi că şi Chantel se afla acolo, aş fi fost atât de nefericită cum nu fusesem niciodată.

Nava mi se părea frumoasă. Când am văzut-o prin binoclu am fost la fel de încântată ca şi Edward. Dar să păşesc pe bordul ei, să văd cu ochii mei alămurile strălucitoare şi punţile frecate lună, ştiind că vasul e al lui, mă răscolea adânc. Era unul dintre vapoarele noi despre care Chantel îmi spusese că" noi" (citând-o pe Edith) îl adăugasem flotei *" noastre".*

— Cred că nimic nu poate fi mai romantic decât

bărcile, cutterele şi bricurile, dar se demodează repede şi noi trebuie să ţinem pasul cu moda.

Senina Doamnă nu era un vas prea mare, dar transporta o cantitate considerabilă de marfă şi treisprezece pasageri printre care Rex, Chantel, Edward, mama lui şi eu.

Chantel era alături de mine când ne-am urcat la bord. Ochii verzi îi scăpărau ca nişte nestemate, briza îi răvăşea părul roşcat. Era fermecătoare şi mă întrebam din nou dacă interesul făţiş pe care i-l purta lui Rex n-o făcea la fel de vulnerabilă ca mine.

În cabine erau covoare, paturi, măsuţe fixate în podea care puteau fi folosite şi ca birouri, fotolii şi dulapuri în perete.

În timp ce le priveam, a intrat Chantel. Mi-a spus că trebuie să văd şi cabina ei care era numai câteva uşi mai departe. Făcea parte din apartamentul rezervat lui Monique. Chantel m-a condus într-acolo. Pe mese erau flori, iar draperiile de la hublouri erau din mătase, nu din creton ca ale noastre.

Edward s-a aşezat pe pat şi a început să ţopăie pe el.

— E foarte mare, am spus.

— Dar la ce te-ai fi aşteptat pentru soţia căpitanului? a exclamat Chantel. Şi, bineînţeles, nu va dormi aici tot timpul. Numai când va trebui s-o supraveghez. Bănuiesc că o să vrea să locuiască în apartamentul căpitanului, lângă puntea de comandă.

— Mă duc acolo, a spus Edward.

— Dacă nu te potoleşti, băiete, a spus Chantel, înainte să te îmbolnăveşti de rău de mare, o să te îmbolnăveşti de prea multă agitaţie.

Dar cum să-l potoleşti pe Edward? Vroia să se ducă peste tot, aşa că l-am dus sus pe punte şi am urmărit împreună ultimele pregătiri de plecare.

În acea după-amiază de iarnă, cu soarele roşu din cauza ceţii, în sunetul sirenelor, am început să alunecăm pe canal pornind într-o călătorie spre cealaltă parte a

lumii.

„Doamna” a trecut” senină” prin furtunosul golf Biscaya.

În prima dimineaţă, când m-am trezit în cabina mea, cu greu mi-am dat seama unde eram. În timp ce mă uitam în jur, nu-mi venea să cred că eram pe vasul lui Red în drum spre ţinuturi exotice. Necazul meu era, cum spusese Chantel de nenumărate ori, că *mă aşteptam* ca viaţa să fie monotonă şi lipsită de evenimente. E un fel de a spune, lipsită de evenimente, am zâmbit amar, reamintindu-mi moartea mătuşii Charlotte.

— Întotdeauna crezi că nimic romantic nu ţi se poate întâmpla. Şi de asta nu ţi se întâmplă. Nu uita că avem ceea ce meritǎm în lumea asta. Sau, cel puţin, o parte, la din viaţă ce-ţi place. Asta e deviza mea. O veche zicală, spaniolă cred, sună aşa: Dumnezeu spune: „la din viaţă ce-ţi place, dar plăteşte pentru asta”. Cine se vaită de preţ?

— Oamenii nu cunosc acest preţ până când nu li se prezintă nota.

— Prozaica şi pedanta mea Anna! Te recunosc! Nu apuci bine să vorbeşti despre plăcere că şi începi să te gândeşti la preţul ei, când oricine ştie că e ca şi cum ai vrea să opreşti mersul vremii în loc.

În acea primă dimineaţă, stăteam întinsă, retrăind acea conversaţie, dar când m-am dat jos din pat şi am simţit legănatul vasului sub picioare, când am dat la o parte draperiile de creton şi am privit prin hublou marea de un albastru-cenuşiu, emoţie puternică m-a cuprins şi mi-am spus: „Voi fi ca Chantel. Voi începe să mă bucur de viaţă şi nu mă voi mai gândi la preţ până când nu mi se va prezenta nota.

Şi această hotărâre nu m-a părăsit. Voiajul pe mare mă încânta peste măsură, ca şi gândul că eram atât de aproape de prietena mea Chantel şi că Red Stretton se afla pe vas. Oricând ne puteam trezi faţă în faţă.

Era un vapor bun, pentru că era vasul lui. Faptul că el era căpitanul, îmi inspira un sentiment de siguranţă.

Dacă nu aş fi privit în viitor şi nu m-aş fi întrebat ce se va întâmpla la capătul călătoriei noastre, aş fi putut fi mulţumită în acele zile de aur, navigând pe lângă ţărmurile Spaniei şi Portugaliei pentru a face o escală la Stânca Gibraltarului, înainte de a intra în Marea Mediterană.

Pe lângă noi, cei de la castel, mai erau încă opt pasageri la bord printre care şi un băiat cam de vârstă lui Edward. A fost un mare noroc, pentru că cei doi băieţi şi-au ţinut tovărăşie.

Băiatul se numea Johnny Malloy şi era fiul doamnei Vivian Malloy ce se ducea în Australia pentru a-l întâlni pe soţul ei, care deja îşi făcuse un rost acolo. Doamna Malloy era însoţită de doamna Blakey, sora ei rămasă văduvă, care o ajuta să-l supravegheze pe micul Johnny.

Apoi urmau Gareth şi Claire Glenning. Claire – o femeie delicată, aproape timidă, de vreo patruzeci de ani; iar soţul ei ceva mai în vârstă, curtenitor şi politicos, preocupat peste măsură de confortul soţiei sale. Se mai afla printre pasageri şi o pereche mai în vârstă, domnul şi doamna Greenall, care se duceau în Australia, la fiica lor, măritată acolo, iar împreună cu ei călătorea şi sora doamnei Greenall, domnişoara Ella Rundle, o sclivisită care găsea nod în papură la orice.

În primele zile ale călătoriei nu-i deosebeam între ei dar, treptat, au început să-i dezvăluie personalităţile. Deseori vorbeam despre ei cu Chantel. Mă duceam în cabina ei când Monique nu era in apropiere şi inventam câte o poveste despre fiecare pasager. Cu cât erau mai fanteziste, cu atât ne amuzau mai tare. Începusem să iau lucrurile uşor, la fel ca Chantel. I-am spus că am adoptat filosofia ei de viață.

Cea mai mare parte a timpului o petreceam cu Edward. Eram obsedată de teama să nu cadă peste bord şi în primele zile nu-l scăpăm o clipă din ochi. Pentru a complica lucrurile, la început Edward şi Johnny nu s-au prea agreat, până când, dându-şi seama că nu mai aveau cu cine altcineva să se joace, au căzut la învoială, un fel de

armistiţiu, urmat de o acceptare reciprocă ce s-a transformat apoi în prietenie. Dar în primele zile viaţa pe vas era atât de nouă şi interesantă, încât mi-a trebuit o oarecare perioadă să mă adaptez.

Luam micul dejun, prânzul şi ceaiul cu Edward, iar Johnny şi doamna Blakey ni se alăturau. Doamna Blakey, deşi soră cu doamna Malloy, era tratată ca o rudă săracă. Mi-a spus că draga de Vivian, sora ei, îi plătise drumul şi îi oferise un cămin în Australia. Vroia să îşi exprime recunoştinţa făcând tot ce putea. Poate de aceea îi ţinea loc de guvernantă şi dădacă lui Johnny Malloy.

Mi-a povestit o mulţime despre viaţa ei, despre cum fugise de acasă cu un tânăr actor pe care familia ei nu-l vroia şi care, atunci când s-au căsătorit, era deja în declin, despre moartea lui şi despre lipsurile şi sărăcia care au urmat, despre iertarea primită şi despre reîntoarcerea în familie. Binefăcătoarea Vivian o ducea în Australia oferindu-i posibilitatea să o ia de la capăt şi de aceea era normal să-i fie recunoscătoare.

Biata Lucy Blakey, mi-a fost milă de ea. Ştiam ce înseamnă să fii ajutat la nevoie şi să fii nevoit apoi să-ţi oferi în schimb serviciile. Era cel mai cumplit schimb.

Ne-am împrietenit la masă şi în timpul plimbărilor pe punte, unde îi supravegheam pe cei doi băieţi când aruncau cu inele de lemn într-un ţăruş, sau când jucau tenis.

Seara, copiii mâncau şi se culcau la şapte şi jumătate. Eu şi doamna Blakey luam cina cu toţi ceilalţi pasageri seara, la ora opt. Eu stăteam la masa cambuzierului, iar doamna Blakey la cea a secundului.

Masa cambuzierului era la un capăt al salonului, iar cea a căpitanului la celălalt, aşa că îl puteam zări pe Redvers, atunci când cina în salon, pentru că nu o făcea în fiecare seară. De multe ori lua cina în apartamentul lui. În primele trei seri l-am văzut o singură dată. Arăta chipeş în uniformă, care-i făcea părul să pară şi mai blond. La masa lui erau Monique, Claire şi Gareth Glenning şi domnul şi

doamna Greenall.

Chantel stătea la masa doctorului vasului, împreună cu Rex. Mi-am dat seama curând că, deşi căpitanul era pe vas, îl vedeam foarte rar. Deodată mi-a trecut prin minte ideea că eu nu eram în acelaşi pericol ca Chantel. Mă întrebam care erau adevăratele ei sentimente pentru Rex şi dacă nu cumva, în spatele aparenţelor de nepăsare frivolă, era rănită şi îndurerată. Rex îi acorda atenţie în felul lui. Şi era atât de diferit de căpitan! mai serios, aş spune, pentru că Rex îmi lăsa impresia că nu era genul de bărbat gata oricând să flirteze.

Am început să mă gândesc mai mult la Rex. Aveam impresia că îşi exterioriza greu sentimentele. Îi prindeam foarte rar privirea mândră şi posesivă când se uita la Chantel. Dar cum era posibil aşa ceva când, aşa cum ştiam foarte bine, se îndrepta spre Australia pentru a-i cere mâna domnişoarei Derringham?

Nici pe Chantel n-o înţelegeam. O vedeam deseori vorbind însufleţit cu Rex. Părea mai spumoasă şi mai veselă ca de obicei. Şi niciodată nu părea tulburată când se pomenea numele domnişoarei Derringham.

I-am spus:

— Chantel, aş vrea să-ţi mai citesc jurnalul. Ar fi interesant să ne comparăm părerile despre viaţa de pe vas.

A râs.

— Acum nu mai scriu în jurnal… ca înainte.

— Nu mai scrii niciodată?

— Niciodată. Mai niciodată.

— De ce nu?

— Pentru că viaţa este atât de palpitantă.

— Dar nu e ăsta un motiv pentru care să încerci s-o pui în cuvinte în jurnal, ca mai târziu să poţi s-o retrăieşti?

— Dragă Anna, cred că numai pentru tine am descris în jurnalul meu cele întâmplate la castel. Vroiam să ştii tot… şi asta era singura modalitate. Acum nu mai e nevoie. Eşti aici, martoră la tot ce se întâmplă. Nu mai ai nevoie de jurnalul meu.

Stăteam în cabina ei, eu pe fotoliu şi ea întinsă pe pat.

— Mă întreb, am spus, cum se vor termina toate astea?

— Depinde numai de noi.

— Aşa cum ai spus înainte.

— Nu pe stele să dai vina – cum spunea cineva – ci pe tine doar.

— Shakespeare.

— Bănuiesc că ştii. Aşa e. Şi apoi, nesiguranţa face ca totul să pară mai misterios, nu-i aşa? Dacă ai şti exact ce o să se întâmple, ce haz ar mai avea viaţa?

— Ce mai face doamna Stretton? am întrebat.

Chantel a dat din umeri.

— N-o să apuce să îmbătrânească.

M-au trecut fiorii.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat Chantel.

— Ai un fel ciudat de a vorbi.

— Foarte potrivit, trebuie să recunoşti, foarte la obiect. Plămânii îi sunt serios atinşi.

— Poate clima natală…

A dat iar din umeri.

— Vorbeam după-amiază cu doctorul Gregory (Era medicul vasului, un tânăr înalt şi palid, atras deja de Chantel, după cum remarcasem) Crede că boala ei este foarte avansată. S-ar putea ca nici clima de pe Coralle să nu-i mai ajute.

— Căpitanul ştie?

— Fii sigură că ştie. Poate că de asta se poartă atât de nepăsător.

— Chantel!

— Anna, să nu fim ipocrite. Cred că galantul căpitan e pe deplin conştient că a făcut o mare greşeală, una dintre cele care trebuiesc plătite o viaţă întreagă. Se pare că nu mai are prea mult de plătit

— Chantel, aş vrea…

— Să nu mai fiu atât de frivolă în faţa morţii. De ce nu? Te ajută să nu te mai temi de ea… pentru tine şi pentru ceilalţi. Nu uita că sunt în relaţii mai bune cu această creatură haină, moartea, decât voi ceilalţi. În meseria mea o întâlnesc deseori. Mă face să-mi pierd respectul pentru ea. Şi nu-l plânge pe căpitan. Cine ştie, pentru el poate fi o uşurare.

M-am ridicat în picioare. Nu vroiam să stau în cabina lui Chantel şi să vorbesc despre moartea nevestei lui.

A sărit din pat şi m-a luat de mână.

— Sunt totdeauna frivolă când vreau să-mi maschez seriozitatea. Ar trebui s-o ştii, Anna. Dar nu-ţi fă probleme pentru pacienta mea. Fii sigură c-o voi îngriji cu toată atenţia. Şi dacă inevitabilul se va produce…

Îi vedeam bine faţa. Şi ce tare îi străluceau ochii!

Mi-am spus: „Se gândeşte că dacă Monique moare, căpitanul va fi liber… liber pentru mine.”

Ce mult ţineam la ea. Dar aş fi vrut să-i explic că nu doream moartea nimănui, indiferent de avantajele pe care le-aş fi avut.

Prima escală am făcut-o în Gibraltar. M-am trezit într-o dimineaţă, m-am uitat prin hublou şi am zărit stâncă ce se ridica semeţ din ape.

Mai fusesem pe aici cu mulţi ani în urmă. Trecuse parcă o veşnicie de când eram copil, puţin mai mare ca Edward. Mi-am amintit cât de emoționată fusesem, dar mă simţeam în siguranţă pentru că părinţii mei se aflau în cabina de alături. Deseori mă întrebam ce sentimente avea Edward pentru mama lui. Ştiam că pe tatăl său îl considera un fel de zeu. Oare din cauză că era căpitan de vas şi călătorea în jurul lumii, sau aşa îl vedea el, ca om?

M-am gândit la verdictul dat de Chantel lui Monique, la viitor şi la Chantel, la farmecul pe care-l răspândea în jurul ei. Nu numai Rex şi doctorul de pe vas se simţeau atraşi de ea. Vedeam privirile pe care i le aruncau toţi cei care o întâlneau. Asta nu se datora doar frumuseţii ei, pentru că era cu adevărat frumoasă, ci şi vitalităţii,

clocotului interior ce părea s-o mistuie. Simţeam că alături de ea viaţa ar fi fost totdeauna palpitantă. Presupun că asta simţeau toţi cei care o priveau şi doreau să împărtăşească acea viaţă.

Urma să acostăm în Gibraltar, o minunată ocazie pentru o plimbare pe ţărm. Chantel a vrut să organizeze un grup cu care să facă o vizită pe uscat. Din grup ar fi trebuit să facă parte medicul de pe vas, secundul şi eu Familia Glenning se ducea să viziteze nişte prieteni. Şi cine dorea să-i însoţească pe domnul şi pe doamna Greenall, atât de ramoliţi, sau pe sclivisita domnişoară Rundle!

I-am spus lui Chantel că eram pe vapor pentru a avea grijă de Edward şi că acesta o să vrea probabil să mergem să vizităm ţărmul. Cum doamna Blakey îl va însoţi pe Johnny, iar cei doi băieţi vroiau să fie împreună, va trebui să merg cu doamna Blakey şi cu doamna Malloy.

Chantel s-a strâmbat.

— Ce ruşine! Săraca de tine!

Am închiriat o trăsură cu un vizitiu care urma să ne arate împrejurimile. Băieţii se foiau pe locurile lor şi biata Lucy Blakey nu-l putea stăpâni deloc pe Johnny, sau poate îi era teamă s-o facă în prezenţa doamnei Malloy. Eu nu aveam asemenea rezerve, i-am spus lui Johnny să se potolească şi spre uimirea mamei şi mătuşii acestuia m-a ascultat fără a clipi. Am considerat că era un moment foarte potrivit pentru a le oferi o lecţie de istorie şi geografie. Dacă m-ar fi auzit Chantel, ar fi râs de mine. Cât de mult aş fi vrut ca ea să fi fost acolo!

Era o zi frumoasă şi ni se părea că soarele strălucea mai puternic, după umezeala ceţoasă din Langmouth.

I-am spus lui Edward:

— Ne aparţine din 1704.

— Familiei Crediton? a întrebat el.

Am râs împreună cu doamna Malloy şi doamna Blakey.

— Nu, Edward, aparţine Marii Britanii.

Edward era puţin buimac. Fusese convins că

nemaipomenita Iu bunică stăpânea întreaga Britanie.

— Se numeşte Gibraltar, am continuat, după un arab pe care îl chema Gebel Tarik, care a venit aici cu foarte mult timp în urmă.

— Înaintea noastră? a întrebat Johnny.

— Cu mult înaintea noastră. Şi-a construit un castel şi a dat acestui ţinut numele său. Gebel Tarik a devenit Gibraltar. Dacă-l veţi rosti repede, o să vă convingeţi.

Băieţii au început amândoi să strige.

— Gebel Tarik. Gibraltarik. Gibraltar.

— Veţi vedea curând castelul, le-am spus, şi asta i-a făcut să tacă, dar, când au văzut vechiul castel maur, au început să-l arate cu degetul, ţipând.

— Gebel Tarik.

I-am spus doamnei Blakey:

— Ăsta e un lucru pe care nu-l vor uita niciodată.

— Este o metodă excelentă de a-i învăţa pe copii, a spus doamna Malloy cu condescendenţă. Cred că era uşor înţepată că nu fusese invitată să se alăture unuia dintre celelalte grupuri. Sunt convinsă că se gândea că cele două guvernante ar fi trebuit lăsate singure să aibă grijă de copii. Sărmana Lucy Blakey! Dacă tot trebuie să depinzi de cineva, e mai bine ca acesta să fie din afara familiei tale. Cât de independentă mă simţeam acum faţă de atunci când eram cu mătuşa Charlotte!

Momentul culminant al plimbării noastre a fost întâlnirea cu maimuţele. Câteva trăsuri urcaseră spre vârful stâncii şi erau oprite acolo. Am zărit şi familia Greenall şi (5e domnişoara Rundle, care ne-au salutat.

Abia i-am putut ţine pe băieţi să nu se apropie prea mult de maimuţe, care erau sprintene şi răutăcioase. Vizitiul ne avertizase să nu stăm lângă ele, pentru că ne-ar putea fura mănuşile sau chiar pălăriile. Era o plăcere să vezi încântarea celor doi copii: chicoteau şi-şi vorbeau la ureche. Mi-a fost teamă să nu se îndemne unul pe altul la vreo poznă.

Şi, în timp ce stăteam acolo, privind giumbuşlucurile

maimuţelor, una din ele a coborât în fugă panta cu o eşarfă verde în gură. S-a auzit un hohot de râs şi, uitându-ne în spate, de unde venise mica creatură, i-am văzut pe Chantel şi Rex. Stăteau ţinându-se de mână. Râdeau, şi mi-am dat seama că eşarfa lui Chantel fusese furată de maimuţă.

Deci veniseră pe ţărm împreună. Bucuria plimbării îmi fusese umbrită. Mă gândeam: „Va fi foarte rănită pentru că Lady Crediton nu va permite asta niciodată, iar Rex e în drum spre Australia pentru a-i cere mâna domnişoarei Derringham.”

Ne-am întors cu trăsura în port şi am căutat să-mi maschez indispoziţia.

Băieţii discutau despre maimuţe.

— Ai văzut-o pe aia…

— Mi-a plăcut mai mult cealaltă.

Mă întrebam dacă doamna Malloy sau doamna Blakey îi văzuseră pe Chantel şi pe Rex şi ce gândeau despre ei.

Am spus cu tonul meu de guvernantă:

— Legenda spune că maimuţele vin în Gibraltar printr-un tunel pe sub mare, din Barbaria, ţara lor de baştină.

— Putem să trecem şi noi prin tunel? a întrebat Edward.

— E doar o legendă, i-am spus. Şi e firesc să existe legende despre aceste vietăţi. Gibraltar e singurul loc din Europa unde pot fi întâlnite. Se spune că, dacă vreodată vor dispare de pe stâncă, atunci nu va mai aparţine Angliei.

Băieţii m-au privit speriaţi şi nu ştiu dacă la gândul dispariţiei maimuţelor sau al pierderii Stâncii. Nu mă mai gândeam la ei. Gândul îmi zbura la Chantel şi Rex şi mă întrebam cât de mult îmi ascunde.

După Gibraltar marea a devenit schimbătoare. Puntea se golise şi mai toţi pasagerii stăteau în cabine. Spre bucuria mea, mi-am dat seama că aş fi fost un bun marinar. Până şi Edward a trebuit să stea în pat şi asta mi-

a permis câteva ore de libertate deplină. Vântul sufla puternic şi era aproape imposibil să te ţii pe picioare. Am răzbătut cu greu spre puntea inferioară. M-am înfăşurat într-o pătură groasă, m-am aşezat pe un şezlong şi am început să privesc valurile ce împingeau vasul încoace şi încolo, ca o pe coajă de nucă.

Mă gândeam la numele navei. *Senina Doamnă.* Era senină, netulburată de furtună. Seninătatea! Ce har minunat! Mi-aş fi dorit să fiu şi eu aşa. Bănuiam că las impresia că sunt. Dar asta numai din cauză că reuşeam să-mi ascund adevăratele sentimente. De fapt, toţi cei de pe navă o făceau. Am început să mă întreb cât de diferiţi erau în realitate de ceea ce vroiau să pară. În fiecare dintre noi se ascunde un altul, neştiut.

Idei filosofice, potrivite unei odihne solitare pe o punte pustie, când cei mai mulţi dintre pasageri sufereau în cabinele lor de rău de mare.

— Bună! Cineva venea spre mine. Era Dick Callum, cambuzierul. Ce femeie curajoasă! a strigat, acoperind zgomotul valurilor.

— Am auzit că cel mai bun remediu în asemenea ocazii este aerul curat.

— Poate, dar n-aş vrea să te văd aruncată de valuri de pe punte.

— Aici sunt la adăpost. Mă simt în siguranţă.

— Da, eşti în siguranţă şi furtuna nu mai e atât de puternică, aşa cum a fost acum o jumătate de oră. Cum te simţi?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Destul de bine nu înseamnă foarte bine. Ştii ceva, am să-ţi dau puţin coniac. O să te facă să te simţi foarte bine.

— Te rog… nu…

— Dar este un leac, a spus. Ordinul cambuzierului. Şi nu accept niciun refuz.

A plecat clătinându-se în bătaia vântului şi a zăbovit atât de mult încât am crezut că mă uitase. A apărut în cele

din urmă, ţinând cu greu în echilibru o tavă cu două pahare.

Mi-a dat să ţin tava, a tras un şezlong lângă mine şi s-a aşezat pe el. Am băut coniacul şi mi-a făcut foarte bine, uşoara senzaţie de greaţă dispărându-mi imediat.

— Pe vreme bună nu prea te zărim, a spus zâmbind. A fost nevoie de o furtună ca să vii aici, pe punte. Parcă ai fi girueta la care te uiţi numai când se apropie furtuna.

— Acum putem sta de vorbă, am spus, dar am şi eu îndatoririle mele.

— Şi eu pe ale mele.

— Dar pe o vreme ca asta?

— Câteva ore libere. Crede-mă, nu e niciun pericol de scufundare. Suflă un vânt puternic. Atâta tot. Noi, marinarii, nu considerăm asta furtună.

Avea ceva foarte atrăgător, care mi se părea familiar. Nu-mi dădeam seama ce anume.

— Am impresia, am spus, că ne-am mai întâlnit cândva, deşi e imposibil, numai dacă nu cumva ai fost în Langmouth şi ai căutat mobilă la magazinul nostru de acolo.

A negat din cap.

— Dacă te-aş fi întâlnit, nu cred că te-aș fi uitat.

Am râs. Nu-l credeam. Nu eram deosebit de frumoasă, aveam o fire rezervată şi nu credeam că aş fi fost remarcată.

— Poate într-o altă viaţă, a spus el.

— Crezi în reîncarnare?

— Se spune că un marinar e oricând gata să creadă orice. Suntem nişte tipi superstiţioşi. Cum a fost coniacul?

— M-a încălzit şi mi-a făcut bine. Mă simt mult mai bine.

Mulţumesc foarte mult.

— Ştiu că ai venit pe vas cu familia Crediton. Înainte de a pleca în cursă erai la castel?

— Cu foarte puţin înainte. M-am dus acolo tocmai

pentru această călătorie.

— Ce familie! Până şi noi, cei care ne câştigăm existenţa datorită ei, ne manifestăm respectul faţă de ea.

— Nu eşti prea respectuos în clipa de faţă, i-am spus.

— Păi, acum suntem în afara serviciului… Amândoi.

— Deci numai în timpul serviciului trebuie să ne amintim de recunoştinţa faţă de ei?

— Recunoştinţă?

A râs. Era un râs amar.

— Ar trebui să fiu? îmi fac meseria. Pentru asta sunt plătit. Poate că *ei* ar trebui să-mi fie recunoscători.

— Poate.

— Nu avem prea des ocazia să-l transportăm pe prinţul moştenitor şi pe succesorul prezumtiv.

— Te referi la domnul Rex Crediton?

— Da. Cred că nu-i prea scapă nimic. Fără îndoială va întocmi, pentru conducerea companiei, un raport despre noi toţi şi ne pot paşte multe neplăceri dacă nu ne facem datoria cum trebuie.

— Nu mi se pare a fi aşa. Din contră, cred că e… amabil şi plăcut.

— Aşchia nu sare departe de pom. Am auzit că singurul lucru cu adevărat important pentru bătrânul Sir Edward, erau afacerile, l-a insuflat aceleaşi ambiţii şi doamnei Crediton. Vezi, a fost gata să-i accepte pe căpitan şi pe mama lui. Am auzit că aceasta a murit de curând.

— Da, aşa am auzit şi eu.

— Ciudată familie!

— Foarte neobişnuită.

— Desigur, galantul nostru căpitan e puţin atins în orgoliu.

— De ce?

— L-ar fi plăcut să fie în locul lui Rex.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu sunt confidentul lui. Dar îl înţeleg… într-un fel. Amândoi au fost crescuţi împreună, unul ca fiu legitim,

celălalt nelegitim. Cu timpul, şi-a dat seama de această situaţie. Rex, moştenitorul a multe milioane şi căpitanul nostru… un simplu căpitan cu foarte puţine acțiuni deţinute în companie.

— Nu prea pare să aibă resentimente.

— Îl cunoşti bine?

— Nu.

— L-ai cunoscut înainte de a veni pe vas? Trebuie că da. Nu l-ai prea văzut de când am ridicat ancora. Va fi foarte ocupat până la Port Said. Deci l-ai cunoscut înainte de a te îmbarca?

— Da, l-am mai întâlnit.

Mi se schimbase vocea. Am sperat ca el să nu observe.

— Mda. Şi infirmiera e prietena ta?

— Da, sunt aici datorită ei.

— O clipă, a spus râzând, am crezut că Red te-a adus aici pentru a-i supraveghea fiul.

Am spus repede:

— Nu el, ci infirmiera Loman. A îngrijit-o pe mătuşa mea şi, când acest post de guvernantă a devenit vacant, m-a recomandat familiei.

— Şi maiestatea sa Lady Crediton a acceptat aceste recomandări.

— Da. Şi iată-mă.

— Va fi o călătorie palpitantă cu cei doi fraţi la bord.

— Ai mai navigat cu căpitanul Stretton?

— De multe ori. Eram cu el şi pe *Femeia din Umbră* şi…

— Ah!

— Pari surprinsă?

— Nu… doar că am auzit despre *Femeia din Umbră* şi…

— Ce ai auzit?

— Că era un vas… şi că Lady Crediton l-a lansat la apă.

A râs.

— Da. Trebuia să poarte numele unei doamne. Poate că de aici i s-au tras toate necazurile. Aşa păţeşti când iei o femeie pe vas.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să fie o doamnă. Poate lucrurile ar fi evoluat altfel. Din nou superstiţii marinăreşti.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat pe *Femeia din Umbră*?

— E un mister pe care nu ţi-l pot dezvălui. Poate că dacă l-ai ruga pe căpitan… el ar fi în stare să-ţi spună mai multe.

— Un mister?

— Un mare mister. Foarte mulţi cred că numai căpitanul Stretton ştie adevărul.

— Şi nu-mi va spune?

Dick Callum a râs:

— Nu prea poate.

— Sună atât de misterios!

— Da. Şi unii spun că a fost un mister favorabil căpitanului. Totuşi eu l-am înţeles pe Redvers totdeauna. Deşi au crescut împreună, a trebuit să-şi vadă fratele vitreg proclamat prinţ moştenitor.

— Prinţ moştenitor?

— Posesiunile familiei Crediton formează un adevărat imperiu. Şi Rex îl va moşteni. Da, da, totdeauna am avut o oarecare înţelegere pentru căpitan. În definitiv şi el este un Crediton. Mă întreb dacă nu cumva ar fi preferat să-şi dea numele pe avere.

— Dar ce are asta de a face cu misterul *Femeii din Umbră*?

— Cred că totul.

— Acum mi-ai stârnit curiozitatea.

— Domnişoară Brett, nu sunt decât un angajat al companiei. Mai mult decât atât, trebuie să fiu loial faţă de căpitanul meu. Am fost indiscret. Singura mea scuză este că circumstanţele au fost deosebite. Un vânt puternic pe

înşelătoarea Mediterană nu este de neglijat, aşa cum s-ar putea crede. O doamnă curajoasă pe punte, căldura plăcută a coniacului. Te rog să uiţi ce am spus şi să mă ierţi dacă am vorbit prea mult. Cred că toate astea s-au întâmplat, dragă domnişoară Brett şi pentru că eşti o interlocutoare atât de plăcută. Acum, te rog din nou să uiţi remarcile mele prosteşti. Ne aflăm pe *Senina Doamnă* care în curând va acosta la Neapole. Când vom pleca din Neapole prevăd că vom lăsa furtunile în urma noastră. Vom avea numai soare, iar pe bord va fi veselie sub influenţa minunatului nostru căpitan.

— Ce discurs!

— Aşa cum spunea mama," am papagal". Nu este o expresie prea elegantă, dar nici ea nu vorbea altfel. Totuşi, mi-a fost devotată şi mi-a dat tot ce a putut, de aceea am primit oarecare educaţie. Suficientă pentru a fi primit în măreţul imperiu al Creditonilor şi pentru a-mi permite să-mi servesc stăpânii.

— Nu pari prea încântat.

— De sacrificiile făcute de mama?

— Nu, de faptul că ai intrat în imperiul Creditonilor, aşa cum îi spui.

— Dar sunt! Sunt un umil servitor, recunoscător imperiului.

— Vorbeşti acum ca Uriah Heep.

— Doamne fereşte, nu sunt prea umil de felul meu.

— Am băgat de seamă.

— Ai spirit de observaţie, domnişoară Brett.

— Ar fi bine să fie aşa.

— Ce părere ai despre Gibraltar?

Schimbase subiectul şi, deşi mă simţeam uşurată, eram şi puţin nemulţumită. Am discutat despre Gibraltar şi, în timp ce vorbeam, gândul mi-a zburat la maimuţa cu eşarfa lui Chantel şi ea de braţ cu Rex.

„Un imperiu puternic", mi-am spus. Oare ce păţesc cei care îi stau împotrivă?

Am mai vorbit un timp şi am simţit că mi-am făcut un prieten. Îl preocupa confortul meu şi mi-a atras atenţia să nu răcesc. Mi-am dat seama că era timpul să mă întorc în cabină să văd ce face Edward. I-am mulţumit pentru coniac şi pentru compania pe care mi-o ţinuse şi m-am îndreptat cu grijă spre cabină, pentru că vasul încă se legăna.

Dick Callum a avut dreptate. Deşi era frig la Neapole, unde am stat foarte puţin, imediat ce am ridicat ancora, vremea s-a încălzit. Îl vedeam destul de des pe Dick Callum care îşi făcuse un obicei din a mă căuta. Mi-am, dat seama că avea o funcţie importantă, fiind răspunzător de o bună parte a echipajului, în timp ce căpitanul se ocupa cu navigaţia. Asta însemna că foarte rar îşi făcea apariţia printre noi. Simţeam că aşa e bine. Când îmi imaginasem călătoria cu vaporul, crezusem că va fi la fel ca şi cum aş fi locuit în aceeaşi casă cu Red. Cât de diferit era totul!

— Căpitanul coboară rareori din turnul său de fildeş, mi-a spus Dick.

Chantel venea în cabina mea şi eu mă duceam în a ei destul de des. I-am spus că am văzut-o când şi-a pierdut eşarfa şi nu a părut deloc jenată.

Mi-a explicat:

— Chiar în ultimul moment, Rex Crediton m-a rugat să-l însoţesc. Pari şocată. Crezi că ar trebui să am o însoţitoare când sunt cu el? Dragă Anna, nu suntem în Anglia. Ni se permite o oarecare libertate în alte părţi. De fapt, bietul doctor Gregory a trebuit s-o însoţească pe domnişoara Rundle, iar eu n-am putut suporta aşa ceva. Fuga era singura scăpare. Aşa că… ne-am pierdut urma. Sărmanul doctor Gregory s-a întors epuizat şi cu luciri ucigaşe în privire…

— N-a fost prea amabil din partea voastră.

— Nu, dar foarte înţelept.

— A fost înţelept? am întrebat sperând că îmi va face anumite confidenţe, dar nu mi-a făcut.

Chantel a inversat rolurile, o şmecherie care-i plăcea

mult.

— Te înţelegi bine cu domnul Callum.

— E foarte amabil.

— Am observat.

— E normal să ne observăm una pe alta, i-am răspuns.

Deodată a izbucnit în râs.

— Văd că te bucuri de viaţă, Anna. E atât de diferită de cea din vechea *Queen's House.* Închipuie-ţi că ai fi acum acolo şi te-ai gândi la mine… şi la ce ar fi putut să fie.

— Recunosc că totul este foarte interesant. Dar…

— Încetează, Anna! N-o să începi acum cu preziceri sumbre. Trebuie să fii mereu veselă. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele. Se spune că tot răul e spre bine. Dacă n-ar fi fost adevărat, nu s-ar mai fi spus.

— Se mai spune şi că o nenorocire nu vine niciodată singură.

— Te-ai hotărât să fii pesimistă. Eu am de gând să mă bucur de viață.

— Chantel, ce o să se întâmple când vom ajunge la Sydney?

— Abia aştept să-l vizitez. Am auzit că e extraordinar. Când ajungem în port o să cer voie să mă urc pe punte

— Ca să văd oraşul mai bine.

— O mulţime de oameni o să plece de pe vas şi printre ei… şi Rex Crediton al tău.

— Dar căpitanul tău o să rămână.

— Căpitanul meu!

— Rex Crediton al meu!

— O, Chantel, uneori mă tem.

— Biata de tine, Anna. Trebuie să te învăţ să te bucuri de viaţă. Ştiai că vom organiza un bal mascat pe vas? Aşa se obişnuieşte. Trebuie să ne gândim la costume.

— De data asta nu te mai poţi travesti în castelană.

— Normal, nu mai suntem la castel. Cine a mai

pomenit o castelană pe un vas? Cred că voi fi o dansatoare orientală. Cu părul fluturând... sau, poate, cu capul acoperit cu un voal cum poartă arăboaicele. Va fi nostim şi foarte potrivit, pentru că va fi o atmosferă orientală.

Cât de mult o entuziasma îmbrăcămintea! Mi se părea foarte copilăroasă. O îndrăgeam tot mai mult dar, în acelaşi timp, eram tot mai îngrijorată de relaţia ei cu Rex. Mă întrebam ce o să se întâmple când el va părăsi vasul, la Sydney şi noi ne vom continua călătoria. Cum se va simţi Chantel, când va şti că noi ne îndreptăm spre Pacific, iar Rex primeşte toate onorurile, lucrând pentru companie. Îi va face curte domnişoarei Helena Derringham şi va îndrepta lucrurile către evenimentul fericit atât de mult dorit de Lady Crediton şi Sir Henry Derringham – fuziunea celor două companii? Tare mă temeam pentru ea.

Într-o dimineaţă ne-am trezit la porţile Orientului. Soarele strălucea puternic şi toată lumea fremăta de bucurie.

Înainte ca Edward să se îmbrace şi să-şi ia micul dejun în cabina mea, doamna Blakey l-a adus pe Johnny. A venit şi Chantel. Era îmbrăcată cu o rochie albă, simplă şi arăta încântătoare. Pălăria albă cu boruri largi nu reuşea să-i acopere tot părul. De câte ori o vedeam fără uniforma de infirmieră, eram uimită cât de minunată era.

— Bănuiesc că voi două va trebui să plimbaţi copiii. Bietele de voi! Mă bucur că, odată ajunşi în port, voi avea câteva ore libere.

— Presupun că domnul Redvers va avea grijă de soţia lui, a spus doamna Blakey.

— O ia în vizită la nişte negustori şi la rude, aşa cred. Dacă se va simţi bine.

— Pare puţin mai bine.

— Datorită soarelui, a spus Chantel. Căldura asta uscată îi face foarte bine. Noi vom face un tur al oraşului.

— Care noi? am întrebat.

— O parte din noi. Răspunsese cam în doi peri. Rex? mă întrebam. Chantel a spus repede:

— Voi două trebuie să faceţi un aranjament. Nu e nevoie de amândouă pentru a supraveghea băieţii. O puteţi face pe rând. Înţelegi ce vreau să spun Anna. Poţi să ai grijă de doi copii la fel de bine ca şi de unul şi s-o laşi pe doamna Blakey liberă uneori. Şi invers.

Doamna Blakey a considerat ideea foarte bună şi eu la fel.

— Trebuie să ne gândim cum să facem, am spus.

— Anna e cea mai conştiincioasă femeie din lume, a râs Chantel.

Vasul se afla la oarecare distanţă de port. Când am dus copiii pe punte au fost entuziasmaţi la vederea micuţilor arabi, cam de seama lor, care înotau în jurul vaporului şi cerşeau mărunţiş. Când banii erau aruncaţi în apă, micii înotători se scufundau după ei, chiar acolo, pe fundul mării. Apa era atât de limpede încât puteai zări monezile şi trupurile lor răsucite în timp ce se scufundau.

Edward şi Johnny ţipau de plăcere şi vroiau să arunce mărunţiş în apă. Abia i-am ţinut să nu se arunce şi ei. Dar şi eu eram la fel de entuziasmată ca şi ei.

Domnişoara Rundle se plimba tacticoasă, privindu-i.

— Nu fac decât să cerşească, a spus strâmbând din nas, cum îi era obiceiul. Dar soarele strălucea prea frumos şi entuziasmul era prea mare pentru a-i da atenţie domnişoarei Rundle.

Apoi am auzit o voce în spatele meu.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii şi am sperat ca domnişoara Rundle să nu observe.

— Bună dimineaţa, căpitane, a spus prima doamna Blakey.

— Bună dimineaţa, am spus şi eu.

Edward stătea liniştit, de-a dreptul copleşit şi mi-am dat seama că vederea tatălui său îi plăcea mult mai mult decât spectacolul oferit de micii scufundători arabi.

— Bună dimineaţa, căpitane, a spus şi domnişoara Rundle. Nu avem prea des plăcerea de a te vedea.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că o numiţi plăcere. Dar eu trebuie să am grijă de vas şi asta îmi ia mai tot timpul. Mai târziu, când vom ieşi în larg, s-ar putea să am timp pentru a beneficia de *plăcerea* de a fi cu dumneavoastră.

A fost încântată de vorbele lui şi chiar a chicotit.

— Abia aşteptăm, căpitane.

Mă gândeam că o poate fermeca chiar şi pe ea.

— Îi place fiului meu călătoria? a întrebat.

— Da, să trăiţi, domnule căpitan, a răspuns Edward, ca un adevărat marinar. Toţi am râs.

Johnny a spus:

— Sunteţi un căpitan adevărat, nu-i aşa, domnule?

— Foarte adevărat, i-a răspuns Redvers. Vă garantez că n-o să dispar într-un nor de fum. Aşa că să nu vă fie frică diseară când o să-l vedeţi pe Gulli-Gulli.

— Gulli-Gulli? a strigat cu încântare Edward.

— Omul misterios. Aşteaptă şi o să vezi.

— Când? De ce? au strigat într-un glas cei doi copii.

— Diseară. Cred că o să aveţi voie să staţi şi să-l vedeţi. S-a întors spre noi şi a zâmbit, iar inima a început să-mi bată mai tare. Speram din tot sufletul că nu-mi voi trăda sentimentele.

— La ce oră va veni acest om misterios? a întrebat doamna Blakey.

— Pe la opt şi jumătate. Nu vom zăbovi prea mult cu cina.

— *Te rog,* a strigat Edward şi apoi iar" Gulli-Gulli. GulliGulli".

— Bine, numai de data asta, i-am spus uitându-mă cu înţeles la doamna Blakey.

A fost de acord.

Apoi căpitanul mi-a spus:

— Am vrut să te văd. Mă privea drept în ochi zâmbind şi am ştiut că nu eram în stare să-mi ascund sentimentele. Eram ridicolă şi nechibzuită. Nu era bine că

simţeam asta pentru bărbatul altei femei. Singura mea scuză era că se întâmplase înainte să ştiu că e însurat.

A continuat:

— Bănuiesc că o să vizitaţi oraşul. Am vrut să-ţi spun să nu mergeţi neînsoţiţi. Am închiriat o trăsură pentru voi şi pentru băieţi. Vă va însoţi secundul.

— Mulţumesc, am spus.

S-a înclinat şi a plecat. Ochii lui Edward l-au urmărit cu adoraţie. Mă întreb dacă nu cumva şi ai mei au făcut la fel.

Domnişoara Rundle a strâmbat uşor din nas.

— Are o reputaţie! a spus.

Mi-am întors privirea către copii şi ea a dat din umeri. Reuşise să mă. Enerveze.

Era ora două când am părăsit vasul în compania secundului. Ne-am dus să vedem moscheea şi muezinul care chema credincioşii la rugăciune. Apoi am mers în bazar. Am cumpărat nişte papuci albi cu auriu, cu vârfurile ascuţite şi întoarse şi o bucată de mătase turcoaz din care vroiam să-mi fac o rochie. Se găseau eşarfe împodobite cu auriu, în culori vesele, la un preţ foarte mic. Am cumpărat una pentru balul mascat. Doamna Blakey a cumpărat parfum. Mirosea puternic a mosc. Copiilor le-am cumpărat câte un fes roşu care le-a plăcut enorm. Am fost de acord ca băieţii să se odihnească după masă pentru că urmau să se culce seara târziu. Ne-am întors la vapor obosiţi de schimbarea bruscă de temperatură.

Chantel s-a întors târziu, cu vreo oră înainte de cină.

Fusesem în cabina ei şi n-o găsisem. Mă întrebam unde putea fi. M-am întors în cabina mea. Când Chantel a venit, m-a chemat să-i văd cumpărăturile. Luase câteva sticle de parfum egiptean, un colier, o brăţară şi nişte cercei foarte mari din aur şi lapis lazuli.

— Sunt minunaţi, am exclamat. Trebuie că au costat o avere.

Chantel a râs. Mi-am spus că probabil Rex îi cumpărase.

— Nu uita că aici lucrurile sunt mai ieftine ca acasă.

S-a aşezat pe pat încercând diferite parfumuri. Cabina s-a umplut de miros de mosc şi de flori, nu de flori de primăvară cu un parfum suav ca la noi în Anglia, ci de esenţe grele, orientale.

— Mă voi deghiza în regina Nefertiti, a spus Chantel.

— O regină înseamnă o treaptă mai sus decât o castelană.

— Infirmiera Loman trebuie să fie mereu prima. Cine a fost de fapt Nefertiti?

— O regină a Egiptului. Mi se pare că Soţul ei a pus să i se scoată un ochi pentru că era foarte frumoasă şi-i era teamă ca nu cumva s-o râvnească şi alţii.

— Un exemplu tipic de cruzime masculină. Voi fi Nefertiti. Sunt sigură că până la urmă şi-a păstrat amândoi ochii şi că, oricum, a rămas tot foarte frumoasă. Deci… pentru moment am ales-o pe Nefertiti.

— Dar Rex Crediton?

— Va fi un jefuitor de morminte. O să poarte un burnuz şi uneltele folosite pentru a deschide mormintele faraonilor şi a le jefui.

— Deci aţi discutat despre asta?

— La urma urmelor nu e niciun secret. Încearcă parfumul ăsta, Anna. Hmm. E ciudat, nu-i aşa? Mireasma obsedantă a Orientului. Dar trebuie să fiu gata pentru cină. Cum trece timpul!

Am lăsat-o să se schimbe gândindu-mă că deşi vorbise atâta, îmi spusese foarte puţin şi singurul lucru pe care vroiam să-l ştiu era cât de mult era implicată în relaţia cu Rex. Ar fi trebuit, desigur, să-mi fac probleme despre propriile mele reacţii faţă de căpitan. Mi-am spus însă că nu-mi voi trăda niciodată sentimentele. Nimeni nu va şti nimic.

Scamatorul egiptean Gulli-Gulli, care a venit pe navă la Port Said pentru a ne distra cu trucurile sale, a avut mare trecere, în special la Edward şi Johnny. Au fost aranjate scaunele în cerc în mijlocul punţii, iar cei doi copii

s-au aşezat turceşte pe podea.

Burnuzul i-a sporit aerul misterios în ochii băieților, iar mânecile sale largi îi erau de mare ajutor. Făcea scamatorii cu inele şi hârtii, dar numărul cel mai spectaculos era cel cu puişorii de găină pe care-i scotea din cele mai neaşteptate locuri, inclusiv din buzunarele copiilor, l-a rugat pe cei doi băieţi să-i ţină inelele şi hârtiile cu care lucra şi eram sigură că niciunul dintre ei nu se mai distrase aşa în viaţa lui.

Când a scos doi puişori din haina lui Johnny, cei doi copii au sărit pur şi simplu în sus de încântare, iar când a făcut acelaşi lucru. Cu Edward, au început să se tăvălească pe jos de atâta râs. După fiecare număr, scamatorul striga" Gulli-Gulli", acompaniat de cei doi băieţi care băteau din palme.

În noaptea aceea, Edward a fost foarte obosit şi a adormit greu. Scamatorul a plecat de pe vas iar noi ne-am continuat călătoria pe canal.

Era o noapte minunată – vedeam prin hublou luna strălucitoare, plajele întunecate, câte un palmier singuratic profilat pe cerul înstelat. N-am mai rezistat şi am ieşit afară pe puntea pustie.

M-am sprijinit de balustradă, privind în larg, întrebându-mă ce ar spune mătuşa Charlotte dacă m-ar vedea pe vas. Buzele mi s-au mişcat într-un zâmbet, în timp ce mi se părea că-i aud dezaprobarea.

— Bună!

M-am întors şi l-am văzut pe punte. Faţa-i bronzată strălucea în lumina lunii. Purta un smoking alb şi mi-am dat seama de ce Edward îl considera un fel de supraom.

— Bună, am răspuns nesigură.

— N-am prea avut ocazia să vorbim între patru ochi de când am plecat din Anglia, a spus.

— E firesc. Trebuie să te ocupi de vapor. Pasagerii… pot să-şi poarte de grijă şi singuri.

— Şi de ei trebuie să am grijă.

— Ca de tot ceea ce se află pe vas, ştiu. Dar *noi*

suntem în siguranţă şi fără prezenţa ta.

— Sper, a spus. Îţi place călătoria?

— Ţi-aş răspunde ca Edward: „Da, să trăiţi!”

— E un băieţel isteţ.

— Foarte. Şi tu eşti idealul lui.

— Nu ţi-am spus că e isteţ? Glumea, dar în vocea lui răsuna şi o notă de seriozitate. Apoi a spus ceva care m-a uimit.

— Observ că te-ai împrietenit destul de bine cu Dick Callum.

— Da, a fost foarte amabil.

— Are mai multe ocazii să stea de vorbă cu pasagerii decât mine. Aşa e munca noastră, deşi când suntem în port poate fi mai ocupat.

— Mulţi cred că vaporul merge singur. Uită că, de fapt, în spate se află căpitanul şi echipajul său.

Mi-a atins uşor mâna.

— Ţi-e dor de *Queen’s House?*

— Într-un fel.

— Mi-e teamă că nu-ţi putem oferi pe bord scaune *Louis Quinze.*

Am râs.

— M-ar fi mirat să aveţi aşa ceva aici. Oricum, nu s-ar fi potrivit. La alegerea mobilei trebuie să ai în vedere cadrul în care o aşezi, cadru care are tot atâta importanţă ca mobila însăşi. M-am trezit spunând cu violenţă:

— Sunt bucuroasă că am plecat de la *Queen’s House.*

Remarca asta ne-a schimbat la amândoi dispoziţia.

Devenise brusc serios.

— Te înţeleg. M-am gândit adesea la tine.

— Te-ai gândit?

— La seara aceea. A fost una dintre cele mai frumoase seri pe care le-am petrecut vreodată. Pentru tine nu?

— Şi pentru mine.

— Apoi totul s-a schimbat subit, nu? Numai când a

apărut mătuşa ta mi-am dat seama ce seară excepţională a fost. Stătea acolo ca un înger al răzbunării cu sabia de foc în mână. Ieşiţi din Eden, păcătoşi nenorociţi!

Am râs:

— Cred că împingi prea departe comparaţia.

— Apoi, a murit.

— Asta a fost mult mai târziu.

— Şi au ieşit zvonuri. Iartă-mă. Poate că nu trebuia să le menţionez. Poate te tulbură când oamenii vorbesc de ele.

— Dar nu tu, i-am spus. Nu-mi mai păsa că mă trădam. Eram tot atât de fericită acum, pe cât fusesem în seara aceea la *Queen's House.* El şi numai el era capabil să-mi alunge în cele patru vânturi toate grijile.

— A murit şi lumea spune că în împrejurări ciudate, a continuat. O vreme trebuie să fi fost foarte neplăcut pentru tine.

— Da, aşa e. Vezi, părea incredibil că s-a sinucis. Nu-i stătea în fire. Şi pe urmă, nu era în stare, era ţintuită în pat. Dacă n-ar fi fost Chantel… infirmiera Loman… nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Cred că ar fi fost… groaznic.

— Oamenii fac lucruri ciudate. Nu poţi fi sigur niciodată de motivele care îi determină. Dacă nu şi-a luat zilele singură, cine altcineva ar fi putut s-o facă?

— M-am gândit de multe ori la asta. Era Ellen, care dorea cu disperare să se mărite şi-i era teamă că domnul Orfey n-o s-o mai ia, dacă nu-i aduce moştenirea lăsată de mătuşa Charlotte. Iar ea nu putea obţine aceşti bani decât după moartea mătuşii.

— Pare un motiv suficient de bun.

— Dar e prea josnic şi n-o văd pe Ellen criminală. Mai degrabă m-aş gândi la doamna Morton. Era atât de secretoasă! Avea o fată bolnavă şi dorea nespus să fie lângă ea. Stătea cu mătuşa Charlotte numai cu speranţa că va primi ceva la moartea acesteia. N-am cunoscut-o cu adevărat pe doamna Morton în ciuda anilor pe care i-a petrecut la *Queen's House.* Apoi, mai eram şi eu,

principalul beneficiar care nu se afla în relaţiile cele mai bune cu mătuşa şi care urma să moştenească tot.

— Ceea ce nu a fost mare lucru.

— Pe atunci n-aveam cum să ştiu. Abia după ce a murit mi-am dat seama cât de înglodată în datorii rămăsesem.

— Bănuiesc că erai foarte nefericită pe atunci.

— Da… a fost oribil. Pe stradă oamenii mă priveau pieziş, vorbindu-şi în şoaptă.

— Ştiu, a spus.

— *Ştii*?

— Ştiu ce înseamnă să plutească asupra ta suspiciunea. Priveam ţărmul cenuşiu în lumina lunii, cerul de culoarea indigoului înţesat cu stele. Aerul părea încărcat cu miros de mosc.

— Ai auzit zvonurile despre mine? a întrebat.

— Ce zvonuri? Nu înţeleg.

— Credeam că ai aflat. De la Callum, de exemplu. N-a pomenit nimeni despre *Femeia din Umbră*?

— Poate am auzit despre numele navei, dar Dick Callum nu mi-a spus nimic despre ea.

— S-ar putea să auzi câte ceva şi de aceea vreau să afli de la mine.

— Era vasul pe care te-ai îmbarcat după…

— Da, după seara aceea petrecută cu tine la *Queen's House.* Vreau să-ţi povestesc despre călătoria mea. A fost un dezastru şi a rămas un mister până în ziua de azi.

— Te rog, spune-mi.

— Callum a fost cambuzierul meu pe *Femeia din Umbră,* cum e şi acum. Şi alţi câţiva membri ai echipajului care m-au însoţit atunci sunt acum cu mine. *Femeia din Umbră* era diferită de *Senina Doamnă.* Era o corabie cu pânze.

— Purta de asemenea numele unei femei, nu al unei doamne, am adăugat.

— Ciudat. Se pare că exista o diferenţă. Era o corabie

superbă. Un velier făcut special pentru comerţul cu China. Călătoream spre Sydney prin Colonia Capului şi apoi spre insule. Aveam câţiva pasageri la bord, ca şi acum, printre care un negustor de pietre preţioase, John Fillimore. Avea la el o colecţie rară de diamante şi se ducea în Australia pentru a căuta opale. Era un guraliv căruia îi plăcea să vorbească despre tot ceea ce făcea şi vroia ca toată lumea să ştie ce isteţ era. Dar a murit.

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că a murit. Doctorul Gregory a pus diagnosticul: atac cerebral. Într-o seară am luat cina împreună, apoi el s-a dus la bar unde a băut un pahar – două de coniac. A doua zi dimineaţă, stewardul l-a găsit mort în cabina lui.

— Era şi doctorul Gregory pe *Femeia din Umbră*?

— Da, ca şi acum, era doctorul vasului. E o regulă a companiei noastre să avem un doctor pe orice navă. În general, echipajul include şi un doctor, când numărul de pasageri este destul de mare. L-am înmormântat pe John Fillmore în mare, dar diamantele nu le-am mai găsit.

— Şi le ţinea în cabină?

— La început, aşa a făcut. Erau extrem de valoroase, spunea, i-am explicat că ar fi fost mai înţelept să le încuie în safe-ul vasului, dar nici nu a vrut să audă. În timp ce eram în port, spunea el, cineva putea să arunce în aer safe-ul şi să dispară cu diamantele. Nu avea încredere. Era foarte bănuitor şi am impresia că suspiciunile lui vizau anumiţi membri ai echipajului. Mi-aduc aminte că, într-o noapte, când unii dintre noi stăteam de vorbă, Callum şi Gregory erau şi ei de faţă, Fillmore a spus că, fiind cunoscut faptul că avea la el o colecţie atât de valoroasă, era posibil ca mulţi hoţi să se fi îmbarcat pe vas cu scopul de a-l jefui de diamante. Era conştient de valoarea uriaşă a pietrelor. În noaptea aceea ne-a istorisit poveşti de groază despre cum îi fuseseră jefuite casa şi birourile. Spunea că de data aceasta nu vroia să rişte cu diamantele. Nu le păstra niciodată în acelaşi loc mai mult de câteva zile.

Cred că le avea asupra lui prinse de o centură pe care o purta direct pe piele. Într-o noapte s-a îmbătat şi a trebuit să fie dus în cabină şi urcat în pat. A doua zi a fost îngrozit că cineva ar fi putut să vadă punga cu diamante. Obişnuiam să facem tot felul de glume despre asta. Toţi abia aşteptam să ajungem la Sydney să putem scăpa de preţioasa noastră încărcătură. Apoi a murit şi l-am înmormântat în mare, iar diamantele au dispărut. Cabina i-a fost întoarsă pe dos, dar nu au fost găsite. Dacă nu le-am fi văzut, nici n-am fi crezut că au existat cu adevărat. Când am ajuns pe ţărm, am raportat totul poliţiei. Vasul a fost percheziţionat minuţios, dar diamantele nu s-au găsit. Toată lumea a fost sigură că se aflau ascunse undeva pe vas.

— Şi nu le-ai găsit niciodată?

— N-au fost găsite niciodată. Dar îţi imaginezi ce zvonuri s-au răspândit. John Fillmore murise, deşi nu avea nici patruzeci de ani şi nu dăduse niciun semn de boală până atunci. A fost o moarte subită, dar nu atât de – misterioasă pe cât a fost dispariţia diamantelor. Şi se presupune că un singur om trebuie să ştie absolut tot ce se petrece pe vasul lui. Ştii la cine mă refer.

— Căpitanul?

— Exact. Văzusem diamantele. Le ținusem în mână. Le sorbisem din ochi, cum îţi vor spune unii.

— Chiar aşa?

— Diamantele nu mă entuziasmează atât de mult încât să le sorb din ochi.

— Dar valorează o mulţime de bani.

— Tocmai asta e. Unii consideră că orice crimă poate fi înfăptuită pentru bani.

— Din nefericire e adevărat.

— Dar trebuie să-ţi povestesc şi restul. Am plecat din Sydney spre insule.

— Coralle?

— Da, Coralle. Trebuia să stăm acolo două zile şi două nopţi. Nu există niciun port propriu-zis iar vasul stă

în golf.

— Soţia ta era acolo.

— Da, locuia acolo cu mama ei, într-o casă veche şi puţin dărăpănată. O s-o vezi când ajungem. Pe insulă era sărbătoare: dansuri ale băştinaşilor, focuri în aer liber şi tobele care băteau de dimineaţa până seara, chemând locuitorii la sărbătoarea care trebuia să înceapă în amurg. Era pitoresc şi toată lumea vroia să se ducă pe insulă. De la moartea lui John Fillmore şi din cauza suspiciunilor prilejuite de ea, plutea pe vas o atmosferă stânjenitoare. Ştii, e ceva ciudat cu vasele astea. Par a fi nişte fiinţe vii, sau poate aşa le considerăm noi, marinarii. Şi totuşi, *Femeia din Umbră* părea că se schimbase. Era neliniştită şi stânjenită. Eram conştient de asta. Revolta plutea în aer. Nu era ceva evident, dar marinarii simţeau asta. Aveam impresia că sunt căpitanul *Olandezului Zburător.* Ştii povestea. Orice marinar o ştie.

— Era un vas fantomă care putea fi zărit în dreptul Capului Bunei Speranţe pe vreme de furtună. Da, era blestemat să plutească în veci pe mări, pentru că fusese comisă o crimă la bord. Vasul transporta metale preţioase iar echipajul fusese lovit de ciumă şi nu li se permitea să între în niciun port. Acelaşi sentiment de blestem plutea pe *Femeia din Umbră.* Se spunea că fusese comisă o crimă, de fapt toată lumea credea asta şi, dacă nu transportam metale preţioase, aveam în schimb diamantele lui Fillmore. În legendă echipajul fusese atins de ciumă, dar şi cei de pe *Femeia din Umbră* erau atinşi de un soi de ciumă. O ciumă care le afectase gândurile. Se pare că toţi cei de pe vas ştiau că ne apropiem de un punct culminant. Deja începuseră să nu se mai supună ordinelor. Practic, nu mă refuzau, dar… cum să-ţi explic? Eram căpitanul şi Doamne, cât mi-aş fi dorit să nu-l fi întâlnit niciodată pe John Fillmore şi diamantele lui. Am ajuns pe Coralle. Toată lumea vroia să debarce pe ţărm pentru sărbătoare, dar unii trebuiau să rămână. Am aranjat ca o parte din membrii echipajului, nu mai mult de şase oameni, să facă de cart pe vas până la miezul nopţii, când şi ceilalţi urmau

să se întoarcă. Mai văzusem ceremonia şi altă dată. Nu mă interesa. În noaptea aceea am fost neliniştit ca şi cum aş fi ştiut că nava îmi este în pericol. Din casă o vedeam ancorată în golf şi am avut un presentiment că ceva se întâmplă cu vasul meu. Eram atât de tulburat încât m-am hotărât să mă duc pe vas să văd despre ce e vorba. Am coborât pe ţărm. Am luat o barcă cu vâsle şi, după ce am vâslit câţiva metri de la ţărm, am auzit o explozie puternică şi am văzut vasul împrăştiindu-se în bucăţi deasupra mării. Oamenii alergau pe ţărm. Era o noapte fără lună. Cerul era luminat doar de miile de stele. M-am întors la mal pentru că am auzit un zgomot ciudat şi mi-a fost teamă de o nouă explozie. Am auzit pe cineva strigând: „Este căpitanul."

— Şi explozia a avut loc chiar pe *Femeia din Umbră*?

A dat din cap.

— A fost sfârşitul ei. N-a mai rămas decât o masă de sfărâmături. Până dimineaţa se scufundase de tot în golf şi doar câteva bucăţi mai pluteau pe valuri. Îmi pierdusem vasul. Îţi poţi imagina ce înseamnă asta pentru un marinar. Îmi fusese încredinţat şi eu am permis să i se întâmple aşa ceva. Eram acoperit de ruşine şi dezonoare.

— Dar n-a fost vina ta.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat pe vas în noaptea aceea, dar a fost foarte straniu. Partea ciudată e că membrii echipajului care trebuiau să rămână pe navă se aflau pe insulă. Se iscase o neînţelegere în legătură cu lista celor ce trebuiau să fie de cart. O situaţie fără precedent. La anchetă nu am reuşit să elucidăm nimic. Una dintre cele mai misterioase întâmplări din toată acea poveste.

— Sună, am spus, de parcă ar fi fost un complot în care au fost implicaţi mai mulţi. Ca şi cum cineva a aranjat ca vasul să fie pustiu.

— Unii au spus că a fost ordinul căpitanului. Eu răspundeam de vas şi câteva ore a fost lăsat pustiu în golf, în timp ce tot echipajul, inclusiv căpitanul, era pe ţărm.

— Deci nu ştii cine a distrus nava.

— Doamne, cât aş vrea să ştiu.

— S-a întâmplat de foarte mult timp.

— E ceva care nu se poate uita niciodată.

A tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Din noaptea aceea când am venit la” *Queen’s House”,* totul s-a schimbat. Înainte, viaţa fusese pentru mine un fel de glumă. După aceea n-a mai fost aşa.

„După dezastru? m-am întrebat, sau după vizita la *Queen’s House.*

— Înainte fusesem nepăsător. Rex spunea că eram norocos. Intram în orice încurcătură şi aveam încredere în norocul meu care mă scotea din orice situaţie neplăcută. Dar se pare că norocul mă părăsise. Aflasem că, dacă erai neglijent, nepăsător, dacă nu luai lucrurile în serios, puteai suferi şi regreta o viaţă întreagă. Te poţi condamna singur pentru prostiile făcute, ceea ce, credemă, am făcut-o mereu. Dar e o îndeletnicire inutilă.

— Dacă ai putea elucida misterul, dacă ai putea să descoperi cine a distrus nava, ai înceta să mai regreţi atâta.

— Asta nu e tot, a spus el. Din nou a tăcut şi ştiam că se gândea la căsnicia lui nereuşită. Nu cumva, aşa cum mai făcusem şi altă dată, mi se părea doar că vrea să spună ceva, ce de fapt nu intenţiona? A continuat.

— Iată-mă acum legat de mâini şi de picioare, ţintuit de propriile mele fapte necugetate.

— Dar cum ai fi putut să preîntâmpini dezastrul?

A tăcut şi instinctiv mi-am dat seama că nu se mai gândea la *Femeia din Umbră.* Mă întrebam cum ajunsese să se însoare cu Monique. Poate voi afla mai târziu, când voi vedea” conacul acela părăginit,” cum îl numise Red, când am s-o văd în căminul ei. După câte am înţeles, fusese o căsătorie pripită. Şi-l credeam. Oare fusese împins de cavalerism sau de nevoie? O fi ştiut că Monique nu era nevasta potrivită pentru el?

Simţeam, oare, că *eu* eram? m-am întrebat cu cinism. Şi mi-am răspuns aprig: da, simţeam. Aş fi fost o soţie perfectă pentru el. Era vesel, eu eram sobră. Era

încântător, eu nu. Mă prefăceam de fapt că încerc să rezolv cazul. Eram neghioabă.

Pretindeam că mă gândesc la vas. Am spus:

— Nu renunţi la speranţa că într-o zi vei descoperi ce s-a întâmplat?

— Oricât de ciudat ar fi, nu renunţ. Poate din cauza firii mele. Am fost totdeauna optimist. Aşa-mi spunea Rex mereu. Dar când mă gândesc la acea întâmplare, mă întreb cum aş putea să descopăr adevărul? Ce dovezi aş putea avea? Vasul e pierdut pe veci, iar secretul trebuie să fie pe vas. Dacă nimeni n-a furat diamantele, ele trebuie să fie acolo, iar în acest caz, probabil, au fost înghiţite de peşti.

— Şi dacă, totuşi, au fost furate?

— De cine? Callum? Gregory? Un membru al echipajului? N-ar fi prea uşor să pleci cu o asemenea pradă. Toţi au fost puşi sub urmărire. Chiar şi eu. Iar dacă o asemenea bogăţie ar fi fost dată la iveală, ar fi bătut la ochi şi s-ar fi făcut investigaţii. Nu, rămâne un mister, iar suspectul numărul unu este căpitanul. Dar eu ţi-am povestit tot. Înţelegi de ce am făcut-o.

— Da, înţeleg. Aşa cum şi eu am vrut să-ţi povestesc despre moartea mătuşii Charlotte, ca nu cumva să crezi…

— N-aş fi făcut-o niciodată.

— Nici eu.

— Vezi, noaptea aceea petrecută la” *Queen’s House”* ne-a învăţat câte ceva unul despre celălalt.

— Aşa se pare.

— Şi acum iată-ne aici. Destinul, aşa cum se spune, ne-a azvârlit în acelaşi loc.

Am spus, încercând să vorbesc cu detaşare:

— Nu-mi place ce spui, în niciun caz nu ne-a azvârlit. Vorbeşti de parcă am fi nişte epave plutitoare.

— Ceea ce nu e cazul.

Un timp am tăcut. Mă gândeam că o să vorbească despre căsătoria lui. De fapt, speram numai pe jumătate, pentru că îmi era teamă să nu stricăm cumva legătura ce

se înfiripase între noi. Doream cu ardoare să păstrăm această legătură, deşi îmi dădeam seama că era imprudent. Îmi vorbise despre nechibzuinţa sa şi era ultima însuşire care mi-aş fi dorit-o. Dar, poate, dacă sentimentele mele pentru el ar fi fost foarte puternice, aş fi fost şi eu capabilă de imprudenţe.

Nu trebuia să uit niciodată că era însurat. Nu trebuia să mai ajung într-o asemenea situaţie. Aerul cald al serii, cerul întunecat şi misterios, contururile întunecate ale ţărmurilor, erau un cadru minunat pentru o idilă. Red era romantic. Se spunea despre cineva, cred că despre George al IV-lea, că iubea prea mult toate femeile pentru a rămâne fidel numai uneia. Îmi tot repetam că asta s-ar fi putut spune şi despre Red Stretton. Nu văzusem chiar şi ochii domnişoarei Rundle strălucind de încântare la auzul vocii lui tandre?

Trebuie să fiu puternică, să-mi păstrez capul pe umeri. Cine eram eu pentru a o mustra pe Chantel pentru aparenta ei nechibzuinţă în relaţiile cu Rex, în timp ce mă purtam la fel cu fratele lui vitreg?

M-am cutremurat şi el a întrebat:

— Ţi-e frig?

— Nu. Cui i-ar fi într-o asemenea noapte? Dar e târziu. Cred că ar trebui să mă duc în cabină.

M-a însoţit. Am mers înaintea lui pe culoarul îngust şi ne-am oprit la uşă.

— Noapte bună, mi-a spus. Îi citeam pasiunea în privire. Era la fel ca în noaptea aceea magică din *Queen's House.*

Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o repede.

O uşă s-a deschis şi s-a închis imediat. Era cabina domnişoarei Rundle. Auzise oare vocile noastre? Ne văzuse?

„Nechibzuinţă?", mă gândeam. Eram la fel de nechibzuită ca orice îndrăgostit. Abia atunci am recunoscut acest lucru.

Petrecusem o după-amiază fierbinte şi vântoasă la

Aden. Apoi părăsisem coasta vulcanică de culoare gălbuie, plutind din nou în larg.

Din când în când îl vedeam pe căpitan şi obişnuia să se oprească să schimbăm câteva vorbe. Oamenii începuseră să vorbească. Eram sigură că domnişoara Rundle răspândise zvonul că-l văzuse pe căpitan însoţindumă spre cabina mea într-o seară târziu şi acolo, în faţa uşii, îmi sărutase mâna. Eram conştientă de interesul pe care domnişoara Rundle mi-l purta şi de curiozitatea din ochii ei de iepure ce-mi aruncau priviri reci din spatele *pince*-nezului de aur.

Eu şi doamna Blakey am fost de acord cu sugestia lui Chantel. Am început să avem grijă de băieţi pe rând, ceea ce ne-a dat mai multă libertate. Simţeam că ne cunoaştem de o veşnicie. Familia Glenning era foarte cumsecade, dornică să se împrietenească cu toată lumea. Pasiunea lor era şahul. În fiecare după-amiază, aşezaţi undeva la umbră, se concentrau asupra tablei de şah. Câteodată juca şi Rex o partidă cu ei. De multe ori, Gareth Glenning juca cu soţia şi cu Rex şi-i bătea pe amândoi. Rex părea deosebit de prietenos cu ei, la fel şi Chantel. Toţi patru erau adesea împreună.

Domnişoara Rundle nu prea era agreată. Nasul ei ascuţit, deseori cu vârful roşu, chiar pe căldura aceea tropicală, adulmeca buclucurile, iar ochii ei scânteietori păreau şocaţi de tot ce se întâmpla în jur. Îi urmărea pe Chantel şi Rex cu aceeaşi curiozitate răutăcioasă ca şi pe mine şi Red. Doamna Greenall era cu totul altfel şi cu greu puteai crede că erau surori. Vorbea tot timpul despre nepoţii ei pe care urma să-i viziteze şi ne plictisea cu aceleaşi poveşti spuse într-una. Soţul ei era un bărbat tăcut care o asculta aprobând-o din cap ori de câte ori era vorba de minunile înfăptuite de nepoţi. Ne privea drept în ochi, parcă pentru a se asigura că apreciem isteţimea micuţilor. Doamna Malloy se împrietenise cu secundul, ceea ce o umplea de mulţumire, la fel ca şi pe domnişoara Rundle, care întreba pe oricine găsea la îndemână dacă nu credea că e puţin, ciudat că doamna Malloy părea să fi

uitat că urma să-şi întâlnească soţul în Australia.

Singura care scăpase de ochiul critic al domnişoarei Rundle era doamna Blakey, cea atât de inofensivă şi dornică să placă tuturor, nu doar surorii ei atât de generoasă cu ea încât să-i ofere un cămin în Australia. Seara, noi, femeile, obişnuiam să jucăm whist, iar bărbaţii – domnul Glenning, Rex şi secundul – jucau poker. Şi aşa treceau zilele şi nopţile. Venise vremea balului mascat.

Subiectul era" 1001 de nopţi". Redvers îmi spusese că aceste baluri mascate erau punctul culminant al distracţiilor din timpul călătoriei.

— Vrem ca pasagerii noştri să se simtă foarte bine, mi-a explicat el. De aceea căutăm să le oferim cât mai multe ocazii să înlăture monotonia zilelor lungi petrecute pe mare, când următorul port pare atât de departe. Se pot gândi la costumele pentru bal. Apoi, după bal, au ce discuta multă vreme. Trebuie să-i facem fericiţi pe călătorii noştri.

Pentru mine, cele mai minunate clipe ale voiajului pe mare au fost acele scurte întâlniri cu Red când ne ofeream o clipă să stăm de vorbă. Vroiam să cred că, la fel ca şi mine, încearcă să prelungească aceste ocazii şi că acestea însemnau ceva pentru el.

Neîndoielnic, sănătatea lui Monique se îmbunătăţise în timpul călătoriei. Chantel spunea că datorită climei şi a lui Red, deşi vremea era mult mai caldă decât căpitanul.

Chantel mi-a spus într-o zi:

— Ştii, câteodată am impresia că el o urăşte!

— Cu siguranţă nu, am spus, întorcându-mi faţa.

— Este cea mai nefericită căsnicie. Când e ameţită de medicamentele ei îmi povesteşte lucruri ciudate. Din când în când, o sedez. Aşa a spus doctorul. Noaptea trecută mi-a zis: „Dar am pus mâna pe el. L-am prins în plasă. Poate să se zbată cât vrea, dar cât trăiesc eu, nu va fi liber."

M-am cutremurat.

— Anna mea cea pudică.

— E şocant. Dar tu însăţi eşti puţin şocantă. Cel puţin

asta e părerea domnişoarei Rundle. Bârfeşte despre tine nu mai puţin decât despre mine.

— Femeia asta vede lucruri care nu există.

— Sunt sigură că la fel de bine ca şi pe cele care există. Ar trebui să ne ferim de madam Rundle. Amândouă.

— Chantel, am spus, ce spune Rex despre Australia?

— Oh, spune că e o ţară a tuturor posibilităţilor. Filiala companiei e înfloritoare şi, desigur, va prospera şi mai mult după ce el va sta un timp acolo.

— Mă refeream la plecarea lui.

Şi-a deschis larg ochii mari, de un verde rece şi a spus:

— Te referi la momentul despărţirii de *Senina Doamnă?*

— Mă refer la momentul despărţirii de tine.

A zâmbit:

— Cred că asta o să-l întristeze puţin.

— Dar pe tine?

— Poate şi pe mine.

— Dar nu se vede că-ţi pasă.

— Am ştiut tot timpul că la Sydney vă pleca de pe vas. De ce să ne purtăm dintr-odată ca şi cum ar fi o surpriză?

— Doar nu ai o inimă de piatră!

— O expresie ridicolă, Anna. Nu te condamn că o foloseşti. Inimă de piatră, într-adevăr! Dacă ar fi de piatră, cum ar mai putea fi alimentată de artere şi vene?

— Infirmierele au sânge rece.

— Dragă Anna, sângele nostru are o temperatură obişnuită.

— Nu mai vorbi ca o infirmieră. Vreau să ştiu ce simţi cu adevărat!

— Ţi-am mai spus. Întotdeauna mă voi simţi excelent.

A fost singura consolare pe care am obţinut-o de la ea. Dar când vom lăsa în urmă Sydney-ul, când Rex va fi plecat, va fi oare în stare să fie la fel de indiferentă?

Era în seara balului. M-am drapat în mătasea pe care o cumpărasem la Port Said. Am încălţat papucii aceia orientali aurii, cu vârfurile ascuţite şi întoarse şi mi-am înfăşurat în jurul capului eşarfa cu fir, ca pe un iaşmac[4].

— Arăţi… minunat, mi-a spus Edward când m-am dus în cabina lui.

— Oh, Edward, doar tu mă vezi aşa.

— Toţi te văd aşa, a spus el hotărât.

Nu se simţise prea bine în ziua aceea. Era palid şi slăbit. Mâncase prea mult în ajun şi apoi zăcuse mai tot timpul în cabină. Johnny venise să stea cu el şi acum îşi colorau împreună cărţile.

Pentru că Edward nu mâncase mai nimic, am insistat să bea puţin lapte înainte de culcare. A spus că vrea, aşa că i s-a adus la pat lapte cu biscuiţi. Când le-a văzut, a spus că n-are chef şi că o să le mănânce când o să-i fie foame. După ce m-am îmbrăcat, m-am dus la Chantel să-i arăt costumul, să văd dacă-i place. Nu era acolo. Am rămas s-o aştept. Ştiam că trebuie să vină repede pentru că, altfel, nu mai avea când să se îmbrace. Pe patul ei erau aruncaţi o pereche de şalvari turceşti de voal verde şi papuci orientali ca cei pe care-i cumpărasem în Port Said.

N-am aşteptat prea mult şi a venit.

— Dumnezeule, te-ai îmbrăcat deja.

Mă întrebam dacă fusese cu Rex. Aş fi vrut să-mi mărturisească.

— Mă întorc după ce te îmbraci.

— Nu, rămâi. Vreau să mă ajuţi să mă îmbrac. E greu să-mi pun toate astea.

— Deci, vrei să-ți fiu cameristă?

— Ca biata Valerie Stretton!

N-aş fi vrut să spună asta. Mi-am spus că, oriunde te-ai uita, ceva pare învăluit în mister. Mi-am amintit dintr-o dată de jurnalul lui Chantel şi cum o descrisese pe mama lui Red, intrând cu ghetele înnoroiate atunci când a căzut

---

4 Basma purtată peste faţă de femeile musulmane (N.T.)

la pat. Viaţa este ca un torent, deseori limpede la suprafaţă, ascunzând însă pe fund vâltori noroioase pe care le vezi numai dacă te uiţi foarte atent.

— Ce ţi-a venit să te gândeşti la ea?

— Nu ştiu. Mi-a trecut pur şi simplu prin minte. Nu sunt nostimi şalvarii ăştia? i-am cumpărat la Port Said.

— Numai pentru bal? M-am gândit că or s-o scoată din sărite pe domnişoara Rundle şi că asta şi merită.

L-a îmbrăcat. Mergeau extraordinar cu papucii. În noaptea aceea ochii îi străluceau ca niciodată. Era, poate, efectul costumului. S-a drapat într-un material verde, făcându-şi cu multă ingeniozitate un corsaj. Arăta superb.

— Ar trebui să ai pe cap o diademă strălucitoare.

— Nu. Oricum nu am. O să-mi las părul pe umeri. Cred că va fi mai de efect.

Era senzaţională.

— Chantel, cred că eşti cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o vreodată.

M-a luat în braţe şi m-a sărutat. Am avut impresia că avea ochii în lacrimi. Apoi mi-a spus cu gravitate:

— Poate că nu mă cunoşti cu adevărat.

— Nimeni nu te cunoaşte atât de bine ca mine. Nimeni. Nimeni n-ar putea fi atât de încântător dacă n-ar fi şi bun.

— Ce prostii spui! Ai vrea, poate, să mă costumez într-o sfântă dar, din păcate, nu ştiu niciun sfânt arab. Tu ştii?

— Vei avea mai mult succes îmbrăcată aşa, în sclavă, sau mai ştiu eu ce vrei să pari.

— Şi sper s-o calc cât mai mult pe nervi pe domnişoara Rundle. Cel, puţin, o să punem o pată de culoare printre burnuzurile alea. Ăsta e pluralul corect, atotştiutoarea mea prietenă?

— Nu prea ştiu nici eu, dar vor fi mai multe?

— Poţi fi sigură de asta. M-am interesat: Rex are unul, la fel Gareth Glenning şi domnul Greenall. Doamna

Greenall zicea că va fi atât de nostim, că le va povesti şi nepoţilor. Mă întreb dacă şi ei vor vorbi despre bunicul lor, cât vorbeşte el despre ei. Ivor Gregory mi-a spus că pe vapor e un stoc de burnuzuri şi că o parte din echipaj se va îmbrăca în ele. A recunoscut că şi el are unul. În definitiv, ce altceva ar putea să poarte un bărbat? Va fi ca-ntr-un bazar.

— Păi, nu-i asta tema balului?

— Uite, sunt gata. Cred că ar trebui să-mi acopăr şi eu faţa. Doar întruchipăm aceleaşi personaje, deşi eu port şalvari.

— Ne deosebim, totuşi. Costumul tău e mai autentic, iar tu eşti mult mai drăguţă.

— Dragă Anna, întotdeauna te subestimezi. Să ştii că aşa cum te consideri, aşa te văd şi ceilalţi. Văd că trebuie să-ți mai dau câteva lecţii de viață.

— Mi le dai zilnic. Eşti sigură că ai fi un profesor atât de bun?

— O să ţin seama de remarca ta plină de tâlc. Dar timpul trece.

— Mă duc în cabină să-l pregătesc pe Edward de culcare.

Chantel a venit cu mine. Edward stătea în cuşeta de jos, răsfoindu-şi cartea de colorat.

Când a văzut-o pe Chantel, a ţipat de bucurie.

— Porţi pantaloni, a exclamat el, surprins.

— Sunt o doamnă din Orient, aşa că e normal.

— Mi-ar place să te pictez îmbrăcată aşa.

— O s-o faci mâine dimineaţă.

Am remarcat că era foarte somnoros.

— Edward, hai să te culc, înainte să cobor.

— Dar nu şi-a terminat încă laptele şi biscuiţii, a spus Chantel.

— Mai lasă-mă un pic.

— Bea-l tot, ca Anna să plece cu conştiinţa împăcată.

— Acum n-o are?

— Ba da. Cei ca Anna sunt totdeauna conştiincioşi.

— Dar *tu*?

— Asta-i altă treabă. A luat paharul cu lapte şi a sorbit din el.

— Ce bun e, a spus.

Edward a întins mâna după pahar şi a început să bea.

— Mănâncă şi un biscuit, i-am spus, dar n-a vrut.

Şi-a terminat laptele şi Chantel a întrebat:

— N-ai vrea să te sui în pat şi să te sărute o sclavă orientală?

— Ba da, a răspuns Edward.

— Atunci, urcă-te în pat.

A chicotit. Chantel îl fascina şi cred că ţinea la ea la fel de mult ca şi la mine… dar în alt fel. Eu îi ofeream o anumită siguranţă. Ea îl amuza. Şi cui nu-i place distracţia?

L-a învelit şi l-a sărutat.

— În seara asta eşti somnoros, a spus.

El a căscat iar. M-am bucurat că era aproape adormit. Am plecat împreună cu Chantel.

Salonul fusese decorat pentru bal. Cineva – şi doamna Malloy mi-a şoptit că secundul – lipise inscripţii arabe pe pereţi. Locul era cufundat în semiîntuneric. Se pare că toţi bărbaţii aleseseră burnuzul. Salonul părea o stradă orientală. Un ofiţer cânta la pian muzică de dans. Doamna Malloy dansa cu secundul şi Chantel cu doctorul. Era criză de femei, aşa că am presupus că fiecare îşi va găsi un partener, chiar şi domnişoara Rundle.

M-am uitat după Redvers, dar nu era acolo. L-aş fi descoperit în orice ar fi fost costumat, ceea ce nu era cazul. Îmi spusese că un căpitan n-are voie să se deghizeze. El trebuie să fie gata să-şi facă datoria în orice moment. M-a surprins că doctorul şi secundul au apărut costumaţi.

Dar nu căpitanul, ci Dick Callum m-a invitat la dans.

Nu eram o bună dansatoare, aşa că m-am scuzat.

— Eşti prea modestă.

— Văd că porţi burnuz ca toţi ceilalţi, i-am spus.

— Noi bărbaţii, nu prea avem imaginaţie. Sunt numai doi cerşetori care umblă după bacşiş, doi felahi şi câţiva vor purta doar fesuri. Restul, îşi vor pune burnuzul.

— Cred că e uşor să faci rost de un astfel de veşmânt. Pe-al tău l-ai luat de la Port Said?

A clătinat din cap.

— Ori de câte ori facem acest voiaj, organizăm un bal mascat pe temă orientală. De asta avem o întreagă recuzită pe bord.

— Am impresia că v-aţi blazat făcând acelaşi lucru de fiecare dată.

— De aceea e o plăcere să fii alături de cei ce nu s-au blazat încă. E foarte cald aici. N-ai vrea să ieşim puţin afară?

I-am spus că da, şi ne-am strecurat pe punte.

— Doream să-ţi vorbesc, a spus. Vreau să-ţi spun ceva şi nu ştiu cum.

— Nu eşti tăcut de felul tău.

— E drept… dar e ceva delicat.

— Mă faci curioasă.

— S-ar putea ca după aceea să mă urăşti.

— Nu pot face asta, în nicio împrejurare.

— Ce fiinţă odihnitoare eşti! Nici nu e de mirare că băiatul căpitanului te adoră.

— Cred că exagerezi. Mă respectă şi atâta tot. Dar, mai bine spune ce ai de spus.

— Promiţi că n-o să te superi?

— Mă faci să cred că e vorba de ceva înspăimântător.

— Nu cred că este… încă. Uite, e ceva în legătură cu căpitanul.

— Oh!

— Te-am jignit.

— Cum să mă jigneşti, când nu ştiu ce vrei să spui?

— Nu ghiceşti?

Puteam, dar am spus:

— Nu.

— Am navigat deseori cu el. Ştii că despre marinari se spune că au neveste în fiecare port. Uneori e adevărat.

— Îl acuzi pe căpitan de bigamie?

— Oficial, s-a căsătorit o singură dată.

— Atunci… ce e?

— Anna, pot să-ţi spun Anna? Ne cunoaştem destul de bine, nu?

Am dat din cap.

— Vezi Anna, el se bucură de reputaţia unui crai. În fiecare voiaj pune ochii pe o pasageră căreia îi acordă o atenţie specială. În voiajul ăsta, te-a ales pe tine.

— Ştii doar că l-am mai întâlnit. Nu suntem doi străini.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat. Sunt îngrijorat pentru tine.

— Nu sunt un copil. Pot să-mi port singură de grijă.

A părut uşurat.

— Ar fi trebuit să ştiu că-ţi dai seama cine e.

— Adică?

— Un bărbat căruia îi plac aventurile.

— Chiar aşa?

— Nu s-a gândit niciodată că o să fie obligat să se căsătorească. Mama fetei şi bătrâna ei doică au făcut-o. Monique rămăsese însărcinată şi ele au recurs la magia neagră. Au aruncat un blestem asupra lui şi asupra vaselor pe care le comandă, dacă nu se căsătoreşte cu ea.

— Vrei să spui că de data asta s-a căsătorit.

— N-a avut încotro. Marinarii sunt cei mai superstiţioşi oameni de pe faţa pământului. Niciunul nu s-ar fi îmbarcat pe un vas al cărui comandant ar fi fost blestemat. Oricum s-ar fi aflat. Nu avea de ales. Aşa că s-a însurat cu fata.

— Pare puţin deplasat.

— Deseori viaţa nu e aşa de simplă cum pare.

— Dar să te însori doar din cauza unui blestem…

— Oricum, trebuia s-o ia de nevastă.

— Poate că de asta s-a însurat.

Dick a râs.

— Acum înţelegi de ce sunt îngrijorat pentru tine.

— Te pripeşti cu concluziile. Te-a influenţat, cumva, domnişoara Rundle?

— Caţa aia bătrână. N-aş asculta nimic din ce îmi spune. Dar e cu totul altceva. E vorba despre tine şi tot ce e legat de tine mă preocupă.

Am fost uimită, dar mă gândeam prea mult la Redvers pentru a da atenţie aluziilor lui Dick Callum.

— E drăguţ din partea ta că te ocupi atât de mine.

— Nu e vorba de amabilitate, ci de imposibilitatea de a face altfel.

— Mulţumesc, dar te rog să nu-ţi mai faci probleme pentru mine. Nu văd de ce trebuie să fii îngrijorat pentru că, din când în când, schimb o vorbă cu căpitanul.

— Atâta vreme cât înţelegi… Mi-e teamă că le cam încurc. Dacă o să ai vreodată nevoie de ajutorul meu, îmi promiţi că o să mi-l ceri?

— Vorbeşti de parcă ți-aș face o favoare cerându-ţi-l, când de fapt, eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Voi accepta cu plăcere ajutorul tău, dacă va fi nevoie.

M-a strâns de mână.

— Mulţumesc, mi-a spus, e o promisiune. Mi-o voi ţine. Am crezut că vrea să spună mai multe, aşa că l-am întrebat:

— Dansăm?

Tocmai dansam, când am auzit ţipete pe puntea inferioară. Pianul a tăcut brusc. Era vocea unui copil M-am gândit imediat la Edward dar mi-am dat seama că era Johnny Malloy. Am coborât pe puntea inferioară. Alţii ajunseseră deja acolo. Johnny ţipa cât putea.

— Gulli-Gulli a fost. L-am văzut, l-am văzut.

Am crezut întâi că avusese un coşmar. Dar apoi am

văzut altceva. Întins pe punte, dormea adânc Edward.

A venit Ivor Gregory şi l-a ridicat. Johnny a continuat să strige:

— Vă spun că l-am văzut. Îl ducea pe Edward. M-am luat după el şi am ţipat: „Gulli-Gulli, aşteaptă-mă” Dar Gulli-Gulli l-a lăsat jos pe Edward şi a fugit.

Părea o nebunie. M-am îndreptat spre doctor, care s-a uitat fix la mine şi a spus:

— Îl duc înapoi în cabina lui.

Am încuviinţat din cap şi l-am urmat. Am văzut-o pe doamna Malloy alergând spre Johnny, întrebându-l ce făcea acolo şi de ce atâta tevatură. Doctorul Gregory l-a aşezat pe Edward uşor pe pat şi s-a aplecat asupra lui. L-a ridicat pleoapele şi s-a uitat la ochii lui.

— Nu-i bolnav, nu-i aşa? l-am întrebat.

Doctorul a dat din cap şi m-a privit înmărmurit.

— Ce Dumnezeu a putut să se întâmple? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. A spus doar:

— Cred că o să-l duc la infirmierie. Îl voi ţine acolo un timp.

— Deci *este* bolnav?

— Nu… nu. Dar o să-l duc.

— Nu înţeleg ce a putut să se întâmple.

Îşi scosese burnuzul când aşezase copilul în pat. L-am observat pe podea după plecarea lui. L-am ridicat. Degaja un uşor miros de mosc, parfumul pe care mulţi îl cumpăraseră în bazar. Mirosul de mosc e atât de persistent încât se imprimă în tot ce atinge.

Am lăsat burnuzul şi am ieşit pe punte. Mama lui Johnny şi doamna Blakey îl duseseră pe Johnny în cabină. Toată lumea vorbea despre incident. Şi era povestea ciudată cu Gulli-Gulli, care l-a cărat pe punte şi l-a pus jos când l-a auzit pe Johnny.

— E o farsă, a spus Chantel. Noi ne distram şi copiii au vrut să facă la fel.

— Dar, cum a ajuns Edward afară? a întrebat Rex,

care stătea lângă Chantel.

— A ieşit afară şi s-a prefăcut că doarme. E uşor de explicat.

— Doctorul nu crede că era treaz, am remarcat eu.

— E absurd, a spus Chantel. Doar n-o fi mers în somn. Dar poate că a făcut-o. Am avut pacienţi care făceau cele mai ciudate lucruri în timpul somnului.

Domnişoara Rundle abia aştepta să intervină.

— Toată povestea asta cu Gulli-Gulli e pură născocire. Ar trebui biciuiţi amândoi.

Claire Glenning a spus cu blândeţe:

— Cred că au vrut doar să facă o glumă. Nu trebuie să-i dăm prea multă atenţie.

— Totuşi, pe unii ne-a speriat, a remarcat Chantel. Cred că tocmai asta au şi vrut.

— Furtună într-un pahar cu apă, a spus Gareth Glenning.

— Nu contează, a conchis domnişoara Rundle. Copiii trebuie învăţaţi cu disciplina.

— Şi ce-ai vrea să le faci? a întrebat Rex. Să-i pui în fiare?

Rex ridicase tonul, cum făcea adesea. Deşi liniştit, nimeni nu uita că era acel Rex Crediton, industriaş, bancher, milionar, după moartea mamei lui. Seriozitatea, demnitatea şi modestia lui sugerau că nu era cazul să atragă atenţia asupra propriei persoane. Era suficient că era Rex care, chiar dacă nu era încă stăpânul marelui regat Crediton, urma să fie la timpul potrivit.

— Să continuăm dansul, a spus el privind-o pe Chantel.

Ne-am întors în salon şi am dansat. Era greu de uitat scena stranie la care asistasem pe puntea inferioară şi cu toate că n-am mai vorbit despre asta, ea stăruia în mintea noastră.

M-am retras devreme. Când am ajuns în cabină am găsit pe măsuţa de toaletă un bilet de la doctorul Gregory.

Îl ţinea pe Edward la infirmierie toată noaptea.

Dimineaţa devreme, unul din stewarzi a venit să-mi r spună că doctorul vrea să-mi vorbească. Speriată, m-am dus la el.

— Unde e Edward? l-am întrebat.

— Doarme încă. E puţin bolnav… N-ai de ce să te sperii. La amiază o să se simtă perfect.

— Îl tii aici?

— Numai până se scoală. Acum e bine…

— Dar ce s-a întâmplat?

— Domnişoară Brett, e ceva serios. Copilul a fost drogat noaptea trecută.

— Drogat?!

Doctorul a dat din cap.

— Povestea aceea spusă de Johnny… n-a fost născocită. Cineva a fost în cabină şi a scos copilul de acolo.

— Dar pentru ce?

— Nu înţeleg. L-am întrebat pe Johnny. A spus că n-a putut să doarmă pentru că se gândea la petrecere şi la costume. O desenase pe mama lui şi a vrut să-i arate desenul lui Edward. Şi-a pus halatul şi papucii şi a ieşit să-l caute. S-a rătăcit şi a încercat să-şi regăsească drumul, când l-a văzut pe cel căruia îi spune Gulli-Gulli grăbindu-se cu Edward în braţe.

— Gulli-Gulli. Dar el a venit pe vas la Port Said şi a plecat.

— Vrea să spună că a văzut pe cineva în burnuz.

— Pe cine?

— Domnişoară Brett, mai toţi bărbaţii de pe vas purtau burnuzuri noaptea trecută.

— Dar cine ar fi putut să-l ia pe Edward?

— Tocmai asta aş vrea să ştiu. Şi cine, l-a drogat înainte.

Am pălit. Doctorul se uita la mine de parcă eu aş fi fost de vină.

— Nu pot să cred că a fost drogat, am spus.

— Pare incredibil.

— Cum ar fi putut fi drogat?

— Uşor. Somnifere dizolvate în apă… în lapte…

— În lapte! am repetat.

— Două somnifere obişnuite pot face un copil să nu mai ştie de el. Ai cumva somnifere, domnişoară?

— Nu. Cred că mama lui are. Dar ea n-ar…

— Să faci rost de somnifere este cel mai uşor lucru din lume, pentru oricine. Problema este, în ce scop?

— Să droghezi un copil încât să nu poată să dea alarma când este ridicat şi cărat pe punte. Cu ce scop? Să fie aruncat peste bord?

— Domnişoară Brett!

— Atunci pentru ce altceva? am întrebat.

— Pare absurdă o asemenea idee, a spus.

A tăcut o clipă. Mi-am spus: „Da, desigur, e absurd. Vroiam să sugerez oare că cineva încercase să-l omoare pe Edward?”

M-am auzit spunând pe un ton ascuţit şi nefiresc:

— Ce-ai de gând să fad?

— Cred că cu cât se vorbeşte mai puţin despre asta, cu atât e mai bine. Se va exagera. Dumnezeu ştie ce se va spune. Acum majoritatea cred că a fost o joacă a copiilor.

— Dar Johnny va insista că l-a văzut pe cel căruia îi spune Gulli-Gulli.

— Vor crede că e o născocire.

— Dar ştiu că Edward era inconştient.

— Vor crede că s-a prefăcut.

Am scuturat din cap.

— E oribil, am spus.

A fost de acord cu mine. Apoi a început să-mi pună tot felul de întrebări, i-am povestit cum fusese adus laptele, cum Edward n-avusese chef de el, cum mă dusesem în cabina lui Chantel şi cum venise şi ea cu mine la Edward şi chiar gustase laptele, când îl îndemna să-l bea.

— O s-o întreb dacă n-a simţit vreun gust ciudat.

— Mi-ar fi spus, dacă ar fi simţit.

— Chiar nu poţi să arunci niciun pic de lumină asupra acestui mister?

I-am spus că nu.

M-am înapoiat în cabină simţindu-mă foarte tulburată.

Am vrut să vorbesc cu Redvers. Ştiam că doctorul Gregory îi va spune şi mă întrebam care va fi reacţia lui când va afla că cineva încercase să-i ucidă fiul. Ştiu că e un cuvânt foarte dur, dar pentru ce altceva l-ar fi drogat pe copil?

Doctorul n-a vrut să ştie nimeni, niciunul dintre pasageri. Eu fiind guvernanta copilului, trebuia să ştiu şi Redvers de asemenea, fiind tatăl lui, lăsând la o parte faptul că un căpitan trebuie să ştie tot ce se întâmplă pe vas. O să mă duc în cabina lui să stăm de vorbă. Trebuie.

Am auzit un ciocănit la uşă şi pe Chantel spunând:

— Pot să intru? Ce face eroul nostru de azi-noapte? a întrebat.

— E la infirmierie.

— Doamne Dumnezeule!

— E în afara oricărui pericol. Chantel, doctorul nu vrea să se ştie asta, dar noaptea trecută a fost drogat.

— Drogat! Cum?

— Nu cum, ci de ce, asta-i întrebarea. O Chantel, mi-e frică.

— Cu siguranţă că nimeni n-a vrut să-i facă rău.

— De ce să-l drogheze şi să-l ducă afară? Oare ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Johnny?

— Ce? a întrebat cu răsuflarea tăiată.

— Cred că cineva a încercat să-l omoare pe Edward. L-ar fi aruncat peste bord şi nimeni n-ar fi auzit nimic. Copilul era inconştient. Un papuc lăsat lângă balustradă. S-ar fi crezut că a ieşit să se plimbe şi a căzut peste bord. Nu *înţelegi*?

— Acum că îmi explici, înţeleg.

— Cel mai bun loc de a se comite o crimă, e pe mare. Dar de ce anume? Ce motiv ar fi avut?

— Nu găsesc niciunul.

— Asta o să fie o pâine de mâncat pentru domnişoara Rundle.

— Doctorul Gregory e de părere că n-ar trebui să spunem nimănui. Dacă Edward ar şti în ce primejdie a fost, s-ar speria foarte tare. Nu ştie şi nici nu trebuie să ştie.

— Dar Johnny?

— Vedem noi ce-i spunem. La urma urmelor, nu avea voie să umble noaptea pe punte, aşa că e pedepsit pentru asta. Slavă Domnului că s-a întâmplat aşa.

— Anna, nu crezi că dramatizezi? Poate a fost o farsă care n-a reuşit.

— Ce farsă?

— Nu ştiu. În definitiv, a fost o seară deosebită şi toţi ne-am distrat foarte bine în costumele astea orientale. Poate că unul dintre cei deghizaţi în arabi a băut prea mult sau a pus ceva la cale şi nu i-a reuşit.

— Dar băiatul a fost drogat, Chantel. Mă duc să vorbesc cu căpitanul.

— Acum?!

— Da. Cred că la ora asta este în cabina lui. Vreau să stăm de vorbă. Va trebui să fiu mai prevăzătoare în tot restul călătoriei.

— Anna, iei lucrurile mult prea în serios.

— E de datoria mea. N-ai fi făcut la fel dacă pacienta *ta* ar fi fost implicată?

A fost de acord. Am lăsat-o uitându-se la mine cu îndoială. În timp ce urcam spre apartamentul căpitanului, nu puteam să nu mă gândesc că purtarea mea era cam prea familiară. Îmi puteam imaginea pe cineva drogând copilul şi cărându-l afară şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost Johnny Malloy.

M-am oprit în faţa uşii căpitanului. Am bătut şi, spre

uşurarea mea, i-am auzit vocea poftindu-mă înăuntru. Era aşezat în faţa unei mese pline de hârtii.

Când am intrat, s-a ridicat şi a exclamat:

— Anna!

Cabina era spaţioasă şi însorită. Pe pereţi atârnau desene de nave şi pe vitrină era aşezat modelul de bronz al uneia dintre ele.

— Trebuia să vin, am spus.

— E vorba de copil? m-a întrebat şi mi-am dat seama că aflase deja.

— Nu înţeleg, i-am spus şi mă simt foarte prost.

— Am vorbit dimineaţă cu doctorul. Cineva i-a administrat un somnifer lui Edward.

— Nu pot să înţeleg, sper că nu crezi că eu…

— Dragă Anna, sunt convins că nu tu. Am o încredere oarbă în tine. Dar ştii ceva? Ai vreo idee?

— Nu, Chantel… Infirmiera Loman crede că cineva a încercat o farsă.

M-a privit uşurat.

— Oare?

— Aşa de absurd. De ce să drogheze copilul? Cred că a acţionat de unul singur, pentru că, oricine ar fi fost, nu a vrut ca băiatul să-l recunoască. A mers prea departe pentru a face doar o farsă. Mi-a trecut prin minte o bănuială cumplită. Dacă cineva a încercat să-l ucidă pe Edward?

— Să ucidă copilul? în ce scop?

— Am crezut… că poate ştii tu. Ar fi vreun motiv?

M-a privit înmărmurit.

— Nu găsesc niciunul. Edward ce face?

— Nu ştie nimic. Şi nici nu trebuie, ca nu cumva să-l afecteze în vreun fel. Trebuia să fiu mai atentă. Ar fi trebuit să fiu în cabină cu el. Ar fi trebuit să-l supraveghez şi noaptea, nu numai ziua.

— Şi totuşi cineva i-a pus somniferul în lapte.

— Cine ar fi putut ş-o facă?

— Mulţi. În bucătărie… Când i s-a adus sus laptele… S-ar putea să se fi pus somniferul înainte de a i-l aduce în cabină.

— Dar de ce… *de* ce?

— Poate că nu e ce crezi. Edward o fi găsit tabletele în camera lui Monique şi o fi crezut că sunt dulciuri.

— Nici n-a intrat acolo. Nu s-a simţit prea bine toată ziua şi a dormit mai tot timpul.

— Le putea lua oricând. Asta ar fi cel mai plauzibil. A găsit tabletele în camera maică-sii, le-a băgat în buzunar crezând că sunt dulciuri şi, în noaptea aceea, le-a mâncat.

— Dar bărbatul pe care Johnny l-a văzut cărându-l?

— Putea să iasă pe propriile picioare înainte ca tabletele să-şi facă efectul. Poate că băieţii erau amândoi pe punte şi deodată lui Edward i s-a făcut somn. Văzându-l întins acolo adormit, Johnny n-a ştiut ce să facă şi a inventat povestea Gulli-Gulli, ca o scuză pentru amândoi. Pare cea mai verosimilă explicaţie.

— Trebuia să stau de vorbă cu tine.

— Ştiu, a spus el.

— N-ar fi trebuit să vin aici să te deranjez. Nu e prea decent, sunt sigură.

A râs.

— La asta n-am decât un răspuns. Sunt, oricând, încântat să te văd.

Uşa se deschisese atât de încet, încât, nu mi-am dat seama decât când am auzit râsul acela isteric.

— V-am prins!

Era Monique. Arăta răvăşită, cu părul vâlvoi, înfăşurată într-un chimono de mătase roşie pe care era pictat un dragon auriu. Abia mai putea să respire.

— Intră şi stai jos, Monique, a spus Redvers.

— Şi să fac plăcută idila voastră? Nu, n-o să stau jos. O să ţi-o spun în faţă. N-o să tolerez asta, nu, nu. De când a venit la castel, a încercat să mi te ia. Mă întreb ce-o să mai facă. Sunt cu ochii pe ea. O s-o fac să priceapă că eşti

însurat… însurat cu mine. Poate că n-o să-i placă… şi nici ţie. Dar e adevărat şi nimic n-o să schimbe astă.

— Monique, a spus el cu blândeţe, Monique.

— Îmi eşti bărbat şi-ţi sunt nevastă. Şi aşa va fi cât trăiesc: Nimic n-o să schimbe asta.

— S-o chemăm pe infirmiera Loman, am spus.

Redvers a dat din cap. A încercat s-o conducă pe Monique în dormitor, dar ea s-a smuls cu sălbăticie şi a început să ţipe mai tare. Dar cu cât ţipa mai tare, cu atât respira mai greu.

Am fugit spre cabină. Chantel tocmai ieşea.

— Oh, Chantel, ce scenă îngrozitoare! Cred că doamna Stretton o să facă o criză puternică.

— Unde e?

— În cabina căpitanului.

— Să ne ajute Dumnezeu, a mormăit ea şi, înşfăcându-şi geanta de infirmieră a ieşit în grabă.

Am vrut s-o urmez, dar mi-am dat seama că n-ar fi fost înţelept. Prezenţa mea declanşase criza. M-am întors în cabina mea şi m-am aşezat necăjită pe pat, întrebându-mă ce o să se mai întâmple.

Monique a fost atât de bolnavă încât aventura nocturnă a celor doi copii a fost uitată. Chantel stătea mai tot timpul în apartamentul căpitanului, îngrijind-o. Toată lumea era de părere că soţia căpitanului e pe moarte.

Edward îşi revenise complet. Nu i-am spus nimic despre noaptea aceea. A crezut pur şi simplu că mâncase ceva ce nu i-a căzut bine şi de asta se îmbolnăvise. Era foarte încântat că fusese la infirmierie, ceea ce îi dăduse un ascendent faţă de Johnny. Cât despre Johnny, fusese certat foarte aspru de mama lui, pe care o venera. I se spusese că cel mai bine era să uite totul. A fost o farsă legată de balul mascat şi, oricum, nu avea voie să fie acolo la ora aceea târzie. Asta însemna că hotărârea de a rămâne nepedepsit putea fi revocată în orice clipă. De aceea şi el se hotărâse să uite totul, cât mai repede cu putinţă.

În plus, faptul că mama lui era bolnavă, îi sporea lui Edward importanţă în ochii lui Johnny.

Pe vas atmosfera se schimbase, ca şi atitudinea oamenilor faţă de mine. Inevitabilul se produsese! Toţi aflaseră că criza lui Monique se declanşase în clipa în care mă văzuse în cabina căpitanului. Domnişoara Rundle prinsese din zbor ştirea, cum înşfacă o coţofană piatra strălucitoare. O împănase, o garnisise şi o servise în stilul specific Rundle, pentru a o face cât mai savuroasă şi picantă.

Descoperirea unei femei în cabina lui declanşase criza. Biata femeie, cum să facă faţă unei asemenea situaţii! Dar ce poveşti nu auzise ea despre căpitan! Domnişoara Rundle ar fi vrut să ştie cum vor primi ceilalţi acest lucru. Într-o comunitate atât de restrânsă de pasageri, domnişoara Loman, infirmiera, se afişa prea des în compania domnului Rex Crediton. Domnişoara Rundle se întreba dacă nu cumva creatura aceea intrigantă spera să pună mâna pe el. (Ce speranţă! Domnişoara Rundle ştia din surse sigure că Rex era logodit cu fata unui mare armator.) Mai era şi doamna Malloy mai tot timpul în compania secundului, ea cu un soţ în Australia şi el cu o soţie şi doi copii în Southampton. (Era adevărul gol-goluţ deoarece, când domnul Greenall îi arătase secundului o fotografie a nepoţilor din Anglia, pe care o luase să o arate celor din Australia, secundul căzuse în capcană şi-i mărturisise că el însuşi era tatăl a doi copii.) Dar toate acestea păleau pe lângă scandalul" creaturii ăleia de guvernante", descoperită în cabina căpitanului de nevasta lui, lucru care o tulburase pe aceasta într-atât (sărmana, nici nu e de mirare) încât o adusese în pragul morţii.

Nu, nu ştia ce vor spune ceilalţi despre asta, dar cu un asemenea căpitan la ce să te aştepţi?

Era mai mult decât neplăcut.

Chantel încerca să mă liniştească. Când a coborât din apartamentul căpitanului, m-a invitat în cabina ei. Edward era cu Johnny în grija doamnei Blakey, dar asta nu-mi

plăcea deloc. Simţeam că trebuie să fiu tot timpul lângă el şi, cu toate că doamna Blakey era conştiincioasă, nu-mi plăcea să-l pierd din vedere. Pe de altă parte, îmi era teamă să nu-i transmit şi lui propria mea panică.

— Nu e chiar atât de bolnavă pe cât pare, a spus Chantel. Aceste crize îi înspăimântă pe cei care nu sunt obişnuiţi cu ele şi sunt neplăcute pentru bolnavi, mai ales senzaţia de sufocare. Dar într-o zi două, o să-şi revină.

— Sper, din toată inima.

— Biata de tine, Chantel a început să râdă. Trebuie să recunoşti că e amuzant, să mă gândesc la tine ca la o *femeie fatală.* Dar căpitanul, sunt convinsă, este, cum ar zice Edith" cam dus" după tine.

— Chantel!

— Aşa el Are o privire când îţi vorbeşte! Şi tu la fel, scumpo! în toţi aceşti ani, l-ai idealizat! Eşti atât de romantică, Anna! Să-ţi mai spun ceva: şi lui Dick Callum i s-au cam aprins călcâiele după tine.

— A fost foarte amabil cu mine.

— Dar, bineînţeles, îl preferi pe căpitanul cel romantic. Nu e liber, dar ar putea fi într-o zi. Ea poate să moară în orice clipă într-o criză. Şi apoi, mai e şi boala de plămâni.

— Chantel, te rog, nu vorbi aşa!

— Anna, niciodată n-am crezut că ai putea să dai înapoi în faţa adevărului!

— Dar e atât de… tulburător.

Brusc, a devenit aproape răutăcioasă.

— Ai fi preferat să nu fi venit aici? Să te fi dus la un negustor de antichităţi pe un salariu de mizerie? Atunci nu l-ai mai fi întâlnit nici pe el… şi în orice caz, nici pe ea. Soarta a vrut aşa. Venirea mea la *Queen's House*, la castel, unde te-am adus şi pe tine. Soarta cu o mână de ajutor dată de infirmiera Loman.

— N-am spus că aş fi preferat să nu fi venit aici.

O *oră doar, dar plină de ale vieţii haruri*[5]

Decât o viaţă calpă, lipsită de... ceva. Am uitat ce, dar Wordsworth ştia.

— I-a fost atribuită lui Scott[6], dar nu e deloc sigur că el ar fi autorul şi nici nu prea seamănă cu stilul lui, nu-i aşa?

— Mă bazez pe tine. Dar ideea e aceeaşi. Prefer să-mi trăiesc clipa de bucurie – şi există o astfel de clipă şi pentru tine – decât să-mi târăsc viaţa într-o monotonie plicticoasă, fără primejdii, însă şi fără bucurii.

— Depinde, am spus.

— Cel puţin, ţi-am dat ceva la care să meditezi şi ţi-am abătut gândurile de la afurisita aia de domnişoară Rundle. Dar nu e cazul să-ţi faci probleme. În câteva zile, nevasta căpitanului nostru va fi iar pe picioare. O voi da jos din pat cât de curând ca s-o pot supraveghea şi să-l las pe căpitan să mai răsufle. Sunt sigură că e o adevărată belea pentru el. Noroc că, pe mare, orice dramă se uită repede. Cum s-a uitat incidentul cu Edward şi Johnny. Abia dacă-l mai pomeneşte cineva.

Încă o dată avusese darul să mă liniştească.

Am spus:

— Chantel, orice s-ar întâmpla, sper că nu ne vom despărţi.

— De asta o să am eu grijă, mi-a răspuns. Soarta ar putea să joace un rol, dar las-o în seama mea.

Chantel a avut dreptate. În câteva zile Monique s-a făcut bine ca atunci când venise pe vas prima dată. S-a întors în cabina ei, alături de cea a lui Chantel şi nimeni n-a mai spus o vorbă despre moartea ei iminentă.

Din când în când, venea pe punte. Chantel o însoţea. Uneori, li se alătura şi Edward. Îl alinta sau nici nu-l băga în seamă, după chef. Copilul accepta filosofic această situaţie.

---

5 William Wordsworth - poet englez (1770 - 1850) (N.T.)

6 Sir Walter Scott - scriitor englez (1771 - 1832) (N.T.)

Mă ignora, deşi câteodată îi simţeam ochii negri aţintiţi asupra mea, uneori cu amuzament. Mă întrebam dacă mă va concedia când vom ajunge pe insulă, i-am spus şi lui Chantel, dar ea mi-a zis că nu e cazul. De noi va depinde dacă ne vom întoarce acasă sau vom rămâne.

Nu spusese aşa Lady Crediton? îi eram prea folositoare lui Edward pentru ca Monique să vrea să scape de mine. Iar Monique nu era ranchiunoasă. Făcea scene pentru că aşa îi plăcea. Mai degrabă ar fi fost recunoscătoare celor care îi ofereau un motiv să le facă, iar eu mă număram printre aceştia, din cauza simpatiei pe care mi-o purta căpitanul.

Se pare că aşa era, pentru că într-o zi m-a chemat lângă ea pe punte şi mi-a spus:

— Sper că nu-l iei în serios pe căpitan. Ştii că-i plac femeile. E curtenitor cu toate.

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că m-am bâlbâit, încercând să-i explic că a fost o neînţelegere.

— Tot aşa s-a întâmplat şi când am venit spre Anglia. Pe vas era o tânără. Semăna cu tine. Destul de liniştită şi… cum se spune? Domestică. Astea îi plac lui. Îl fac să se simtă bine pentru că îi apreciază curtoazia.

— Sunt convinsă, am spus cu oarecare asprime. Toţi îi suntem foarte recunoscători, cu atât mai mult cu cât nu e prea obişnuit cu recunoştinţa.

A râs. Mai târziu Chantel mi-a spus că de fapt Monique mă simpatizează. O amuză teribil felul ciudat în care vorbesc. Înţelegea de ce căpitanul pusese ochii tocmai pe mine în această călătorie.

— Înţelegi, spunea Chantel, nu trebuie să-ţi pese de bârfe. Monique nu seamănă cu o englezoaică supusă convenţiilor. Am îndoieli că moravurile de pe insulă seamănă cu cele dintr-un salon victorian. Se înfurie pentru că-l iubeşte cu pasiune pe căpitanul ei şi, uneori, indiferenţa lui o înnebuneşte. Dar îi place să-i vadă pe alţii admirându-l.

— Totul mi se pare înspăimântător.

— Obiceiul tău de a lua totul prea în serios!

— Lucrurile serioase trebuie luate în serios.

— Nu sunt sigură.

— Chantel, nu prea mai e timp. Totul s-a schimbat dintr-o dată. Pluteşte în aer fatalitatea. Am simţit-o încă din noaptea aceea când Edward a fost răpit din cabină.

— Fatalitate! a exclamat ea.

— Nu pot uita ce s-a întâmplat. Nu-mi iese din minte faptul că cineva a încercat să-l omoare.

— Trebuie să existe şi o altă explicaţie.

— Căpitanul crede că Edward a găsit somniferele mamei lui şi a crezut că sunt dulciuri.

— Tot ce se poate. E un copil iscoditor, mişunând tot timpul încolo şi încoace". Ce-i asta? Ce-i aia?" Şi camera mamei e pentru el ca peştera lui Aladin.

— Dacă el şi Johnny s-au dus pe punte să tragă cu ochiul la dansatori dintr-un anume loc, probabil că el a adormit şi Johnny a inventat toată povestea aia cu GulliGulli.

— Sigur, asta e explicaţia. Se potriveşte perfect. Dacă stai să te gândeşti bine, este singura explicaţie.

— Aş vrea să pot fi sigură.

— Eu sunt foarte sigură. Nu e nicio fatalitate. Mă surprinzi Anna. Tu care eşti atât de raţională şi ai atâta simţ practic.

— Cu toate astea, n-am să-l scap din ochi nicio clipă. Noaptea am să încui uşa cabinei.

— Acum unde este?

— Cu Johnny, în grija doamnei Blakey. Şi ea se simte vinovată, pentru că Johnny n-ar fi trebuit să fie afară la ora aia. Amândouă o să încuiem uşile cabinelor noaptea, când copiii dorm.

— Asta o să pună capăt hoinărelii lor nocturne. Oricum, ne vom despărţi curând de Johnny, de mama şi de mătuşa lui.

M-am uitat fix la ea şi mi-am zis: şi de Rex. Oare

chiar îi pasă de el? Uneori aveam impresia că îmi ascunde ceva. Cum va putea să asiste aşa de detaşată şi indiferentă la despărţirea din Sydney? Rex va fi, probabil, întâmpinat de familia Derringham şi se va arunca în vârtejul afacerilor şi activităţilor mondene. Biata Chantel, situaţia ei era la fel de disperată ca a mea. Deşi a ei n-ar fi trebuit să fie. Dacă Rex şi-ar fi înfruntat mama şi ar fi cerut-o în căsătorie pe Chantel, ar fi putut fi fericiţi. El era *liber.*

Dar simţeam la el o slăbiciune. E drept că era atrăgător. Avea un farmec înnăscut, pe care Red îl avea într-o şi mai mare măsură. Rex mi se părea o copie palidă a fratelui său.

Dar Rex o înfruntase pe mama lui când n-o ceruse în căsătorie pe Helena Derringham. Mă întrebam până când o s-o mai înfrunte. Aş fi vrut ca Chantel să-mi mărturisească ce simte pentru el, dar nici eu nu-i mărturisisem adevăratele mele sentimente. De fapt, refuzam să admit că ele există. Cum aş fi putut să admit că eram îndrăgostită cu disperare de un bărbat însurat cu alta? Nu îndrăzneam.

Trebuia să ne păstrăm secretele una faţă de alta.

În Bombay, căldura era apăsătoare. Monique respira tot mai greu şi Chantel a trebuit să-şi amâne plimbarea pe ţărm. Căpitanul avea de rezolvat la Bombay o serie de probleme cu nişte agenţi ai companiei. L-a luat şi pe Edward cu el.

Doamna Malloy mi-a spus că secundul şi cambuzierul ne invitaseră la o plimbare. Doamna Blakey avea grijă de Johnny şi amândoi îi însoţeau pe soţii Greenall şi domnişoara Rundle. Am acceptat invitaţia şi am plecat cu o trăsură deschisă. Eu şi Doamna Malloy ne apăram de fierbinţeala soarelui cu umbrele de soare şi pălării cu boruri largi.

Era o experienţă stranie pentru mine. Mă întorceam cu gândul înapoi, la acele zile de demult, când locuiam aici cu părinţii mei. Când am văzut femeile spălând hainele în râu, când am hoinărit prin pieţe uitându-ne la obiectele din

fildeş şi din alamă, la mătăsuri şi covoare, m-am simţit exact ca în zilele copilăriei. Am trecut pe lângă cimitirul de pe colina Malabar şi m-am uitat după vulturi.

I-am vorbit lui Dick Callum despre amintirile mele şi a părut foarte interesat. Doamna Malloy şi secundul ascultau politicoşi, preocupaţi mai mult de propriile lor persoane.

Pe drum ne-am oprit în dreptul unei ceainării unde neam despărţit. Eu am rămas cu Dick Callum şi doamna Malloy a plecat cu secundul. În faţa ceainăriei, negustorii îşi întinseseră mărfurile: şaluri frumoase de mătase, şerveţele fine de dantelă şi feţe de masă, elefanţi din abanos cu colţi albi strălucitori.

Ne îmbiau cu voci blânde să cumpărăm şi ne-am oprit să ne uităm. Am cumpărat o faţă de masă pe care m-am gândit să i-o trimit acasă lui Ellen şi un mic elefant alb pentru doamna Buckle,

Am admirat un superb şal de mătase albă cu o broderie deosebită, albastru cu argintiu. Dick Callum l-a cumpărat.

— Mi-ar fi ruşine să-i dezamăgim.

În ceainărie era răcoare. Un bătrân zbârcit oferea spre vânzare la mese evantaie de păun. Dick mi-a cumpărat unul.

În timp ce ne sorbeam ceaiul foarte răcoritor, a spus:

— Ce se va întâmpla când vom ajunge pe Coralle?

— Mai e până atunci.

— Două săptămâni sau cam aşa ceva, de când plecăm din Sydney.

— Dar încă n-am ajuns la Sydney.

— Rămâi acolo?

— Cred că soarta mea e la răspântie. Lady Crediton mi-a spus limpede: dacă nu voi fi acceptată sau dacă o să vreau să mă întorc o pot face pe spezele companiei. La fel şi infirmiera Loman.

— Voi două sunteţi prietene bune.

— Acum nu-mi pot imagina viaţa fără ea, deşi, cu câţiva ani în urmă, nici n-o întâlnisem. Dar am devenit ca două surori şi uneori am senzaţia că o cunosc de o viaţă

— E o tânără deosebit de atrăgătoare.

— Nu cred că am văzut alta mai atrăgătoare.

— Eu da, a spus uitându-se în ochii mei.

— Nu cred, am spus cu indiferenţă.

— Ai vrea să continui?

— Nu cred că ar trebui, pentru că n-am să-ţi dau crezare.

— Dar dacă asta e părerea mea…

— Atunci te înşeli.

— Nu-mi pot imagina viaţa pe *Senina Doamnă* după ce vei pleca. Marinarii au prieteni pe ţărm.

— Atunci vom fi prieteni.

— Asta mă linişteşte. Vreau să te rog ceva. Vrei să te măriţi cu mine?

Am început să-mi fac vânt cu evantaiul din pene de păun. Mi se făcuse dintr-o dată cald.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Ba da.

— Dar… de abia mă cunoşti.

— Te cunosc de când am plecat din Anglia.

— N-a trecut prea mult timp de atunci.

— Pe navă oamenii ajung să se cunoască mai repede. E ca şi cum ar locui în aceeaşi casă. E cu totul altfel decât pe uscat Oricum, are vreo importanţă?

— Da, foarte mare importanţă. Trebuie să *cunoşti* bine pe cel cu care te căsătoreşti.

— Oare poţi vreodată să cunoşti pe cineva foarte bine? în orice caz, te cunosc suficient de bine pentru a te cere de nevastă.

— Atunci, cred că eşti puţin cam… grăbit.

— Nu sunt grăbit niciodată. M-am gândit: Anna e aleasa mea. E drăguţă, deşteaptă, amabilă şi bună. Te poţi baza baza pe ea. Cred că asta e calitatea pe care o

apreciez cel mai mult.

Era prima oară când eram cerută în căsătorie, deşi aveam douăzeci şi opt de ani. Nu era deloc cum visasem în zilele acelea de demult, când îmi imaginasem cum îmi va cere cineva mâna. Îmi înşirase calităţile şi cel mai mult aprecia faptul că se putea baza pe mine.

— M-am cam pripit cu propunerea.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o faci.

— Vrei să spui că răspunsul este *nu.*

— Răspunsul trebuie să fie *nu,* am spus.

— Acum. Accept. Lucrurile s-ar putea schimba.

— Îmi placi foarte mult, i-am spus. Ai fost foarte drăguţ cu mine. Sunt sigură că şi eu mă pot baza la fel de mult pe tine. Dar nu cred că asta e de ajuns pentru o căsnicie.

— Mai am şi alte motive. Te iubesc, desigur, deşi nu ştiu să mă exprim aşa de bine ca alţii. Nu sunt ca galantul nostru căpitan, care, sunt convins că ţi-ar fi făcut cea mai înfocată declaraţie… Şi s-ar fi purtat ca atare, chiar dacă n-ar fi crezut nici pe jumătate ce spune.

L-am privit fix.

— De ce îl antipatizezi atât de mult?

— Poate, unde simt că îl simpatizezi foarte mult. Anna, nu te mai gândi la el. Nu-i permite să se poarte cu tine cum s-a purtat şi cu altele.

— Altele? am întrebat cu vocea stinsă.

— Dumnezeule! Doar nu crezi că eşti singura. Uită-te la nevastă-sa, la felul cum se poartă cu ea.

— Dar e foarte curtenitor cu ea.

— Curtenitor? S-a născut curtenitor. Asta face parte din farmecul lui. Aşa şi-a cucerit un loc la castel. Un loc la companie. Are farmec cum a avut şi maică-sa, înaintea lui. De asta a devenit amanta lui Sir Edward. Şi tot de asta căpitanul îşi poate duce viaţa lipsită de griji. Poate fi târât într-un scandal care pe altul l-ar distruge, dar farmecul lui… veşnicul lui farmec îl salvează.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai auzit de *Femeia din umbră*? Sau dacă n-ai auzit, trebuie să auzi. Era o avere pe vasul ăla. 100.000 de lire se spune… în diamante. Şi ce s-a întâmplat cu ele? Ce s-a întâmplat cu negustorul? A murit pe vas. A fost înmormântat în mare. Eram acolo când i-au coborât trupul în apă. Căpitanul a ţinut slujba. Bietul John Fillmore. A murit atât de subit. Dar diamantele lui? Ce s-a întâmplat cu ele? Nimeni nu ştie. Iar vasul a sărit în aer în golful Coralle.

M-am ridicat.

— Nu vreau să mai ascult.

— Stai jos, mi-a ordonat şi l-am ascultat. Mă fascinase schimbarea petrecută în el. Ura lui faţă de căpitan îl făcuse violent. Credea cu adevărat că Redvers îl omorâse pe John Fillimore şi-i furase diamantele.

— *Trebuie* să-ţi vorbesc Anna, a continuat. Şi motivul este că te iubesc. Trebuie să te salvez. Eşti în pericol.

— În pericol?

— Ştiu semnele. Am mai navigat cu el. Are un fel de a se purta cu femeile pe care eu nu îl am. Recunosc. O să te decepţioneze ca şi pe biata nevastă-sa. Deşi nici el n-a. Scăpat pe de-a-ntregul. Dacă vreo dată a existat un corsar, el e acela. Acum două sute de ani, s-ar fi ocupat cu pirateria. Ar fi navigat arborând steagul piraţilor. Acum, pe mări, nu mai are ce să jefuiască. Dar când o avere de 100.000 de lire îi flutură pe la nas, n-o lasă să-i scape.

— Îţi dai seama că vorbeşti despre căpitanul tău?

— Pe bord, mă supun ordinelor lui, dar acum nu suntem pe bord. Vorbesc cu femeia cu care vreau să mă însor şi ei vreau. Să-i spun adevărul. Unde sunt diamantele alea? Pentru mine totul e clar. Aşa cum e şi pentru alţii, dar nimic nu poate fi dovedit, desigur. Sunt puse la adăpost sigur, în cine ştie ce port. Sunt averea lui pusă deoparte pentru a se bucura de ea atunci când o să poată face asta. Nu e uşor să umbli cu diamante. Bate la ochi, deci trebuie să aibă mare grijă. Dar o să se descurce el.

Averea îl aşteaptă. Trebuie să aibă şi el o avere, nu-i aşa? Cea a lui Sir Edward îi va reveni lui Rex care este fiul său legitim.

— E cumplit ceea ce spui.

— Am probe cu care pot dovedi.

— Atunci îţi sugerez să i le arăţi căpitanului.

— Scumpa mea Anna, nu-l cunoşti. Are răspuns la orice. N-a aranjat el cum i-a convenit cu vasul... scena crimei? Căpitanul care şi-a pierdut vasul. Câţi căpitani ar suporta asta? Oricare altul ar fi fost dat afară, căzut în dizgraţie şi exilat pe o insulă îndepărtată, undeva în Pacific, cum ar fi Coralle. Dar, oricum, având averea lui de diamante, ar fi un om bogat.

— M-ai surprins de două ori astăzi, i-am spus. Mai întâi cu declaraţia ta de dragoste pentru mine şi mai apoi cu declaraţia ta de ură faţă de căpitan. Şi eşti mai convingător în ură decât în dragoste.

S-a aplecat spre mine. Era roşu de mânie până în albul ochilor.

— Nu-ţi dai seama, a spus, că cele două sunt de fapt una? îl urăsc atât de mult pentru că te iubesc atât de mult. Îţi poartă prea mult interes. Şi tu lui.

— Mă judeci greşit, i-am spus. Mă surprinde, pentru că pretinzi că mă cunoşti atât de bine.

— Ştiu că n-ai putea fi capabilă de necinste.

— Deci încă o calitate, pe lângă faptul că te poţi baza pe mine.

— Anna, iartă-mă. M-am lăsat pradă sentimentelor.

— Hai să mergem. Cred că e timpul.

— Aşa simplu? Nu ai nimic să-mi spui?

— N-are rost să te mai ascult cum îl acuzi fără nicio dovadă.

— Voi avea dovezi. Pe Dumnezeul meu că voi avea.

M-am ridicat.

— O să te schimbi, mi-a spus. O să înţelegi şi atunci vom mai vorbi. Cel puţin spune-mi că n-o să ai nimic

împotrivă.

— N-aş vrea să-ţi pierd prietenia.

— Ce prost sunt! N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc încă. Nu contează. Totul e ca înainte. Nu renunţ aşa uşor, să ştii.

— Sunt sigură că nu.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, ţi-l dau oricând.

— E plăcut să ştiu asta.

— Deci nu-mi porţi pică.

— Nu cred că vreodată vreo femeie i-a purtat pică unui bărbat pentru că i-a spus că o iubeşte.

— Anna, aş vrea să-ţi spun tot ce e în sufletul meu.

— Mi-ai spus destule ca să mai continuăm, i-am, reamintit.

Ne-am întors înapoi pe jos trecând pe lângă negustorii, ghemuiţi lângă marfa lor. Ceilalţi doi ne aşteptau deja în; trăsură.

— Credeam ca v-am pierdut, a zis doamna Malloy.

Când am ajuns în port şi ne-am suit pe pasarelă, Dick mi-a întins şalul.

— L-am luat pentru tine.

— Credeam că l-ai cumpărat pentru altcineva!

— Pentru cine?

— Poate pentru mama ta.

O umbră uşoară i-a întuneci faţa. A spus:

— Mama a murit.

Aş fi vrut să n-o pomenesc, pentru că mi-am dat seama că amintirea ei îl îndurerase. Apoi mi-a trecut prin minte că, într-adevăr, nu-l cunoşteam prea mult. Mă iubea. Îl ura pe căpitan. Ce alte emoţii violente mai ascundea viaţa lui?

Ne îndepărtam încet de port, când Chantel a intrat în cabina mea. S-a strâmbat.

— Şi când te gândeşti că eu a trebuit să stau acasă.

— Ce face bolnava?

— Ceva mai bine. Nu prea suportă căldura. Îşi va reveni când vom ajunge din nou în larg.

— Chantel, i-am spus, nu mai e mult până ajungem în Australia.

— Încep să mă întreb cum o arăta insula noastră. Poţi să ţi-o imaginezi? Parcă văd palmieri, recifuri de corali şi pe Robinson Crusoe. Oare ce vom face după plecarea vasului?

— O să aşteptăm şi o să vedem.

S-a uitat fix la mine.

— S-a întâmplat ceva astăzi.

— Ce? am întrebat.

— Mă refer la tine. Ai plecat cu Dick Callum, nu-i aşa?

— Da. Cu doamna Malloy şi cu secundul.

— Şi?

Am ezitat.

— M-a cerut în căsătorie.

M-a privit cu atenţie, apoi a spus repede:

— Şi tu ce-ai spus?” Domnule, e prea curând”?

— Cam aşa ceva.

Părea mai liniştită.

— Am impresia că nu-l prea placi, i-am spus.

— O, mi-e indiferent. Anna, nu cred că e destul de bun.

— Chiar aşa. Nu e destul de bun pentru *mine.*

— Ca de obicei, te subestimezi. Deci L-ai refuzat iar el, ca un gentleman, ţi-a cerut să-i promiţi că-i vei permite să-şi reînnoiască propunerea cu altă ocazie.

— De unde ştii?

— E schema obişnuită şi domnul Callum i se conformează. Sunt sigură. Nu e pentru tine, Anna.

Am simţit o dorinţă puternică să-l apăr.

— De ce. Nu?

— Doamne, Dumnezeule, sper că nu-i iei în serios propunerea?

— Nu mă paşte pericolul unei alte propuneri. Mulţi

cred că e mai bine să fii căsătorit cu cineva pe care nu-l iubeşti decât să nu fii căsătorit.

— Renunţi prea uşor. Îţi prezic că într-o bună zi te vei mărita cu bărbatul viselor tale. Şi-a îngustat ochii şi a devenit dintr-o dată serioasă. Ştiam la ce se gândea.

— L-am refuzat şi am rămas prieteni. Mi-a dat asta. Am despachetat şalul şi i l-am arătat.

L-a luat şi l-a pus pe umeri. I se potrivea de minune. De fapt, orice îi venea bine.

— Nefiind în stare să-i accepţi propunerea, i-ai acceptat şalul.

— Ar fi fost nepoliticos să nu-l primesc.

— Îşi va reînnoi propunerea, dar tu n-o să fii de acord, Anna. Niciodată nu e bine să accepţi după ce prima oară ai refuzat.

Când a văzut evantaiul, ochii i s-au mărit de groază.

— Un evantai din pene de păun! De unde-l ai?

— L-am cumpărat de lângă colina Malabar.

— Aduce ghinion, a spus, nu ştiai? Penele de păun sunt blestemate.

— Chantel, ce prostie!

— Nu contează, nu-mi place. E ca şi cum ai provoca soarta.

A luat evantaiul şi a fugit cu el. M-am luat după ea. Am ajuns-o la balustradă dar îl aruncase deja peste bord.

Au urmat zile şi nopţi în care am traversat Oceanul Indian. Eram prea moleşiţi ca să ne mai mişcăm din scaunele noastre de pe punte. Singurii care mai aveau energie erau copiii. Din când în când, îl vedeam pe Redvers. Câteva zile de la scena petrecută în cabina lui, a părut să mă evite, apoi n-a mai făcut-o. În timpul traversării era mai puţin ocupat. Şi cum lui Edward îi plăcea mult să fie cu el, trebuia şi eu să fiu pe lângă ei. Edward spunea:

— Hai să mergem sus pe punte. Căpitanul a spus că am voie.

— Te conduc şi te las acolo.

— Cunosc şi singur drumul, dar căpitanul a spus că poţi să vii şi tu.

Stăteam acolo printre instrumentele de navigaţie şi, când Edward era prea absorbit de ele ca să mai pună obişnuitele-i întrebări, mai aveam timp să schimbăm câte un cuvânt.

— Îmi pare rău pentru izbucnirea aceea, mi-a spus la prima noastră întâlnire după incident. Trebuie să fi fost foarte neplăcut pentru tine.

— Şi pentru tine, i-am răspuns.

— Nu e nicio noutate pentru mine. Era prima oară când simţeam că în glasul lui se strecurase o notă de amărăciune.

M-am îngrozit la gândul că ar putea avea un efect fatal.

— Într-una din aceste zile… a spus. Ochii lui, care păreau mai albaştri de când eram, pe mare priveau fix linia orizontului, acolo unde marea se întâlnea cu cerul albastru, fără nori. Da, într-una din aceste zile s-ar putea întâmpla.

Apoi m-a privit pătrunzător cu ochii lui albaştri. Mi-a sărit inima. Urma o nouă cerere în căsătorie? Din partea unui bărbat a cărui nevastă încă mai trăia? Vroia să mă roage să mai” aştept”. M-am cutremurat. Detestam ideea să aştept moartea cuiva. Când lumea spunea: „După moartea mătuşii tale totul o să fie foarte bine” mă simţeam şocată. Era îngrozitor să aştepţi ca moartea să-i îndepărteze pe alţii din calea ta. Îmi aminteam de vulturii de pe colina Malabar.

Mă temeam că cel mai neînsemnat răspuns din partea mea va declanşa un potop de cuvinte ce erau mai bine să fie nerostite. Dar, aşa cum remarcase Chantel, gândurile există, rostite sau nu.

Edward s-a apropiat de noi şi ne-a salutat.

— Căpitane, ce e lucrul acela cu mâner?

Clipa trecuse.

— Mai bine arată-mi, boţman[7]. Căpitanul îl botezase aşa pe Edward, spre deliciul copilului. Edward îl punea şi pe Johnny să-i spună aşa.

Eram adânc mişcată când îi vedeam împreună. N-aş fi crezut că ar fi putut omorî pe cineva pentru avere. Era nevinovat. Şi totuşi... Venise la *Queen's House* şi nu-mi spusese că e însurat. Şi acum îmi sugera oare că trebuie să aştept?

Ce situaţie periculoasă se putea naşte când cineva stătea în calea obţinerii a ceva ce doreai cu pasiune. O situaţie destul de comună pentru a deveni un clişeu – eternul triunghi. Şi când te gândeşti că eu eram unul din colturile lui!

Lăsasem în urma mea o viaţă lipsită de primejdii şi intrasem într-o zonă plină de pericole. Eu," domestica Anna", cum mă numise Monique. Puteam foarte bine să trăiesc în Anglia în slujba unui negustor de antichităţi, în compania unei doamne bătrâne sau guvernantă la un copil. Astea-mi erau alternativele.

Edward era cufundat în studiul instrumentelor.

— Într-o zi va fi un bun marinar, a spus Redvers, întorcându-se lângă mine.

— Nu m-ar surprinde, deşi copiii se schimbă. Deseori, ambiţiile din copilărie îşi pierd farmecul pe măsură ce se maturizează.

— Ce ambiţii aveai în copilărie?

— Cred că vroiam pur şi simplu să fiu ca mama.

— Trebuie să fi fost un părinte extraordinar.

— Aşa cum eşti tu pentru Edward.

Şi-a strâns sprâncenele.

— Nu mi-aş acorda nota maximă. Stau atât de puţin cu el!

— Nici mama nu stătea prea mult cu mine.

— Copiii idealizează un părinte când nu stau prea mult cu el sau ea.

---

7 Şef de echipaj pe o navă. (N.T.)

— Poate. Pentru mine, mama a fost idealul de graţie şi frumuseţe, pentru că n-am văzut-o decât veselă şi surâzătoare. Cred că era şi tristă uneori, dar nu când eram lângă ea. Râdea foarte mult. Tata o adora. Era atât de diferită de el. Mi-am amintit de ea când am fost la Bombay.

— Ţi-a plăcut plimbarea pe ţărm?

Am ezitat. Apoi am spus:

— M-am plimbat cu Dick Callum, doamna Malloy şi secundul.

— O excursie foarte plăcută.

— Bănuiesc că Dick a navigat cu tine de multe ori.

— Callum? Da. E un tip conştiincios.

Am vrut să-i spun: „Te urăşte. Cred că, dacă ar putea, ţi-ar face mult rău”. Dar n-am putut.

— Cred că e convins că eu am pus la cale toată povestea de pe *Femeia din umbră* şi că am ascuns diamantele undeva, la loc sigur.

— Ştii că gândeşte aşa?

— Draga mea Anna, toată lumea o crede. A fost concluzia cea mai evidentă.

Am fost uimită şi încântată de felul în care spusese” draga mea Anna” pentru că mă făcea să mă simt ca şi când aşa aş fi fost.

— Şi accepţi situaţia asta?

— Nu pot să-i acuz pentru că cred ceea ce văd.

— Dar asta nu te deranjează?

— Ba da, dar mă face să urmăresc rezolvarea misterului ca să le arăt că se înşală.

— Numai atât?

— Şi să dovedesc că sunt un om cinstit, desigur.

— Şi asta poţi s-o faci numai descoperind diamantele?

— Cred că ele sunt pe fundul mării. Vreau să aflu cine mi-a distrus vasul.

— Oamenii cred că tu.

— Tocmai de asta vreau să dovedesc că nu eu.

— Cum?

— Aflând cine e făptaşul.

— Ai vreo speranţă?

— Totdeauna sper. Ori de câte ori mă duc pe Coralle, sper că voi găsi răspunsul.

— Dar vasul s-a pierdut şi diamantele odată cu el.

— Cineva, undeva în lume, foarte probabil pe insulă, ştie răspunsul. Într-o zi voi afla.

— Şi crezi că răspunsul este pe Coralle?

— *Simt* că acolo trebuie să fie.

M-am întors brusc către el.

— Voi încerca şi eu să aflu. Când vasul va părăsi insula şi ne va lăsa acolo, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi dovedesc nevinovăţia.

A zâmbit.

— Eşti convinsă de asta?

— Cred, am spus foarte încet, că ai putea să mă faci să cred tot ceea ce doreşti.

— Ce afirmaţie ciudată… ca şi cum ai crede împotriva voinţei tale.

— Nu, nu. Voinţa mă forţează să cred pentru că vreau.

— Anna…

— Da.

Faţa lui era lângă a mea. Îl iubeam. Ştiam că şi el mă iubeşte. Dar oare ştiam? Oare nu era acesta un exemplu al faptului că voinţa impunea minţii ce să creadă?

— La Bombay m-am gândit tot timpul la tine, Aş fi vrut să fiu cu tine. Şi Callum… nu-i un băiat rău. Dar…i-am întins o mână şi el mi-a luat-o. Apoi a dat glas gândului care-i trecuse prin minte.

— Anna, să nu te pripeşti. Aşteaptă.

— Ce să aştepte? a întrebat Edward, care se apropiase de noi pe nesimţite. Şi de ce vă ţineţi de mână?

— Asta-mi aminteşte, i-am spus, că trebuie să mergem să ne spălăm pe mâini înainte de masă.

Trebuia să mă grăbesc. Din cauza propriilor mele sentimente.

Pe bord, Gareth Glenning juca şah cu Rex Crediton. Chantel era în cabină, unde o supraveghea pe Monique, căreia îi fusese rău toată noaptea. Doamna Greenall o încolţise pe doamna Malloy cu poveştile despre nepoţii ei.

— Obraznic, desigur, dar aşa sunt băieţii, i-am spus că va fi aproape bărbat când ne vom întoarce în Anglia.

Doamna Malloy o asculta moţăind.

Edward şi Johnny jucau ping-pong la o masă aşezată la un capăt al punţii. Masa era înconjurată de o plasă care împiedeca mingile să cadă în mare, dar care avea ochiurile destul de mari pentru a-mi permite să-i urmăresc.

Ţineam în mână o carte, dar nu citeam. Gândurile îmi erau prea învolburate. În minte îmi răsuna un singur cuvânt: „aşteaptă."

Nu-mi vorbise niciodată de căsnicia lui şi nici de necazurile ei. Aflasem de la Chantel cât de nereuşită era. Monique îi făcea confidenţe lui Chantel. Ea locuia lângă ei. Petrecuse mult timp în apartamentul căpitanului, când Monique fusese acolo.

— Mă întreb dacă într-o bună zi n-or să se omoare unul pe altul. Într-o zi, când eram acolo, Monique a luat un cuţit şi s-a repezit la el. În glumă, desigur. Ea de abia are putere să respire, darămite să înfigă un cuţit în pieptul unui bărbat solid. Chantel putea să glumească despre asta. Eu nu.

— Ştii, a spus Chantel, pentru a se însura cu ea, a fost atras într-o capcană. El a crezut că va fi doar un flirt, dar până la urmă a fost silit s-o ia de nevastă. O bătrână doică l-a amenințat că-l va blestema dacă nu se însoară cu ea. Ea mi-a spus. Nimeni nu se îmbarcă pe vasul unui căpitan blestemat.

Nu i-am spus că mai auzisem asta.

— Se poate ca domnişorul Edward nici să nu fi fost pe cale să vină pe lume. Doamne, doamne, păcatele le faci în doi, dar fiecare şi le plăteşte singur. Cel puţin, dacă eşti

descoperit. Cât despre biata Monique, ea continuă să-şi adore căpitanul. Îi scrie scrisori. Tot timpul i le duc în cabina lui. Nu le-ar încredinţa nimănui altcuiva decât mie. Pasionata de Monique! Poate ar trebui să fie mai drăguţ cu ea. Nu mai are mult de trăit.

I-am spus că era o situaţie tragică.

— Totuşi mai puţin tragică decât dacă ar fi fost o femeie puternică şi sănătoasă.

Nu suportam să o aud pe Chantel vorbind aşa. Erau clipe când credeam că ar fi fost mai înţelept ca amândouă să fi rămas în Anglia.

Dar eram aici, pe punte, ascultând zgomotul ritmic al mingilor lovindu-se de masa verde, ţipetele vesele ale copiilor, privind pagina tipărită şi citind mecanic un paragraf fără a înţelege nimic, privind salturile jucăuşe ale delfinilor sau peştii zburători licărind deasupra valurilor.

Sufla un vânt cald şi poate că de asta vocile se auzeau atât de bine. Veneau dinspre masa de şah. Rex vorbea pe un ton pe care nu-l auzisem niciodată.

— Tu*… diavole.*

Nu i se putea adresa decât lui Gareth Glenning, care nu semăna deloc a diavol. Îi dăduse, probabil, şah, am gândit eu superficial. Dar cât de violent o spusese. Apoi am auzit râsul lui Gareth. Era nesuferit de batjocoritor.

Trebuie să fi fost pe jumătate adormită şi visam. Doar jucau şah şi presupun că Gareth câştiga.

Mă gândeam că în curând vom fi la Sydney şi că acolo lucrurile se vor schimba. Foarte mulţi vor pleca. Rex, familia Glenning, doamna Malloy şi toţi pasagerii. Nu vom rămâne decât eu, Edward, Chantel şi Monique. Şi odată ajunşi pe Coralle vor avea loc noi schimbări, dar eu nu voi mâi fi acolo să le văd.

Un vas apăruse la orizont, cu pânzele umflate de vântul puternic. Băieţii au alergat să-l privească.

— Un Clipper yankeu, a strigat Edward.

— Ba unul chinezesc, l-a contrazis Johnny.

Discutau aprins uitând de masa de tenis. Se uitau la

navă şi Edward îşi etala cunoştinţele aflate de la căpitan.

A apărut legănându-se şi domnişoara Rundle. Purta o pălărie mare legată cu o eşarfă sub bărbie pentru a-i proteja tenul despre care Chantel spusese că nu merită osteneala.

— Bună ziua, domnişoară Brett. Însăşi felul în care îmi rostea numele era un reproş. Ai ceva împotrivă dacă mă aşez lângă dumneata?

Aveam, dar nu puteam să i-o spun.

— Ia te uită! Ochii i se aţintiseră asupra doamnelor Malloy şi Greenall. *N-o să-i* placă să-şi ia la revedere de la ofiţerul ei.

— Cred că e doar o prietenie legată pe vas.

— Ce suflet caritabil ai, domnişoară Brett.

Ceea ce nu puteam spune despre ea.

— Şi atunci…

S-a oprit chicotind cu înţeles, dar spusese destule.

— Şi dumneata vei rămâne după plecarea noastră.

— Pentru puţin timp. Până ajungem pe Coralle.

— Echipajul… şi căpitanul… îţi vor rămâne dumitale. Dar! *va trebui* să-i împărţi cu ceilalţi. Cum se mai simte *biata* doamnă Stretton?

— Infirmiera Loman mi-a spus că stă în cabina ei.

— Sărmana creatură! Nici nu vreau să-mi imaginez prin: câte a trecut.

— Chiar nu vrei? am întrebat-o cu ironie.

— Nu, draga mea. Cu un asemenea bărbat! Felul în care-mi zâmbeşte când îmi spune bună ziua…

— Chiar aşa?

— E un crai înnăscut. Da, îmi pare foarte rău pentru ea. Şi pentru oricare alta care se lasă fascinată de el. Lumea ar trebui să aibă mai mult bun simţ şi decenţă. Dar ştiu si eu… sunt uluită. Uită-te la prietena dumitale, infirmiera Loman… şi ăăă… S-a uitat cu înţeles spre Rex. Cu ce crede că o să se aleagă din asta?

— Nu cred că toată lumea vrea să se aleagă cu ceva;

de pe urma unei prietenii. Dacă ar fi aşa, n-ar mai exista prietenii adevărate.

— Ştii să vorbeşti. Bănuiesc că aşa trebuie să fie o: guvernantă. Uite băieţii ăia cum mai ţipă. N-ar trebui să fie puşi la punct? Doamne, Dumnezeule, când eram tânără…

— Vechile rânduieli se schimbă făcând loc celor noi, am spus gândindu-mă la Chantel, căreia îi plăcea să citeze şi de obicei cita greşit, aşa cum, probabil, făceam şi eu acum.

— Hm, a spus ea.

— E un Clipper yankeu, ţipa Edward. Mă duc să-l întreb pe căpitan.

Fugea pe punte cu Johnny după el. L-am chemat.

— Edward, unde te duci?

— Să-l văd pe căpitan. Vreau să mă uit prin aparatul ăla pe care îl are acolo. E nemaipomenit. Poţi să vezi atât de bine lucrurile de departe!

— Când ai văzut aparatul? a întrebat Johnny.

— L-am văzut o dată… şi încă o dată. L-am văzut, nu-i aşa, Anna? L-am văzut când erai şi tu acolo. Atunci când căpitanul te ţinea de mână şi-ţi spunea să aştepţi. Atunci. Trecea un vas mare şi l-am întrebat pe căpitan şi mi-a răspuns că e un Clipper yankeu. Domnişoara Rundle de abia putea să-şi stăpânească freamătul. Am spus:

— Nu te poţi duce acum. Du-te şi reia-ţi partida de ping-pong.

— Dar…

— O să i-l descrii căpitanului când o să-l vezi. Poate o să-ţi arate nişte desene şi o să-l identifici.

— Are o groază de desene în cabina lui, nu-i aşa Anna?

Am spus:

— Da. Şi poate într-o zi o să vi le arate la amândoi. Dar nu uita că acum trebuie să aibă grijă de vas. Aşa că du-te şi termină-ţi partida şi o să le vedeţi mai târziu.

Ne-am aşezat pe scaunele de pe punte. Vasul se

scufunda sub linia orizontului şi delfinii săreau veseli. Rex şi Gareth erau încă aplecaţi asupra tablei de şah. Doamna Malloy şi doamna Greenall moţăiau, în timp ce domnişoara Rundle se îndepărta. Ştiam că era în căutarea cuiva căruia să-i împărtășească ultima ei descoperire.

Căpitanul îmi ţinuse mâna şi mă rugase să aştept.

Apropierea de Freemantle mă umplea de uşurare. Freamătul intrării în port făcea ca toate celelalte emoţii ale pasagerilor să pălească. Până şi domnişoara Rundle nu mai era atât de preocupată de bârfele despre oamenii de la care, în curând, avea să-şi ia rămas bun pentru totdeauna.

N-aveam nicio îndoială că răspândise vorbele lui Edward. Dar acum nu mai aveau importanţa pe care ar fi avut-o cu câteva săptămâni înainte. Doamna Malloy nu mai era atât de preocupată de secund. Această prietenie se stingea de la sine. Se agita pregătindu-se de debarcare. Domnul şi doamna Greenall erau la fel de agitaţi, întrebându-se de douăzeci de ori pe zi, dacă nepoţii vor fi aduşi pe chei să-i întâmpine.

— Mai mult ca sigur că nu şi cel mic, îmi spunea ea. Nu la vârstă lui.

Chantel şi Rex stăteau tot timpul împreună. Mi-era teamă pentru ei. O dată, îi surprinsesem aplecaţi peste balustradă, discutând aprins. Cel mai mult mă îngrijora Chantel. Indiferenţa ei era falsă. Singurii care se comportau natural erau Johnny şi Edward. Urmau să se despartă la Melbourne, dar în mintea lor asta avea să se întâmple peste secole. Pentru ei, o zi însemna mult.

Şi, într-o dimineaţă, m-am trezit la Melbourne.

Pe chei, oamenii întâmpinau vasul. Femeile purtau mănuşi albe, lungi şi pălării mari, tivite cu flori şi panglici. Undeva, o orchestră cânta imnul britanic. Redvers îmi spusese că aşa erau întâmpinate în Australia vasele venite din Anglia, care era patria, chiar şi pentru cei care n-o văzuseră niciodată. Oamenii veneau pe vasele mari de pasageri să-i întâmpine pe vizitatori, dar vasul nostru era mai degrabă un cargou. Cu toate acestea şi noi am fost

întâmpinaţi la fel.

Copiii erau emoţionaţi. Lecţiile mele de istorie a Australiei le stârniseră interesul. Abia aşteptau să vadă primii canguri şi urşi Koala. Ne-am plimbat câteva ore împreună cu doamna Blakey pe mal. Era foarte cald, dar băieţilor nu le păsa. Nu mai conteneau să ţipe de bucurie. Trebuie să recunosc că şi eu eram la fel de încântată când ne plimbam pe malul râului Swan, unde florile roşii ale eucalipţilor şi cele galbene ale salcâmilor australieni aruncau pete vii de culoare. Plimbarea noastră însă trebuia să fie foarte scurtă şi eram tot timpul cu ochii pe ceas. I-am văzut, pe Chantel şi pe Rex, într-o trăsură deschisă şi speram din toată inima că nu i-a văzut şi domnişoara Rundle.

Biata Chantel! Foarte curând trebuie să-şi ia rămas bun de la Rex. Mă întrebam dacă va fi în stare să rămână la fel de indiferentă şi nepăsătoare.

Şi, mai presus de toate, plutea deasupra noastră plecarea vasului. În curând vom ajunge pe Coralle, unde vom rămâne toţi patru: eu, Edward, Chantel şi Monique. Ori de câte ori mă gândeam la asta, simţeam o apăsare, încercam să scap de ea, dar nu-mi era uşor. Când ne-am întors pe bord l-am văzut pe Dick Callum. Ieşea din biroul lui, ocupat cum era de obicei când eram într-un port.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să ne plimbăm împreună pe ţărm, mi-a spus.

— Am fost cu doamna Blakey şi cu băieţii.

— Treburile m-au împiedicat... poate mai mult ca de obicei.

— Ce vrei să spui?

— Cineva sus-pus nu vrea să am timp liber.

— Sună misterios, i-am spus şi am plecat.

Îmi făcea plăcere să aflu că Red nu dorise să fiu iar în compania lui Callum.

Tocmai se pregăteau să ridice pasarela, când Rex şi Chantel au urcat în goană pe bord. Chantel a venit spre mine şi Rex a trecut mai departe.

— Era cât pe ce să pierdeţi vasul.

— Poţi să fii sigură că n-am să pierd niciodată vasul, mi-a spus cu înţeles.

Mă uitam la faţa ei rumenă şi drăgălaşă. Trebuia să recunosc că nu prea arăta ca o fată pe punctul de a-şi lua adio pentru totdeauna de la iubitul ei.

La Melbourne, domnul Malloy, un bărbat înalt şi bronzat, care făcuse avere cu o proprietate aflată la câteva mile de oraş, a venit să-şi întâmpine familia.

Toţi pasagerii se schimbaseră. Johnny arăta foarte sobru în costumul de marinar şi cu boneta rotundă pe care scria" H.M.S. Success"[8]. Doamna Malloy purta o pălărie mare de paie cu flori şi panglici, mai potrivită la Londra decât pe coclaurile australiene. Dar în fusta şi jacheta gri, cu mănuşi şi cizme gris-perle, arăta foarte bine. Şi doamna Blakey îşi pusese cele mai bune haine.

Acum păreau nişte străini pe care nu-i mai interesau tovarăşii de drum. Domnul Malloy i-a condus pe ţărm şi i-a adresat lui Edward o invitaţie să trecă pe la ei, cu aerul acela pe care îl au oamenii când ştiu că invitaţia nu va fi niciodată acceptată. Apoi au plecat şi nu i-am mai văzut niciodată.

Aveam să le simţim lipsa. Edward nu va avea niciun prieten de vârsta lui, iar eu pierdusem ajutorul doamnei Blakey.

Lângă mine era domnişoara Rundle.

— Şi unde e secundul? şuieră ea. S-a făcut nevăzut, tocmai când era mai aşteptat.

Chantel a venit lângă noi.

— Şi noi o să ne spunem curând la revedere, zise ea voioasă, zâmbindu-i cu subînţeles domnişoarei Rundle.

— Unii dintre noi o să ducă dorul altora.

— Vai! oftă uşurată Chantel.

— Sunt sigură că dumneata şi domnul Crediton o să fiţi cam trişti la despărţire.

---

8 Nava Majestăţii Sale "Succes" (N.T.)

— Şi dumneata.

— Domnişoara Rundle, remarcai eu, e o observatoare a naturii umane.

— Să sperăm că-şi va găsi o tovărăşie la fel de promiţătoare ca cea de care se desparte cu atâta tristeţe acum. Domnişoara Rundle fu surprinsă şi Chantel continuă:

— Să nu uităm că suntem doar" corăbii care trec prin noapte". Termină tu citatul, Anna.

— „Şi-şi vorbesc doar în treacăt. Se vede numai un semnal şi se aude numai o voce în întuneric."

— Superb, nu-i aşa? a spus Chantel. Şi atât de real". Corăbii care trec în noapte". Şi apoi… îşi continuă drumul şi nu se mai întâlnesc niciodată. E fascinant.

Domnişoara Rundle a pufnit. Nu-i plăcea conversaţia. A spus că o aşteaptă doamna Greenall în cabină. A plecat, lăsându-ne acolo.

I-am spus lui Chantel:

— Următorul port va fi chiar Sydney.

— Da, şi apoi, Coralle.

— Chantel, cum crezi că o să-ţi placă?

— Ar trebui să fiu un oracol ca să-ţi răspund la întrebare.

— Mă refer la despărţirea de Rex la Sydney. N-are rost să te mai prefaci. Prietenia voastră e deosebită.

— Cine se preface?

— Dacă îl iubeşti, dacă te iubeşte, ce vă împiedică să vă căsătoriți?

— Pui întrebarea asta ca şi cum ai şti răspunsul.

— Da, îl ştiu, i-am spus. Nimic. Numai dacă e atât de slab încât să-i fie frică de maică-sa.

— Dragă Anna, cred că ţii prea mult la prietena ta, care nu merită. Dar nu-ţi fă probleme. Va fi bine. S-a descurcat şi se va descurca totdeauna. Nu ţi-am spus că nu pierd niciodată vasul?

Era încrezătoare. Mi-am spus că făcuseră, probabil, o

înţelegere între ei.

Cred că toţi începeam să devenim indiferenţi. O vedeam foarte puţin pe Chantel. Poate că Monique o lăsase cât mai mult liberă ca să stea cu Rex înainte de a se despărţi. Se părea că o interesează povestea lor de dragoste. Părea că Chantel şi Rex se împrieteniseră cu familia Glenning. Sau poate că era, doar un paravan. În orice caz, cei patru erau mai tot timpul împreună.

Cu o noapte înainte de a ajunge la Sydney, l-am întâlnit pe puntea pustie pe Redvers. Era o noapte caldă fără vânt.

Să fiu singură cu el era un lucru pe care îl dorisem, dar de care mi-era şi teamă.

— Anna, a spus în timp ce se apropia de mine. Stăteam aplecată peste balustradă şi priveam apa întunecată. M-am întors şi l-am privit.

— Suntem împreună pe acest vas, dar abia te văd.

— Nu mai e mult până când voi pleca de pe vas.

— A fost o călătorie plăcută?

— N-am mai trăit aşa ceva. N-o voi uita niciodată.

— Nici eu.

— Tu ai făcut atâtea călătorii.

— Dar numai una cu tine la bord.

— După ce ne laşi pe Coralle unde te duci?

— O să transport mărfuri două, trei luni, apoi mă întorc pe insulă înainte de a pleca spre Anglia.

— Deci… o să ne mai întâlnim.

— Da, a spus. De obicei, stăm câteva nopţi pe insulă. M-am gândit…

— Da.

— M-am întrebat, a continuat, cum te vei descurca pe insulă?

— Nu prea ştiu la ce să mă aştept. Sunt sigură că insula pe care mi-am imaginat-o e cu totul altfel decât cea reală.

— E jumătate civilizată, jumătate sălbatică. Asta o

face atât de stranie. Civilizaţia nu se prea simte… în largul ei. M-am gândit mult la şederea ta acolo.

— Şederea mea acolo?

— Monique trebuie să rămână. Pentru sănătatea ei. Iar Edward trebuie să stea cu mama lui. Dar mă gândesc la tine şi la infirmiera Loman. Cred că ar fi mai bine să vă duc înapoi în ţară când mă întorc pe insulă.

— O să ai cabine libere şi pentru noi pe vasul tău?

— Voi avea grijă de asta.

— E foarte plăcut să aud asta, i-am spus.

— Deci, poate vom mai călători împreună?

M-am cutremurat.

— Ţi-e frig?

— Cui i-ar fi, într-o asemenea noapte?

— Atunci te-ai înfiorat de teamă. Anna, de ce ți-e frică?

— Nu ştiu dacă pot numi ceea ce simt frică.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc aşa. Dar oare e cazul să ne prefacem că suntem ceea ce nu suntem, să negăm adevărul?

— Ar fi fost poate mai bine.

— Poate fi vreodată bine să negi adevărul?

— În anumite împrejurări, sunt sigură că da.

— N-am să urmez niciodată etica asta, Anna, ţi-aduci aminte de noaptea când am venit la *Queen's House*?

— Mi-aduc foarte bine aminte.

— Atunci s-a întâmplat ceva. Casa aceea… n-am uitat-o niciodată. Ceasornicele ticăind, peste tot mobilă şi noi aşezaţi la masă, cu lumânările arzând în sfeşnice.

— Sfeşnice foarte valoroase, din China secolului XVIII.

— Păream singuri. Numai noi doi. Şi fata aceea învârtindu-se în jurul nostru. Parcă eram numai noi doi pe lume şi nimic altceva nu mai avea importanţă. Ai simţit? Ştiu că da. N-aş fi putut să simt atât de intens, dacă n-ai fi simţit şi tu.

— Da, i-am spus, şi pentru mine a fost o seară de neuitat. Tot ce se întâmplase înainte nu mai avea nicio importanţă.

— Te referi la căsătoria ta?

Nimic nu mai avea nicio importanţa. Nu mai eram decât noi doi. Ceasornicele acelea ticăind parcă umblau la timp. Sună prostesc? Niciodată în viaţa mea nu fusesem atât de fericit. În culmea fericirii şi atât de reţinut, înflăcărat şi totuşi senin.

— Asta a fost înainte de necazul cu *Femeia din Umbră.*

— Dar eram deja căsătorit şi ăsta era un necaz şi mai mare. Da, îţi voi spune deschis, n-am nicio scuză. Vreau numai să înţelegi. Când am văzut-o prima oară, insula m-a fascinat. La fel de mult cum îmi repugnă acum. Când o s-o vezi poate o să mă înţelegi. Şi Monique făcea parte din insulă. Mama ei s-a ocupat de mine. E un lucru straniu, Anna. Nu-mi place să te ştiu acolo.

— Voi fi cu Chantel.

— Asta mă bucură. Nu cred că te-aş fi lăsat singură acolo.

— Insula e chiar atât de înspăimântătoare?

— O să ţi se pară stranie, greu de înţeles poate.

— Şi crezi că acolo Edward va fi fericit?

— Edward se va simţi bine. În definitiv, aparţine acelor locuri.

— Mai vorbeşte-mi despre ele.

— O să vezi singură. Mama ei, bătrâna doică şi servitorii. Poate e numai imaginaţia mea. La început am fost fermecat şi Monique mi s-a părut frumoasă. Ar fi trebuit să plec. Să-mi dau seama, dar când am făcut-o era prea târziu. După asta, a trebuit să mă căsătoresc şi n-am mai avut ce face.

— Ai lăsat-o pe Monique pe insulă şi ai plecat mai departe?

— Era o călătorie ca asta. Şi m-am întors cu *Femeia*

din Umbră. Apoi, la următoarea escală pe insulă, am luat-o pe Monique în Anglia.

— Şi acum… te las pe *tine,* acolo.

A tăcut o clipă, apoi a continuat.

— Mă întreb ce o să se întâmple de data asta.

— Sper că nicio nenorocire. Dar e plăcut să ştiu că, dacă vrem să ne întoarcem, ne iei cu tine. O să-i spun şi lui Chantel.

— Sunt convins că o să vrea să se întoarcă. Tu ai putea să rezişti în anumite situaţii, dar ea nu.

— Cel puţin, o să vizităm insula.

— E frumoasă. O vegetaţie luxuriantă, valurile spărgându-se pe plajă, palmierii tremurând. Uşor sub adierea brizei şi marea limpede, albastră ca safirele şi verde ca smaraldele, ştergând nisipurile aurii.

— Şi când o să te întorci în Anglia, ce vei face?

— O să stau câteva zile înainte de a pleca iar.

— Pe aceeaşi rută?

— Depinde de ce marfă vom transporta. Dar un lucru îl voi face cu siguranţă. Mă voi duce la *Queen's House* şi voi spune: „Am venit din partea domnişoarei Brett, proprietara, care m-a rugat să trec să văd cum mai stau lucrurile pe aici". Voi sta în grădină ca în noaptea aceea umedă de toamnă. Mă voi opri în hol şi mă voi gândi la noaptea care a schimbat totul în viaţa mea şi m-a schimbat şi pe mine.

— Chiar aşa?

— Da. Aşa e, într-adevăr. De atunci am vrut cu totul altceva de la viață.

— Dar înainte ce vroiai?

— Aventură, schimbare! Pericol! Emoţii! Abia după noaptea aceea m-am maturizat. Acum vreau să fiu cu o singură persoană. Înainte, credeam că nu voi dori să stau prea mult cu o singură persoană. Căutam tot timpul senzaţii tari pe care numai noutatea mi le putea oferi. În noaptea aceea m-am maturizat. Am aflat ce este cu

adevărat viaţa. M-am văzut locuind acolo, în casa aceea.

Pe peluză, o masă cu o umbrelă colorată şi o femeie cu un ceainic de porţelan cu ceşti albastre. Poate şi un câine, unul de vânătoare şi mulţi copii râzând şi jucându-se. Am văzut totul foarte limpede, ca pe ceva ce doream şi pe care mai înainte nu-l dorisem. N-ar trebui să vorbesc despre asta, nu-i aşa? Dar în noaptea asta pluteşte ceva deosebit în aer. Suntem împreună lângă coasta Australiei. Vezi luminile de acolo? Suntem foarte aproape de ţărm. Este vară şi… nu e nimic mai plăcut ca nopţile tropicale pe mare, când crezi că orice se poate întâmpla. Poate mai sunt şi alte locuri, cum ar fi grădina de la *Queen's House.* Uneori îmi spun că în noaptea aceea am avut o viziune, dar că, într-o zi, masa aceea va fi acolo şi eu voi fi aşezat la ea.

Am spus:

— Nu se poate. Ai venit deja prea târziu. Nu cred că ar trebui să vorbeşti aşa şi nici eu n-ar trebui să te ascult.

— Dar vorbesc, şi mă asculţi.

— Ceea ce arată cât de mult greşim.

— Oameni suntem, a spus.

— La ce bun? N-are niciun rost să spui ce ar fi fost, când s-a întâmplat ceva care nu mai poate fi schimbat.

— Anna…

Ştiam ce vrea să spună: „Aşteaptă!" S-ar fi putut întâmpla atât de uşor. Dar astea sunt gânduri periculoase. Eram despărţiţi şi atât timp cât trăia Monique, viziunea lui – şi a mea – nu putea deveni realitate.

Am vrut să-i explic că nu trebuie să ne mai gândim la asta. Ar fi însemnat că o dorim cu pasiune, ceea ce ar fi fost un păcat.

Mi-am spus că nu trebuie să mai rămân singură cu el. Era un bărbat cu pasiuni adânci, ştiam asta. Nu dusese o viaţă de călugăr şi mă temeam pentru el… şi pentru mine.

— Era prea târziu. Trebuia să-l fac să înţeleagă.

Eram în pericolul să dorim s-o luăm pe calea pe care o ştiam amândoi.

— E târziu, am spus. Trebuie să plec. A tăcut câteva clipe şi când a vorbit, vocea îi era la fel de calmă ca a mea.

— Mâine ajungem în port. Trebuie să te duci neapărat pe punte să vezi priveliştea aia minunată. De acolo se vede tot portul. Te asigur că meritã. O să vină şi Monique, dacă se simte bine. Trebuie să vină şi infirmiera Loman. Şi Edward o să vrea să fie acolo.

— Mulţumesc. O să-mi facă plăcere.

— Noapte bună, a spus.

— Noapte bună.

Pe când mă întorceam, mi s-a părut că-l aud spunând: „dragostea mea.”

Era o dimineaţă superbă. Puntea lucea în bătaia soarelui în timp ce intram încet în port. Era frumos şi impresionant, mai presus de ce-mi puteam imagina. Era mai mult decât reală descrierea acelor locuri, pe care o citisem”. Cel mai bun port din lume, în care o mie de vase pot pluti în linie în deplină siguranţă”. Priveliştea îţi tăia răsuflarea. Mulţimea de golfuleţe şi intrânduri, promontoriile printre care trebuia să trecem, pomii, florile, păsările şi marea superb de albastră.

Până şi Edward tăcea. Mă întrebam dacă se gândea, ca şi mine, la sosirea primei flote, cu o sută de ani în urmă. Folosisem prilejul, ca să-l învăţ puţină istorie. Atunci trebuie să fi arătat puţin altfel. Nu erau case, nu exista oraşul. Numai suprafeţe întinse de teren necultivat, păsări cu pene minunate rotindu-se deasupra unei mări învolburate.

Chantel stătea cu noi, subjugată şi ea de peisajul măreţ. Sau de faptul că trebuia să se despartă de Rex? Nu l-am văzut pe Redvers, care era, desigur, la datorie. Eram numai noi trei sus, acolo.

Două ore mai târziu ancoram la Cheiul Circular. Acolo era forfota obişnuită. M-am dus cu Edward în cabina noastră şi Chantel într-a ei. Mă gândeam numai la Chantel. Îmi spuneam: acum îi voi cunoaşte adevăratele sentimente. Dacă-l iubeşte cu adevărat, n-o să poată să mi-o ascundă.

Monique se simţea mai bine. Emoţia sosirii la Sydney o înviorase. Se îmbrăcase şi Chantel mi-a spus că era cu căpitanul. Vor veni anumiţi vizitatori care vor trebui întreţinuţi. Şi deoarece soţia căpitanului se afla pe bord, ea era cea care trebuia să facă onorurile.

A coborât un steward şi m-a rugat să-l duc pe Edward în cabina căpitanului. L-am dus sus şi, când am ajuns, am bătut la uşă. A deschis Rex. Mi-a zâmbit şi a spus:

— A, iată-l pe Edward. Mulţumesc, domnişoară Brett.

I-am aruncat o privire lui Redvers care stătea de vorbă cu un bărbat mai în vârstă şi cu o tânără de vreo douăzeci şi cinci de ani.

M-am, întors în cabină. Am găsit-o pe Chantel uitându-se în oglindă.

— Musafiri? m-a întrebat.

— Un bărbat în vârstă şi o tânără.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Nu i-am mai văzut niciodată.

— Sir Henry şi Helena Derringham.

— Ah!

— Ce credeai? Au venit să întâmpine vasul la Sydney. Bănuiesc că şi Rex era acolo.

— Da.

Mă privea din oglindă, dar ochii ei nu trădau nimic.

Am stat două zile în port. Am avut ocazia să vizitez Sydney-ul. Familia Greenall şi domnişoara Rundle plecaseră, ca şi familia Glenning. Acum totul era diferit fără ei şi fără rutina zilnică de pe mare. În schimb, începuse forfota încărcării şi descărcării mărfurilor. Am plecat cu Chantel la cumpărături, atât pentru noi cât şi pentru Edward şi Monique. Când eram cu Edward nu puteam să discut cu ea despre ce aş fi vrut. Dar nici când eram singure, nu ştiam dacă dorea să vorbească. O compătimeam poate şi din cauza propriei mele situaţii. Eram supărată pe Rex pentru că viitorul lor era în mâinile lui şi pentru că era atât de slab. Venise la Sydney s-o ceară în căsătorie pe Helena Derringham, ceea ce nu făcuse la

Londra. Un singur lucru mă consola. Poate un asemenea om nu era demn de Chantel.

A doua zi după-amiază stăteam pe punte cu o carte în mână. Umblasem prin oraş toată dimineaţa şi eram obosită. Edward era cu părinţii. Nu ştiam unde era Chantel.

Dick Callum a venit şi s-a aşezat lângă mine. A spus:

— Pot să am plăcerea să te invit astă seară în oraş la cină?

Am ezitat.

— Hai, nu spune nu. M-aş simţi foarte prost dacă m-ai refuza.

Zâmbea foarte plăcut. Şi, în definitiv, ce făcuse în afară de faptul că mă onora cu admiraţia lui şi-i purta o oarecare antipatie lui Redvers, ceea ce, date fiind împrejurările, era normal? Deci, am acceptat. Nu mai putea rămâne cu mine. Era de serviciu şi cambuzierul, în port, avea multe treburi. Seara m-a invitat la Rose Bay. Era un restaurant încântător. Pe fiecare masă ardeau lumânări albastre şi aurii. O orchestră cânta romanţe şi un violonist a venit la masa noastră, cântând special pentru mine.

Dick făcea totul pentru a mă simţi foarte bine. Aş fi fost nerecunoscătoare dacă n-aş fi apreciat eforturile lui.

Şi-a cerut scuze pentru ieşirea de la precedenta întâlnire.

— Recunosc, a spus. Sunt gelos pe căpitan.

— Atunci, i-am spus, este primul pas pentru a-ţi învinge acest sentiment care…

— Da. Ştiu. Mă atinge mai mult decât pe el.

— Am vorbit prea didactic?

— Încântător de didactic. Dar, desigur, e adevărat. Cred că-l admir într-un fel. E un căpitan de mâna întâi. Şi asta contează. Căpitanul e un model pentru întregul echipaj. Păcat…

A ezitat şi l-am îndemnat să continue.

— Nu a bine să mă întorc mereu înapoi, dar e păcat

de *Femeia din Umbră.* Genul ăsta de lucruri nu miroase a bine. Nu e niciun membru al echipajului care să nu ştie ceva despre acel incident misterios. Şi, fără îndoială, fabulează în jurul lui. Cel puţin, asta-i face să se teamă de el, dacă nu-l respectă.

— Deci echipajul se teme şi nu-şi respectă căpitanul.

— N-am vrui să spun chiar asta. Dar când se întâmplă un asemenea incident, când un căpitan îşi pierde vasul în împrejurări misterioase, rămâne pentru totdeauna însemnat. Aşa cum ţi-am spus, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat cuiva fără nicio legătură cu familia Crediton, şi-ar fi pierdut licenţa. Dar nu vrei să vorbim despre asta, nu-i aşa? Am spus tot ce se putea spune. Ce părere ai despre Sydney?

— E peste aşteptările mele.

A dat din cap.

— Şi ce o să crezi despre insulă?

— Nu-ţi pot spune încă, nu-i aşa?

— Anna, nu-mi place că te las acolo.

— Drăguţ din partea ta că-mi" porţi de grijă. Dar ce te nelinişteşte?

— Poate, ceea ce s-a întâmplat acolo. Vasul aruncat în aer, în golful acela.

— Credeam că am stabilit să nu mai vorbim despre incident.

— Dar nu de incident e vorba, ci despre insulă. E ceva nefiresc. Dacă Redvers nu e implicat? Dacă a aruncat cineva un blestem asupra vasului?

— Doar nu crezi în aşa ceva?!

— La lumina zilei mulţi nu cred în stafii, nu-i aşa? Dar la căderea întunericului îşi schimbă părerea. Câţi dintre cei care iau peste picior toate astea şi-ar petrece o noapte singuri într-o casă despre care se spune că e bântuită? Nici eu nu cred în blesteme şi farmece, aici la Sydney, în restaurantul ăsta, cu tine în faţa mea şi cu viorile care interpretează" *Cântecul fără cuvinte"* al lui Mendelsohn. Dar pe insulă ar putea fi altfel şi ne apropiem de ea.

— Cine ar face farmece unui vas?

— Poate că lucrurile au început cu mult înainte. Şi poate că nu e vorba despre un băştinaş de pe insulă. Circulă o poveste despre vasul ăsta. Trebuia să fie botezat *Doamna cea Norocoasă,* sau cam aşa ceva. N-am ştiut niciodată exact. Dar Lady Crediton l-a botezat într-un fel neaşteptat. Imaginează-ţi ce a simţit la acel botez. Nu-şi lua gândul de la femeia aia, mama căpitanului. A spus: „Botez acest vas *Femeia din Umbră.* Şi fie ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi cei care navighează pe el". Dacă nu a spus" să-i binecuvânteze", ci" să-i blesteme"? Dacă ea e cea care a blestemat vasul?

— Vorbeşti ca un bătrân profet, nu ca un cambuzier de pe *Senina Doamnă.*

— Toţi avem superstiţiile noastre, Anna. O să le ai şi tu, dacă nu le-ai avut deja. Aşteaptă până o să ajungi pe insulă, până când ai să simţi atmosfera locului. Ne vom întoarce acolo după un timp.

— Două luni, am spus.

— Şi atunci, Anna, îţi voi face aceeaşi propunere pe care ţi-am mai făcut-o. Cine ştie ce se poate întâmpla în două luni.

Apoi am vorbit despre altele. Mi-a povestit despre năzuinţele lui. Îşi dorea un cămin în Anglia unde să poposească între două călătorii. Văzuse *Queen's House.* Era bine cunoscută în Langmouth, mai ales după moartea mătuşii.

Cred că îmi descria de fapt cum ar fi fost căminul lui la *Queen's House.* Încerca să-mi descrie cum ar fi fost viaţa noastră împreună. O viaţă plină de seninătate şi poate de fericire. L-am lăsat să vorbească. Nu mă lăsa inima să-i spun că n-am să mă căsătoresc niciodată cu el.

În noaptea aceea am adormit pe vasul, ancorat în port şi am visat-o pe mătuşa Charlotte. A venit în camera mea de la *Queen's House.* Faţa ei era binevoitoare cum nu fusese niciodată în viaţă, dar neclară, cum apar figurile în vis. Dar camera înţesată cu mobilă era atât de reală.

— Nu fi proastă, spunea, ia ce poţi. Nu cere imposibilul. Căci cum ar fi posibil? Nu fără nenorociri. Nu fără tragedii. Ai mai fost o dată implicată într-o moarte subită.

Apoi, în vis, am auzit un râs batjocoritor. Era al lui Monique. Îmi bătea inima atât de tare, încât m-am trezit, întinsă în pat, mă gândeam la viitor, la *Queen's House,* la copii, la copiii mei jucându-se pe peluză. Apoi am adormit din nou şi visul a continuat. M-am dus la poartă şi acolo erau doi bărbaţi. Dar nu eram sigură pe care dintre ei l-am lăsat să între.

Un vis fantastic. Simbolic?

Urma să plecăm la amiază. Soţii Glenning veniseră pe vas cu o zi înainte. Mai rămâneau câteva săptămâni într-un hotel pe Bondi Beach. M-au invitat cu Edward să ne plimbăm. Edward era foarte bucuros să meargă, aşa că am acceptat invitaţia. Totdeauna fuseseră amabili cu mine, deşi avusesem prea puţin de-a face cu ei.

Ne-am plimbat cu trăsura prin oraş până la marginea de unde se puteau zări, ca prin ceaţă, Munţii Albaştri. Eram puţin neliniştită. Mi-era teamă să nu pierdem vasul. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi plecat fără noi.

Gareth Glenning m-a liniştit.

— Nu-ţi fă probleme, domnişoară Brett, vom fi la timp înapoi.

— Căpitanul o să plece fără noi? a spus Edward cu ochii rotunjiţi de spaimă.

— Vasele pleacă totdeauna la ore fixe, i-am spus, dar avem timp.

— O să ne fie dor de voi toţi, a spus Claire, foarte mult. Dar o să-l mai vedem pe domnul Crediton la Sydney.

— Ce păcat că trebuie să plecaţi şi să ne despărţim, a adăugat Gareth. Noroc că o să o aveţi pe infirmiera Loman cu dumneavoastră.

— Şi căpitanul e cu noi, a spus Edward mândru.

— El trebuie să fie tot timpul pe vas, am adăugat.

— Ne apropiem de port. Se văd catargele. Uite-le, a

strigat Edward.

— Domnişoara Loman e o interlocutoare minunată, a continuat Claire. O să-i ducem dorul.

— Ca şi unchiul Rex, a spus Edward. Toată lumea spune aşa.

Soţii Glenning au zâmbit puţin jenaţi. Cred că le părea rău pentru Chantel. Ei o văzuseră mai mult cu Rex decât mine. Am încercat să schimb subiectul.

— Când o să fim pe mare, o să fie mai răcoare.

Claire a adus din nou vorba despre Chantel. Trebuie că avusese o carieră aventuroasă. Îngrijise o Lady Henrock înainte de a o îngriji pe mătuşa mea.

— Ne-a vorbit de ea.

— O tânără neobişnuită.

Chantel îi impresionase şi pe ei, ca pe toată lumea. Era mult mai interesantă ca mine. Totdeauna am ştiut asta. Deodată mi-a trecut prin minte că soţii Glenning m-au invitat la plimbare ca să-mi vorbească despre ea. Mă întrebam dacă nu-i găsiseră deja un loc în care să o angajeze după… Nu trebuia să mă mai obsedeze gândul că Monique nu mai avea mult de trăit.

— O să ne gândim la voi când veţi ajunge pe insulă, a spus Gareth. Am auzit multe despre ea.

— De la domnul Crediton? Nu ştiu să fi fost vreodată acolo.

— Nu cred că a fost, a răspuns Gareth. Dar se vorbeşte pe vas. Se pare că pluteşte un… mister în jurul ei.

— Gareth, n-ar fi trebuit să spui asta, i-a reproşat cu blândeţe Claire. Domnişoara Brett o să stea acolo.

— Ei, aşa spune lumea, a zis Gareth.

— Am auzit zvonurile. În orice caz, dacă nu ne place o să putem pleca.

Ajunsesem în port. Mai era jumătate de oră până ridicau ancora, dar nu mai aveam timp de taclale pentru că în zece minute ridicau pasarela. Ne-am luat rămas bun de la soţii Glenning şi ne-am dus în cabina noastră.

Edward îmi tot vorbea despre macarale şi cargouri. Vroia să vadă cum se pleacă din port şi l-am dus pe punte unde am rămas în timp ce se făceau ultimele manevre. Le făceam cu mâna celor de pe chei unde cânta orchestra. Edward a sărit în sus de bucurie până când şi-a amintit că pleca din Australia şi că Johnny rămăsese acolo. Apoi s-a întristat puţin. Mi-a şoptit:

— Căpitanul manevrează vasul, ştii? E acolo, sus, şi le spune la toţi ce să facă. Asta părea să-l mai liniştească.

Am vrut s-o văd pe Chantel,. Vroiam să ştiu cum s-a despărţit de Rex şi acum era momentul.

Nu era în cabina ei. M-am întors puţin neliniştită într-a mea. I-am spus lui Edward:

— Hai pe punte să ne plimbăm.

Ne-am dus pe punte, dar Chantel nu era nici acolo.

Ar fi trebuit să-mi închipui. A plecat. Au fugit amândoi. Latădece era aşa de liniştită. Plănuise asta.

Edward habar n-avea de vârtejul gândurilor mele. Mă întreba ce o să mâncăm la prânz.

Am încercat să-i răspund ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă gândeam: o să fiu singură pe insulă. Mulţi îmi spuseseră – deşi şi eu am fost conştientă de asta – cât de mult conta pentru mine veselia ei, concepţia ei trăsnită de viaţă, lipsa ei de sentimentalism.

Sigur că n-a părăsit-o. Era firesc. Foarte curând vom fi în mijlocul Pacificului, fără să mai vedem uscatul.

— Apoi, insula aceea, ciudată şi străină cu atmosfera ei de vrajă şi blestem. Toţi mă avertizaseră, dar voi fi acolo fără Chantel.

L-am lăsat pe Edward în cabină şi m-am dus într-a lui Chantel. Pustietatea ei m-a deprimat. Mai mult chiar, m-a înspăimântat. Fără Chantel nu m-aş fi aventurat niciodată în această călătorie. M-am întors în cabina mea. Edward a început să-l pomenească iar pe Johnny. Se mai întreba încă ce o să mănânce la prânz.

Nu aflasem nimic. Trecuse deja o jumătate de oră.

Curând se va servi prânzul şi se va descoperi lipsa lui

Chantel. Plecase oare şi nu reuşise să se întoarcă la timp? La urma urmelor, de asta m-am temut şi eu. Oh, nu, mi-am spus, Chantel n-ar face asta. Ea niciodată nu pierde un vas.

Dar de ce nu mi-a spus?

N-aveam linişte. M-am dus iar în cabina ei. Am deschis larg uşa şi am intrat. Deodată, am simţit că cineva mă prinde ca un cleşte în braţe şi îmi pune mâna la ochi. În clipa aceea am crezut că mi se va întâmpla ceva cumplit. E uluitor câte gânduri îţi pot trece prin minte în asemenea clipe. M-am gândit la Edward care ar fi putut fi răpit, iar eu, aruncată în mare. Cel mai sigur loc pentru a comite o crimă este marea, spusese Chantel. Era aşa de. Uşor să scapi de cadavru.

Apoi am auzit un chicotit. Am smuls mâna care-mi acoperea ochii şi m-am întors.

Chantel îmi râdea în nas.

Bucuria şi uşurarea îmi erau evidente.

— Mărturiseşte! Ai crezut că am fugit.

— Ah, Chantel, de ce ai făcut asta?

— Am vrut să te necăjesc.

— Am fost… înspăimântată.

— Mă flatezi, a spus încântată.

— Dar să-mi tragi aşa o spaimă!

— Sărmană Anna, sunt sigură că-mi eşti atât de devotată.

M-am aşezat în fotoliul ei şi am privit-o – încântătoare, zâmbitoare, ironică.

— Anna, mă îngrijorezi. Îţi pasă atât de mult de alţii.

Începeam să-mi revin.

— Ori îţi pasă, ori nu-ţi pasă de alţii.

— Există, totuşi, o măsură.

Ştiam ce vroia să spună: „Nu-ţi fă griji din pricina mea. Îmi place Rex, dar am ştiut de la început că nu vom ajunge la o căsătorie”. Era calmă şi raţională. Îmi doream să fiu la fel.

— De fapt, am spus, mă gândeam la mine.

Sentimentele mele sunt egoiste. M-a înspăimântat ideea de a rămâne singură pe insulă.

— Insula aia e un loc straniu. Nu contează. Voi fi şi eu acolo, Anna.

Te voi urma, oriunde te vei duce

Ai tăi, şi-ai mei vor fi.

Nu crezi că pentru orice împrejurare există un citat potrivit?

— Cred că da. Chantel, eşti… nefericită?

— De ce? Par tristă?

— Uneori am impresia că îmi ascunzi multe.

— Credeam că pot vorbi liber fără să-mi aleg cuvintele. Cel puţin asta era părerea ta despre mine.

— Mă refeream la Rex.

— Rex e în Australia. Noi suntem pe mare. N-ar fi timpul să nu ne mai gândim la el?

— Eu pot, dacă şi tu poţi.

— Draga mea, Anna! Deodată, m-a îmbrăţişat.

Acum eram în largul Pacificului. Soarele ardea, iar după-amiezele erau foarte fierbinţi. Zăceam vlăguiţi pe punte. Până şi Edward era moleşit.

Atmosfera se schimbase. Aveam patru pasageri noi la bord, care se duceau într-un port din Pacific. Nu mai aveam sentimentul că suntem o singură familie. Până şi echipajul se purta altfel. Când vorbeau despre Coralle, o făceau în şoaptă, uitându-se pieziş peste umăr. Insula misterelor, unde un căpitan, căpitanul lor, îşi pierduse vasul. Parcă se aşteptau să se întâmple ceva îngrozitor acolo.

Am stat cu Chantel mai mult decât în tot restul călătoriei. Regreta spaima pe care mi-o trăsese.

— Am fost aşa de egoistă, spunea. Vroiam să ştii câtă nevoie ai de mine.

— Nu era nevoie să-mi arăţi, i-am zis.

— Te gândeşti la ale mele, deşi ale tale sunt mult mai arzătoare.

Am tăcut, iar ea a continuat:

— Monique s-a schimbat. A devenit, cum să spun, agresivă. În curând va fi pe teren propriu. Va avea aliaţi.

— Vorbeşti de parcă ne-am duce la război.

— Cam aşa ceva. Uneori îl iubeşte pe căpitan, alteori îl urăşte. Tipic pentru temperamentul ei, desigur. Lipsită de raţiune. Gândeşte mai mult cu inima decât cu creierul. De fapt, nu gândeşte deloc. Se pune în scenă marea tragedie. Căldură înăbuşitoare. Va fi înăbuşitor, nu-i aşa? Nopţi tropicale cu sute de stele. Crucea Sudului care, nu crezi că e mai dramatică decât Ursa Mare? Palmieri unduind în vânt, bananieri şi portocali, trestie de zahăr… Decorul tocmai potrivit pentru dramă.

— Şi cine vor fi actorii?

— Personajul principal Monique şi căpitanul ca june prim.

— Nu va fi acolo. Stă numai trei zile şi trei nopţi şi pe urmă pleacă pentru două luni.

— Ce obositor pentru ei. Atunci vor fi mama şi bătrână doică. Apoi tu şi eu. Eu o să am un rol secundar.

— Termină Chantel, încerci să fii dramatică.

— Sunt sigură că aşa ar fi dacă ar rămâne şi el. Hai să ne gândim cum să-l oprim. Să-i aruncăm vasul în aer sau aşa ceva.

M-am cutremurat.

— Biata de tine, Anna, iei totul prea în serios. Chiar şi pe mine.

— Ce rost ar avea să-i aruncăm vasul în aer?

— Oricum, tot trebuie să se întoarcă la Sydney după instrucţiuni. Nu, degeaba i-am arunca vasul în aer.

— Crezi că ai putea să faci asta?

— Dragă Anna, încă n-ai învăţat că pot orice?

Era frivolă. Frivolitatea ei mă ajuta la fel de mult ca şi grija pe care mi-o purtase la moartea mătuşii. Dar eu eram cea care trebuia s-o consolez. În definitiv, pierduse un iubit, fiindcă eram sigură că Rex asta era. Nu pentru că

ceva i-ar fi despărţit, ci pentru că nu avusese curajul să se însoare cu ea.

Nu-mi puteam stăpâni bucuria că era cu mine, dovadă de egoism din partea mea. Cât de fericită ar fi fost dacă ar fi fugit, cu Rex şi ar fi rămas la Sydney!

M-a uimit şi m-a umplut de admiraţie puterea ei de a-şi ascunde nefericirea, pentru că trebuie că era nefericită. Dar nu dădea niciun semn. Flirta cu Ivor Gregory, o îngrijea conştiincios pe Monique, iar după-amiezele şi le petrecea cu mine pe punte.

Şi, la timpul potrivit, am ajuns pe insulă.

Capitolul 4

CORALLE

Încă de la primul pas pe insula Coralle, am fost profund emoţionată. Nu voi uita niciodată zgomotul, culoarea şi căldura de acolo. Tocmai plouase, o răpăială scurtă de câteva minute. Sub soarele puternic, pământul începuse să scoată aburi. Aproape că mă sufocam în bluza mea crem şi fusta bleumarin.

Aerul era greu de parfumul persistent al florilor. Pomii şi arbuştii erau încărcaţi de flori albe, mov şi stacojii. Pe mal erau câteva case, mai degrabă colibe de lut şi nuiele, cocoţate pe piloni. Un grup de băştinaşi veniseră să vadă vasul. Fetele purtau rochii lungi, imprimate cu flori şi despicate într-o parte, arătându-şi picioarele lungi, ciocolatii. În păr aveau prinse flori albe, roşii sau mov, iar la gât le atârnau ghirlande de flori. Bărbaţii aveau pantaloni în culori pastel, uzaţi, aproape zdrenţuiţi şi cămăşi la fel de colorate ca veşmintele femeilor. Cei mai mulţi dintre copii erau aproape goi. Ne priveau cu ochi mari, întrebători, de culoarea cafelei. De undeva se auzea muzica obsedantă a unor instrumente exotice. Plaja era aurie iar palmierii verzi şi umezi erau atât de diferiţi de cei încărcaţi de praf pe care-i văzusem în Orient!

Stând în căldura aceea toridă, mi-am adus aminte că *Senina Doamnă* urma să ridice ancora peste câteva zile, eu urmând să rămân aici… prizonieră până la întoarcerea sa. Despre viaţa de pe insulă nu ştiam mai nimic. Nu ştiam ce mă aştepta pe insulă, dar parcă o presimţire mă avertiza să fiu atentă. Acelaşi lucru mi se întâmplase şi când am intrat pentru prima oară în *Queen’s House.*

M-am întors şi am văzut-o pe Chantel pe ţărmul auriu. Am fost fericită şi recunoscătoare pentru că era lângă mine, cum fusese de atâtea ori până acum. Mi-am dat frâu liber imaginaţiei, închipuindu-mi ce aş fi simţit dacă ea m-ar fi părăsit la Sydney şi acum aş fi fost singură. Gândul acesta m-a înfiorat. Cel puţin, vom fi împreună!

Monique venise cu noi pe ţărm. Se aşteptase să o

însoţească Redvers, dar el era încă ocupat pe navă. Monique era nerăbdătoare să-şi revadă mama. M-a mirat că aceasta nu venise să întâmpine vasul. Nu ne-a aşteptat nimeni în afară de un vizitiu bătrân, în pantaloni zdrenţuiţi şi o cămaşă veche, descheiată la gât.

— S-a apropiat rânjind:

— Deci, aţi venit acasă, don’şoară Monique!

— Da, Jacques. El e micuţul meu Edward. A mai crescut de când l-ai văzut ultima dată dar, totuşi, e băieţelul meu.

Edward s-a strâmbat, gata să protesteze că fusese numit” băieţel”. L-am strâns de mână şi cred că şi el s-a simţit tulburat, căci a tăcut. Jacques se uita la noi, curios. Monique ne-a prezentat:

— Infirmiera mea şi guvernanta lui Edward.

Jacques n-a spus nimic. În acel moment, o tânără s-a apropiat şi ne-a atârnat la gât ghirlande de flori. Nimic nu putea fi mai nepotrivit peste veşmintele mele atât de sobre, decât acele flori purpurii, înmiresmate. Dar lui Chantel ghirlanda mov i se potrivea de minune. Mi-a făcut cu. Ochiul şi mă întrebam dacă se simţea la fel de copleşită ca şi mine.

— Va trebui să ne facem rost de straie potrivite, mi-a şoptit.

Ne-am urcat în trăsura descoperită în care nu era loc decât pentru noi patru. Am remarcat că lemnăria trăsurii era uzată, tapiseria prăfuită, iar cei doi cai care o trăgeau erau costelivi şi neţesălaţi.

— Ajungem îndată acasă, don’şoară Monique, a spus Jacques.

— Nu suficient de repede, a replicat Chantel şi sunt sigură că aşa crede şi *don’şoara* Monique. O să ne obişnuim greu cu arşiţa asta.

Jacques a dat bice cailor şi am pornit. De pe marginea drumului, copiii ne priveau cu ochi mari şi serioşi în timp ce ne îndepărtam de mare, apucând-o pe un drum desfundat, străjuit de o vegetaţie verde, luxuriantă.

În jurul nostru se învârteau fluturi albaştri, imenşi şi o libelulă superb colorată s-a oprit o clipă pe trăsură. Edward ne-a arătat-o cu încântare.

— O să trebuiască să fii atent, i-a spus Monique, încercând să-l necăjească. Ţânţarii şi alte insecte de pe aici de-abia aşteaptă să-ţi sugă sângele tău proaspăt, englezesc.

— Bim, bam, bum, sânge de englez sunt acum…

— Aşa e, a spus Monique, e un sânge subţire pentru locurile astea şi, de aceea, mai gustos.

Edward se uita cu atenție la mâinile lui iar Chantel i-a spus:

— De asta sunt aici, să am grijă de muşcături şi înţepături. Nu uita că sunt infirmieră!

În faţa noastră se deschidea o privelişte minunată. Insula se dezvăluia privirilor în splendoarea ei naturală, neatinsă de colibele murdare din lut şi nuiele şi de tot ce însemna prezenţa omului, aşa cum era în port. Vedeam conturul golfului, reciful de corali, palmierii încărcaţi ce creşteau aşa de aproape de apă, marea limpede şi albastră, cu pete verde-măsliniu.

— Acolo unde apa e verde, poţi face baie în siguranţă. Rechinii nu vin niciodată în astfel de ape. Aşa se spune, nu-i aşa, Jacques?

— Aşa e, don’şoară.

— Rechini! a ţipat Edward. Îţi mănâncă picioarele. De ce le plac picioarele?

— Sunt sigură că le plac la fel de mult şi mâinile, i-a răspuns Chantel.

Edward privea fascinat albastrul mării. Am observat că s-a lipit de mine. Simţea oare şi el aceeaşi repulsie care începuse să mă cuprindă şi pe mine? Instinctiv, căuta la mine protecţie şi asta m-a mişcat.

Monique se aplecase puţin în faţă şi ochii îi străluceau:

— Aici totul e palpitant!

Avea o nuanţă de isterie în glas. A observat şi Chantel şi a tras-o uşor de mână pe locul ei. Era, ca de obicei, o infirmieră eficientă, preocupată de îndatoririle ei, chiar şi într-o trăsură care zdrăngănea pe un drum desfundat, în împrejurări ce o puneau la încercare. Am cotit şi am intrat pe o poartă de fier forjat într-o adevărată junglă străbătută de o cărare atât de îngustă încât ramurile zgâriau marginea trăsurii. Am cotit din nou şi am ajuns în faţa unei case lungi din stuc, cu trei etaje. Tencuiala se vedea foarte puţin, căci era acoperită de plante agăţătoare. Avea un portic şi o terasă deschisă la parter iar ferestrele de sus aveau, mai toate, balcoane. Tencuiala, acolo unde se putea vedea, era căzută şi cojită. În faţa casei era o întindere de iarbă căreia ai fi putut să-i spui peluză dacă nu ar fi fost atât de înecată în vegetaţie. Doi pomi imenşi îşi aruncau umbra „asupra casei. Mi-a atras atenţia femeia ce stătea în faţa uşii. Era grasă, cum îmi imaginam că sunt băştinaşele când îmbătrânesc. Era înaltă şi purta veşmântul înflorat specific insulei. Părul negru cu şuviţe albe era strâns cu ace enorme în vârful capului. La gât avea şiraguri de corali iar în urechi îi atârnau cercei imenşi.

— Jacques, ai adus-o… ai adus-o pe don’şoara Monique!

— Iată-mă, Suka!

Chantel şi cu mine ne-am dat jos din trăsură, împreună cu Edward.

— Şi iată-l şi pe copilaşul meu!

Ochii imenşi, negri şi uşor congestionaţi ai femeii s-au oprit pe Edward. L-a luat în braţe exclamând:

— Asta este copilaşul copilaşului meu!

— Nu sunt copilaş. Am navigat pe mări sub comanda căpitanului Stretton.

— Asta-i bună! spuse Suka.

Chantel şi cu mine parcă nici nu existam şi, după sclipirea răutăcioasă din ochii lui Monique, mi-am dat seama că aşa va fi de acum încolo. Aici, ea era stăpâna.

Noi eram servitoarele. Mă întrebam ce crede Chantel. Mi-am dat seama repede, când a spus:

— Trebuie să ne prezentăm: domnişoara Anna Brett şi infirmiera Loman.

— *Guvernanta* şi *infirmiera,* a subliniat Monique.

Suka a dat din cap, aruncându-ne o privire scurtă. Se vedea pe faţa ei că nu ne acorda prea multă importanţă.

— Hai s-o vezi pe *maman,* i-a spus Suka lui Monique. Te aşteaptă.

— Venim şi noi? Sau intrăm pe uşa din spate? a întrebat Chantel, ironic,

— Veniţi, a spus Monique, zâmbind cu superioritate.

Cum am trecut pragul, am şi zărit o creatură ca o şopârlă, care vâna şi m-am gândit că făcuseră casa pe piloni pentru a fi ferită de insecte. Am intrat în hol. Diferenţa de temperatură era evidentă şi asta ne-a bucurat. Era însă atât de întuneric! Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă obişnuiesc. La singura fereastră existentă, jaluzelele erau trase şi asta, „cred, tot din cauza insectelor. Podeaua, pe care eu acasă aş fi lustruit-o, era acoperită de rogojini colorate, făcute, probabil, de băştinaşi. Era o podea grosolană din care lipseau porţiuni. La celălalt capăt, o perdea de mărgele ţinea loc de uşă. Pe o masă era o statuetă de bronz cu o faţă nespus de urâtă, înfăşurată numai cu un şorţ în jurul şoldurilor. Lângă ea, o tijă de bronz sau aramă. Era, probabil, gongul cu care se anunţa masa. Am urcat câteva trepte acoperite cu un covoraş roşu, îngust. Scările nu fuseseră curăţate şi lustruite de mult timp, iar covorul era plin de praf. Am ajuns la o uşă pe care Suka a deschis-o, spunând în timp ce intra în cameră:

— Don’şoara Monique e aici.

Am urmat-o. Era întuneric, dar deja ne obişnuiserăm. Edward m-a apucat de mână şi i-am strâns-o cu putere. Am intrat într-o încăpere ciudată, cu mobilă masivă şi plină de obiecte de alamă. Mai erau o măsuţă joasă, de alamă, cu scaune greoaie, şi câteva picturi pe pereţi. Şi aici

draperiile erau trase pentru a feri casa de căldură şi insecte. Pe un scaun stătea Madame de Laude, mama lui Monique.

— Draga mea Monique!

Monique a îngenuncheat, îngropându-şi faţa în poala ei. Mi-am dat seama că era invalidă şi că, probabil, de asta nu venise să-şi întâmpine fiica.

— *Maman…*sunt aici. În sfârşit, acasă!

— Dă-mi voie să mă uit la tine, micuţa mea!

— Ce bine că ai venit acasă! Şi Edward?

A întins o mână cu pielea fină, prin care se vedeau venele albastre. Degetele erau încărcate de inele, iar pe încheietură atârnau câteva brăţări.

Edward s-a apropiat nesigur şi bunica sa l-a îmbrăţişat:

— A trecut atâta timp! Atâta timp… Şi-a ridicat privirea, uitându-se la Chantel şi la mine. Sunteţi, probabil, infirmiera şi guvernanta. Vă rog să vă prezentaţi.

— Eu sunt infirmiera Loman, ea este domnişoara Anna Brett.

— Am auzit că aţi avut grijă de fiica şi de nepotul meu. Bine aţi venit la ferma *Carrement*! Sper să vă simţiţi bine aici. Sunteţi cam obosite. Vă voi trimite ceai de mentă în camerele voastre. După ce vă înviorați puţin, o să stăm de vorbă.

A întins mâna după statueta din alamă a unei fete îmbrăcate în straie lungi, care ascundea un clopoţel. A mişcat-o cu un gest molatic şi, ca din senin, a apărut o tânără. Nu avea mai mult de cincisprezece ani dar la acea vârstă, pe insulă, era considerată matură, Era desculţă. Şi purta rochia aceea lungă şi colorată, destul de murdară, pe care o purtau majoritatea băştinaşelor.

— Pero, condu-le pe infirmiera Loman şi pe domnişoara Brett în camerele lor şi prepară-le nişte, ceai de mentă. Ne vedem mai târziu, ne-a spus zâmbind, aproape scuzându-se. Vreau mai întâi să stau puţin cu fiica şi cu nepotul meu.

În timp ce o urmam pe Pero, Edward a venit la mine şi m-a apucat de fustă.

— Edward rămâne, a spus Madame de Laude.

Edward era gata să protesteze, aşa că l-am împins uşor.

— Vino Edward, vrem să stai şi tu cu noi.

S-a supus, fără nicio plăcere.

Am pornit pe coridorul întunecat. Podeaua scârţâia sub paşii noştri. Am urcat apoi o scară cu o balustradă frumos sculptată, dar plină de praf.

Am fost bucuroase să vedem că odăile noastre erau pe acelaşi culoar, căci nu vroiam să stăm departe una de alta. Camera mea era spaţioasă, cu o duşumea de lemn ce părea mâncată de cari. Ferestrele aveau storurile trase iar patul era acoperit cu o cuvertură în culori vii. Fotoliul sculptat, tapisat cu damasc auriu, era în stil *Ludovic XV.* Mai era şi o măsuţă *Roccoco,* poleită cu aur şi cu picioarele sculptate. Friza de pe tăblia din marmură era împodobită cu frunze de iederă. Restul scaunelor erau din lemn nelustruit şi păreau a fi lucrate de un dulgher de pe insulă. Mă întrebam cum de fuseseră lăsate, fotoliul şi; măsuţa, alături de restul mobilierului, grosolan.

După ce şi-a inspectat camera, Chantel a venit la mine.

— Ei? a spus.

— E ciudat.

— De acord. Ce părere ai? E un loc atât de straniu… Deci, *asta* e casa ei. Cum ţi se pare?

— Că nu i-ar strica o curăţenie temeinică.

— Cred că de ani de zile nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Probabil că o să se dărâme la prima curăţenie ca lumea. Cum o să stăm aici două luni?

— O să mă descurc, pentru că eşti cu mine. M-am cutremurat. Când mă gândesc că ai fi putut să rămâi lai Sydney… Cel puţin, atunci aşa am crezut.

— Am fost pe vas tot timpul, aşa că te-ai speriat

degeaba. Dar acum suntem aici, pentru cel puţin două luni.

— Dar, poate, ne-am pripit. Poate n-o fi dracu chiar așa de negru.

— Da, ştiu. Nu-ţi stă în fire să te pripeşti. Eu sunt cea pripită.

S-a dus la fereastră şi a tras storurile. Priveliştea era minunată, ca un tablou: marea albastră şi limpede, palmierii, plaja aurie şi conturul minunat al golfului.

Chantel şi-a privit mâinile. Erau murdare de praful de pe fereastră.

— Oare nu au servitori? a întrebat.

— I-am văzut doar pe Jacques şi pe Pero.

— Şi, desigur, doica cea în vârstă care a venit să o, întâmpine pe *don'şoara* ei, la sosire.

— Cred că Jacques are grijă de cai şi de trăsură poate, şi de grădină.

Chantel a pufnit pe nas.

— După cum arată, grădina nu pare a fi îngrijită. Sau, poate, mâinile lui Jacques sunt fermecate şi plantele din grădină, pe care le atinge ziua, se înmulţesc noaptea.

— Eu cred că e din cauza soarelui şi a climei umede.

— Bine, să zicem că Jacques lucrează pe afară. Mai e şi Pero. Mă întreb ce naiba face toată ziua creatura aia, când *don'şoara* Monique n-are nevoie de ea s-o dădăcească.

— Clima asta îi moleşeşte pe toţi.

— Cu asta sunt de acord. Şi eu mă simt moleşită.

— Ceaiul de mentă o să ne învioreze, dacă ni-l aduce.

Ne-a fost adus imediat. Fata a intrat sfioasă, cu o tavă de metal pictată cu flori mari, roşii şi albastre. Ceaiul era pus în pahare înalte, cu linguriţe cu coada lungă şi terminată în formă de copită. Ştiam că sunt de valoare pentru că mătuşa Charlotte cumpărase cândva un serviciu asemănător. Li se spunea *Pied de Biche*[9].

Din nou m-a frapat contrastul straniu din acea casă.

---

9 *Pied de Biche* (franceză) - picior de căprioară (N.T.)

Piese valoroase de mobilier erau aşezate lângă altele grosolane, fără valoare şi bun gust.

Mi-am spus că poate aflăm ceva de la Pero şi am constatat că şi Chantel gândea la fel.

— Ne aşteptaţi? a întrebat-o Chantel.

— Da, a spus Pero. Vorbea prost englezeşte. Ştim, auzim că vine vaporul şi aduce cele două doamne… una pentru don'şoara Monique, una pentru don'şoru' Edward.

— Nu-i deranjează venirea noastră? am întrebat. Vreau să spun, n-ar fi putut găsi, printre cei de aici, o infirmieră şi o guvernantă?

Faţa fetei era gravă.

— Oh, dar doamna de peste apă… ea trimis pe voi. Sunteţi ale ei. *Madame* e foarte săracă. Nu poate plăti.

Dar doamna de peste apă e foarte bogată şi don'şoara Monique o să fie bogată fin'că e măritată cu căpitanu'.

Apoi a tăcut, întrebându-se, probabil, dacă nu vorbise prea mult. Ne-am sorbit ceaiul. Era călduţ, iar aroma mentei era reconfortantă.

Am auzit paşi pe coridor şi în uşă a apărut bătrânul Jacques. S-a uitat sever la Pero care a ieşit repede, apoi a arătat cu mâna bagajele lăsate la uşă.

— Acelea sunt ale mele, am spus. Mulţumesc.

Le-a adus în cameră, fără un cuvânt, apoi a ieşit să le ducă şi pe ale lui Chantel în camera ei.

Chantel s-a aşezat pe patul meu. Eu m-am aşezat pe fotoliul *Louis XV* – cu respect, recunosc – şi ne-am privit.

— Am intrat într-o casă ciudată, a spus Chantel.

— Nu te aşteptai să fie aşa?

— Nu chiar aşa. Par să nu ne prea înghită.

— Bătrâna doică sigur nu ne înghite. La urma urmelor, tu ai grijă de scumpa ei *don'şoară* şi eu de Edward. Ea consideră că-i aparţin *ei,* că ea ar trebui să-i dădăcească.

— Ne priveşte de parcă e gata să arunce în orice

clipă un blestem asupra noastră.

— Poate o să facă păpuşi din ceară cu chipul nostru şi o să le înţepe cu ace.

Am râs. Împreună, puteam să glumim, deşi pe amândouă ne copleşea atmosfera stranie din casă. Chantel a plecat să-şi despacheteze lucrurile, iar eu am făcut acelaşi lucru. Am găsit apă şi o cadă mică într-o nişă, în care mai erau un lighean şi o cană mare. M-am spălat şi m-am schimbat. Mi-am pus o rochie uşoară de în şi m-am simţit mai bine. În timp ce-mi aranjam părul, am auzit o bătaie uşoară în uşă. Am deschis şi am văzut-o pe Pero. M-a anunţat că Madame de Laude vroia să mă vadă. Vroia să o vadă şi pe infirmiera Loman, dar separat. Dacă eu eram gata, mă putea conduce imediat, căci infirmiera Loman nu se schimbase încă. Mi-am prins părul în grabă şi am urmat-o pe scări. Se vedea că o venerează pe stăpâna ei.

— Ia loc, te rog, domnişoară Brett, m-a întâmpinat Madame de Laude. Mi-e teamă că am fost nepoliticoasă la sosire, dar nu mi-am văzut fiica şi nepotul de mult timp. Acum sunt cu bătrână lor dădacă, aşa că să nu-ţi faci griji în legătură cu Edward.

Am dat din cap.

— Locul ăsta trebuie să ţi se pară foarte diferit de Anglia.

Am fost de acord că aşa era.

— Deşi sunt englezoaică, n-am fost niciodată în Anglia. Soţul meu a fost francez. Locuiesc în casa asta de când m-am măritat. Înainte, locuiam în partea cealaltă a insulei. Când trăia soţul meu eram bogaţi, chiar foarte, bogaţi, după standardul celor de pe Coralle. Ei a murit acum douăzeci de ani, iar eu m-am îmbolnăvit. Te întrebi, probabil, de ce îţi povestesc toate astea, căci ai venit aici să te ocupi de educaţia lui Edward şi crezi, poate, că restul nu te priveşte. Eu însă, cred că trebuie să ştii cum stau lucrurile.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că mă puneţi la curent.

— Nu eu te-am angajat, ştii asta, ci Lady Crediton.

— Da, sigur că ştiu.

— Nu mi-aş putea permite să te angajez. Lucrurile s-au schimbat aici. Înainte era cu totul altfel. Atunci, primeam o mulţime de oaspeţi care veneau din Franţa sau din Anglia. Soţul meu a fost un mare nobil iar plantaţia de trestie de zahăr ne aducea venituri mari. Acum s-a dus şi suntem săraci. Trebuie să avem multă grijă. Nu risipim nimic în casa asta. N-avem ce face, suntem foarte săraci.

Mi s-a părut ciudat modul de a vorbi cu o guvernantă. Apoi mi-am dat seama că mă avertiza să nu mă aştept la prea mult confort. Fără îndoială, trebuia să-mi fac curat singură. Îmi plăcea sinceritatea şi am întrebat-o deschis dacă la asta se referea. A zâmbit. Aşa era. Nu m-am simţit jignită. Oricum, intenţionam să-mi fac curat singură. Cel puţin acum ştiam că, făcând aşa, nu jignesc pe nimeni.

— E o casă mare. Are treizeci de camere. E pătrată, sau cel puţin aşa era când a construit-o soţul meu. Apoi a extins-o. De asta a numit-o *Carrement*[10]. Pătrată, aşa cum o vezi. Treizeci de camere şi numai trei servitori. Nu-i suficient. Jacques, Suka şi Pero. Pero e şi foarte tânără şi lipsită de experienţă. Şi oricum, băştinaşii nu au prea multă energie. Din cauza climei. Cine-i poate acuza? Clima asta nu-i bună de nimic. Ruinează casa şi hrăneşte insectele. Buruieni şi tufişuri peste tot. Clima, veşnic clima. Trăiesc aici de o viaţă şi m-am obişnuit. Dar pentru unii e foarte greu.

— Înţeleg, *Madame.*

— Mă bucur. Acum, trebuie să vorbesc şi cu infirmiera Loman. Vom mânca împreună. E mai bine aşa, oricum e mai ieftin să prepari o masă pentru toţi decât pentru fiecare separat. Jacques şi Suka gătesc iar Pero serveşte. Acum cunoşti gospodăria. Cinăm la ora opt. Diseară ne va ţine companie şi căpitanul. Va dori să stea cât mai mult cu soţia şi cu fiul său.

Mi-a fost teamă să nu observe că m-am schimbat la

---

10 *Carrement* (Ib.franceză) - în formă de pătrat (N.T.)

faţă.

— Şi acum, dacă infirmiera Loman e gata, aş dori să-i vorbesc.

M-am dus la Chantel în cameră. Erau şi acolo vreo două-trei piese de mobilier franţuzesc de valoare.

— Am avut o întrevedere cu *Madame,* care mi-a lămurit multe, i-am spus. E rândul tău acum. E, într-adevăr, o casă ciudată.

Pe insulă, întunericul se lăsa brusc. Nu exista amurg. Era plină zi şi apoi, în clipa următoare, era noapte.

Seara, la opt fără un sfert, Chantel a venit în camera mea. Îşi pusese o rochie de dantelă neagră care-i venea foarte bine. Când a văzut că şi eu eram îmbrăcată în negru, a exclamat:

— Nu-ţi stă bine, Anna. Nu-mi place rochia asta. E lălâie.

— Nu mă duc la un banchet.

Ochii ei erau visători.

— Anna, căpitanul cinează cu noi în seara asta. Poate şi mâine, apoi va pleca. O să-şi amintească de tine aşa cum vei fi în seara asta. Nu-ţi pune, deci, rochia asta ponosită.

— Chantel, te rog…

A râs şi a început să-mi desfacă rochia.

— Am impresia că uiţi că are o nevastă, i-am spus.

— Ea n-o să mă lase să uit. Căpitanul trebuie să aibă o amintire frumoasă pe care s-o ia cu el.

— Nu, ar fi mai bine…

— Să te urâţeşti cât poţi? Nu eşti deloc romantică.

— Cum să fii romantică cu soţul alteia?

— Trebuie să fii totdeauna romantică. Dragostea însăşi e romantică.

— Chantel, nu glumi cu asta!

— Nu glumesc. Dacă ai şti ce mult aş vrea să fii fericită! Şi o să fii, chiar dacă nu cu Redvers. Pentru că nu o să fii fericită cu el.

Ochii îi străluceau şi vorbea ca un profet.

— Mi-ar place să nu mai vorbeşti despre asta, i-am spus.

— Ba voi vorbi! Nu ţi se potriveşte. Nu e destul de bun pentru tine, ţi-am mai spus. Oricum, trebuie să te îmbraci cu ceva mai drăguţ diseară.

Scosese din şifonier o rochie de mătase albastră.

— Pune-o pe asta. Îţi vine foarte bine. Te rog, Anna. F

Mi-am scos rochia neagră şi am pus-o pe cea albastră. Şi eu vroiam să arăt foarte bine în seara aceea.

M-am privit în oglindă. Arătam bine. Chantel se uita fix la mine. Am vrut să schimb subiectul:

— Pero mi-a adus nişte lumânări. A spus că ei nu le aprind decât atunci când e întuneric deplin. Pe insulă lumânările sunt foarte scumpe.

— Sunt sigură că nu sunt atât de săraci. Cred că *Madame, v*rea să economisească bani. Oricum, arăţi bine, Anna.

— Lumina lumânărilor astea scumpe estompează defectele. Toată lumea ştie că lumina aceasta îndulceşte trăsăturile şi face ochii mai strălucitori.

— Mă mir că vom mânca *şi noi* împreună cu familia suntem doar *infirmiera* şi *guvernanta.*

— Mi-a spus că e mai ieftin să mâncăm împreună.

— Mi-a spus şi mie.

Chantel a izbucnit în râs:

— Of, Anna, în ce casă de nebuni am ajuns!

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

S-a dus la fereastră şi a tras storurile.

— O să te murdăreşti, i-am spus.

— Vino aici! Se vede vasul.

Zăcea acolo, în port, cum trebuie că stătuse şi *Femeia din umbră.*

— Îţi dă un sentiment de siguranţă, am exclamat.

— Anna, cum o să te simţi când n-o să mai fie acolo?

M-am cutremurat.

— Asta rămâne de văzut.

— Două luni nu contează.

— Crezi?

Mi-a zâmbit.

— Sunt convinsă. Mai mult nu stau aici.

— Te-ai hotărât deja?

— Am o presimţire. Nu voi rămâne aici mai mult de două luni.

— O profeţie!

— Dacă vrei tu…

— N-aş vrea să stau aici singură". Căci ori încotro te vei duce, acolo voi fi". Şi după acest citat biblic, hai să coborâm la masă!

Chantel a deschis uşa pentru ca lampa cu petrol de pe coridor să ne lumineze drumul. Am tras storurile şi am suflat în lumânări. Camera era stranie în întuneric. Printre storuri zăream vasul în port şi ştiam că Redvers e jos, în sufragerie. Mă bucuram că eram sub acelaşi acoperiş cu el, în prima noapte pe insulă.

Pe masă era un sfeşnic superb. L-am remarcat imediat: o tânără zeiţă, ţinând pe umăr suportul lumânării. Nepreţuit – mi-am spus – şi francez, ca mai toate obiectele de valoare din casă. Era demn de o masă din Versailles. Lumina lumânărilor arunca umbre tremurătoare în cameră. În seara aceea eram mulţi la masă. Mă întrebam cum va fi când vom rămâne doar patru.

Madame de Laude stătea în capul mesei, în dreapta ei era Red. În capătul celălalt, Monique care respira destul de uşor. Ivor Gregory era aşezat în dreapta ei iar Dick Callum în stânga. Eu stăteam faţă în faţă cu Chantel. Jacques şi Pero serveau masa. Bănuiesc că Suka era în bucătărie

S-a servit un soi de peşte pe care nu l-am recunoscut – fusese prins, probabil, în golf – apoi o mâncare de fasole şi alte legume şi la sfârşit ananas proaspăt. Am băut vin roşu franţuzesc. Deşi nu eram o cunoscătoare, mi-am dat seama că era foarte bun.

Conversaţia era domoală. Am vorbit despre călătoria

pe mare şi despre pasageri. Din când în când simţeam privirea lui Redvers aţintită asupra mea şi îl surprindeam pe Dick Callum privindu-mă fix. Chantel flirta cu Ivor Gregory. Monique a vorbit mult, sub privirea indulgentă a maică-sii. Madame de Laude era foarte demnă şi cred că în tinereţe îi plăcuse să dea mese. Îmi imaginam camera plină de oaspeţi şi tot mobilierul asemenea superbului sfeşnic.

— Căpitane, crezi că infirmiera Loman şi domnişoara Brett se vor simţi bine aici?

— Sper că da, a răspuns nesigur.

— O să li se pară foarte diferit de Anglia. *Este* foarte diferit, nu-i aşa?

— Aici e ceva mai cald, a spus Redvers, evaziv.

— Când am aflat că Lady Crediton le-a angajat, am fost puţin neliniştită. Am auzit cât de eficiente au fost în timpul călătoriei. Sper că vor fi de acord să rămână.

— Au fost deosebit de eficiente, a zis Monique. Infirmiera Loman m-a tiranizat pe vas.

Chantel a replicat:

— Madame de Laude ştie că am făcut-o spre binele dumneavoastră.

— M-a obligat să ţin regim şi să trag pe nas chestia aia oribilă, a pufnit Monique.

— Ordinul doctorului, confirmat, de altfel, de doctorul Gregory.

— *Madame,* cred că doamna Stretton a avut noroc cu o infirmieră atât de eficientă, a adăugat doctorul Gregory.

— Infirmiera Loman a avut grijă de mine iar domnişoara Brett de Edward. Edward a ţinut să fie tot timpul în compania tatălui său. Ceea ce înseamnă că la fel a făcut şi domnişoara Brett.

M-am auzit spunând pe un ton detaşat:

— Lui Edward i s-a permis foarte rar să stea pe punte, normal, iar când a făcut-o, a fost dornic să înveţe cât mai multe despre vas.

Monique se uita când la mine, când la Chantel. Cred că era pusă pe rele. Mă întrebam ce i-o fi povestit maicăsii.

— În general, se spune că atunci când sunt pasageri la bord, datoria căpitanului este să-i întreţină, a spus Red. Din păcate, nu-i chiar aşa, pentru că, sunt sigur, ar fi foarte plăcut. Dar căpitanul este ocupat cu comanda vasului, nu-i aşa, Callum?

Dick Callum a confirmat că prima datorie a ofiţerilor este vasul.

— Dar nu există viaţă mondenă? s-a mirat *Madame.*

— Uneori avem timp să stăm şi cu pasagerii dar, din păcate, foarte rar.

— Aşa că soţia căpitanului este deseori lăsată singură. Trist, nu-i aşa? a oftat Monique.

— Doctore, crezi că fiicei mele i-a făcut bine călătoria?

— Cred că da.

— Înainte de a pleca de pe insulă cred că ar trebui să vorbiţi cu doctorul nostru de aici. Este foarte bătrân şi cu o sănătate şubredă, din păcate. Dar numai pe el îl avem. Foarte curând va veni un doctor tânăr, un băştinaş. Acum e în Anglia, la un spital din Londra, unde se specializează.

— Mâine mă duc să vorbesc cu el şi să-i dau fişa medicală a doamnei Stretton.

— Fişă! a ţipat Monique. Parcă aş fi o prizonieră care a făcut ceva rău!

Mesenii au râs politicos iar *Madame a* anunţat că vom servi cafeaua în *salon.* Nu doream să trecem deja acolo? *Salonul* era o încăpere lungă, cu ferestre zăbrelite ce dădeau spre o terasă. Se zărea peluza năpădită de ierburi.

Pe terasă erau o masă şi două scaune din nuiele. Printre rogojinile superb colorate, se zărea parchetul scorojit şi murdar. Dar privirea mi-a fost atrasă de masă. Cred că era stil *Georges Jacob.* Era minunată, cu furnir de abanos şi ornamente zimţate pe margini. N-am putut să

rezist să nu mângâi uşor furnirul de abanos. Era plin de praf, un adevărat sacrilegiu faţă de o asemenea piesă rară. Mai erau câteva scaune cu picioare spiralate, datând dintr-o epocă mai timpurie. Mătasea tapiseriei era pătată dar se putea curăţa uşor. Spătarul, frumos sculptat cu motive florale, îmi confirma că erau deosebit de valoroase.

Pero adusese cafeaua şi o pusese pe masa *Jacob.* Tava de proastă calitate părea nelalocul ei acolo, dar cafetiera şi vasul pentru frişca, zaharniţa şi cleştişorii pentru zahăr erau, cu siguranţă, în stil georgian englez. Madame de Laude s-a aşezat pe un scaun şi ne-a întrebat cum ne place cafeaua. În timp ce ne turna cu graţie, mă tot gândeam cât de diferit trebuie să fi fost totul în casă pe când trăia soţul ei. Acum ea se lupta cu sărăcia, făcând economie la lumânări, când era înconjurată de piese de mobilier care, laolaltă, valorau o mică avere. Două lămpi fuseseră aprinse, câte una la fiecare capăt al camerei. Erau total insuficiente. Încăperea era întunecoasă. Mă gândeam cum mi-ar fi plăcut să aranjez mobila, punând în valoare superbul sfeşnic din sufragerie. Aş fi pus şi altele, din aceeaşi perioadă, de jur împrejurul camerei.

În acea seară Monique era răutăcioasă. Vorbea despre Rex Crediton. Madame de Laude era dornică să afle cât mai multe despre el, ca de altfel despre toţi membrii familiei Crediton. Sperase, oare, că prin această căsătorie, Monique o va scăpa de sărăcie?

— Mi-ar fi făcut plăcere să-ţi cunosc fratele, căpitane.

— Afacerile l-au reţinut la Sydney, i-a explicat Redvers. Este foarte ocupat.

— Şi în timpul călătoriei a fost foarte ocupat. Monique se uita râzând la Chantel. Acum o fi ocupat cu domnişoara Derringham.

— O domnişoară pe care a întâlnit-o pe vas? a întrebat Madame de Laude.

— Nu. Locuieşte în Australia. Cred că de asta a rămas la Sydney. Familia Derringham este foarte bogată, la fel ca familia Crediton, nu-i aşa, Redvers?

— Cum nu fac parte din Compania Derringham, nu cunosc cifrele lor de afaceri, a răspuns Redvers, rece.

— Au multe vase, ca şi familia Crediton. Iar Lady Crediton crede că o legătură prin căsătorie ar fi foarte potrivită.

— Ştiu că Lady Crediton este foarte înţeleaptă, a zis Madame de Laude. Şi când cei doi tineri se vor căsători, va fi o… cum se spune…

— O fuziune, a completat Dick.

— Atunci vor fi şi mai bogaţi, a exclamat *Madame.*

Ochii îi luceau. Gândul la bogăţie o mângâia. Vorbea despre bani ca despre un iubit.

— Este foarte romantic, a continuat, iar poveştile romantice sunt totdeauna pline de farmec.

— Chiar de aur, în cazul ăsta! a remarcat Dick, batjocoritor.

— Oricum, Rex a ştiut să se distreze în timpul călătoriei, a adăugat Monique.

Ochii ei s-au oprit cu aparentă nevinovăţie asupra lui Chantel, care era foarte liniştită. Biata Chantel! Îmi părea rău pentru ea.

— E un bărbat căruia îi place să se distreze? a întrebat *Madame.*

— Cărui bărbat nu-i place? a râs Monique, privindu-l pe Redvers.

— Cu siguranţă că nu e niciun păcat să te distrezi, a spus Redvers. De fapt, e mai inteligent să te amuzi, decât să te plictiseşti, să te preocupe ceva, decât să fii indiferent. Vă pot spune, *Madame,* că fratele meu e un bărbat deosebit de inteligent. Nu se pierde niciodată cu firea, ceea ce este foarte necesar în cazul lui.

— Ţii foarte mult la el, ştiu.

— Scumpă doamnă, am crescut împreună. Suntem fraţi. Niciodată nu ne-am considerat fraţi vitregi. Am împărţit aceeaşi cameră. Acum, el e un om de afaceri. Ştie mai tot despre compania maritimă *Lady Line.*

— Da, ştie foarte multe despre *Lady Line, a* zis Monique, râzând puţin isteric.

Chantel o privea neliniştită, ca întotdeauna când Monique râdea prea mult. Se putea termina cu o criză de astm. Chantel se ridicase. O clipă, am crezut că-şi va trăda sentimentele pe care, cu siguranţă, le avea pentru Rex. Nu credeam în indiferenţa afişată de ea. Se uita spre doctorul Gregory.

— Să-i dau doamnei Stretton zece picături de belladonă?

— Cred că ar trebui, a spus Ivor.

— Le voi da imediat.

— Pentru ce? a strigat Monique.

— Respiraţi foarte greu.

— Este numai o precauţie, a adăugat doctorul.

— Te duci în camera ta? a întrebat Madame de Laude. O să ai nevoie de lumină.

A ridicat de pe măsuţă clopoţelul în formă de statuetă şi a sunat. M-a surprins ce tare răsuna. Pero a intrat în grabă, privind speriată.

— Luminează-i infirmierei Loman drumul spre camera ei.

După plecarea lui Chantel şi a doctorului, Monique a protestat:

— Sunt tratată ca un copil.

— Draga mea, a spus *Madame,* sunt îngrijoraţi pentru tine.

— Ştii că e mâi bine să previi o criză decât să o tratezi, a spus Redvers.

— Nu cred că o să am o criză. Nu cred! Vor să mă facă să tac pentru că vorbeam despre Rex. Ea n-a crezut nicio clipă că el se va duce la Sydney să se însoare cu domnişoara Derringham. Credea că e irezistibilă.

A început să râdă. Redvers i-a spus sec:

— Potoleşte-te! Nu mai vorbi despre ceea ce nu ai habar.

Vorbise atât de autoritar încât am rămas toţi uimiţi. Părea că un alt bărbat apăruse din spatele măştii de gentleman. Monique s-a lăsat uşor pe spate, strângând cu putere braţele scaunului.

— Mi-am dat seama că a fost o recoltă extraordinară de nuci de cocos, a spus Dick Callum. Vom duce un cargo plin de copra la Sydney.

Era un bun prilej pentru a schimba subiectul conversaţiei, de a reinstaura calmul şi a înlocui atmosfera sumbră cu una plăcută, de jovialitate.

— Din păcate, nu putem spune acelaşi lucru şi despre zahăr, a dat din cap *Madame.* Dar mi-am uitat îndatoririle! Nu doriţi coniac sau lichior? Soţul meu a lăsat o pivniţă foarte bine aprovizionată şi nu prea avem ocazia să o folosim. Din fericire, băutura nu se deteriorează odată cu trecerea timpului.

Chantel şi doctorul s-au întors. Chantel ţinea în mână un pahar pe care i l-a dat lui Monique. Aceasta s-a strâmbat şi a întors capul.

— Haideţi! a spus Chantel pe un ton de infirmieră.

Monique a luat paharul, ca un copil bosumflat şi a băut conţinutul. Strâmbându-se, s-a aşezat pe scaunul ei. *Madame* o privea îngrijorată. Am remarcat că şi Redvers o privea. Pe faţa lui se citea ura amestecată cu disperarea. După acest incident discuţia a devenit dezlânată, comesenii vorbind între ei în acelaşi timp. Dick Callum mi-a spus că trebuie să ne vedem (cred că vroia să spună, între patru ochi) înainte de plecarea vasului, i-am spus că nu cred că vom avea ocazia.

— Trebuie să-ţi faci timp! Te rog!

Chantel vorbea cu Ivor Gregory despre tratamentul lui Monique:

— Cred că tinctura de belladonă înlocuieşte cu succes azotatul de amil.

— Este eficient dar, pentru că e administrat pe cale orală, trebuie multă atenţie. Să ai grijă să nu ia mai mult de zece picături. În timpul unei crize doza poate fi

repetată… cam la două-trei ore. Ai o provizie de tinctură?

— Da, pentru două luni.

Apoi au vorbit despre starea lui Monique, ca de la doctor la infirmieră. Pe la miezul nopţii, Dick şi doctorul s-au reîntors pe vas. Redvers a rămas acasă. Pero a fost chemată să ne conducă, pe Chantel şi pe mine, în camerele noastre. Mergea în faţa noastră ţinând în mână lampa de gaz care era, cred, mai ieftină decât o lumânare.

Au intrat amândouă în camera mea şi Pero a aprins lumânările de pe masă. Le-am urat noapte bună şi am închis uşa în urma lor. Nu-mi era somn. Am pus o lumânare aprinsă pe marginea patului şi, după ce m-am urcat în pat, am stins-o. Era lună plină, aşa că nu era întuneric complet, M-am întins în pat, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Vedeam deja obiectele din jurul meu. Raze slabe de lună licăreau printre storurile care nu puteau fi ridicate în timpul nopţii, din cauza insectelor. Mă gândeam că, poate, nici lui Chantel nu-i era somn.

Am auzit scârţâitul unei scânduri şi mi-am adus aminte de *Queen's House,* unde lemnul scârţâia în liniştea nopţii, fără vreun motiv aparent. Am rememorat toate întâmplările care mă aduseseră aici. Mi-am dat seama că a existat un moment în viaţa mea când aş fi putut să fac o alegere. Aş fi putut să spun: „nu plec", să rămân în Anglia şi atunci totul ar fi fost altfel. Am înţeles că tot ceea ce mi se întâmplase viaţa mea la *Queen's House* şi relaţia mea cu mătuşa Charlotte – fusese inevitabil. Apoi, venise momentul deciziei. *Eu* alesesem acest drum? Gândul acesta m-a însufleţit, dar m-a şi speriat. Îmi puteam spune oricând: „Indiferent ce se întâmplă, tu ai ales!".

Se auzeau voci mânioase. Monique şi Red se certau, undeva, în casă. M-am dat jos din pat, m-am dus la uşă şi am ascultat. Apoi am deschis uşa. Vorbele se auzeau mai bine, dar nu înţelegeam ce spun. Monique vorbea pe un ton ridicat, plin de pasiune şi mânie. Tonul lui Red era împăciuitor? Autoritar? Mi-am adus aminte de expresia pe care o văzusem mai devreme pe chipul lui. Ameninţător?

Am păşit pe coridor şi am deschis uşa camerei lui Edward. Razele lunii cădeau pe faţa lui. Dormea. Am închis uşa şi m-am oprit în dreptul camerei mele. Cearta continua. Deodată, m-am cutremurat. În capătul coridorului se mişca ceva. Cineva mă privea. M-am uitat fix în direcţia aceea. Am încercat să vorbesc, dar nu puteam să scot niciun sunet. Forma nedesluşită s-a mişcat, mare şi greoaie. Era Suka.

— Doriţi ceva, don'şoară Brett?

— Nu… nu! N-am putut să dorm. M-am dus să văd dacă Edward e bine.

— Edward o să fie bine! Vorbea de parcă aş fi avut impertinenţa să sugerez altceva.

— Noapte bună, i-am spus.

A dat din cap. M-am întors în cameră şi am închis uşa. Nu-mi revenisem încă din şocul întâlnirii cu Suka, dându-mi seama că mă urmărise fără ca eu să ştiu. Oare ce făcea acolo? Oare uşa în faţa căreia o văzusem dădea în camera lui Monique şi a lui Redvers? Asculta la uşă, gata să-i sară în ajutor *don'şoarei* Monique, dacă ar fi fost nevoie? M-am suit în pat. Ce ciudat, mi-era frig în acea căldură umedă! Stăteam întinsă, tremurând. Am adormit foarte greu.

Dimineaţa următoare m-a trezit Pero, care-mi adusese micul dejun: ceai de mentă, pâine prăjită, unt îndulcit cu o substanţă a cărei origine nu o cunoşteam, o felie de pepene verde şi două banane.

— Foarte obosită? a zâmbit Pero. Tu nu dormit bine?

— Aşa e când schimbi patul.

A surâs. Părea atât de tânără şi inocentă! Era uimitor cât de diferit părea totul la lumina zilei. Camera arăta tot ponosită, dar nu mai avea aerul acela straniu. În timp ce mâncam, a venit Edward. S-a aşezat pe pat şi a spus bosumflat:

— Nu vreau să rămân aici, Anna. Vreau să plec cu *Senina Doamnă.* Crezi că o să mă ia căpitanul?

Am clătinat din cap şi a oftat:

— Păcat. Nu cred că o să-mi placă aici. Dar ţie?

— Să avem puţină răbdare.

— Dar căpitanul pleacă mâine!

— O să se întoarcă.

Asta l-a consolat, după cum m-a consolat şi pe mine. Redvers se întorsese pe navă, unde avea multe treburi. Chantel era deja cu Monique, care nu se simţea prea bine. Suka rămăsese în dormitor, uitându-se la ea ca un basilisc sau ca Meduza, după cum mi-a spus după aceea Chantel.

— Nu ştiu ce credea că-i fac preţioasei ei *don'şoare. I*-am spus să plece, dar *don'şoara* i-a spus să rămână, căci altfel face o criză de isterie, aşa că n-am avut încotro.

Edward, în schimb, dacă nu putea să fie cu căpitanul, vroia să stea cu mine. Am întrebat-o pe Pero unde am putea să ne ţinem lecţiile. A arătat în sus, foarte dornică să placă. Acolo, sus, se mai păstra camera în care învăţase domnişoara Monique. O să mi-o arate. Am luat cărţile pe care le adusesem cu mine şi ne-am dus într-o încăpere mare de la ultimul etaj. Ferestrele nu erau acoperite cu transperante şi se vedea foarte bine golful. Vasul era acolo, dar nu i l-am arătat lui Edward, căci ştiam că l-aş fi întristat. În cameră se afla o masă mare, cu o figură de lemn lângă ea. Pe Edward figura l-a amuzat şi, urcat călare pe ea, îndemna un cal imaginar:

— Dii! Dii!

Într-o bibliotecă erau câteva cărţi şi manuale. Le-am luat, cu gândul că s-ar putea să ne folosească. În timp ce le răsfoiam, a intrat Suka. Edward s-a uitat la ea suspicios. Cred că încercase s-o facă pe dădaca cu el şi lui nu-i plăcuse.

— Sunteţi deja aici! Nu pierdeţi vremea, don'şoară Brett!

— N-am început încă lecţia. Cercetam terenul.

— Să cercetăm terenul, m-a îngânat Edward, dii!

Suka i-a zâmbit cu tandreţe, dar el n-a văzut-o. Când Suka s-a aşezat lângă el, pe figura de lemn, Edward s-a sculat şi a început să fugă prin cameră:

— Sunt *Senina Doamnă,* a spus, şi a început să urle ca o sirenă de vas. Echipajul e la bord şi totul e în regulă, căpitane!

M-am întors râzând spre el. Suka a zâmbit, nu mie, ci lui. Când s-a uitat la mine, ochii îi luceau şi m-a făcut din nou să tremur, la fel ca în noaptea trecută. Lângă bibliotecă era un balansoar la fel cu cel pe care-l văzusem pe terasă. Suka s-a aşezat pe el şi a început să se legene. Scârţâitul lui – nu mai fusese de mult uns – mă enerva, ca şi prezenţa ei. Mă întrebam dacă o să se ţină după mine tot timpul. Eram hotărâtă să n-o las să participe la lecţiile noastre. În momentul acela, totuşi, nu-i puteam spune să plece. Şi cum nu spunea nimic, iar liniştea devenise insuportabilă, am exclamat:

— Avem o adevărată clasă aici!

— Nu v-aţi aşteptat! Credeaţi că n-avem săli de clasă pe aici?!

— Nu, nu credeam, dar asta pare să fi fost folosită de mai multe generaţii.

— Cum s-ar fi putut aşa ceva? Nu era nicio casă până când *Monsieur* n-a construit-o pe asta.

— Şi doamna Stretton a fost singurul elev?

— O chema *don'şoara Barker*.

— Pe cine?

— Pe guvernantă.

Se legăna pe scaun zâmbind şi mormăind ceva în bărbie. Nu suna prea reverenţios la adresa domnişoarei Barker.

— Venea din Anglia? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Mai venise o familie aici şi vroiau să vadă dacă s-ar putea stabili pe insulă. Familia avea o fată şi un băiat şi aveau guvernantă. *Monsieur a* spus că era timpul ca don'şoara Monique să înveţe, aşa că guvernanta venea aici şi-i învăţa în camera asta. Pe don'şoara Monique, pe fetiţă şi pe băieţel.

— Erau, probabil, o companie plăcută pentru Monique.

— Se băteau. Fata era geloasă pe ea.

— Păcat!

— Băiatul o iubea. Normal!

Aveam îndoieli. Mi-o imaginam pe Monique: un copil

— Răsfăţat, capricios şi antipatic.

— Deci, guvernanta îi învăţa pe toţi. Era mai comod, am spus.

— Nu pentru multă vreme. Ei au plecat. Nu le-a plăcut insula. Don'şoara Barker a rămas.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

Suka a zâmbit:

— A murit.

— Ce trist!

M-a aprobat:

— Dar nu imediat. O învăţa pe don'şoara şi o iubea, dar nu era o bună guvernantă; nu era severă. Vroia ca don'şoara s-o iubească.

— Indulgentă, am spus.

A continuat să se legene.

— Şi a murit... E înmormântată pe colină. Avem un cimitir creştin.

M-a privit de parcă vroia să-mi ia măsura pentru sicriu. Ce femeie imposibilă!

În acea după-amiază a fost mare agitaţie pe ţărm. Mă odihneam în camera mea, toropită de căldură. Toată lumea din casă şi de pe insulă avea obiceiul acesta. În orice caz, era prea cald să faci altceva decât să zaci în pat, cu storurilor trase ziua în amiaza mare. Am auzit ţipete, dar nu le-am dat importanţă. A venit Chantel şi mi-a povestit ce se întâmplase:

— Căpitanul nostru cel galant e eroul zilei.

— Ce s-a întâmplat?

— În timp ce moţăiai, în golf s-a petrecut o scenă de viaţă şi de moarte.

— Căpitanul…

— S-a purtat strălucitor, ca de obicei.

— Chantel, te rog fii serioasă!

— I-a salvat viaţa lui Dick Callum.

— Ce… căpitanul?!

— Pari surprinsă. Cu siguranţă că te aşteptai la fapte măreţe din partea lui!

— Spune-mi ce s-a întâmplat! Este…?

— Perfect teafăr, de parcă ar salva vieţi în fiecare zi.

— Dar nu-mi spui ce s-a întâmplat?

— Ce nerăbdătoare eşti! Pe scurt, Dick Callum a făcut o baie în mare. A fost avertizat că apa este plină de rechini, dar n-a ţinut seama de asta. A intrat în apă iar rechinii l-au simţit. Apoi a avut un cârcel. A ţipat. Căpitanul era prin apropiere şi, aşa îmbrăcat cum era, s-a aruncat după el şi l-a salvat, smulgându-l din fălcile ucigaşe ale rechinului.

— A făcut el asta?

— Sigur că da. Doar nu te aşteptai să facă altfel?!

— Unde sunt?

— Dick e la bord şi doctorul Gregory îl supraveghează. Este puţin şocat şi trebuie să stea la pat o zi-două. Acum doarme, căci Gregory i-a dat o pastilă de opiu.

Zâmbeam şi ea a început să râdă:

— Parcă ai fi de pe altă lume. Ah, uitasem că mâine pleacă!

Mă privea poznaşă.

— Chantel, nici tu nici eu nu trebuia să venim aici.

— Vorbeşte pentru tine! Şi nu te mai amăgi! N-ai fi vrut să ratezi aventura asta pentru… un negoţ înfloritor cu antichităţi.

Seara aceea a fost cu totul altfel decât cea precedentă. Dick rămăsese la bord iar Monique în camera ei. Ieşirea din noaptea trecută îi făcuse rău. Chantel îi dăduse picăturile de belladonă prescrise de doctor. O

supraveghea cu grijă pentru că, aşa cum îmi spusese, belladona era foarte periculoasă, administrată în exces. Doctorul Gregory a venit la cină, unde mai eram Redvers, Chantel, *Madame* şi cu mine. Fără Monique, atmosfera era mult mai civilizată. Pero şi Jacques ne serveau în tăcere. *Madame* părea mai relaxată şi juca cu gravitate rolul de mare doamnă. Am băut un vin excelent din pivniţa casei. Mâncarea a fost simplă: peşte cu sos de mango, apoi supă făcută – bănuiesc – din rămăşiţele mesei din ziua precedentă. Ca desert, fructe tropicale şi nelipsitele banane. Ca şi în seara precedentă, cafeaua s-a servit în salon. Am discutat despre incidentul din acea după-amiază, iar *Madame* ne-a povestit întâmplări similare cu rechini. Îşi amintea de un bărbat căruia rechinii îi smulseseră o mână chiar lângă ţărm.

— Sunt foarte periculoşi în apele astea. Ai fost foarte curajos să sari în mijlocul lor.

— Ei, nu erau aşa aproape! Am avut timp să-l trag pe Dick.

— Va fi o lecţie pentru el, am spus.

— E un înotător foarte bun şi ar fi scăpat şi singur, dacă nu i s-ar fi pus un cârcel.

— O experienţă oribilă, a exclamat Chantel. Să înoţi plin de vigoare şi, deodată, să te trezeşti neputincios!

— Bietul Dick Callum! Nu l-am văzut niciodată atât de şocat. Părea că îi este ruşine… ca şi cum asta nu s-ar fi putut întâmpla oricui!

Apoi am discutat despre insulă. *Madame* spunea că-i pare rău că vasul nu va fi acolo pentru marea festivitate. Era cea mai mare sărbătoare pentru băştinaşi şi plăcea la fel de mult şi străinilor. Chantel a întrebat în ce constă sărbătoarea.

— Dansuri festive şi rituale. O să fiţi impresionaţi de dansatorii cu flăcări, nu-i aşa, căpitane?

— Sunt foarte iscusiţi, a fost de acord Red. Altfel, n-ar putea executa acest dans atât de periculos.

— Bănuiesc că asta îl face atât de deosebit, a spus

Chantel – pericolul.

— Probabil că se ung cu substanţe care îi protejează de foc, a adăugat doctorul. Altfel, n-ar putea să reziste.

— Cred că marea lor artă constă în repeziciunea mişcărilor, a zis Red.

Madame s-a întors spre noi, explicându-ne:

— Pe insulă trăieşte o familie care execută acest dans de generaţii. Au credinţa că sunt protejaţi de bătrâna zeiţă a focului. Asta-i face pe toţi să vrea să-i vadă dansând. Nici prin cap nu le trece să împărtăşească cuiva secretul lor.

— Bătrânul mai dansează încă? a întrebat Red.

— Nu, cei doi fii ai lui. La rândul lor, au şi ei copii pe care-i învaţă această artă. E o legendă pe care vor neapărat să o transmită mai departe. Se spune că strămoşii lor ar fi venit din Ţara Focului şi de asta se au bine cu focul, care nu le face niciun rău: Aşa sună legenda dar, cum spunea doctorul, se ung – probabil – cu o substanţă protectoare şi, bineînţeles, se mişcă foarte iute.

— Mai locuiesc încă în casa aceea de pe coastă?

— Nici prin minte nu le trece să se mute. *Madame* s-a întors spre Chantel şi spre mine. Nu puteţi vedea casa decât dacă o căutaţi cu mare atenţie. Este ascunsă între; pomi. Pretind că stau acolo de când au venit din Ţara; Focului. Refuză să accepte tot ce vine nou pe insulă. Cred că ar vrea să ne întoarcem cu sute de ani în urmă.

— Şi unde e Ţara Focului? a întrebat Chantel.

— În imaginaţia lor? am sugerat eu.

— Cam aşa ceva.

— Şi ce se crede a fi ţara asta? Un fel de soare? a continuat Chantel. Nu poate fi decât undeva în cer.

— Eşti prea analitică, a zâmbit Red. Acceptă şi gata. Aceşti oameni sunt adevăraţi experţi. Poate că au nevoie de acest mit ca să se poată desfăşura. Tocmai de aceea să-i lăsăm în pace. Nu-i nimic rău în asta şi-i distrează pe – vizitatori.

— Vedeţi, ni s-a adresat *Madame,* avem şi distracţii

pe insulă.

Pe la ora zece, doctorul s-a întors pe navă iar Chantel şi cu mine ne-am retras în camerele noastre. Nu trecuseră câteva minute, când am auzit zgomotul unor pietricele care loveau în geamul meu. Am ridicat storurile şi m-am uitat. Era Redvers.

— Trebuie să-ţi vorbesc, a spus. Poţi să coborî? i-am răspuns că vin imediat. Am stins lumânările şi am ieşit pe coridor. Lampa cu gaz era făcută mică din motive de economie. Mi-am găsit cu greu drumul prin hol şi am ieşit pe terasă. L-am văzut pe Redvers în umbra casei.

— Trebuia să-ţi vorbesc, mi-a spus. Nu vom mai avea ocazia. Hai să ne plimbăm puţin.

M-a luat de mână. În timp ce ne plimbam în tăcere, mâna lui parcă mă ardea. Era o noapte frumoasă, fără nicio adiere şi, deşi căldura zilei încă mai plutea în aer, nu mai era înăbuşitoare. Stelele străluceau. Crucea Sudului, la fel de îndepărtată ca şi Ursa Mare, domina cerul. Licuricii zburau în aer şi auzeam bâzâitul unor insecte necunoscute. Un zumzet uşor şi continuu se înălţa din tufişuri.

— N-are rost, Anna. Trebuie să-ţi vorbesc deschis. Mâine plec şi *trebuia* să-ţi vorbesc în seara asta.

— Dar ce e de spus?

— Ceea ce nu ţi-am spus încă, dar trebuie să ştii. Te iubesc, Anna.

— Te rog, am şoptit.

Dar el a continuat:

— Nu mai pot să mă prefac, Trebuie să ştii că e complet diferit de tot ce am simţit înainte.

— E prea târziu.

— Nu trebuie să fie aşa.

— Dar *este.* Aici e căminul ei. E în casa asta acum. Este soţia ta.

— Să mă ierte Dumnezeu, Anna, dar câteodată o urăsc.

— N-are niciun rost. Ştii foarte bine.

— Nu ai încredere în mine. Ai auzit tot felul de bârfe. Chiar şi acum îţi vorbesc într-un fel pe care-l consideri nepotrivit.

— Ar trebui să plec.

— Rămâi puţin! *Trebuie* să-ţi vorbesc. Când mă voi întoarce, vei fi aici şi…

— Nimic nu se va schimba.

M-am gândit la Monique ce respira atât de greu şi la vorbele lui Chantel: „N-o să apuce să îmbătrânească”. Nu puteam suporta asta. Nu vroiam să-mi treacă prin minte aşa ceva.

— Uneori mă înnebuneşte atât de tare încât…

Nu puteam să mai ascult aşa ceva. Am strigat:

— Nu! Nu!

— Ba da, a spus el, noaptea asta este altfel. La fel ca atunci, la *Queen’s House.* Mă simt de parcă am fi doar noi doi pe lume. Aş putea uita tot ce ne înconjoară. Atunci eram doar noi doi şi acum e la fel.

— Dar mătuşa Charlotte a venit şi ne-a arătat că era doar o iluzie. Ce rost au iluziile? Nu sunt decât vise şi trebuie să te trezeşti să înfrunţi realitatea.

— Într-o bună zi, Anna…

— Nu vreau să spui asta. N-ar fi trebuit să vin aici, ar fi trebuit să rămân în Anglia. Ar fi fost cel mai bine.

— Am fost departe, dar nu te-am uitat. M-ai obsedat din noaptea aceea de la *Queen’s House.* Doamne, cum a putut să mi se întâmple asta?

— Odată, ai iubit-o.

— Niciodată.

— Te-ai însurat cu ea.

— Vreau să-ţi spun cum s-a întâmplat.

— Nu, la ce bun?

— Trebuie să ştii. Trebuie să înţelegi.

— Înţeleg că n-o mai iubeşti.

— Uneori cred că a înnebunit, Anna. Am senzaţia că

totdeauna a fost aşa.

— În felul ei, te iubeşte.

Şi-a trecut mâna peste ochi:

— O urăsc! O urăsc pentru ce este şi pentru că stă între! mine şi tine.

— Nu suport să vorbeşti aşa.

— Numai astă seară, Anna. Trebuie să-ţi spun adevărul. Vreau să ştii cum s-a întâmplat. Ne-am întâlnit, tu şi cu mine… Erai un copil şi totuşi m-am simţit atras de 5 tine. Dar cum puteam să înţeleg? Abia mai târziu, când te-am vizitat la *Queen's House,* am înţeles. Atunci, mi-am spus: „Trebuie să plec, să n-o mai văd niciodată, căci această emoţie ce mă cuprinde când o văd n-am mai: simţit-o niciodată şi nu cred că sunt în stare să-i rezist". Nu sunt un erou, iubita mea. Te doresc. Mai mult decât orice pe lume… să fii cu mine pe vas, să fim împreună zi, şi noapte, să nu ne despărţim niciodată. Suntem două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Sunt sigur de asta. Mi-am dat seama atunci, la *Queen's House.* Dar acum sunt de o mie, de ori mai sigur. Anna, pentru mine nu mai există nimeni altcineva pe lume şi nici pentru tine. Ştii asta?

— Ştiu. Şi eu simt la fel.

— Scumpa mea Anna, eşti atât de sinceră, de cinstită! Atât de diferită de toţi cei pe care i-am cunoscut! Când mă întorc, te iau cu mine acasă. Vom fi împreună. *Trebuie* să fim împreună.

— Şi Monique?

— Va rămâne aici. Aici e locul ei, pe această insulă nefastă.

— De ce o numeşti" nefastă"?

— Aşa a fost pentru mine. Nu mi-a adus decât nenorocire. Noaptea cu dansul flăcărilor… a fost un coşmar. Îl visez adesea. Aerul fierbinte, stelele strălucitoare, lumina lunii. Dansul are loc totdeauna în noapte cu lună plină. Tobele bat toată ziua ca să-i cheme pe oameni în această parte a insulei. O să înţelegi când o să vezi şi tu. Mi s-a părut palpitant şi m-a atras. Atunci nu

am văzut răul. Nu, până când au început nenorocirile. Aici m-am însurat. Aici mi-am pierdut vasul. Aici mi s-au întâmplat cele mai mari dezastre ale vieţii mele. Nu, n-ar trebui să vorbesc despre ele, dar noaptea asta e deosebită. E noaptea noastră, când spunem adevărul, dând la o parte nimicurile convenţionale. Ceea ce contează e doar adevărul. Trebuie să te fac să-l vezi. Nu mai suport să nu-l ştii. Nu mă scuz, tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Încearcă să-ţi imaginezi. Tobele acelea, atmosfera stranie, sentimentul că întreg cursul vieţii se îndreaptă spre un apogeu înspăimântător. Stăteam aşezaţi într-un cerc mare şi beam o băutură a băştinaşilor ce se numeşte" Gali" şi se serveşte în coji de nucă de cocos special pregătite pentru această ocazie. Este foarte tare. Ei o numesc" apă de. Foc". Oamenii Flăcărilor o prepară la ei în casă. Ei sunt sufletul festivităţii. Nu vor ca pe insulă să pătrundă modul de viaţă european. De fapt, poate că ăsta e chiar rostul festivităţii. Vezi, încep să mă scuz. Freamătul, băutura şi Monique… una de-a lor, dar care, parcă, nu făcea parte dintre ei. S-a alăturat dansatorilor. Pe atunci nu era bolnavă. M-am întors cu ea la *Carrement.*

— Nu e nevoie să-mi povesteşti.

— Dar vreau să înţelegi. Era ca o capcană în care am intrat. A doua zi am plecat amândoi într-o scurtă călătorie pe mare şi când ne-am întors, două luni mai târziu…

— Înţeleg. Căsătoria era inevitabilă. Iar bătrâna doică a avut grijă să aibă loc.

— Madame de Laude, Suka, însăşi Monique… toată lumea dorea această căsătorie. Eram încă sub vraja malefică a insulei. Am fost un prost. Oh, Doamne, Anna, dacă ai şti cât de prost! încă mai sunt, pentru că îţi spun toate astea, căci te fac să mă vezi într-o lumină atât de proastă. Sunt lucruri pe care un om de onoare ar trebui să le ţină pentru el. Anna, trebuie să mă iubeşti în continuare. Numai asta îmi dă o rază de fericire. Uneori, când e într-una din crizele ei de nebunie…

— Te rog, nu spune! am ţipat înspăimântată. Nici

măcar nu o gândi.

Eram îngrozitor de speriată. Spusese că insula e nefastă. Aveam impresia că ceva rău ne pândeşte chiar în acel moment. Îmi spuneam: „îmi voi aminti grădina asta cu vegetaţie luxuriantă, aerul fierbinte şi umed, zumzetul surd al insectelor, aşa cum îmi amintesc cealaltă grădină, din cealaltă parte a lumii, umedă, ceţoasă, cu mireasma abia simţită a crizantemelor, daliilor şi a pământului reavăn”.

Am avut deodată o revelaţie. Îl iubeam. O ştiusem de mult, dar îl iubisem ca pe un erou puternic şi învingător. Acum îi ştiam slăbiciunea şi de asta îl iubeam şi mai mult. Şi totuşi mă înspăimânta, pentru că tragedia lui era atât de mare. Putea fi ceva mai rău decât să te însori cu o femeie pe care o deteşti şi să fii pus în situaţia de deşertăciune a propriei tale vieţi? Când un bărbat ca Redvers, un bărbat atât de plin de pasiune, iubeşte o altă femeie, situaţia nu e numai tragică, dar şi foarte periculoasă. Eram conştientă de pasiunea lui, deşi încerca să şi-o înfrâneze. Mă gândeam la Monique: nesăbuită, violentă şi înnebunită de gelozie. Nu puteam să nu mă întreb cum de eu, atât de realistă şi domestică, eram în centrul unui asemenea vârtej de pasiuni. Dar eram la fel de capabilă de nebunie ca oricare dintre ei. Mă strângea de mână şi eram copleşită de tandreţe şi de nevoia de a-l proteja… de a ne proteja pe toţi… pe mine, ca şi pe Monique. M-am auzit spunând, detaşată, căci simţeam că pot fi un observator imparţial:

— Să fim calmi. Nu suntem primul bărbat şi prima femeie în situaţia asta. Mă gândesc adesea că dacă noaptea aceea de la *Queen’s House* ar fi fost *înainte* ca tu să ajungi pe insulă, lucrurile ar fi fost altfel pentru noi. Timpul are o importanţă atât de mare în modelarea destinelor noastre! Aşa gândeam şi când ascultam ceasurile ticăind la *Queen’s House.*

Chiar şi acum, vorbeam ca să nu tac. Vroiam să trag de timp. Vroiam să-l domolesc, să-l fac să înţeleagă că nu trebuie să ne mai întâlnim singuri. Mă trăsese mai aproape de el şi i-am spus, disperată:

— Nu, suntem necugetaţi! Trebuie să fim prevăzători.

— Anna, nu va fi aşa mereu.

Undeva, în depărtare, am auzit strigătul unei păsări. Semăna cu un râs ironic.

— Trebuie să plec. Dacă ne văd împreună?

— Anna, nu pleca!

M-a strâns mai tare, şi-a apropiat buzele de ale mele şi din nou am auzit strigătul acela batjocoritor. În acea clipă am ştiut că viitorul depindea de mine. *Eu* trebuia să fiu cea reţinută. Poate ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare mătuşii Charlotte că mă crescuse atât de sever şi pentru dispreţul ce-l avea faţă de cei ce încălcau morala. Era ca şi cum mătuşa ar fi fost acolo, în grădină. Dar nu acră şi dispreţuitoare, ci fără viaţă, aşa cum o văzusem în coşciug – moartă, iar eu suspectată că aş fi omorât-o.

Situaţia în care mă aflam acum era mai periculoasă decât cea creată de moartea mătuşii. Şi totuşi, atunci fusesem suspectată de crimă. Ce s-ar întâmpla dacă într-o dimineaţă aş afla că Monique e moartă? Ce ar fi dacă cineva m-ar fi bănuit de crimă? Şi dacă ar fi existat şi dovada?! Simţeam că de undeva, cineva mă avertiza.

— Trebuie să plec. M-am eliberat din strânsoarea lui şi m-am îndreptat cu paşi repezi spre casă.

— Anna… am auzit dorul sfâşietor din vocea lui.

N-am avut curajul să mă întorc şi am grăbit pasul. Am intrat în casă. Desigur, Suka era acolo. Cred că mă urmărise din balcon.

— Îţi place aerul nopţii, don’şoară Brett?

— E plăcut, după arşiţa zilei.

— Anna, Anna, scumpa mea.

Era Red. Păşise pe verandă fără să o observe pe Suka.

— Şi dumneata, căpitane, găseşti că aerul nopţii e plăcut după arşiţa zilei?

I-a răspuns distant:

— Numai atunci când te poţi plimba în voie.

Tonul pasional dispăruse din vocea lui. Am aruncat un" noapte bună" grăbit şi m-am strecurat spre camera mea. Am stat acolo în fotoliu, încercând să-mi stăvilesc bătăile inimii. Eram şi fericită, dar mi-era şi teamă. Eram iubită... dar într-un mod periculos. Nu eram o aventurieră în căutarea pericolului. Îmi doream o fericire senină, dar mă îndrăgostisem de omul nepotrivit. Cât de diferit ar fi fost totul, dacă l-aş fi putut iubi pe Dick Callum!

M-am gândit la Suka. Mă întrebam dacă îi va spune lui Monique ce văzuse. Mă ura. Îi simţeam ura şi ştiam că va deveni tot mai profundă. N-avea rost să mă sui în pat. Nu puteam să dorm. Lumânările se topeau în sfeşnice. Mă întrebam dacă mi se reproşa că ardeam prea multe lumânări. Indiferent de pasiunile violente care-i răscoleau, locuitorii casei trebuiau să facă economie. Ar fi trebuit să mă urc în pat şi să sting lumânările. Ce absurd, să mă gândesc la aşa ceva, acum! Viaţa mea o să se topească încet, întocmai ca aceste lumânări. Înfrântă, trebuia să mă întorc în Anglia, dar nu cu *Senina Doamnă.* Poate voi găsi un post de guvernantă la o familie care revine în ţară.

M-am spălat cu apa rece din cană, mi-am strâns părul şi am suflat în lumânări. Am mai aruncat o privire vasului din port. Mâine, pe vremea asta, nu va mai fi acolo.

În dimineaţa următoare m-am dus pe vas să-l văd pe Dick Callum, aşa cum îi promisesem. Dacă ar fi ştiut, Edward ar fi vrut să vină cu mine, dar era cu maică-sa şi l-am lăsat cu ea. Pe navă se încărcau copra, pepeni verzi şi banane. Era mare vânzoleală. Dick mă aştepta. Era pe picioare, deşi încă puţin şocat. Când m-a văzut, ochii i-au strălucit de plăcere:

— Ştiam că o să vii. Mă întrebam dacă să vin sau nu, pe ţărm, să te iau.

— Felicitări.

— Deci, ai auzit.

— Am fost îngrozită. Trebuia să fii mai atent.

— A fost o lecţie. N-o să mai fac niciodată baie în apă plină de rechini.

— Atunci, poate că ţi-a prins bine, într-un fel.

— Dacă nu era căpitanul Stretton, s-ar fi terminat cu mine.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet de mândrie.

— S-ar fi putut termina cu amândoi, a continuat Dick. A fost extraordinară viteza cu care a sărit şi m-a tras afară.

— Şi acum, cum te simţi?

— Încă şocat şi… ruşinat.

— S-ar fi putut întâmpla oricui.

— Să ne aşezăm. De fapt, sunt de serviciu, dar Gregory zice că trebuie să mă odihnesc până plecăm. Vreau să vorbesc cu tine, Anna. E o ocazie potrivită. O să-ţi duc dorul şi sper că şi tu mie.

— O să fie dezolant când, privind pe fereastră, n-o să mai văd vasul în golf.

— Iar eu mă voi gândi la tine stând în casa aceea stranie.

Am tăcut şi el m-a privit cu atenţie.

— *Este* un loc ciudat. O să-ţi dai seama şi tu. Dărăpănată, ponosită şi, cred, lipsită de confort.

— Nici nu mă aşteptam să fie un alt castel Crediton.

— O să-ţi fie dor de casă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. N-am fost fericită acasă. Mătuşa a murit.

— Da, ştiu. Anna, încerc să-mi fac curaj să-ţi spun ceva. Vreau să spun cuiva şi pentru mine tu eşti persoana cea mai importantă. Vreau ca tu să ştii.

M-am întors către el:

— Atunci spune-mi.

— Ştii că vreau să mă însor cu tine, dar nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Totuşi, vreau mai întâi să ştii că te aştept. O să rămâi două luni aici şi, între timp, poate te răzgândeşti.

— Cu privire la ce?

— La căsătorie.

— Nu înţeleg.

— Poate că nu mă iubeşti, dar nici nu-ţi displac.

— Sigur că nu.

— Poate o să vină un timp când o să-ţi spui că un cămin fericit poate fi construit şi de doi oameni hotărâţi să-l facă aşa. Marile pasiuni nu sunt totdeauna temelia pe care se clădeşte viitorul. Ele sunt schimbătoare ca nisipul, dar stima reciprocă şi bunul simţ sunt mai statornice.

— Ştiu.

— Atunci, poate că, într-o zi…

— Cine poate şti? Nu poţi şti ce îţi aduce viitorul.

— Şi acum suntem prieteni?

— Cei mai buni.

— Latră de ce trebuie să-ţi spun cele ce urmează.

— Te rog, spune-mi. Sunt sigură că e ceva care te frământă şi o să te simţi uşurat dacă îmi spui.

— L-am urât pe căpitan.

— Ştiu.

— Ai simțit?

— Te-ai trădat. Se simţea din felul în care vorbeai despre el. Erai atât de… pornit.

— Dar mi-a salvat viaţa. Pentru că-l uram, aş fi vrut să fi fost oricine altcineva în locul lui.

— Dar a fost căpitanul.

— E un bărbat curajos, Anna. Un mare romantic, nu? Are şi el defectele lui, dar ale lui sunt *romantice.* E marele aventurier, corsarul. L-am urât pentru că a avut ceea ce eu mi-am dorit cel mai mult. Invidie, asta am simţit pentru el. Este unul dintre cele şapte păcate de moarte. Cred că este cel mai mare.

— De ce l-ai invidiat atât de mult?

— Pentru că aş fi putut la fel de uşor să am ce are el.

— Vrei să spui că ai fi putut fi căpitan?

— Vreau să spun că aş fi putut fi crescut la castel, alături de Rex, să fiu tratat ca unul de-al casei, cum a fost căpitanul.

— Vrei să spui că…

— E fratele meu vitreg. Sunt cu trei ani mai mare

decât el. Mama era croitoreasă şi lucra la castel pentru Lady Crediton. Era foarte drăguţă şi i-a atras atenţia lui Sir Edward, ca şi altele înaintea ei. Când m-am născut, Sir Edward i-a dat mamei o mică rentă pentru a nu mai fi nevoită să vină la castel. A avut grijă să fiu educat şi, la timpul potrivit, am fost angajat la companie. Dar n-am fost niciodată recunoscut ca fiu al lui Sir Edward, aşa cum a fost căpitanul.

— Căpitanul ştie?

— Nu. O să-i spun.

— Cred că o să-ţi înţeleagă sentimentele. Sunt sigură de asta.

— Nu mai pot fi acelaşi, de acum încolo. Nu poţi un un om care ţi-a salvat viaţa.

— Mă bucur… şi pentru tine, şi pentru el. Va fi mai bine pentru amândoi, fără ura asta inutilă.

— Şi nu uita, indiferent ce se va întâmpla în cele două luni, mă voi întoarce. Ce mult mi-aş fi dorit să mergi cu noi pe vas! Nu-mi place să te ştiu în casa aceea.

— Dar am venit special pentru Edward.

— Două luni nu e foarte mult. Dar se pot întâmpla multe în acest timp.

— Se pot întâmpla multe şi într-o singură zi, după cum ai văzut, i-am reamintit. Până nu de mult, îl urai pe căpitan şi acum admiraţia ta e mai mare decât antipatia. Povesteşte-i! Sunt sigură că o să înţeleagă.

— Ai o părere foarte bună despre el, a spus gânditor.

Nu i-am răspuns, căci mi-era teamă să nu-mi trădez sentimentele. Când m-am întors pe ţărm, Redvers mă aştepta la pasarelă.

— N-o să mâi avem ocazia să vorbim între patru ochi, Anna. Ţi-am scris. Mi-a strecurat o scrisoare în mână.

Am stat o clipă uitându-ne unul la altul, dar nu puteam vorbi acolo, aşa că am spus:

— La revedere, căpitane. Drum bun. Apoi am coborât pasarela. N-am putut să mai aştept şi am citit scrisoarea.

Era scurtă, dar dragostea pentru mine răzbătea din fiecare cuvânt. Era prima mea scrisoare de dragoste.

Scumpa mea Anna,

Ar trebui să spun că-mi pare rău pentru noaptea trecută, dar nu-mi pare. Tot ce ţi-am spus e adevărat. Nu pot fi fericit fără tine. Te iubesc, Anna. Anna... aşteaptă! Ştiu că nu va fi totdeauna aşa. Gândeşte-te la mine, cum mă voi gândi şi eu la tine. Te iubesc,

Redvers.

Ar fi trebuit s-o rup. Ar fi trebuit să-mi amintesc că venea de la un bărbat care nu era liber să-mi scrie în felul acesta. În loc de asta, am împăturit-o şi am băgat-o în sân. Ori de câte ori o simţeam, pluteam de fericire. Eram iubită!

Chantel a venit în camera mea şi a rămas uimită când m-a văzut:

— S-a întâmplat ceva. Te-ai făcut mai frumoasă.

— Ce prostie!

M-a luat de umeri şi m-a dus în faţa oglinzii. Apoi a început să râdă şi să mă învârtă. Scrisoarea mi-a ieşit din corset, suficient ca ea să mi-o smulgă, râzând aţâţată.

— Dă-mi-o înapoi, Chantel! am strigat speriată. Nici Chantel nu trebuia s-o vadă. Mi-a înapoiat-o. Zâmbea. Apoi a devenit dintr-o dată serioasă:

— Anna, ai grijă.

Vasul a plecat în după-amiaza aceea. Edward era în lacrimi. Stăteam în grădină urmărindu-i plecarea, deoarece mă gândisem că nu i-ar fi făcut bine să coborâm pe chei.

— Poţi să-l vezi la fel de bine şi din grădină, i-am spus.

Lacrimile îi curgeau uşor pe obraji şi plângea tăcut, lucru mai mişcător decât dacă ar fi plâns în hohote. Şi-a pus mâna într-a mea şi i-am strâns-o.

— Două luni nu înseamnă prea mult timp, am murmurat. Atunci o să fim iar aici, să-l privim cum se

întoarce.

Ideea l-a mai înveselit puţin.

— Poţi să însemnezi pe calendar zilele de când a plecat, i-am spus. Primise de Crăciun un calendar şi rupsese cu conştiinciozitate fiecare foaie când se sfârşea luna. O să te miri când o să vezi ce repede trece timpul.

Monique a venit şi ea în grădină. Avea ochii roşii şi umflaţi. Mă gândeam: Îl iubeşte cu adevărat" şi gândul era ca un dangăt de înmormântare. Oricum, fie că îl iubea sau îl ura, era legată de el. M-a văzut lângă Edward şi a început să strige pe un ton dramatic:

— Copilaşul meu, copilaşul meu, am rămas singuri acum! Şi-a întins braţele, dar Edward s-a întors şi a continuat să privească fix în faţa lui. Suka a venit pe furiş, ca de obicei:

— Hai în casă, don'şoară. Nu câştigi nimic cu lacrimile.

Monique a început de îndată să se jelească, l-a luat mâna lui Edward, dar el s-a smucit şi şi-a îngropat faţa în fusta mea, lucru neobişnuit pentru el, căci nu-i plăcea să se poarte ca un copil.

— Nu mă vrea, scânci amar Monique. O preferă pe domnişoara Brett. A râs isteric. Şi nu numai el.

Suka a cuprins-o cu braţele:

— Hai înăuntru, odorul meu, hai înăuntru.

Ochii lui Monique erau dilataţi şi sângele îi năvălise în obraji.

— S-o chem pe infirmiera Loman? am întrebat.

Suka s-a uitat la mine cu dispreţ şi a condus-o pe Monique în casă. Privirea pe care mi-a aruncat-o era plină de venin. Cât de mult mă urăşte, mi-am spus. Mai mult decât Monique. Cred că era adevărat că Monique mă plăcea, pentru că îi dădeam ocazia să facă scene. Mă simţeam prost.

Monique a zăcut câteva zile după plecarea vasului şi Chantel a stat tot timpul cu ea. I-am propus lui Edward să ne continuăm lecţiile, pentru că aşa timpul o să treacă mai

repede. Geografia şi istoria îl fascinau. Am profitat de asta şi am început să-i vorbesc despre locurile prin care trecusem, care acum erau pentru el mai mult decât nişte simple puncte pe hartă. Stătea aplecat peste ea şi găsise insula noastră, un punct negru aruncat pi între multe altele, pe imensitatea albastră a Pacificului. Numele îl încântau. Repeta într-una cu voce cântată: Tocega-Tapu, Nuku'alofa, insulele Friendly. Era hotărât să le viziteze pe toate atunci când va fi marinar. Calculasem cu – aproximaţie data întoarcerii vasului. Edward încadrase cu linii roşii data pe calendar. Îl amuzase foarte mult expresia" ziua scrisă cu roşu în calendar". Ziua întoarcerii navei era una din ele. Ca să fie mai sigur, o colorase toată în roşu. Nu-i plăcea nici casa, nici mâncarea. Cel mai mult îi plăcea să stea cu mine sau cu Chantel. Se simţea stânjenit de mângâierile pătimaşe ale mamei sale. Părea uşurat când nu-i dădea nicio atenţie. Suka nu-i plăcea pentru că încerca prea ostentativ să-i câştige atenţia. Pero îl amuza şi îi plăcea să o tachineze. Îl plăcea şi pe bătrânul Jacques şi se tot urca şi cobora din trăsură, iar din când în când mâna caii. Îi era puţin teamă de bunica lui, dar o respecta, insula îi plăcea, numai că mi-era frică să-l las să facă baie în golf, din cauza rechinilor. Incidentul lui Dick îmi prinsese bine: pe acesta îl făcuse să-şi schimbe atitudinea faţă de Redvers, iar pe Edward să-şi dea seama de pericol. După arşiţa zilei, obişnuiam să ne plimbăm. Coboram spre prăvăliile adăpostite în colibe şi ne uitam la fetele îmbrăcate în veşminte lungi, colorate, împletind coliere, brăţări şi cercei din coral. Stăteau sub un acoperiş de stuf," o casă fără pereţi" cum spunea Edward şi lucrau până la căderea întunericului. Se duceau acolo dis-de-dimineaţă. La amiază totul era pustiu. De-a lungul digului erau aliniate magazine pentru copra şi pentru fructele ce Urmau să fie încărcate pe vase. Locuitorii trăiau din comerţul cu aceste produse.

— Nu prea seamănă cu Langmouth, comenta Edward, dar într-o bună zi plecăm noi acasă. Erau momente când simţeam că am intrat pe un făgaş normal.

Alteori, atmosfera din casă devenea de nesuportat. Asta se întâmpla mai ales noaptea, când zăceam în pat neputând să dorm, cu gândul la *Senina Doamnă.* Mă întrebam unde era oare şi dacă Redvers se gândea şi el la mine. Scoteam apoi scrisoarea lui şi o citeam. Nu-i găsisem un loc sigur. Rafturile şi sertarele nu aveau chei. Am pus-o între haine şi, de câte ori mă întorceam în camera mea, mă asiguram că era acolo. Noaptea, scârţâitul lemnului devenea neplăcut. Lampa de gaz de pe coridor fusese înlocuită, după miezul nopţii, cu un felinar de trestie. O auzeam pe Suka târşâindu-şi pe coridor papucii de rafie – o talpă simplă şi o baretă ţesută cu paie colorate. Erau uzaţi de atâta purtat. O auzeam cum se opreşte şi îmi imaginam că, dacă aş fi deschis uşa, aş fi surprins-o acolo. De ce? N-avea sens. Nu puteam să stau lângă ea fără să-i simt ochii mari pândindu-mă.

Mă tot uitam la data însemnată cu roşu pe calendarul lui Edward şi eram sigură că nu o aştepta cu mai multă nerăbdare decât mine, deşi mă întrebam ce speranţă îmi poate aduce, în afară de bucuria de a-l revedea pe Redvers. Mi-ar fi fost mai uşor dacă Chantel n-ar fi fost atât de ocupată, dar ei îi era teamă să se depărteze de Monique. Creatura aceea nesăbuită se complăcea în boală, ceea ce nu era prea greu, dată fiind situaţia ei. A venit s-o vadă şi doctorul de pe insulă. Era foarte bătrân şi îşi aştepta înlocuitorul pentru a putea ieşi la pensie. Chantel mi-a spus că a vorbit cu el şi că era depăşit, ceea ce nici nu era de mirare. De treizeci de ani nu părăsise insula. La vreo trei zile după plecarea vasului,. Monique l-a trimis pe Edward să mă cheme şi, imediat ce am văzut-o, mi-am dat seama că era într-o dispoziţie periculoasă.

Mi-a spus cu viclenie:

— Trebuie că te simţi singură, domnişoară Brett.

— Nu, i-am răspuns precaută.

— Duci lipsa vasului?

Nu i-am răspuns.

— Ce ciudat, a continuat. Amândoi te plac, nu-i aşa?

Şi Dick Callum. Nu pari o femeie fatală. Rolul ăsta i s-ar potrivi mai bine infirmierei Loman. Cu toate astea, nu i-a mers cu domnul Crediton, nu-i aşa?

— Doriţi să vorbim despre Edward?

Asta a făcut-o să ridă:

— Despre Edward! Nici el nu mă vrea. Nu, nu te mulţumeşti cu căpitanul. Vrei totul. Nu vrei să mi-l laşi nici pe Edward.

Edward mă privea speriat, i-am spus:

— Edward, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la hărţile noastre. S-a ridicat cu promptitudine, la fel de dornic să plece ca şi mine. Dar ea a început să urle la noi. Arăta înspăimântător. Figura i se schimbase, ochii erau sălbatici, iar faţa roşie de furie. Părul îi scăpase din panglica în care era prins şi, în torentul de cuvinte ce-i ieşeau din gură, am auzit clar şi cuvântul" înşelăciune". Din fericire, era incoerentă, căci n-aş fi vrut ca Edward să ştie de ce mă acuza. A intrat Chantel. Mi-a făcut semn să plec şi am ieşit în grabă. Mi-am spus: „Nu trebuia să rămân. E o situaţie imposibilă. Trebuie să plec înainte de întoarcerea vasului. Dar cum?". Îmi imaginam sosirea vasului. Cum aş putea să plec cu Redvers şi s-o las pe ea acolo? Chantel îmi spusese foarte clar că nu rămâne pe insulă. Când se va întoarce vasul, va pleca şi eu trebuia să plec cu ea.

Dar cum aş putea? Şi unde? Cum aş putea să mă întorc în Anglia cu Redvers? Ştiam că era o nebunie. M-am spălat pe mâini şi m-am schimbat. Chantel trimisese după doctor şi acesta sosise. De data asta, era o criză foarte puternică.

Miram desfăcut părul şi, în timp ce-l pieptănam, uşa s-a deschis încet. Am văzut-o pe Suka în oglindă; îmi arunca priviri ucigaşe. Am crezut că venise să-mi facă ceva. Ce mult mă ura!

— Don'şoara Monique e foarte bolnavă, a spus.

Am dat din cap. Ne măsurăm din priviri, ea stând acolo, cu mâinile atârnate pe lângă corp, iar eu cu părul

lăsat pe umeri şi cu peria în mână. Apoi a spus încet:

— Dacă moare… fu eşti de vină.

— Ce prostie!

Şi-a scuturat umerii şi s-a întors cu spatele. Dar am chemat-o înapoi:

— Ascultă, nu-ţi permit să afirmi asta! Singură şi-a provocat criza. N-am niciun amestec. Şi dacă te mai aud spunând asemenea lucruri, o să iau măsuri.

Hotărârea din glasul meu a speriat-o, pentru că a dat înapoi, lăsându-şi ochii în jos.

— Pleacă, te rog, şi nu mai intra în camera mea nechemată!

A închis uşa şi i-am auzit papucii de rafie târşâind pe hol. M-am privit în oglindă. Aveam obrajii aprinşi şi ochii strălucitori. Arătam gata de luptă. Câteva clipe după plecarea ei, expresia *a* început să mi se schimbe. Teama mi se oglindea în ochi. Mai fusesem o dată acuzată de crimă. Ce ciudat, că mi se întâmpla iar! Era o schemă stranie care se repeta. În odaie erau umbre, dar cele care mă bântuiau erau mai sumbre". Două luni", îmi spuneam, dar zilele erau lungi şi, între ele, mai erau şi nopţile. Totul în jurul meu suna a osândă.

Îmi era frică.

Am cinat singură cu *Madame.* Chantel n-a vrut s-o părăsească pe Monique şi i s-a trimis masa în cameră. *Madame* se simţea puţin stânjenită:

— Nu prea merită să gătească numai pentru noi două. Vom mânca hrană rece.

„Hrana rece" consta din rămăşiţele peştelui pe care-l avusesem la masă cu o zi înainte. Nelipsitul peşte! Era prins de pescari locali şi, alături de fructele crescute în grădină, era cea mai ieftină mâncare la îndemână. Oricum, nu mă interesa, nu prea aveam poftă de mâncare. Vinul era singurul lucru servit din belşug. Aveau, probabil, o provizie bună în pivniţă.

Sfeşnicul pe care-l admirasem era aşezat în mijlocul mesei, dar lumânările nu erau aprinse". Lampa de gaz

luminează suficient”, îmi spusese *Madame.* Lumânările trebuie să fi fost destul de scumpe pe insulă. Începusem să evaluez preţul tuturor lucrurilor. Nu se putea trăi altfel în casa aceea. Am încercat să-mi abat gândurile şi să-i acord atenţie doamnei de Laude. Ce diferită era de fiica ei! Demnă, echilibrată, singura ei excentricitate fiind economia dusă până la absurd. Una din stafiile care bântuiau acea casă, era stafia sărăciei.

Mi-a zâmbit peste masă:

— Eşti foarte calmă, domnişoară Brett. Îmi place asta.

— Mă bucur că par aşa.

Şi-ar fi schimbat părerea, dacă mi-ar fi putut citi gândurile.

— Mă tem că fiica mea este foarte bolnavă. Într-o oarecare măsură, singură îşi provoacă aceste crize.

— Aşa e.

— De asta are nevoie de o infirmieră care să o supravegheze în permanenţă.

— Una mai bună nu putea găsi.

— Infirmiera Loman este, pe cât de eficientă, pe atât de frumoasă.

Am aprobat-o din toată inima.

— Ţii foarte mult la ea… şi ea la tine. E plăcut să ai prieteni.

— A fost foarte bună cu mine.

— Probabil că şi tu cu ea.

— Nu, nu cred că am avut ocazia să fac prea multe pentru ea. Aş fi bucuroasă să am o asemenea ocazie.

A zâmbit:

— Mă bucur că eşti aici. Edward are nevoie de tine şi fata mea de infirmiera Loman. Mă întreb dacă veţi rămâne…

Ochii îi erau melancolici.

— Nu poţi să vezi prea departe în viitor.

— Trebuie că viaţa de aici ţi se pare foarte diferită de

cea cu care ai fost obişnuită.

— Într-adevăr, *este* deosebită.

— Crezi că suntem primitivi?

— Nu mă aşteptam la o metropolă.

— Ţi-e dor de casă?

Mi-am adus aminte de valea râului Lang, de casele de pe maluri şi de castelul Crediton, care le domina. Am revăzut, parcă, străzile vechi şi întortocheate din Langmouth şi noua parte a oraşului care se dezvoltase datorită lui Sir Edward. Deşi implicat în aventuri amoroase, devenise milionar, aducând prosperitate tuturor. Camerista nevesti-sii locuise în castel ca o doamnă, croitoresei îi construise o casă, iar fiului ei îi dăduse un loc în companie. M-a cuprins o puternică dorinţă de a mă reîntoarce acolo, să simt briza rece şi curată a mării, să privesc forfota de pe chei, să văd cum cutterele şi clipperele plutesc alături de vapoare moderne ca *Senina Doamnă.*

— Cred că totdeauna ţi-e dor d*e* casă când eşti departe de ea.

Mi-a pus întrebări despre Langmouth şi a adus vorba despre castel. Era dornică să afle. Cât mai multe iar admiraţia ei pentru Lady Crediton era nemărginită.

N-avea niciun rost să mai rămânem la masă. Amândouă mâncaserăm foarte puţin. M-am uitat cu jale la rămăşiţele peştelui, temându-mă că mă voi întâlni din nou cu ele, la masa de a doua zi. Ne-am dus în salon unde Pero ne-a servit cafeaua. Era o seară potrivită pentru confidente.

— Fata mea mă îngrijorează foarte mult. Speram că în Anglia se va schimba, că va deveni mai reţinută,

— Nu mi-o pot imagina aşa, nicăieri.

— Dar la castel… cu Lady Crediton… lângă toate splendorile alea.

— Castelul este totuşi un castel, deşi a fost construit de Sir Edward. Gândiţi-vă că este în stil normand, ceea ce înseamnă că e foarte mare. Poţi locui în el, fără să-i vezi pe

ceilalţi membri ai familiei cu săptămânile. Lady Crediton stă în apartamentele ei. Nu este ca într-o familie obişnuită.

— Dar ea a invitat-o pe fata mea. Ea a vrut ca Edward să fie crescut acolo.

— Da, şi cred că încă doreşte asta. Dar doamna Stretton s-a îmbolnăvit şi doctorul crede că boala i-a fost agravată de clima din Anglia. De aceea Lady Crediton a vrut ca doamna Stretton să se întoarcă pe insulă pentru un timp. Să vedem cum îi va influenţa sănătatea.

— Îmi plăcea s-o ştiu acolo. În confort şi siguranţă. Aici… după cum ştii, suntem foarte săraci.

N-am vrut să continue discuţia pe această temă, deoarece sărăcia o obseda şi orice obsesie e plicticoasă pentru cei din jur. Mai mult chiar, nu credeam că era atât de săracă pe cât pretindea că este. M-am uitat la mobila din încăpere. De când venisem în casa aceasta, observam mereu piese de mare valoare, i-am spus:

— Dar, Madame de Laude, aveţi multe obiecte de valoare aici.

— De valoare?

— Scaunul pe care staţi este francez şi datează din secolul al XVIII-lea. S-ar putea vinde foarte bine pe piaţă.

— Pe piaţă?

— Pe piaţa de antichităţi. Trebuie să vă explic. Nu sunt guvernantă de meserie. Mătuşa mea a avut un magazin de antichităţi şi m-a pregătit s-o ajut. M-a învăţat o mulţime de lucruri despre mobilier vechi, obiecte de artă şi aşa mai departe. Mătuşa mea a murit şi eu n-am putut să continui afacerea. Eram extenuată şi prietena mea, infirmiera Loman, mi-a sugerat că aş avea nevoie de o schimbare. De aceea am primit acest post.

— Interesant. Vorbeşte-mi despre mobila mea.

— Aveţi câteva piese de valoare, majoritatea din Franţa. De altfel, francezii sunt cunoscuţi în toată lumea pentru arta şi rafinamentul lor. În nicio altă ţară nu s-a realizat mobilier mai frumos. Vedeţi scrinul de acolo? Ştiu că e stil *Riesener.* I-am descoperit deja cifrul de la

încuietoare. Credeţi, poate, că sunt prea băgăreaţă, dar aceste obiecte mă pasionează.

— Nu, nu cred aşa ceva. Mă bucur că te interesează. Deci, continuă, te rog.

— Are o siluetă atât de elegantă, vedeţi? încrustaţiile sunt deosebite, iar picioarele sunt fără cusur. E un exemplu de îmbinare măiastră a simplităţii cu grandoarea. Rar am văzut o asemenea piesă în afara unui muzeu.

— Vrei să spui că valorează… bani?

— Chiar foarte mulţi, aş spune.

— Dar cine ar cumpăra aşa ceva?

— Doamnă, pentru o piesă ca asta, mulţi negustori ar veni aici de la capătul lumii.

— Mă surprinde. N-am ştiut.

— Mi-am dat seama. Mobila trebuie bine întreţinută. Să vedeţi dacă nu are cari, s-o curăţaţi şi s-o ştergeţi de praf. Din când în când, este necesar s-o controlaţi cu atenţie. Dar cred că am vorbit destul despre asta.

— Nu, nu. Lustruitul! Nu prea se pricepe nimeni pe aici şi, în plus, cred că e şi foarte scump.

„Ca şi lumânările”, mi-am spus. Eram exasperată.

— Doamnă, sunt convinsă că anumite piese de mobilier şi obiecte de artă din această casă valorează o mică avere.

— Şi ce pot face?

— Mai întâi, să-i faceţi puţină reclamă. De exemplu, scrinul de care vorbeam. Mi-am amintit rugămintea unui client. Dorea un astfel de scrin. Cred că ar fi fost mulţumit chiar cu ceva mai puţin valoros decât un *Riesener*. Ar fi plătit trei sute de lire. N-am putut să-i îndeplinesc dorinţa. Dacă l-ar fi văzut pe ăsta…

La auzul sumei, mintea a început să-i lucreze:

— Soţul meu a adus mobilierul din Franţa, cu mulţi ani în urmă.

— Da, majoritatea e din Franţa, am continuat, pentru că ideea de a examina mobilierul mă atrăgea nespus. Mi-a

făcut plăcere să-i spun că nu era atât de săracă în bunuri materiale, aşa cum credea că este.

— Aş putea face o listă cu lucrurile de valoare din casă. Apoi, lista o voi trimite negustorilor din Anglia. Sunt convinsă că nu fără rezultate.

— N-am ştiut. Nu mi-am dat seama.

Brusc, a devenit foarte solemnă:

— Inventarierea mobilierului este o muncă specială. Va trebui plătită.

Ce mult o îngrijora gândul că trebuie să plătească! I-am răspuns imediat:

— O voi face de plăcere. Va fi ca un hobby, în timp ce locuiesc aici. Oricum, nu aş fi cerut bani. În acelaşi timp, îl voi învăţa pe Edward câte ceva despre antichităţi, pentru a nu-i neglija studiul. Mobilierul acesta *este înrudit cu istoria.*

— Domnişoară Brett, sunteţi o guvernantă cu totul deosebită.

— Vreţi să spuneţi că nu sunt o guvernantă adevărată.

— Sunt sigură că îi eşti mai folositoare lui Edward decât oricare din guvernantele adevărate, cum le spui.

Eram emoţionată. Vorbeam despre mobila din casă. Îmi spuneam: „Aceste două luni vor trece mai repede pentru că voi avea ceva de făcut”.

— Mai ia nişte cafea, domnişoară Brett.

O concesie. De obicei, se bea o singură ceaşcă iar cafeaua rămasă era păstrată şi, la nevoie, reîncălzită.

Mi-am mai turnat o ceaşcă. Era foarte bună. Provenea, probabil, chiar de pe insulă. Nu se cultiva în cantităţi mari pentru că nu putea fi exportată, dar pentru insulari era suficientă.

A început să-mi povestească cum fusese adusă mobila pe insulă:

— Soţul meu era dintr-o familie foarte bună, cel mai tânăr fiu al unui aristocrat francez. Venise pe insulă în

urma unui duel în care a omorât un membru, nu foarte important, al familiei regale franceze. Trebuia să părăsească urgent Franţa. Familia i-a trimis mobila mai târziu. A ajuns aici doar cu ceva bani în buzunar. Ne-am întâlnit şi ne-am căsătorit. Apoi, el a început să cultive trestie de zahăr. Plantaţia lui a prosperat. Pe atunci, casa asta arăta cu totul altfel. Vinurile ni se trimiteau din Franţa. Toată viaţa mi-am petrecut-o pe insulă. Mama era o băştinaşă şi tata un emigrant din Anglia, trimis aici pentru că familia vroia să scape de el. Era fermecător şi isteţ, dar foarte leneş. Nu-i plăcea nimic, decât să zacă la soare. Eu am fost singura lui fiică. Eram săracă. Şi-a cheltuit toţi banii pe băutura care se prepară chiar aici, pe insulă. Se numeşte *Gali* şi e foarte puternică. O să auzi despre ea, sunt sigură. Şi când a venit Armând, ne-am căsătorit şi am continuat să locuim aici. Obişnuiam să primim oaspeţi şi nu erau multe familii mai înstărite decât noi, pe insulă.

— Există şi o viaţă mondenă pe insulă?

— A existat… şi mai există, într-o oarecare măsură. Acum însă, nu-mi mai pot permite să primesc oaspeţi şi, de aceea, nu accept nicio invitaţie de la nimeni. Avem aici un fel de colonie formată din francezi, englezi şi câţiva olandezi. În general, se ocupă cu industrii locale sau lucrează la filialele companiilor maritime de pe insulă. După un timp, se întorc în ţările lor. Nu rămân mulţi aici, definitiv.

Îmi făcuse cea mai fidelă descriere a insulei şi a locuitorilor ei. Era un amestec straniu de negustori şi oameni lipsiţi de cultură. Pe chei era mare forfotă dimineaţa şi apoi, după-amiaza târziu. În restul insulei, băştinaşii locuiau în colibe, ducând o viaţă primitivă.

— Soţul meu se pricepea la afaceri, dar avea un temperament vulcanic. Monique îi seamănă în multe privinţe, dar nu la înfăţişare. Ea seamănă cu mama mea. Uneori ai impresia că are numai sânge de băştinaş în vine. A moştenit însă impulsivitatea tatălui ei şi, din păcate, şi sănătatea lui şubredă. A avut tuberculoză şi doctorul nu l-a

putut ajuta în niciun fel. Boala a evoluat tot mai mult, până când l-a adus în pragul morţii. Era tânăr. Doar treizeci şi unu de ani. Apoi a trebuit să vând plantaţia. Foarte curând, am sărăcit. Nu ştiu să mă descurc. Numai cu o grijă deosebită…

O insectă cu aripi albastre intrase şi se rotea în jurul lămpii, din ce în ce mai repede, într-o frenezie nebună.

— Până la urmă, va cădea. Nu poate rezista prea mult.

Cum o fi intrat? Storurile trebuiau s-o tină afară.

Semăna cu o superbă libelulă, prea frumoasă pentru a se *zdrobi inutil în moarte.*

— Pot s-o dau afară? am întrebat.

— Cum o s-o prinzi? Trebuie să ai mare grijă. Unele din aceste insecte sunt periculoase. Te poţi îmbolnăvi de la înţepătura lor. Uneori, poţi chiar muri.

Priveam fascinată insecta care, cu un ultim gest de abandon, se aruncase în flacăra lămpii şi căzuse, moartă, pe masă.

— Ce creatură prostuţă! A confundat lampa cu soarele şi a murit încercând să ajungă la el.

— Întâmplarea asta îşi are morala ei – am spus şi mi-a părut rău, pentru că ne întrerupsese o conversaţie atât de interesantă. Madame de Laude m-a rugat să-i mai vorbesc despre mobila de valoare pe care o remarcasem în casă. Am vorbit despre asta până când m-am retras în camera mea.

În ziua următoare, Monique s-a simţit mai bine. Chantel mi-a spus că îi mergea bine cu tratamentul cu belladonă dar că ea, personal, prefera nitratul de amil pe care-l avea la dispoziţie în Anglia şi nu putuse să-l ia pe vas.

— Să nu uităm că are şi tuberculoză. E o femeie foarte bolnavă, Anna. Mă tot întreb dacă n-ar putea… să-şi facă vreun rău.

— Ce naiba vrei să spui?

— Să ia o supradoză de somnifere.

— Cum ar putea?

— Somniferele sunt aici: opium, laudanum şi… belladonă.

— E… îngrozitor!

— Nu-ţi face probleme. O supraveghez în permanenţă.

— Dar nu are tendinţe sinucigaşe, nu-i aşa?

— A pomenit de câteva ori, dar nu înseamnă nimic.

— Cei care vorbesc despre sinucidere, nu o fac. Le place să-i sperie pe cei din jur… să-i şantajeze ca să le facă pe plac. Nu e tipul de sinucigaşă. Dar vorbeşte despre căpitan care nu o mai vrea şi, la fel, despre Edward. Femeia aia, Suka, îi tot cântă în strună. De când a venit aici, îi merge mai rău.

— Chantel, dacă o face, o să se spună…

Chantel m-a strâns de umeri şi m-a scuturat:

— Nu te frământa. Voi avea eu grijă să nu se întâmple nimic.

Nu mă putea linişti. Am spus:

— E atât de ciudat. Uneori, noaptea, mă gândesc la asta… la cum a murit mătuşa Charlotte… Nu pot crede că s-a sinucis.

— Asta îmi confirmă teoria. O fac cei de la care te aştepţi cel mai puţin. Dar ei nu vorbesc mult. Lui Monique a noastră îi place să facă o dramă din orice. În niciun caz, nu şi-ar lua viaţa.

— Dar dacă o face? Deja se bârfeşte…

— Despre tine şi căpitan?

— O să se spună că din cauza asta a făcut-o. S-ar putea chiar presupune… Oh, Chantel, e groaznic! Se va pomeni de moartea mătuşii Charlotte şi de faptul că am fost suspectată.

— Îţi faci probleme pentru ceva ce nu s-a întâmplat încă. Eşti la fel de nechibzuită ca Monique.

— S-ar *putea* să se întâmple.

— Nu se va întâmpla. Îţi promit. O voi supraveghea.

O să am grijă să nu aibă ocazia.

— Oh, Chantel, niciodată n-am să fiu în stare să-ţi spun pe deplin cât îţi sunt de recunoscătoare că eşti aici.

M-a liniştit. Am început să fac inventarul promis doamnei de Laude. Îmi plăcea foarte mult. Teoria mea se dovedea justă. Mobilierul din casă valora, într-adevăr, o mică avere, deşi unele piese erau cam deteriorate.

Am chemat-o pe Pero şi i-am spus ce trebuie să facă. I-am explicat că praful era periculos, putând adăposti ouă de insecte. Pe insulă erau termite. Le văzusem în grădină, mărşăluind ca o mică armată. Dar puteau deveni o armată puternică. Mi le închipuiam mărşăluind peste mobilier. Ştiam că rod tot ceea ce întâlnesc, lăsând în urmă numai praf.

— Lacul e atât de scump, s-a văitat Pero. *Madame* n-o să mă lase să-l folosesc.

— Ce absurditate!

Biata Pero! Era nervoasă. Am aflat că se bucura să lucreze la *Carrement.* Deşi primea un salariu foarte mic, era, totuşi, mai mare decât cel pe care l-ar fi primit pe o plantaţie de trestie de zahăr sau la curăţirea peştelui. Nu era suficient de îndemânatică pentru a face şiraguri şi brăţări din coral. Dorea să rămână în casă. De asta economisea lumânările şi urma cu stricteţe ordinele doamnei de Laude. Curăţa farfuriile până la ultima firimitură. Niciun pic de hrană nu era risipită, ci refolosită. Era o servitoare foarte bună, care dorea tot timpul să între în voia stăpânilor.

De când avusesem ieşirea aceea, Suka părea mai puţin agresivă, dar continua să mă urmărească cu privirea în timp ce inventariam mobila. O dată, mi-am ridicat ochii şi i-am văzut faţa la fereastră, uitându-se la mine. De multe ori o auzeam cum se îndepărta de la uşă

— Târşâindu-şi sandalele de rafie – când mă apropiam. Se uita altfel la mine, cu respect. Credea, poate, că eu eram cea care va aduce bunăstarea în casă. Îmi imaginam poveştile înflorite, răspândite de ea şi… poate,

chiar şi de Jacques. Mobila era mai valoroasă decât crezuseră. Eu urma să o vând şi familia va deveni bogată, ca pe; vremuri, când trăia domnul de Laude. Faptul că eu eram cea care făcea asta, îmi crease un nou statut.

Îi vedeam cum privesc cu respect până şi sfeşnicele din lemn brut şi vechile scaune de nuiele. Pero începuse să lustruiască, folosind lacul cu multă economie.

Oricum, era o atmosferă mai plăcută şi începusem să mă simt mai relaxată. Zilele treceau şi Monique devenise mai blândă. Îl rugasem pe Edward să mai stea şi cu ea din când în când; să nu uite că era bolnavă şi că de asta vroia câteodată să se asigure de dragostea lui, iar altă dată era prea obosită să mai stea cu el.

Edward a fost de acord, în timp ce îşi însemna zilele din calendar, urmărind bucuros apropierea zilei însemnată cu roşu.

Într-o zi, pe când era cu Monique, m-am strecurat afară să mă plimb pe malul mării. Îmi plăceau mult plimbările solitare. Peisajul era superb iar eu descopeream mereu câte ceva interesant. Inventarierea mobilierului avusese un efect deosebit asupra mea. Mă lăsam absorbită de treabă şi nu mai aveam timp să mă gândesc la viitorul atât de neclar şi la prezentul sumbru.

Era după-amiază. Arşiţa zilei se mai potolise, dar era încă prea cald pentru a te plimba, la soare. Purtam o pălărie, pe care o cumpărasem dintr-o prăvălie adăpostită de o colibă de pe ţărm. Era uşoară, împletită din paie şi avea borurile foarte largi, fiind excelentă pentru o astfel de vreme.

Mă îndreptam spre interiorul insulei, căutând umbra pomilor, după ce înconjurasem golful. Am ajuns într-un loc pe care nu-l mai vizitasem. Era încântător. Auzeam numai zgomotul valurilor care se spărgeau de mal şi, din când în când, bâzâitul surd al unei insecte înaripate.

Mi-a atras atenţia o stâncă, nu prea departe de ţărm. Se înălţa drept din apa limpede şi albastră, ca o siluetă omenească. Eram sus pe faleză şi zăream în depărtare

contururile unui alt golf. Insula avea mai multe golfuri. Auzisem că insula avea cam treizeci de mile lungime şi şase lăţime, ceea ce însemna că era una dintre cele mai mari din arhipelag. Bănuiesc că ăsta era unul dintre motivele pentru care era populată şi, într-o oarecare măsură, cultivată. În depărtare, în larg, se zăreau nişte pete întunecate care păreau insule dar erau, probabil, bucăţi de rocă vulcanică aruncate acolo de secole.

Faleza cobora spre o vale împădurită. Pomii înfloriţi aveau nişte culori atât de frumoase încât am vrut să îi privesc mai de aproape. Urcând, mă încălzisem şi tânjeam după umbra pe care ei ar fi putut să mi-o ofere. Vroiam să mă odihnesc puţin şi să culeg, poate, câteva din florile exotice care mă încântau. De altfel, aveam în permanenţă flori în cameră, puse în paharele pe care mi le adusese Pero.

Când am ajuns la umbra pomilor, mi-am scos pălăria de pai şi mi-am făcut vânt cu ea. Şi eu şi Chantel ne cumpăraserăm rochii de bumbac ca şi cele purtate pe insulă. Le modificasem puţin, ca să se potrivească.

Între pomi fusese ridicat un zid de lut. Străbătea pădurea şi ieşea afară din ea într-o manieră care mi s-a părut semnificativă.

Mereu găseam ceva ciudat pe insulă. În zid era o spărtură şi am intrat prin ea. Copacii deveneau tot mai deşi. Am dat de alt zid, mai înalt decât primul. Era o îngrăditură şi asta mi-a stârnit curiozitatea. Am înconjurat zidul până am găsit o poartă. Am deschis-o şi am păşit înăuntru. Aici, pomii fuseseră tăiaţi şi iarba tunsă cu multă grijă, făcând-o să semene cu o peluză. În mijlocul acestei peluze era o statuetă de piatră. M-am apropiat şi am văzut în jurul statuii pietre de diferite culori. Mov ca ametistele, albastru închis ca lapislazuli şi verde deschis ca agatele. Erau şi o mulţime de scoici mari. Mi-am dat seama brusc că păşisem, probabil, într-un loc sacru pentru băştinaşi. M-a cuprins panica, m-am întors şi am fugit. Am început să mă întreb dacă nu cumva tot crângul acela nu era un loc sacru în care păşisem fără voie. Am încercat să ies, dar mă

afundam tot mai tare în pădure. Ştiam că nu putea fi întinsă, deoarece o văzusem de pe faleză. Părea un labirint din care nu puteam ieşi. Erau câteva poteci bătătorite. M-am hotărât s-o iau pe una dintre ele şi, când am ajuns la o cotitură, am văzut o casă. Era o colibă de lut şi lemn, pe proptele, cu acoperiş de paie şi nuiele. După standardele insulei, era mare.

Mă încălzisem foarte tare, poate şi din cauza panicii. Aveam sentimentul că încălcasem graniţele unui teritoriu sacru şi că prezenţa mea acolo era mai mult decât nedorită. Statuia ameninţătoare din cercul de pietre şi scoici îmi dăduse acest sentiment. M-am întors şi am pornit în grabă înapoi, în direcţia din care venisem. Fiecare trosnitură a unor crenguţe sub paşii mei, mă înspăimânta. Fusesem avertizată asupra pericolului pe care-l prezentau şerpii şi insectele veninoase. Dar nu de ele îmi era teamă. Intrasem în panică. Am găsit drumul înapoi spre îngrăditură şi încercam să mă hotărăsc ce potecă să aleg. Erau o mulţime de poteci care duceau în direcţii diferite. Am încercat vreo câteva. Mă şi vedeam prinsă ca într-o capcană în acest labirint de pomi. Apoi am zărit brusc strălucirea mării şi am luat-o în direcţia aceea. Pomii se răreau. Eram liberă. Mă simţeam foarte uşurată, poate mai mult decât ar fi trebuit.

Mi-a fost ruşine de spaima pe care mi-o provocaseră figura aceea de piatră şi senzaţia că păşisem pe un teritoriu interzis.

Am început să-mi fac vânt. M-am uitat la ceasul broşă, prins de rochie. Totdeauna mi s-a părut nepotrivit, dar îmi era de mare folos. Ora cinci. Stătusem în îngrăditură numai douăzeci şi cinci de minute. Mi să păruse că am stat mai mult.

Am urcat panta şi, când am ajuns în vârf, am văzut o siluetă cunoscută privind marea. Era Suka. În acel moment, am fost sigură că mă urmărise.

— Suka, am spus cu o asprime voită.

S-a întors şi m-a privit:

— Te-am văzut, don’şoară Brett.

— De când eşti aici?

A dat din umeri:

— Eu nu am… şi, neştiind cum să-i spună, a arătat spre locul unde purtam ceasul.

— Credeam că m-am rătăcit.

— Ai fost unde nu trebuia.

— Mi-e teamă că am încălcat un teritoriu interzis, dar am făcut-o fără intenție.

M-a privit ca şi cum nu înţelesese; probabil că aşa şi era. Şi eu şi Chantel, deseori trebuia să ne simplificăm limbajul pentru a fi înţelese.

— Ai fost pe tărâmul lui *Ta’lui.*

— Aşa se numeşte?

— Tărâmul *Oamenilor Flăcări.*

— Am auzit de ei.

— Sunt foarte înţelepţii

M-am aşezat lângă ea. Eram epuizată de panică, arşiţă şi efort.

— Dansează prin flăcări. Focul nu-i atinge. Ei pot face ceea ce nu poate face nimeni altcineva.

— Am văzut o statuie… un fel de idol… înconjurat de pietre.

Avea o expresie impasibilă, ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Dansează. O să-i vezi dansând. Focul nu-i atinge. Au venit din Ţara Focului cu foarte mulţi ani în urmă, când pe Coralle nu ajunseseră albii.

— Unde este Ţara Focului?

Din nou a părut că nu mă aude:

— Focul nu-i atinge aşa cum îi atinge pe alţii.

Am înţeles că era o superstiţie a băştinaşilor.

— Abia aştept să văd acest dans al flăcărilor.

— Sunt isteţi. Sunt înţelepţi.

Am avut impresia că vroia să-i îmbuneze într-un fel. A continuat:

— O să-ţi spun ceva. A fost un foc… un foc foarte mare… ardeau douăzeci de case şi pământul era în flăcări. Nimeni nu îl putea opri. Doar *Oamenii Flăcărilor* au făcut-o.

— Interesant.

— Au luptat cu foc contra focului. Au scos oamenii afară din case şi au aruncat casele în aer. Ei se înţeleg cu focul şi flăcările. Casele au sărit în aer şi atunci focul n-a mai avut ce să ardă. Când a ajuns în locul dintre case, s-a oprit.

— Înţeleg.

— *Ta'lui* a făcut o explozie mare şi a oprit focul. El face numai ce vor *Oamenii Flăcărilor.* Ei sunt foarte înţelepţi.

Stăteam lângă ea, gândindu-mă cât de primitivă era şi cum miracolele aveau adesea o explicaţie logică.

Priveam stânca dintre ape. Suka a zâmbit şi a spus:

— Îţi place.

— Nu-mi pot lua privirea de la ea. N-am mai văzut-o până acum.

— *Ka'kalota* e aici de la începutul lumii.

— *Ka'kalota.* E un nume ciudat.

— Înseamnă*" femeia umbrelor".* A fost odată un vas. Se chema *Femeia din umbră.* Într-o noapte a sărit în aer…

— Ca şi casele, aruncate în aer de *Oamenii Flăcărilor…*

— Două *„femei din umbră"* în golf ar fi adus ghinion.

— Mai povesteşte-mi despre noaptea aceea…

— Ce noapte?

— Când vasul… a dispărut.

— Nu ştiu nimic. Era acolo, apoi a dispărut.

— Dar ai spus că… şi am arătat spre stâncă, n-ar mai fi suportat încă o femeie a umbrelor, în golf. Cum ar fi putut să facă vasul să dispară?

— Nu ştiu. Nu sunt înţeleaptă.

— Poate *Oamenii Flăcărilor* cunosc răspunsul…

A tăcut. Apoi, a zis:

— Ea vede tot.

— Ce anume?

A dat din cap spre stâncă:

— Acum se uită la noi.

— Adevărat?

— Se uită la mine…la tine. Ştie că stăm aici şi vorbim despre ea.

— E doar o bucată de stâncă.

Suka şi-a pus mâna la gură şi a clătinat din cap:

— Spiritul a intrat în ea acum cincisprezece ani.

— Numai de cincisprezece ani? Credeam că e acolo de secole.

— Spiritul acela a intrat în ea acum cincisprezece ani. Înainte au fost altele. Acum e nerăbdător. Vrea să plece. Este spiritul lui *Car'ka.*

— Ah!

— A râvnit bărbatul altei femei şi s-a dus să culeagă nişte ierburi care cresc în pădure. Ştia să facă din ele o băutură pe care a pus-o în ceaşca stăpânei ei. A omorât-o şi apoi a fost şi ea omorâtă. Au spânzurat-o de pomul ăla din faţa lui *Ka'kalota.* Şi acolo au lăsat-o. Dimineaţa, când au tăiat frânghia, spiritul era deja ferecat în stâncă şi acolo va rămâne până altul îi va lua locul.

— Ciudată legendă!

— Este femeia din umbră… Femeia care iubeşte şi râvneşte din umbră, plănuieşte în umbră, se duce şi adună ierburi otrăvitoare şi face o băutură. Totdeauna au existat asemenea femei. Trăiesc în lumea întreagă. Râvnesc la bărbatul alteia şi pentru asta omoară. Şi când omoară, sunt prinse şi spânzurate de pomul acela… din faţa statuii. Şi sufletele lor sunt ferecate în piatră până când altele le iau locul.

Mă simţeam înfrigurată ca de un vânt rece, dar soarele era la fel de fierbinte ca întotdeauna.

Mă urmărise până aici să-mi spună asta?

Mă uitam fix la figura de piatră şi, pe măsură ce o priveam, părea să ia forma distinctă a unei femei. Era ca şi când îşi întindea braţele spre mine… spre mine. Râvnisem la bărbatul alteia. Era o nebunie. În crâng, mă cuprinsese panica. Era atât de cald şi aerul atât de liniştit. Şi femeia asta de lângă mine, un demon care mă ura.

Oare încerca să mă hipnotizeze? Trebuia să împiedic asta. Am căscat:

— Ce mult mă oboseşte căldura! Nu sunt obişnuită cu ea. O să mă întorc acasă.

A dat din cap. M-am ridicat şi am plecat. Simţeam nevoia să mă uit înapoi, să văd dacă mă urmăreşte, să mai arunc o privire statuii ce se ridica din mare.

Dar cu cât mă îndepărtam de Suka şi de femeia ei din umbră, cu atât judecam mai limpede.

N-am rezistat să nu-i povestesc lui Chantel.

— Bătrâna vrăjitoare a încercat să te sperie.

— Dar să ştii că m-a tulburat foarte tare. Mai întâi m-am rătăcit şi apoi am dat de ea pe faleză. Părea o întruchipare în piatră a răzbunării.

— Asta a şi vrut să pară. N-ai vrea o pastilă să te liniştească?

— Nu, mulţumesc, sunt foarte liniştită.

— Ca de obicei. A zâmbit. Sau aproape ca de obicei. Anna, de când am venit aici, te-ai schimbat. Singură te laşi pradă neliniştii.

— Din cauza locurilor. Sunt atât de stranii.

— Te-ai născut în India. Ar trebui să te adaptezi mai uşor. Nu te aşteptai să fie ca în Anglia, nu-i aşa?

— Totul pare atât de ciudat aici. O cruzime ascunsă.

— Fără convenţiile impuse de scumpa noastră regină. Vorbea cu ironie. Nu-ţi fă probleme. N-o să mai stăm mult aici.

— Ce-o să se întâmple cu Monique când pleci?

A dat din umeri:

— Am fost angajată s-o aduc aici. N-am dat nicio

garanţie că voi rămâne. Poate muri mâine, dar la fel de bine poate trăi ani mulţi. Nu vreau să-mi irosesc tinereţea aici, te asigur. Aşa că nu-ţi fă probleme. Tu şi cu mine vom pleca cu *Senina Doamnă.*

— Bănuiesc că ai tu un plan.

A ezitat. Apoi a spus:

— Simt eu asta din toată inima. Ţi-am spus vreodată, Anna, că am o inimă pe care te poţi baza?

Discuţia cu Chantel, după cea cu Suka, era ca o întoarcere la civilizaţie. A continuat:

— Vrei să pleci de aici, Anna?

— Dacă aş rămâne aş fi disperată. Ar fi ca o închisoare. Chantel, cum o să se simtă pacienta ta după ce soţul ei va pleca pentru mai mult timp?

— Groaznic.

— Aş putea încerca să-mi găsesc un post la Sydney.

— De ce? De fapt, nu e nevoie să-ntreb. Eşti foarte legată de căpitanul tău, nu-i aşa? Şi fiind tu, Anna, ai ajuns la concluzia că singurul lucru decent pe care-l ai de făcut este să pleci din viaţa lui cât mai repede.

Nu i-am răspuns şi a murmurat:

— Biata Anna! O să treci tu peste astea. Îţi promit că o vei face.

— Aş putea da un anunţ în ziar.

— Intri prea uşor în panică, Anna.

— Cred că da, din cauza femeii aceleia, Suka şi a celor spuse de ea despre statuia de piatră. Închipuieşte-ţi că se întâmplă ceva. Închipuieşte-ţi că Monique moare şi…

N-am putut să continui şi Chantel a spus:

— N-o să las să se întâmple asta. Nu aşa cum crezi tu. O să am eu grijă.

— Vorbeşti de parcă ai fi atotputernică. Femeia aia mă înspăimântă. Monique mă urăşte. Dacă se sinucide în aşa fel încât eu să par…

— Anna, ce vorbe!

— Ăsta este felul de răzbunare bolnăvicioasă pe care

l-ar alege.

— Îţi repet, n-am s-o las.

— Nu uita că am mai fost o dată suspectată de crimă…

— Şi eu te-am scăpat, nu-i aşa?

— Mărturia ta m-a salvat. Chantel, uneori mă întreb…

— Ce?

— Dacă aşa a fost.

— Ţi-am spus că numai aşa putea să fie.

— Dar ai spus că ai văzut-o odată, în picioare, uitându-se la vitrină.

— Era singura posibilitate, Anna.

— Deci nu ai văzut-o.

— Aşa am spus. Era posibil s-o fi făcut. Aşa cred.

— Dar ai spus că eşti sigură.

— A trebuit s-o fac, Anna, pentru tine. Suntem prietene, nu-i aşa?

— Dar… nu ai spus adevărul.

— Sunt sigură că a *fost* adevărul.

— Nu cred că şi-a luat viaţa.

— Dacă nu ea, atunci cine? Poate Ellen. Vroia cu disperare moştenirea, iar domnul Orfey începuse să şovăie.

— Nu cred că Ellen ar fi în stare să omoare pe cineva.

— Mai era şi doamna Morton. Era o femeie ciudată. Şi mai era şi fata aia…

— Crezi?

— N-are rost să-ţi faci probleme din lucruri pe care nu le vei şti niciodată. S-a terminat. Nu te mai gândi la asta.

— Este ceva ce nu se poate uita. Mă simt aproape vinovată. Şi acum mi-am amintit iar. Credeam că am uitat. Trebuia să ştiu că n-o să pot uita. Şi acum locul ăsta, Suka şi înţepăturile ei…

— Atunci erai moştenitoarea, deşi puţini ştiau că n-ai moştenit decât datorii. Acum eşti îndrăgostită de soţul

alteia. Anna, ai un dar de a te vârî în situaţiile cele mai dramatice.

Am tăcut. Apoi, am izbucnit:

— N-ar fi trebuit să vin. Va trebui să plec. E singurul lucru pe care-l am de făcut. Mi-e teamă de ce o să se întâmple dacă rămân. Câteodată simt o ameninţare cumplită care pluteşte în jurul meu. Zi de zi, devine tot mai apăsătoare şi se apropie tot mai mult. Şi când vorbeşti despre ameninţările ei de a se sinucide…

M-a luat de umeri şi m-a scuturat:

— Anna, încetează sau va trebui să-ţi trag două palme. Tratamentul pentru isterie. Nu m-am gândit niciodată că va trebui să ţi-l aplic. Nebuna aia bătrână, Suka, te-a scos din răbdări. E o bătrână proastă. N-o băga în seamă. Ascultă-mă, când *Senina Doamnă* o să vină, vom pleca amândouă cu ea. N-ai de ce să te temi. Voi avea grijă ca Monique să nu facă nicio prostie până atunci. Au rămas mai puţin de cinci săptămâni. Jumătate din timpul şederii noastre a trecut. Ne vom duce la Sydney. Vei fi cu mine. O să am grijă de tine. O să mă însoţeşti peste tot şi o să-ţi găsesc un soţ bogat şi o să-l uiţi pe căpitan.

— Tu… Chantel? Dar cum?

— Zâna cea bună. Voi transforma ca în poveste dovleacul într-o caleaşcă şi, hocus-pocus, Făt-Frumos va apare.

— E absurd.

— Ascultă, Anna, scoateți-l din cap pe căpitan. Dacă nu era el, şederea aici ar fi fost o aventură plăcută pentru tine. Nu ai de ce să te temi. Numai din cauza acestei pasiuni absurde. Şi în fond ce s-a întâmplat? A venit la *Queert'n House.* Erai singură. Mătuşa Charlotte te înnebunise şi el părea atât de romantic, l-ai atribuit calităţi pe care nu le are. Ai trăit ca într-un vis. Nu este căpitanul romantic pe care ţi-l imaginezi.

— Ce ştii tu despre el?

— Ştiu că la început a venit la tine fără să-ţi spună că are o nevastă. Te-a lăsat să crezi…

— Nu m-a lăsat să cred nimic.

— Îl aperi. Este slab şi egoist şi vrea să se distreze. S-a săturat de nevastă-sa şi şi-ar dori o aventură cu tine. Nu-ţi dai seama că, chiar dacă ar fi liber şi te-ai căsători cu el, s-ar plictisi la fel de repede şi de tine?

Eram şocată. N-o auzisem niciodată vorbind aşa.

— Nu este destul de bun pentru tine, Anna. Sunt sigură. Crede-mă, cu timpul o să-l uiţi. Te-ai legat de el pentru că n-ai avut ocazia să cunoşti multă lume. Sunt sigură că aşa e. Cu timpul, te vei convinge.

— Nu ştiu la ce te referi. Oricum, ce spui e o prostie. Cum o să ai grijă de mine? Doar din întâmplare suntem împreună acum. Dar trebuie amândouă să ne câştigăm existenţa. Nu-i aşa? Dacă plecăm de aici, e foarte puţin probabil să ne mai găsim posturi în acelaşi loc.

A râs. M-am supărat şi aproape că o uram pentru felul cum vorbise despre Redvers.

— Vorbeşti ca un oracol… Ca o zeiţă atotputernică.

A râs din nou şi s-a întors spre mine cu ochii strălucind:

— O să-ţi spun ceva, Anna. Ceva ce o să te uimească. Nu sunt mica infirmieră săracă pe care o crezi. Sunt bogată, pentru că am un soţ bogat. N-aş fi vrut să-ţi spun, dar m-ai provocat. M-am măritat cu Rex înainte de a pleca din Anglia.

— Te-ai măritat… cu Rex?

— M-am măritat.

— În taină?

— Sigur că în taină. Nu trebuia s-o supărăm pe bătrână şi încăpăţânata mea soacră. Trebuie s-o facem să înţeleagă ce partidă minunată a făcut fiul ei.

— Dar nu mi-ai spus.

— Trebuia să rămână o taină din motive evidente. Ne-am căsătorit imediat ce am aflat că Rex pleacă în Australia. De asta am plecat şi nu vroiam să te las nici pe tine în Anglia. Totul s-a făcut după voia noastră şi aşa va fi

şi de acum înainte. Oh, Anna, scumpa mea Anna, îmi eşti ca o soră.

— Ai surori.

— Nu ne potriveam. Tu eşti sora pe care mi-am dorit-o. N-are de ce să-ţi fie teamă. Când va veni *Senina Doamnă,* vom pleca amândouă la Sydney. Rex e acolo. De la Sydney îi vom scrie lui Lady Crediton şi-i vom spune că ne-am căsătorit. Şi, cu timpul, se va obişnui cu ideea.

— Dar Helena Derringham?

— N-a mai avut nicio şansă după ce Rex m-a cunoscut pe mine.

A început să râdă:

— Eşti o mică vrăjitoare, Anna. Mi-ai smuls acest secret, încă nu vroiam să ţi-l spun. Eşti aşa analitică. Vrei să ştii amănunte despre toate. Dar trebuia să te liniştesc, nu-i aşa? Se pare că asta e misiunea vieţii mele…

Am rămas fără grai.

Mi-am închipuit că mai târziu i-a părut rău că mi-a destăinuit secretul ei. Mi-a spus să nu suflu o vorbă nimănui. Era secretul nostru şi era sigură că poate avea încredere în mine. I-am răspuns că sigur că poate.

— Avem încredere una în alta, Anna.

— Oare? am întrebat-o.

— Crezi că m-am ferit de tine, dar n-aveam de ales.

— N-ai pomenit nimic despre asta în jurnal.

— Cum aş fi putut, când totul trebuia să fie o taină deplină.

— Am crezut că trebuia să fim pe deplin sincere, una cu alta.

— Aşa trebuia, dar asta a fost ceva ce nu aveam voie să-ţi spun. I-am jurat lui Rex. Înţelegi Anna?

I-am răspuns că da, dar eram tulburată. Era prima oară când recunoscuse că inventase povestea cu mătuşa Charlotte care ar fi putut merge sub imperiul unei dorinţe puternice. Era chiar pivotul pe care se sprijinea mărturia împotriva vinovăţiei mele.

Se pare că îi datoram mai mult decât crezusem. Totuşi nu-mi plăcea faptul că pentru asta minţise.

Am încercat să mă liniştesc. Am continuat inventarierea mobilierului şi priveam calendarul cu aceeaşi nerăbdare ca şi Edward. Mă întrebam ce o să se întâmple când va veni *Senina Doamnă.* Chantel va pleca la Rex la Sydney. Vor face cunoscută căsătoria lor. Îi vor scrie lui Lady Crediton. Chantel va fi viitoarea stăpână a castelului Crediton.

Mă gândeam la ea şi la Rex, şi mă întrebam cum de nu observasem cât de îndrăgostit era de ea. Erau căsătoriţi. De asta putuse s-o lase aici şi să plece, fiind sigur că nu mai are cum s-o piardă. Mă întrebam ce credea Helena Derringham şi dacă el îi mărturisise, aşa cum îmi mărturisise mie Chantel.

Încercam să stau cu ea cât mai mult. Evitam pe cât puteam să mă apropii de camera lui Monique. Mi-era teamă să nu-şi aducă aminte de resentimentele pe care i le stârneam şi să facă o scenă. Aşa că o rugam pe Chantel să vină în camera mea. O făcea adesea. Stătea întinsă pe pat iar eu în fotoliu şi râdea de mine şi de naivitatea mea, despre care spunea că Ti place atât de mult.

— Cum ai putut suporta să fii departe de soţul tău aşa de mult timp?

— Nu uita că în joc este o avere. Trebuie să ne purtăm cu mănuşi cu încăpăţânata de soacră-mea. Nu uita că o alesese pe Helena Derringam ca noră şi nu suportă să se treacă peste cuvântul ei.

— Şi cum aveţi de gând s-o împăcaţi?

— Rex va face o treabă bună în Sydney şi o să-i arate că nu avem nevoie de familia Derringham. Ne descurcăm foarte bine şi fără ei.

— Cred că nici lui nu-i place să stea departe de tine. Mă întreb chiar, cum de a acceptat.

— La început n-a acceptat. A vrut să-i spună lui Lady Crediton şi să suporte consecinţele. Dar eu am fost cea care am zis nu. Să nu facem prostii.

— Şi el… te-a ascultat?

— Desigur.

— Dar asta nu arată slăbiciune?

— Desigur, a repetat.

— Îmi imaginam că te vei îndrăgosti de un bărbat cu un caracter puternic.

— Aici gândeşti cam convenţional, dragă Anna. Nu puteam să întâlnesc *decât* un om slab, deoarece eu am tărie de caracter pentru amândoi.

Am izbucnit în râs:

— Mă bine dispui întotdeauna. Dar nu pot să nu mă gândesc la jurnalul tău. Nu mi-ai spus adevărul.

A ridicat o mână:

— Jur că ţi-am spus adevărul şi numai adevărul. Observi omisiunea? Adevărul întreg. Adevărul nu e o linie dreaptă. E un glob enorm cu sute de faţete. Una dintre acestea e căsătoria mea cu Rex. Nu ai văzut-o pentru că era pe cealaltă parte a globului.

— Nu pot să cred, Chantel.

— Că sunt căsătorită? De ce?

— Vei fi stăpâna castelului Crediton.

— Totdeauna mi-am dorit să fiu.

— De asta?

— Acum devii indiscretă. Sunt foarte mulţumită de soţul meu. Când o să mă întorc la Sydney, la el, o să-i scriu mamei lui, povestindu-i tot ce s-a întâmplat. Va fi şocată, îngrozită. Cu timpul îşi va da seama că trebuie să se resemneze şi în scurt timp va recunoaşte, cel puţin în sinea ei, dacă nu deschis, că Rex a făcut o alegere bună. Gândeşte-te la mine, îmbrăcată în catifea neagră – sau, poate, verde mi-ar sta mai bine? – strălucind de diamante, aşezată în capul mesei. Voi deveni Lady Crediton, pentru că Rex va moşteni titlul.

— Deci aţi discutat şi despre asta.

— Da. Va fi baron, nu cavaler. Vreau ca fiul meu să fie baronet. Mă voi iniţia în afaceri aşa cum a făcut şi scumpa

mea soacră. Şi Anna, draga mea Anna, la castel se va găsi totdeauna un cămin pentru tine.

— Mulţumesc.

— Şi prima mea datorie va fi să te mărit. Voi da baluri pentru tine. Te voi prezenta drept sora mea. Şi să nu-ţi fie teamă că vei fi ruda săracă. Vreau să am grijă de tine în toate privinţele.

A tăcut şi mi-a zâmbit.

— Eşti o aventurieră, Chantel.

— Şi ce e rău în asta? Sir Francis Drake, Cristofor Columb, aii fost şi ei aventurieri şi lumea i-a aplaudat. De ce să nu-mi încep şi eu propria mea călătorie spre notorietate?

— Nu te-ai gândit niciodată că ai putea da greş.

— Niciodată, a răspuns ea ferm.

M-am bucurat pentru ea şi am râs de îngrijorarea mea că-l pierduse pe Rex. Avea dreptate, eram foarte naivă. Şi a avut dreptate şi când a afirmat că a realizat tot ce şi-a propus.

Am remarcat totuşi ceva în conversaţia ei. Vorbea totdeauna ca şi cum Redvers n-ar fi existat. Era hotărâtă să mă smulgă din mrejele lui. Draga de Chantel! Grija ei pentru mine, în timp ce făcea planuri atât de măreţe pentru ea, era mişcătoare.

Era târziu, după-amiază. Făcusem o plimbare scurtă şi mă întorsesem în camera mea să mă spăl pentru cină. De îndată ce am intrat, am avut senzaţia ciudată că ceva nu era la locul lui. Cineva intrase acolo în lipsa mea. Ştersesem praful singură şi nu mai fusese nevoie să vină Pero. Ce se întâmplase? Perniţa de pe scaunul *Louis XV* era acum pe unul din scaunele de lucru, geluit. Nu eu o pusesem acolo. Eram sigură de asta, pentru că aveam mare grijă de scaunul acela. Deci, cineva o mutase.

Nu era un lucru important. Putea foarte bine să fi fost Pero, să dea jos perna şi s-o pună la loc din greşeală pe alt scaun. Mă gândeam la toate astea când mă îndreptam, ca de obicei, spre sertarul în care ţineam

scrisoarea lui Redvers.

Nu mai era acolo!

Deci, cineva fusese în camera mea. Îmi umblase printre lucruri. Eram sigură de asta. Sertarul în care ţineam scrisoarea nu mai era aşa cum îl lăsasem. Eram spionată de cineva care găsise scrisoarea lui Redvers.

O scrisoare mai compromiţătoare, nu putea fi. O ştiam, pe dinafară, cuvânt cu cuvânt. Rămăsese întipărită pe veci în memoria mea. Am îngheţat la gândul că cineva a citit-o. Am răscolit peste tot, dar n-am găsit-o

Mi-am imaginat-o pe Monique citind-o. Mi-o închipuiam pe Suka strecurându-se în camera mea, cotrobăindu-mi prin lucruri şi ducându-i scrisoarea stăpânei ei.

Ce mărturie compromiţătoare! Ar fi trebuit s-o distrug.

Am auzit o bătaie în uşă şi a intrat Chantel.

— Am auzit când te-ai întors. Dar… ce s-a întâmplat?

— Am… am pierdut ceva.

— Ce?

Am tăcut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anna, adună-te! Ce ai pierdut?

— O scrisoare. Redvers mi-a scris-o înainte să plece. O ţineam în sertarul ăsta.

— O scrisoare *de dragoste*?

Am dat din cap.

— Doamne, Dumnezeule, Anna. Ce nesăbuită eşti. Trebuia s-o distrugi.

— Ştiu, dar e greu să distrugi asemenea lucruri.

— Nu avea dreptul să ţi-o scrie.

— Te rog, Chantel, lasă-mă să-mi rezolv singură problemele.

— Nu prea eşti în stare s-o faci, a spus necăjită. Părea şi ea şocată.

— Dacă e la ea… o să ai necazuri.

— Cred că Suka a furat-o. O să i-o dea lui Monique şi ea o să creadă…

— Poate că nu i-o dă.

— Atunci de ce s-o fi luat?

— Cum putem şti ce e în mintea aia a ei? E o vrăjitoare bătrână. Oh, Anna, *aş fi dorit* să nu se fi întâmplat asta.

Şi-a muşcat buzele.

— O să aflu dacă a ajuns la Monique. Şi dacă o găsesc, o distrug. O s-o ard, să mă conving cu ochii mei că nu mai există.

— Ce să fac, Chantel?

— Nimic. Va trebui să aştepţi. Eşti sigură că ai căutat peste tot?

— Peste tot.

— Mi-ar fi plăcut să nu mai fiu aici. Aş vrea să te ştiu în siguranţă la Sydney. Pentru Dumnezeu, să nu te trădezi în niciun fel că eşti alarmată. Poate că Suka nu ştie să citească. Dacă nu i-a dat-o încă lui Monique, trebuie s-o găsim şi s-o distrugem înainte să i-o dea.

Mă simţeam copleşită; dar faptul că ştia şi Chantel, mă liniştea într-un fel.

În noaptea aceea Monique a avut o criză puternică. Eram sigură că citise scrisoarea.

M-am îmbolnăvit de spaimă gândindu-mă ce va urma.

Zăceam în pat când, pe la miezul nopţii, uşa s-a deschis încet şi a intrat Chantel. Purta o cămaşă de noapte lungă, albă. Părul îi atârna pe umeri şi în mână avea o lumânare aprinsă.

— N-ai adormit încă? Monique s-a liniştit.

— Cum se simte?

— O să-şi revină.

— Cumva a…

— Citit scrisoarea? Nu. N-a avut nimic de a face cu asta. S-a înfuriat, mi-a spus, pentru că Edward niciodată nu vrea să stea cu ea. A ţipat că nimeni nu o vrea şi că, cu

cât se va da mai repede la o parte din calea lor, cu atât va fi mai bine pentru unii.

— E îngrozitor, Chantel.

— E tipic. Te-a pomenit şi pe tine. A spus că i-ai uzurpat locul, iar când se va întoarce căpitanul, ea nu va mai fi aici pentru că are de gând să se omoare.

— A spus iar asta?

— O spune mereu. O repetă ca un papagal. Nu pune asta la inimă.

— Dar când o să vadă scrisoarea…

— E clar că e la Suka.

— Dar de ce o păstrează?

— Crede că e poate un fel de descântec. Trebuie s-o împiedicăm să i-o arate lui Monique. Dacă i-o arată, va începe iadul. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun să dormi.

— Mi-e teamă că nu.

— Bine. Ţine minte că în câteva săptămâni vom fi la Sydney. Nu mai e mult.

Asta m-a mai liniştit.

Am auzit toată ziua zgomotul îndepărtat al tobelor. Mă călcau pe nervi. Aveam impresia că vestesc un deznodământ înspăimântător. Trecuse o săptămână de când pierdusem scrisoarea şi Monique nu dădea niciun semn că ar fi citit-o. Chantel mi-a spus că răscolise peste tot în camera ei şi n-o găsise. Probabil că era la Suka, dacă nu cumva o pusesem în altă parte.

— Sigur că n-ai pus-o în altă parte, a spus Chantel, uşor ironică. O considerai mult prea valoroasă.

O îngrijora, ca întotdeauna, relaţia mea cu Redvers.

Şi acum venise ziua marii sărbători. În toată casa plutea o tensiune, ca de altfel pe toată insula. Oamenii veniseră din toate părţile. Festivităţile începeau după asfinţitul soarelui. În fiecare casă de pe Coralle fuseseră puse la păstrare vase mari cu *Gali,* special pentru acest eveniment. Căruţe împodobite cu ramuri înverzite se îndreptau spre faleza unde dădusem peste Suka uitându-se

la stânca dintre ape. Acolo era locul unde se desfăşurau dansurile. *Madame* îmi explicase cum vor decurge festivităţile. Ca străini, nu aveam voie să participăm la sărbătoarea propriu-zisă. Era numai pentru băştinaşi. La sfârşit puteam veni şi noi pentru a bea *Gali* în coji de nucă de cocos. Ne-a sfătuit să bem încet pentru că era foarte tare. Ne-a asigurat că dansurile o să ne placă, în special dansul flăcărilor – evenimentul serii.

— Merită să-l vedeţi. E o tradiţie. Secretul e transmis din generaţie în generaţie.

— Am auzit despre aceşti *Oameni ai Flăcărilor*.

— Este una din atracţiile insulei. Acest dans este executat doar o dată pe an. Bănuiesc că şi-ar pierde importanţa dacă ar fi executat prea des.

— Tobele bat toată ziua?

— Toată ziua şi toată noaptea.

Fără să vreau, m-am cutremurat.

— Nu-ţi plac?

— Nu ştiu. Mi se par de rău augur.

— Să nu afle că gândeşti asta. Băştinaşii spun că numai celor ce sunt vinovaţi le e teamă de bătaia tobelor.

— Aşa spun?

— Scumpă domnişoară Brett, ei spun multe lucruri ciudate.

Vinovată, îmi spuneam. Vinovată de a iubi bărbatul alteia. În fiecare dimineaţă când mă trezeam mă întrebam ce-mi va rezerva ziua aceea. Noaptea o visam pe mătuşa Charlotte. Nici dacă aş fi fost vinovată de sfârşitul ei, n-aş fi fost mai obsedată de moartea ei.

Apoi mă gândeam că „dacă rămân cu Chantel, cum pot să evit să-l întâlnesc pe Redvers?”. Era ciudat că Chantel refuza să ia în consideraţie acest fapt, purtându-se de parcă Red n-ar fi existat.

Ce noroc avusese Chantel să se mărite cu bărbatul ales de ea!

Tobele porniseră iar. Mi-am imaginat scena de pe

faleză, zgomotul valurilor pe plaja aurie, figura întunecată a *Femeii Umbrelor* aşteptând să prindă un spirit pentru ca ea să scape.

Mi-am dorit ca *Senina Doamnă* să fi fost deja în golf.

În noaptea aceea am călătorit cu trăsura spre locul ceremoniei. A venit şi Monique cu noi. Chantel n-a vrut ca ea să vină, dar Monique a izbucnit într-o criză de isterie şi Chantel a trebuit să cedeze. Purta o rochie albă, lungă şi largă, iar în părul lăsat liber pe umeri avea flori roşii. Ochii îi străluceau de emoţie. Arăta exact ca o polineziană, o întruchipare a spiritului insulei. Ochii ei mă priveau batjocoritor. Ştiam că jena mea o amuză. I se părea o glumă ca o persoană aşa de sobră ca mine să fie o *”cealaltă* femeie” în drama ei.

Chantel era îmbrăcată într-o rochie verde, lungă şi largă. O cumpărase pe insulă şi, deşi materialul nu era prea luxos, era fină şi strălucea pe corp. I se potrivea foarte bine şi îşi împletise părul într-o coadă groasă pe care o aruncase peste umăr. Eu nu-mi cumpărasem nimic special. Mi-am pus rochia albastră de mătase şi-mi strânsesem părul în vârful capului, în felul meu obişnuit.

Am hurducăit pe drum şi am coborât din trăsură odată cu ceilalţi. Am urcat apoi panta până la platoul unde dansurile începuseră deja. Mai văzusem înainte dansuri ale băştinaşilor. Deseori se desfăşurau lângă chei, în acele „case fără pereţi”, de fapt, platforme acoperite cu frunze şi crengi care apărau de soare.

Muzica era interpretată de instrumente asemănătoare chitarei, pe care ie mai văzusem. Stăteam pe rogojinile pe care le adusesem cu noi în acest scop şi ni s-au înmânat coji de nucă de cocos umplute cu *Gali. O* înghiţitură – pe care am sorbit-o cu prudenţă – era suficientă ca să simţi cum îţi curge foc prin vine. Ştiam că are un conţinut mare de alcool.

M-am uitat la Chantel care era aşezată lângă mine, şi la ochii ei frumoşi, dilataţi. Ceea ce vedea o interesa şi o amuza. Dar cred că era transportată la gândul că în curând

va fi la Sydney cu Rex.

Oh, ce noroc avea Chantel!

Am aplaudat dansurile, bătând din palme în ritmul lent, aşa cum făceau băştinaşii. Dansurile păreau interminabile şi nu era prea confortabil să stai pe rogojină.

Dar când a venit momentul *Dansului Flăcărilor,* emoţia era atât de intensă, încât m-a cuprins şi pe mine. Am îngenuncheat, cum făcuseră şi alţii, fără să simt durerea din genunchi. Au apărut doi tineri dezbrăcaţi până la brâu, purtând în jurul coapselor o eşarfă împodobită cu mărgele de culoarea focului, care licăreau în lumina torţelor. Purtau şiraguri de mărgele roşii. La mâini aveau brăţări indiene roşii, iar pe cap aveau bentiţe împodobite cu aceleaşi mărgele roşii, strălucitoare.

Cerul întunecat era punctat de mii de stele strălucitoare. Luna îşi arunca lumina galben-palidă asupra marelui cerc – feţe întunecate, feţe palide, toate concentrate. Simţeam mireasma florilor, mirosul înţepător al torţelor, lumina lor pâlpâitoare, zumzetul slab al insectelor atrase mortal de flăcări.

Şi *Dansatorii Flăcărilor* aşteptau. Li s-au adus ceremonios tortele de către bătrânul lor tată, câte două pentru fiecare. Muzica a pornit şi a început dansul. Mai întâi au învârtit uşor torţele arzânde. Le-au aruncat în sus şi le-au prins fără probleme. În timp ce dansau, băteau din picioare şi aruncau tot mai sus torţele în flăcări, prinzându-le când cădeau. Aceste lucruri le putea face oricine se antrena suficient. Adevăratul dans al flăcărilor nu începuse.

Nu ştiu cum au făcut. Erau atât de rapizi şi de îndemânatici! Ştiu doar că uneori vedeam mingi rotitoare de foc şi în ele nu erau decât trupurile goale ale dansatorilor. Dansau sălbatic, nebuneşte iar spectatorilor li se tăia răsuflarea. Nu le venea să creadă că un om ar putea fi în mijlocul flăcărilor rămânând nevătămat.

Când muzica s-a mai liniştit, mingile de flăcări s-au mişcat mai lent şi atunci am văzut patru torţe în flăcări şi

doi dansatori. Erau vrăjiţi.

Acesta a fost miracolul pe care *Oamenii Flăcărilor* l-au învăţat în *Ţara Focului* şi l-au adus cu ei pe Pământ, pentru a fi dansat numai de cei din neamul lor.

Se terminase. O secundă s-a lăsat o linişte tainică şi impresionantă, apoi au izbucnit aplauze sălbatice, palmele bătute în ritmul acela lent şi strigătul brusc „Kella, Kella, Ta'lui".

Nu se mai oprea. Răsuna zgomotul însufleţit al conversaţiilor. Era ceva supranatural. Asistaseră la un miracol. Flăcările deveniseră reci de dragul *Oamenilor Flăcărilor*.

Chantel m-a privit şi s-a strâmbat. Mi-a fost teamă că e pe cale să spună ceva în bătaie de joc şi, dacă vorbele ei n-ar fi fost poate înţelese, atitudinea ei ar fi fost de ajuns ca să îi jignească.

S-a stârnit un freamăt. Cei doi *Oameni ai Flăcărilor* au adus un băiat. Era fiul unuia dintre ei şi urma să danseze pentru prima oară *Dansul Flăcărilor*. Cum era fiul tatălui său, şi pentru el flăcările vor deveni reci.

Am simţit cum inima începe să-mi bată sălbatic. Părea atât de mic şi de vrednic de milă, acolo în micuţele sale ornamente de mărgele roşii. Mi-am dat seama cu spaimă că îi este frică.

Am simţit impulsul să sar şi să strig: „Asta nu trebuie să se întâmple". Dar n-am făcut-o. Ştiam că nu puteam. Băiatul urma să danseze, aşa cum o făcuseră şi cei vârstnici. Ştiam că urma să stau acolo chinuită cumplit de teamă pentru că îi puteam simţi frica.

A păşit în faţă. I s-au dat două torţe. Le-a luat. Le-a învârtit. Le-a aruncat în aer şi le-a prins. M-am simţit mai bine. Era la fel de agil ca şi cei vârstnici.

A început muzica, lentă la început, dar urcând spre un crescendo. Torţele au început să se rotească într-un vârtej, transformându-se într-o minge de flăcări.

„O poate face, m-am gândit. L-au învăţat bine".

Iarăşi tăcerea aceea vrăjită. Cerul nopţii strălucea.

Liniştea era impresionantă şi toţi ochii aţintiţi spre mingea rotitoare de foc.

Apoi s-a întâmplat nenorocirea. Cel mai teribil ţipăt pe care l-am auzit vreodată. Una dintre torte a zburat în aer, urmată de cealaltă şi am văzut figura zvârcolindu-se, flăcările cuprinzându-i corpul, părul în flăcări.

Chantel a sărit. Trăgea după ea covoraşul pe care stătuse. A ajuns la băiat, l-a învelit în covor şi stingea flăcările cu mâinile.

Am fost mişcată. Era o scenă minunată, dar asta mai ales datorită lui Chantel. Chantel, îngerul milosteniei.

Oamenii se repeziseră înainte. Cei doi bărbaţi în ornamente roşii urlau.

Am auzit-o pe Chantel spunând cu tonul ei autoritar:

— Sunt infirmieră. Faceţi loc!

Băiatul care ţipa de durere a tăcut brusc. Am crezut că a murit.

Chantel i-a poruncit unuia dintre bărbaţi să-l care în cea mai apropiată casă, care era chiar a lor. S-a întors spre mine:

— Du-te şi adu-mi trusa cât de repede poţi.

N-am mai stat pe gânduri. Jacques m-a însoţit la trăsură. A mânat caii înapoi spre casă cu o viteză care trebuie să fi fost foarte neobişnuită pentru ei. Am alergat în camera ei, am luat trusa în care îşi ţinea lucrurile şi m-am întors la trăsură. Pe tot drumul de întoarcere, în urechi îmi răsunau ţipetele băiatului.

Am ajuns la casa aceea pe un drum diferit de cel pe care ajunsesem în ziua în care încălcasem teritoriul. Doctorul era şi el acolo, dar era destul de ameţit de prea mult *Gali*, aşa că Chantel preluase comanda.

Mi-a luat trusa.

— Nu pleca, Anna. Aşteaptă-mă.

M-am aşezat pe un scaun. Mă gândeam tot timpul la băiat. Ştiusem că-i e frică. Era într-adevăr doar un copil şi era o cruzime să-l supui unei astfel de încercări. Şi ce

superbă fusese Chantel în rochia ei verde şi lungă, cu coada peste umăr.

În cameră era zăpuşeală, aşa că am ieşit afară. Copacii arătau straniu în lumina lunii. Mireasma florilor umplea văzduhul. Mi-am spus că, dacă va trăi, Chantel îi salvase viaţa şi nu venisem pe insulă degeaba.

În timp ce mă gândeam, am dat ocol casei. N-aveam niciun chef să mai intru. Era mult mai plăcut afară. După un moment însă, mi-a trecut prin minte că Chantel s-ar putea să mă aştepte, aşa că am intrat din nou. Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama că nu intrasem pe aceeaşi uşă pe care am ieşit. Am bâjbâit pe o podea pe care cu greu zăream rogojini împletite. Eram într-un coridor întunecat. Nu era ăsta drumul. Am trecut printr-o cameră spunându-mi că trebuie să ies din casă şi s-o ocolesc până găsesc uşa prin care ieşisem. Ultimul lucru pe care îl doream era să intru în camera în care erau Chantel şi băiatul. Trebuia să-mi găsesc drumul îndărăt cât mai cu grijă şi mai în tăcere cu putinţă. Am bâjbâit prin coridor şi în semiîntuneric am văzut o uşă. Am ascultat. Nu se auzea niciun zgomot. Am ciocănit uşor. N-am primit niciun răspuns. Am deschis cu prudenţă uşa, sperând să găsesc camera în care aşteptasem la început. Dar mă înşelasem. În cameră ardeau două opaiţe mici. Mi s-a tăiat respiraţia pentru că era aranjată ca locul pe care îl văzusem afară. În mijlocul camerei era o figură şi în jurul ei un cerc de pietre, strălucitoare. O piatră, mai mare ca celelalte, strălucea în lumina opaiţelor. Părea însufleţită de un foc roşu. Dar poate că încă vedeam coşmarul de afară. Mă simţeam parcă împinsă înainte. Figura din centru era diferită de cea pe care o văzusem afară. Avea ceva familiar.

M-am apropiat de ea păşind peste cercul de pietre. O ştiam bine. O mai văzusem de multe ori. Am descoperit-o prima oară în biroul pe care îl luasem de la castelul Crediton. O păstrasem în camera mea. Mai era încă acolo. Era galionul de pe *Femeia din umbră.* Numai că asta nu era o copie. Era originalul.

Faţa ei era dulce şi zâmbitoare. Părul lung fluturând

în briza mării, iar pe rochie inscripţia *„Femeia din umbră”.*

Nu puteam crede că e adevărat. Pentru a susţine galionul, fusese construit un suport de lemn grosolan, iar pietrele din jur străluceau cu ape roşii şi albastre.

Deodată, m-a izbit un adevăr orbitor.

Acestea erau diamantele Fillimore.

Spre dimineaţă ne-am întors la *Carrement.* De-abia aşteptam să-i povestesc lui Chantel despre descoperirea mea, dar trebuia să aştept până rămâneam singure. Era într-o stare de exaltare deoarece credea că salvase viaţa băiatului şi fără îndoială acţiunea ei promptă îi permisese să învingă flăcările. Vorbea de el. Totul se întâmplase atât de repede. În realitate, nu fusese ars prea rău. Aveau să-i rămână cicatrici toată viaţa pe picioare şi pe mâini şi era puternic şocat, însă ea era convinsă că o să-şi revină.

— Chantel, ai fost superbă.

— Am fost pregătită. Ştiam că e pe cale să se întâmple. Nimeni nu poate executa un astfel de dans fără certitudinea că va reuşi, ori băiatului îi era frică.

— Asta am simţit şi eu, dar n-am fost pregătită.

— De fapt, mi-a spus Chantel, eram gata cu covorul. De asta am ajuns la el aşa de repede, dar cred că, în asemenea situaţii acţionezi fără să te mai gândeşti. Ce priveliştе… Bietul copil, o masă de flăcări!

— N-am să mai pot dormi în noaptea asta, sau în ceea ce a mai rămas din ea, am spus.

— Nici eu.

Când am ajuns acasă, *Madame* a ieşit din camera ei.

— Ce-i cu băiatul? a întrebat ea.

— Cred că o să se vindece, a spus Chantel.

— Îţi datorează viaţa, a spus. Asta e ceva ce nu vă uita niciodată.

Chantel a zâmbit:

— E şocat. L-am lăsat dormind. Dimineaţă o să mă duc să-l văd. Doctorul va fi şi el acolo.

— Dar tu…

— Eu n-am băut *Gali.*

— Trebuie că eşti tare obosită, a spus *Madame.*

Chantel n-a negat, i-am spus noapte bună doamnei de Laude.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Chantel. S-a întâmplat ceva fantastic.

Am aprins lumânările şi m-am întors s-o privesc. Cred că niciodată n-a arătat aşa frumoasă. În ciuda emoţiei, nu m-am putut stăpâni să n-o privesc câteva clipe.

— Ce nu-i în regulă? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Arăţi… în culmea fericirii.

— Asta pentru că am învins moartea. Mă simt de parcă în noaptea asta l-am smuls pe băiat din ghearele morţii.

— Ce noapte. Dar mi s-a întâmplat şi mie ceva şi trebuie să-ţi vorbesc despre asta.

I-am povestit descoperirea mea. A îngăimat:

— Diamantele alea? Eşti sigură?

— Foarte sigură. Era galionul. Am văzut o copie a lui. De fapt, nu una. Şi numele era pe el… Şi pietrele alea din jurul lui.

— S-ar putea să nu fie diamante.

— Sunt sigură că sunt. Înţelegi Chantel, dacă sunt cu adevărat diamante, asta înseamnă că Redvers va fi absolvit de orice suspiciune. Atâţia oameni cred că el le-a furat.

Faţa ei a devenit puţin mai dură. Nu puteam să-mi dau seama de ce îi displăcea atât de mult. Ştia ceva ce nu-mi spusese? Părea ciudat.

— Nu poţi fi sigură, a spus. Sunt o grămadă de pietre şi de figuri stranii prin preajmă. Par prea mari pentru a fi diamante. Ar valora o avere.

— Diamantele Fillimore *valorau* o avere. Chantel, ce putem face?

— Se pare că ei consideră galionul un fel de zeiţă. Asta ar putea fi. Ei spun povestea aia că vin din *Ţara*

Focului. S-ar putea să aibă o legătură cu asta. Diamantele fulgeră foc.”

— Sunt sigură că le atribuie o semnificaţie, dar problema. E ce putem face? Să mă duc să vorbesc cu ei? Să-i întreb cum au ajuns galionul şi pietrele în posesia lor?

— Or să fie probabil furioşi că le-ai văzut. În fond, ai hoinărit prin casa lor fără ca ei să ştie.

— Da. Şi înainte de asta le-am încălcat teritoriul.

I-am povestit despre ziua în care hoinărisem pe acolo:

— Poate *tu* ai putea face ceva. Ei îţi sunt recunoscători.

A rămas tăcută. Ar fi strigat brusc:

— Nu vom face nimic până când nu vine vasul. Îi voi spune atunci căpitanului. Îl las pe el să decidă.

Un moment n-a spus nimic. Starea de exaltare părea să fi trecut.

Am simţit că era din cauza antipatiei faţă de Redvers.

Săptămânile următoare, au trecut greu. Aveam o nerăbdare febrilă, îngrozită la gândul că s-ar putea întâmpla ceva cu diamantele, pentru că eram sigură că erau diamante, înainte ca vasul să vină acasă. Studiam calendarul cu o râvnă mai mare ca a lui Edward. Chiar gândul scrisorii lui Redvers în mâinile lui Suka sau ale lui

Monique trecuseră undeva într-un plan secundar al vieţii mele.

Toţi cei din casă ştiau că ne vom întoarce la Sydney. A fost o scenă neplăcută când Monique a vrut să ştie ce o să fac. Chantel a reuşit s-o potolească. De la incidentul petrecut la dansul flăcărilor, Chantel câştigase o nouă autoritate. Le-am văzut pe Suka şi pe Pero privind-o cu un respect deosebit. Când ieşeam, mi-am dat seama că oamenii se uitau altfel la ea. Unii dintre rezidenţii europeni o felicitau şi se mirau cum de n-au întâlnit-o mai înainte. Dar de vină era faptul că locuiam la *Carrement* unde Madame de Laude trăia ca o pustnică. Vedeam că Chantel era încântată de atenţia ce i se dădea. M-am gândit ce

minunată castelană va fi. I-am spus că atunci când va fi bătrână ca Lady Crediton, va fi la fel de formidabilă. Asta a amuzat-o. Odată i-am spus:

— Chantel, cu scrisoarea aia e un mister. Până acum nu s-a întâmplat nimic.

— E un semn bun. Poate nici n-a fost furată. Poate a căzut în coşul tău de hârtii şi în felul ăsta s-a pierdut. Probabil că acum e deja distrusă.

— Dar sunt sigură că cineva a fost în camera mea.

— Ai conştiinţa încărcată, Anna.

Am protestat:

— Dar nu este nimic…

M-a sărutat în grabă pe nas:

— Faptul că te simţi puţin vinovată, îmi place, Anna. Te face mai umană. Dar nu-ţi mai fă griji cu scrisoarea. S-a pierdut.

Am terminat inventarul şi am calculat că în casă se aflau lucruri în valoare de câteva mii de lire. I-am spus lui *Madame că* mă voi îngriji ca descrierea lor să ajungă la negustori şi că eram sigură că din asta va ieşi o afacere.

A fost încântată. S-a însufleţit la gândul schimbărilor pe care acest lucru le-ar produce.

Monique a mai făcut o scenă într-o seară. M-a făcut să mă întreb dacă nu avea cumva scrisoarea şi o păstra în cine ştie ce scopuri. A spus că se va întoarce cu *Senina Doamnă.* N-o să mai rămână pe insulă după ce vom pleca noi. Iar Edward va pleca şi el.

A trebuit să fie chemat doctorul care, împreună cu Chantel, a reuşit s-o liniştească.

Edward spera că va pleca împreună cu noi. I-am spus lui Chantel:

— Dar ce-i cu Madame de Laude? Nu vrea ca Monique să plece, nu?

— *Madame* se gândeşte mai întâi la averea pe care i-ai promis-o. Edward e încântat la ideea de a se întoarce. Ar fi distrus dacă ar rămâne aici. Ce vrei de la el, cu o mamă

isterică, o bunică zgârcită şi o bătrână nebună ca Suka?

— Lucrurile astea pot fi hotărâte aşa repede? Credeam că Monique a venit aici ca să fie cu familia ei şi pentru că aici clima i se potriveşte mai bine decât a noastră.

— Nicio climă nu i se potriveşte. N-o să fie fericită niciodată. Tocmai ăsta e unul din necazurile ei. Io viaţa ei sunt prea multe tensiuni. Acum e înviorată de gândul întoarcerii căpitanului. N-o să-l lase să plece liniştit cu tine, Anna. O să găsească ea ceva. Nu ţi-am spus asta încă, pentru că n-am vrut să te tulbur. A spus câte ceva despre tine şi căpitan.

— Deci are scrisoarea.

— Sunt sigură că mi-ar fi spus. Am căutat peste tot. Este ceva mai liniştită ca de obicei, ca şi cum ar face planuri, ar urzi ceva.

— Oh, Chantel, e aproape înspăimântător.

— E sigură că tu şi căpitanul sunteţi îndrăgostiţi. A spus că plănuieşti s-o omori ca s-o înlături din calea ta.

— Nu ştiu ce să fac, Chantel. Suka mă urmăreşte ca şi cum ar bănui că sunt pe cale să-i fac ceva lui Monique. Pero la fel. Se coace ceva împotriva mea. Cred că asta vrea Monique să se întâmple.

— Îi place drama şi, desigur, vrea să fie în centrul ei, dar joacă prea mult teatru.

— Şi dacă împinge jocul ăsta prea departe?

— Cum?

— Presupune că se omoară şi o face ca şi cum eu… sau căpitanul…

— Nu. Cum s-ar mai putea bucura de efectul dramatic dacă ar fi moartă?

— Dacă ajunge pe aici un vas înainte de *Senina Doamnă,* Chantel, cred că cel mai bun lucru ar fi să ne îmbarcăm pe el. Să plecăm la Sydney şi să ne căutăm un post pe acolo…

— Crezi că un loc pe vas îl capeţi bătând din palme?

Şi în orice caz nu va veni niciun vas. Eşti aici, Anna.

— Da. Şi mă simt… prinsă în cursă.

— Credeam că vrei să rămâi să-i spui căpitanului că speri că ai redat onoarea numelui său.

— Da, dar mi-e teamă, Chantel. Deasupra noastră pluteşte ceva ameninţător.

— O femeie pasionată, isterică şi sălbatică, un soţ rătăcitor şi femeia pe care o iubeşte. Ce situaţie. Şi cine ar fi crezut asta despre tine, draga, practica şi calma mea Anna?

— Te rog, nu glumi cu asta, Chantel. E o treabă foarte serioasă.

— O treabă foarte serioasă. Dar nu-ţi fă griji. Sunt aici, Anna. Acum, aşa cum am mai fost şi înainte. Asta te linişteşte?

— Mă linişteşte foarte mult, am asigurat-o cu înflăcărare.

Pe măsură ce zilele treceau, starea lui Monique se înrăutăţea. Crizele erau tot mai frecvente şi urmau una după alta. Nu erau crize grave, mi-a spus Chantel, dar era alarmată de starea sănătăţii pacientei sale.

N-o părăsea niciodată şi ştiu că adesea o veghea nopţile când îi era rău. Era o infirmieră minunată.

Mi-a spus că Suka stătea în cameră, urmărind-o cu ochi jalnici.

— Aş vrea să scap de ea, dar Monique se enervează când îi sugerez să plece şi nu trebuie s-o scot din sărite când e în starea asta. Bătrâna e furioasă la gândul că ar putea-o pierde pe *don'şoara* ei. Cred că pe tine te consideră vinovată. Am auzit-o murmurând ceva. Crede că, dacă n-ai fi existat, Monique n-ar fi fost geloasă şi ar fi fost mulţumită să-l lase pe soţul ei să plece fără ea. Fii atentă să nu-ţi toarne ceva în ceaiul de mentă. Sunt sigură că bătrâna vrăjitoare are o provizie de otrăvuri fără niciun gust dacă sunt turnate în *Gali,* cafea sau ceai de mentă. Fără gust şi mortale. Cele două atribute necesare.

M-am cutremurat şi ea a spus:

— A fost o glumă, Anna. Ce te-a apucat? lei viaţa prea în serios.

— Se pare că a *devenit* serioasă.

— „Viaţa e adevărată! viaţa e serioasă!”, a citat Chantel.

— „Şi nu groaza îi este scopul” am terminat eu citatul, dar mai bine îmi înghiţeam cuvintele. Uram să pomenesc, fie şi în treacăt, moartea.

— Nu-ţi fă griji, spuse Chantel, vom fi în curând la Sydney.

Edward era vizibil emoţionat. Când o să vină *Senina Doamnă, o* să plecăm cu ea.

Câte zile au mai rămas până la cea însemnată cu roşu în calendar? Le număram: patrusprezece, treisprezece… apoi zece.

Mă trezeam în fiecare dimineaţă întrebându-mă ce-mi va aduce ziua care începea. Obişnuiam să deschid uşa și să mă uit pe coridor. Uneori, o auzeam pe Monique strigând şi pomenindu-mi numele. Alteori era linişte.

În gândurile mele stăruiau preţioasa scrisoare pe care o pierdusem şi camera aceea în care erau galionul *Femeii din Umbră* şi ceea ce eu credeam a fi diamantele Fillimore.

De ce erau zilele aşa de lungi? Trăiam pentru momentul în care urma să o văd pe *Senina Doamnă* în golf. Nu vroiam să mă gândesc dincolo de asta. Nu mai doream decât să plec de pe insulă la Sydney, să găsesc un post şi să-mi refac viaţa.

Tensiunea creştea. Ardeam de nerăbdare să-i spun căpitanului despre descoperirea mea. Aş fi fost atât de mândră şi încântată dacă eu aş fi fost cea care a găsit diamantele Fillimore. Aşteptam cu nerăbdare întoarcerea lui şi în acelaşi timp mă temeam de ea.

Monique era mai liniştită. Un calcul viclean luase locul sălbăticiei iraţionale. Era chiar mai alarmant şi nu puteam să-mi scot din minte că ne îndreptam spre un apogeu înfricoşător. Civilizaţia occidentală nu prea

pătrunsese pe insulă. Era ceva sălbatic, primitiv sub pojghiţa subţire de civilizaţie. Băştinaşii credeau în zei ciudaţi. Pentru ei o piatră, o stâncă putea fi însufleţită. Vrăjile şi descântecele erau ceva obişnuit. Cred că Suka mă considera vrăjmaşa ei pentru că stăteam între Monique şi bărbatul pe care-l iubea. Chantel lua lucrurile prea uşor şi nu aveam cu cine vorbi despre neliniştea ce mă cuprinsese. Chantel refuza să mă ia în serios. Cred că gândurile ei erau departe, la Sydney, unde urma să-l întâlnească pe Rex. Chiar şi descoperirea diamantelor nu conta, cu atât mai puţin onoarea numelui lui Redvers. Când vorbea despre viitor nu pomenea nimic despre Redvers. Nu avea încredere în el. Făcea tot felul de planuri în privinţa mea. Scumpa de Chantel! Era preocupată de soarta mea. Ştiam că vroia să mă prezinte societăţii înalte, să mă mărite cu cineva sus-pus. Nu vroia să mă încurc cu Red. Lăsa să se înţeleagă asta ori de câte ori stăteam de vorbă. Deşi mă durea, ştiam că e o dovadă a afecţiunii ce mi-o poartă. Credea cu adevărat că trebuie să aibă grijă de mine şi, în felul ei autoritar, se hotărâse să o facă.

Nu mă puteam gândi la viitor. Tot ce puteam face era să aştept întoarcerea vasului *Senina Doamnă.* Zilele de aşteptare treceau şi, într-o după-amiază, când ne odihneam în casă cu storurile trase din cauza căpuşelii, m-am dus la fereastră şi l-am văzut în golf – vasul alb şi strălucitor. Am alergat în camera lui Edward şi am strigat:

— Edward! A venit. *Senina Doamnă* e în golf.

În zilele ce au urmat, evenimentele s-au accelerat atât de rapid încât mi-e greu să-mi amintesc ordinea lor exactă. Abia puteam să-mi stăpânesc nerăbdarea. Vroiam să fug pe vas. Să-i povestesc lui Redvers despre teama mea, despre scrisoarea pierdută şi mai ales despre descoperirea galionului şi a diamantelor. Dar trebuia să mă stăpânesc.

Chantel a venit în camera mea cu ochii strălucind:

— Diseară o să fie o scenă. *Don'şoara o* pregăteşte.

— Trebuie să fie încântată că el e aici.

— Freamătă ca o nebună. Ochii îi strălucesc diabolic. Pune ceva la cale. Tare aş vrea să ştiu ce e în capul ei.

Am aşteptat în camera mea. El urma să vină curând. M-am îmbrăcat cu rochia albastră de mătase şi mi-am strâns părul în vârful capului. Purtasem de multe ori rochia asta, mă pieptănasem de multe ori aşa şi totuşi mă schimbasem. Ochii îmi străluceau şi obrajii mi se înroşiseră. Mă întrebam dacă şi ceilalţi vor observa această schimbare.

I-am auzit vocea jos şi cu greu mi-am stăpânit emoţia. Cât de nechibzuită fusesem. Oare Chantel avea dreptate? Puteam avea încredere în el? Mi-am dat sema brusc că ce-mi spusese Chantel despre el n-avea nicio importanţă. Îl iubeam şi aveam să-l iubesc mereu. Am deschis uşa camerei. Am vrut să ascult sunetul vocii lui.

Am văzut-o atunci ghemuită în umbră. Suka! Asculta şi ea. Mă văzuse. Îi simţeam mai degrabă decât îi vedeam ochii răutăcioşi aţintiţi asupra mea.

M-am întors în cameră. Mi-am spus că la Sydney trebuie neapărat să-mi găsesc un post. Poate mă voi stabili acolo. Sau poate voi găsi o familie care se întoarce în Anglia. Oricum, trebuia să plec.

În hol, Pero a bătut gongul. Era timpul să cobor la cină.

Am cinat ca în acea primă noapte: *Madame,* Monique, Chantel, Redvers, doctorul, Dick Callum şi eu.

Dick se schimbase. Era supus şi-şi pierduse aerul acela de agresivitate pe care-l observasem atât de des. Simţeam prezenţa lui Redvers. De fapt, nu mai simţeam nimic altceva. Din când în când ochii i se opreau asupra mea, dar nu îndrăzneam să-i întorc privirea. Eram sigură că Monique ne urmărea. Mă întrebam dacă nu va pomeni deodată de scrisoare. Era un moment potrivit să joace o, astfel de scenă.

Conversaţia era convenţională. Se învârtea în jurul călătoriei şi bineînţeles, şi al *Dansului Flăcărilor.*

Când ne îndreptam spre salon, am reuşit să-i şoptesc

lui Redvers:

— Trebuie să te văd. E ceva foarte important.

Dick îmi vorbea în timp ce ne beam cafeaua, dar abia îl auzeam. Madame de Laude vorbea despre antichităţile de valoare pe care le găsisem în casa ei. Pe Dick îl interesa subiectul, iar *Madame* l-a invitat să vadă o măsuţă franţuzească despre care îi spusesem că este deosebit de valoroasă. Dick s-a ridicat şi m-am strecurat afară cu el şi *Madame.* Dar în loc să-i urmez, am ieşit în grădină şi am aşteptat în umbra pomilor. Foarte curând a apărut şi Redvers.

Mi-a luat mâinile într-ale lui şi m-a privit, dar înainte ca el să poată spune ceva am început să-i torn povestea descoperirii mele. I-am spus:

— Trebuie să te duci în casa aceea. Trebuie să găseşti un pretext să vezi statueta. Sunt sigură că e galionul de pe *Femeia din umbră* şi că pietrele acelea sunt diamante.

Era atât de emoţionat pe cât mă aşteptasem. A spus:

— Trebuie să-ţi spun şi eu ceva. Dick Callum mi-a mărturisit. N-a putut să treacă peste faptul că l-am salvat din gura rechinilor. Mi-a povestit totul. Cine e şi de ce era gelos pe mine. Nici habar n-am avut de asta. Într-un fel, vroia să se răzbune pe mine. Eram suspectat, dar ce dezonoare mai mare pentru un căpitan decât să-şi piardă vasul? A sugerat oamenilor ălora că vasul trebuie aruncat în aer. Era ceva în legătură cu numele vasului. A aranjat ca nimeni să nu fie la bord, lucru destul de simplu ţinând cont de poziţia sa. S-a asigurat că cel puţin nu va fi nicio victimă. Dar, Anna, dacă nu te înşeli în legătură cu…

— Sunt mai mult ca sigură. Şi dacă eu am fost cea care ţi-a făcut dreptate, voi fi cu atât mai mândră şi mai bucuroasă.

— Anna, să ştii că fără tine, nimic nu e drept pentru mine.

— Trebuie să intru acum în casă. O să se observe că lipsim. Nu trebuie. Mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla.

Dar trebuia să-ţi spun asta. Acum trebuie să plec.

Îmi ţinea strâns mâinile, dar mi le-am tras:

— Te rog, du-te acolo cât de repede poţi. Cel puţin, verifică.

M-am întors şi am fugit în casă.

Nu-i spusesem nimic de scrisoare. Aveam de gând să-i spun mai târziu. Mai întâi trebuia sa se ducă la casa aceea şi să descopere diamantele înainte de a afla că fusesem atât de neglijentă încât să pierd o scrisoare care putea fi atât de compromiţătoare.

Madame de Laude îi arăta încă lui Dick mobilierul şi m-am alăturat lor. Aşa că, atunci când ne-am întors în salon, am sperat că am dat impresia că am fost cu ei tot timpul.

Redvers nu era în salon. Monique a spus că avea nişte treburi de rezolvat pe vas şi va lipsi un timp.

Dick mi-a povestit despre călătorie şi cât de plicticoasă fusese.

— Mi-a fost dor de tine, a spus. M-am gândit adesea la tine. E foarte cald aici, înăuntru. Să facem câţiva paşi în gradina.

L-am rugat să mă scuze că eram obosită. A părut dezamăgit.

M-am aşezat la fereastră. Ştiam că Redvers o să-mi dea de veste când se întoarce. Aşa a şi fost. Am auzit zgomotul pietricelelor izbindu-se de storurile mele. Am coborât în grădină, în locul acela înconjurat de tufişuri, care devenise locul întâlnirilor noastre. Redvers era acolo. Era în culmea fericirii. Era minunat, spunea. Avusesem dreptate. Eu eram cea care făcuse această mare descoperire. Eu, Anna, pe care o iubise din momentul în care o văzuse.

Freamătul lui m-a cuprins şi pe mine şi din nou am fost conştientă de puterea mea de a uita trecutul, de a nu mă gândi la viitor şi de a trăi numai în prezent. Atâţia ani fusese suspectat şi eu risipisem norul de suspiciuni aproape fără efort şi din întâmplare. Ce mai conta acum?

Eu făcusem asta.

A fost extraordinar.

— Este semnificativ, a spus. O dovadă că ce mă priveşte pe mine, te priveşte şi pe tine şi invers.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Cum i-ai convins să-ţi arate galionul şi să-ţi dea diamantele.

— N-a fost greu. Casa *Oamenilor Flăcărilor* a fost acoperită de ruşine. Unul dintre ei dăduse greş. Lăsaseră la o parte faptul că era doar un copil, nu suficient antrenat pentru asta şi considerau accidentul ca un semn al unei pedepse divine. Asta mi-a dat ocazia de care m-am folosit. N-am avut încotro. Am sugerat că în casă era un duh rău. Şi le-am pomenit de vasul care fusese aruncat în aer, în golf. Am scos din buzunar un creion şi le-am desenat galionul.

— Ați luat această zeiţă din mare. Ea e o zeiţă străină.

Mi-au spus că li se promiseseră bani buni dacă distrugeau vasul. Cunoaștem toate astea pentru că mi le povestise Dick. Iar când vasul a explodat, galionul, după cum spuneau ei, se desprinsese de vas şi fusese adus de valuri lângă stânca” femeii umbrelor”. Au luat asta drept un semn. Au dus galionul în casă şi l-au aşezat aşa cum îşi aşază zeii. Mi-au spus că în galion era o scobitură în care găsiseră punga cu pietre. Asta i-a convins pentru că obişnuiesc să-şi împodobească idolii cu pietre şi cu scoici. Şi pietrele astea erau atât de frumoase şi de strălucitoare… O aşezaseră în picioare ca pe o zeiţă şi aşteptau să le aducă noroc. Dar nu le-a adus. Din contră, le-a adus o mare nenorocire, pentru că nimic nu putea fi mai rău decât ca focul să înceteze să le mai fie prieten.

— Am diamantele. Le-am spus că nu vor mai avea noroc până când n-or să le restituie. *Ta’lui* va distruge zeiţa. Le-am spus că se dă o recompensă celui care va găsi diamantele, bani cu care vor putea să ridice o altă statuie. Sunt foarte mulţumiţi. Voi duce diamantele în Anglia şi afacerea legată de moartea lui Fillimore în urma unui atac

de inimă, va fi clasată. Dacă ar fi spus cuiva că a ascuns diamantele în galion, am fi fost scutiţi de multe necazuri.

— Bine că, în sfârşit, s-a terminat.

— Acum nimeni nu mai poate vorbi despre averea pe care am ascuns-o în vreun port. Şi Anna…

Am auzit voci şi am fost sigură că fusesem urmăriţi. Poate că se ştia deja că eram cu el în grădină. Auzeam vocea lui Monique. Era pe terasă cu Chantel, care îi spunea:

— Trebuie să intraţi. Intraţi şi aşteptaţi.

— Nu, a ţipat Monique. E aici. Ştiu. O să-l aştept aici.

— Du-te repede, i-am şoptit lui Redvers.

S-a îndreptat spre casă în timp ce eu m-am ascuns în tufişuri. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Ce ţi-am spus? Uite-l. Deci te-ai întors.

— Aşa se pare.

Vorbea cu ea atât de rece! Câtă deosebire faţă de felul în care vorbea cu mine.

— Arăţi de parcă ai fi trăit o aventură palpitantă, a spus Monique cu o voce stridentă.

— Trebuie să intraţi în casă, a spus hotărâtă Chantel. Sunt convinsă că domnul căpitan va aprecia cafeaua pe care aţi spus că o să i-o pregătiţi. Nimeni n-o reuşeşte aşa bine ca dumneavoastră.

— Da, aşa o să fac. Hai în casă, *mon capitaine.*

Liniştea era întreruptă numai de bâzâitul insectelor din grădină. Am aşteptat câteva minute, apoi am intrat încet în casă. Am auzit o bătaie uşoară la uşă şi a intrat

Chantel. Arăta surescitată. Ochii îi erau dilataţi.

— Trebuie să-ţi spun, Anna. Are scrisoarea.

Mi-am dus mâna la inimă şi am închis ochii pe jumătate. Simţeam că o să leşin.

— Stai jos, a spus Chantel.

— Când ai văzut-o?

— Astă-seară. O citea şi, când am intrat, a pus-o pe masă pretinzând că nu era nimic. Am aruncat o scurtă

privire şi am văzut numele tău pe ea. Apoi a luat-o şi a băgat-o în sân.

— Chantel, ce crezi că are de gând să facă?

— Nu putem decât să aşteptăm şi să vedem. M-a surprins cât era de calmă. N-a spus nimic.

— O să spună.

— Cred că o să-i spună ceva lui, diseară.

— Dar a plecat atât de calmă să-i facă o cafea.

— Nu înţeleg acest calm, dar am crezut că e bine să fii pregătită.

— Oh, Chantel, mi-e groază de ce s-ar putea întâmpla. S-a ridicat:

— Trebuie să mă întorc. S-ar putea să mă cheme. Dar nu-ţi face probleme. Îţi promit, Anna, că va fi bine. Aproape am terminat cu locurile astea, cu toate. Totdeauna ai avut încredere în mine, nu-i aşa?

A venit spre mine şi m-a sărutat uşor pe frunte.

— Noapte bună, Anna. A mai rămas puţin de aşteptat.

A ieşit. Ştiam că era imposibil să dorm. Nu mă gândeam decât la Monique citind scrisoarea care-mi era adresată mie.

A fost noaptea unor emoţii stranii. Tensiunea aceea teribilă trebuia, mai devreme sau mai târziu, să izbucnească. Nu putea să mai dureze. Asta era singura consolare. Îmi spuneam că trebuie să plec cât mai departe de toţi. Poate chiar şi de Chantel pentru că era legată pe veci de Creditoni. În câteva săptămâni voi fi la Sydney şi acolo trebuie să găsesc curajul să rup cu trecutul şi să încep o viaţă nouă.

Am auzit vocea mânioasă a lui Monique şi am încercat să-mi astup urechile. Puţin mai târziu am auzit paşi în grădină şi, uitându-mă printre storuri, l-am văzut pe Redvers. Mi-am închipuit că fusese chemat pe vas şi că Monique protesta. Îi arătase oare scrisoarea? Dacă nu, ce avea de gând cu ea?

M-am dezbrăcat şi m-am suit în pat, dar n-am putut

să dorm. Stăteam întinsă cum făcusem de atâtea ori la *Queen's House* şi ascultam zgomotele casei.

În timp ce stăteam acolo, uşa s-a deschis încet şi în prag a apărut o siluetă. Am sărit în sus. Când am văzut că era Chantel aproape că am ţipat de uşurare.

Arăta ciudat. Părul îi atârna pe umeri şi purta un halat de mătase verde. Ochii îi erau dilatați.

— Chantel, ce s-a întâmplat?

Vocea îi era schimbată şi stridentă:

— Citeşte asta. Şi după ce o citeşti, vino imediat la mine.

— Ce e asta?

— Citeşte şi ai să vezi.

A aruncat niște hârtii pe pat şi, înainte să le iau, s-a strecurat afară.

Am sărit din pat şi am aprins lumânările. Am luat apoi hârtiile şi am început să citesc.

Scumpa Anna,

Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii, atâtea pe care trebuie să ţi le spun. Nu cred că mai avem mult timp, aşa că trebuie să fiu concisă. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că adevărul are atât de multe faţete, că eu ţi-am spus adevărul, dar nu tot. Nu mă cunoşti, Anna. Nu în întregime. Cunoşti din mine numai o mică părticică, părticică pe care o iubeşti foarte mult şi asta mi-a făcut plăcere. Mi-ai citit jurnalul. Cum ţi-am spus, era adevărul dar nu întreg. Mi-ar fi plăcut să-l citeşti astfel încât să pot să rescriu pentru tine părţi din el, dar asta ar cere prea mult timp. Vezi, nu ţi-am spus că Rex s-a îndrăgostit nebuneşte de mine. Ştii că îl atrăgeam, dar credeai că pentru el era un simplu flirt. Îţi părea rău de mine, erai neliniştită pentru mine. Pentru asta te-am iubit, Anna. Vezi, cum" am ajuns la castel, am vrut să devin stăpâna lui. M-am văzut ca viitoare Lady Crediton şi nimic altceva nu m-ar mai fi mulţumit. Sunt foarte ambiţioasă, Anna. În aproape toate din noi există femeia din umbră pe care prietenii şi cunoştinţele n-o văd, poate nici chiar bărbatul

cu care se mărită. Dar Rex cred că mă cunoaşte destul de bine acum. Devotamentul lui pentru mine nu s-a schimbat cu nimic. Îţi aminteşti că mă interesa Valerie Stretton. Mai ales atunci când a venit cu cizmele murdare de noroi. În biroul ei era o scrisoare. Am scris că a venit însă, brusc, domnişoara Beddoes. Nu ăsta a *fost tot adevărul. Am citit scrisoarea. Am citit şi celelalte scrisori. Am descoperit că Valerie Stretton era şantajată. M-am măritat cu Rex şi, când el* a *trebuit* să *plece în Australia, m-am hotărât să plec cu el. El vroia să plec în. Calitatea oficială de soţie. Nu vroiam să mi-o îndepărtez pe Lady Crediton în acel moment, l-ar fi luat o mare parte din avere lui Rex şi eu vroiam ca el să aibă toată averea. Ştiam că pentru moment era mai bine să păstrăm secretul asupra căsătoriei noastre aşa că i-am băgat în cap doctorului Elgin că pe Monique o omoară clima noastră. Apoi am făcut-o pe Monique să hotărască să-şi vadă mama. Cum asta însemna să plecăm cu vasul căpitanului, n-a trebuit să fac mare lucru s-o conving. Dar trebuia să vii cu mine, Anna. Şi biata domnişoară Beddoes era atât de incompetentă. Am dat o mână de ajutor pentru a scăpa de ea. A simţit. Cine ar fi crezut asta? Dar aventurile te învaţă să cauţi duşmanul acolo unde te aştepţi cel mai puţin. Aşa că am scăpat de domnişoara Beddoes şi te-am adus pe tine la castel. Anna, ţin la tine. N-am vrut să ţi se întâmple nimic rău. Te-am mai salvat o dată, nu-i aşa? Eram hotărâtă să te salvez indiferent ce s-ar fi întâmplat. Aveam nevoie de tine, Anna, de prietenia ta. Şi de asta, dar şi ca să-mi duc planul la bun sfârşit.*

Acum trebuie să-ţi spun ceva care o să te rănească. Şi pe mine m-a rănit. Am crezut că sunt puternică şi dură.

Şi că tu eşti, să zicem, conformistă. Pentru tine, binele este bine şi răul este rău, negrul e negru şi albul e alb. E crezul tău. N-o să înţelegi ce o să-ţi spun şi, ca o proastă ce sunt, am amânat până în ultima clipă, deşi ştiu că nu mai e mult timp.

Trebuie să-ţi spun cu ce era şantajată Valerie Stretton, şi nu numai ea. Şi Rex era şantajat. Rex nu e

tocmai un om cinstit, dar nu are porniri criminale. E prea speriat. Cam atât despre Rex. Totdeauna am ştiut că e slab. Gareth Glenning îl şantaja pe Rex. Ăsta a fost motivul pentru care pe vas a fost şi familia" Glenning. Vroiau să-l supravegheze pe Rex. Nu vroiau să-l scape din ochi. Era sursa lor principală de venituri.

Şi acum să-ţi spun secretul lui Valerie Stretton. Fiul ei avea patru zile când a născut Lady Crediton. Lady Crediton era foarte bolnavă, aşa că Valerie şi-a dat seama că avea şanse să-i reuşească planul. Vroia ca fiul ei să moştenească imperiul Crediton. De ce nu? Era fiul lui Sir Edward. Era doar o problemă de formalităţi. Lady Crediton le avea, iar Valerie Stretton, nu. N-a fost prea greu. Era în casă. Ştia când se odihnea doica şi când pruncul dormea în leagăn. Poţi ghici ce s-a întâmplat. A schimbat copiii. De fapt, Rex este fiul ei şi Redvers al lui Lady Crediton. Aşa a început totul. Dar cu asta n-a scăpat. În casă era cineva care cunoştea deosebirile dintre copilaşi, chiar aşa mici cum erau. Era doica. Ştia ce făcuse Valerie.

O ura pe Lady Crediton şi ţinea la Valerie. E foarte probabil s-o fi ajutat chiar ea pe Valerie să schimbe copiii. Băieţii au crescut. Valerie nu-şi putea ascunde preferinţa pentru Rex. Era o prostie din partea ei, deoarece asta ar fi putut-o trăda. De abia la trei săptămâni după naştere Lady Crediton a fost în stare să privească cu atenţie copiii. Dar în acel moment băieţii aveau deja personalităţi distincte şi toată lumea, în afară de Valerie şi de doică, îl considera pe Rex moştenitorul.

Nu este niciodată înţelept să-ţi împărtăşeşti secretele. Cel mai bine păzit secret este cel care nu e niciodată spus. De aceea nu ţi-am spus tot adevărul.

Pentru doică au venit vremuri grele şi a rugat-o pe Valerie s-o ajute. Ea a ajutat-o, dar pe măsură ce au trecut anii, prietenia dintre ele a fost uitată. Din când în când lui Valerie i se cereau bani în schimbul păstrării secretului. Doica s-a măritat destul de târziu cu un văduv care avea un fiu. Nu s-a putut abţine şi i-a spus soţului ce ştia. Iar

soţul i-a spus fiului. Acest fiu este Gareth Glenning. A fost isteţ. Şi-a dat seama că exista o sursă de câştig mai bună decât Valerie: Rex.

Când s-au dus la Rex, acesta a întrebat-o pe Valerie, care a mărturisit. A fost îngrozitor. E pasionat de afacerile maritime, Anna. Toată viaţa a muncit cu un singur scop: să preia totul. Redvers era doar unul dintre căpitani. Nu ştia cum să conducă o asemenea afacere. Treaba lui era să cutreiere mările. Rex nu putea să suporte să piardă ceea ce totdeauna crezuse că era al lui. Aşa că a preferat să se lase şantajat.

Am ajuns acum la partea cea mai delicată. Am amânat să-ţi spun pentru că mă temeam să nu-ţi schimbi sentimentele faţă de mine. De ce ar trebui să-mi pese? Dar îmi pasă, Anna. Ciudat, dar îmi pasă foarte mult. Ştii, ţin cu adevărat la tine. N-am minţit când am spus că mi-ai fost ca o soră.

Într-un fel, acest secret m-a apropiat atât de mult de Rex. Dacă mă măritam cu el, grija lui devenea şi grija mea şi ar fi fost la fel de important pentru mine ca şi pentru el ca acest secret să nu fi fost cunoscut niciodată. Tocmai asta trebuia, să nu fie cunoscut niciodată. Dar cum puteam fi siguri că aşa va fi! îl ştiau deja trei oameni: doica, Claire şi Gareth Glenning. Ştii, chiar dacă vreunul dintre ei ar fi murit, cum puteam fi siguri că nu l-au spus şi altora?

N-am fi avut niciodată linişte. Am fi trăit într-o stare de nesiguranţă. Gândeşte-te, ar fi putut apare oricând cineva care să *spună că ne cunoaşte secretul, i-am spus asta deseori lui Rex. A înţeles. O să înţelegi că era singurul mod în care puteam fi în siguranţă. În testament, pe care l-am văzut la Sommerset House, scria*, ca *în eventualitatea morţii moştenitorului şi* a *urmaşilor direcţi ai acestuia, averea ar reveni celuilalt fiu al lui Sir Edward, considerat a fi Redvers, în fapt, Rex. Deci, acum, Rex nu era de fapt moştenitorul, dar ar fi fost cu adevărat dacă Redvers şi fiul lui ar fi dispărut.*

Vezi, Anna, tot ce facem se *răsfrânge asupra noastră.*

Acţionăm după o matură chibzuinţă, acţionăm, şi dacă acţiunea are succes o repetăm fără scrupule, iar cu timpul devine ceva obişnuit. Când a *murit Lady Henrock, mi-a lăsat 200 de lire. Avea dureri mari. Nu se mai putea vindeca. Părea o binefacere s-o ajut să treacă în nefiinţă. Aşa mi-am spus. Nici mătuşa ta, Charlotte, nu se mai putea face bine. Ar fi devenit din ce în ce mai greu de suportat. Viaţa ta ar fi devenit un calvar şi ştiam că îmi lăsase nişte bani. Ea mi-a spus. Am avut talentul de a-i face pe oameni să mi se confeseze. Nu mi-am dat seama că o să fie atâta tevatură. Dar te-am salvat, nu-i aşa? Crede-mă, n-aş fi îngăduit niciodată să fii considerată vinovată de această crimă.*

Apoi, desigur, călătoria. Discutasem cu Rex problemele noastre. Le întorsesem pe toate părţile. L-am făcut să înţeleagă că nu ne puteam bucura de moştenire decât într-un singur fel, care ne-ar fi pus la adăpost pentru totdeauna. Numai dacă îl înlăturam pe Redvers. Mai era şi Edward. Rex e slab şi mă bucur că e aşa. Pe Edward l-am îndrăgit. Rex a încropit toate astea pe vas. Totdeauna am spus că un vas e locul ideai în care poţi scăpa de un copil nedorit, i-am pus somnifer în lapte. Rex l-a scos din cabină. Şi el purta burnuz, aşa că nu putea fi recunoscut. Johnny a stricat totul. Deşi nu cred că Rex ar fi făcut-o, chiar dacă nu apărea Johnny. Apariţia lui a fost un pretext şi ştiu că a fost încântat că Edward n-a păţit nimic. E mult mai greu să ucizi un copil decât bătrâne arţăgoase. Aşa că Edward a scăpat cu viaţă. Ştiam însă că nu-l puteam trece veşnic cu vederea. Nu era încă aşa de important. Chiar dacă s-ar fi descoperit secretul, ar fi trebuit să mai treacă mulţi ani până când să preia conducerea afacerii. În tot acest timp, Rex ar fi condus-o. Aveam destul timp să aranjăm ceva. Principala noastră grijă era Redvers. Redvers trebuia să. Moară. Cum? Cum se poate îmbolnăvi brusc un bărbat atât de puternic? Era imposibil. Nu putea să moară subit de o boală. Dar mi-am adaptat totdeauna planurile la împrejurări. Un bărbat cu o nevastă geloasă şi isterică. O altă femeie pe care o iubeşte şi care îl iubeşte. Iar nevasta

e nebună de gelozie. Îmi pare rău, Anna, dar nu era bun pentru tine. L-ai fi uitat repede. Urma să te am la castel, sora mea, draga mea soră. Ţi-aş fi găsit un soţ. Ai fi avut o viaţă fericită. Asta intenţionam. Dar Redvers trebuia să moară. Şi am hotărât că trebuie să existe o criminală.

N-o să mai trăiască mult. Ar putea muri săptămâna viitoare... sau poate în doi ani, judecând după starea plămânilor ei. Nu cred că mai apucă cinci ani. Crizele de astm sunt mai dure ca oricând. El. E agravează starea plămânilor. Ştiam că această călătorie n-o să-i facă niciun bine. Dar de ce să nu îi dau acest rol? Pentru ea ar fi fost compătimire, mai ales pe Coralle... nevasta bolnavă şi geloasă. N-ar fi fost aspri cu ea. Şi tu, Anna, ai fi fost implicată din nou în scandal, şi oricum, aş fi fost aici să te protejez. Aş fi avut puterea şi poziţia socială după care am tânjit atât, şi aş fi avut grijă de tine. Şi deşi ai fi fost arătată cu degetul ca" cealaltă femeie", aşa cum ai fost" nepoata cu un motiv" ... vezi astea trec. E o neplăcere în care a trebuit să te implic, tot atât de necesar atunci ca şi acum.

Dar ţin la tine Anna. E un lucru pe care nu l-aş fi crezut niciodată posibil. Sau poate mai sunt multe unghere secrete ale minţii mele pe care nici eu nu le înţeleg.

Am hotărât ca atunci când Redvers se va întoarce, va muri. Şi în noaptea asta am vrut s-o fac. O pregătisem pe Monique. I-am stârnit într-un mod foarte subtil gelozia. Văzusem cât de folositoare putea fi Suka. Urma să fie uşor. Soţia geloasă îl va ucide pe soţul nestatornic, crimă, ce trebuia să aibă loc fie noaptea asta, fie în cea următoare, când căpitanul ar fi fost acasă. Aşteptam momentul potrivit. Ştiam că va veni pentru că îi plăcea să-i facă ea cafeaua. Era mândră de asta, fiind singurul ei talent gospodăresc. Îi spusesem că o face mai bine decât oricine altcineva din casă. Trebuia numai să *aştept acest moment. Azi-noapte el a vorbit cu tine în grădină. Suka ştia şi i-a spus lui Monique, care-i făcuse o cafea căpitanului, în camera ei unde are o spirtieră. A făcut-o şi i-am pus ceva în cafea, Anna. Nu-ţi voi spune ce. E ceva care acţionează*

destul de repede. Ceva fără gust. El era surescitat. Se gândea la tine şi la faptul că recuperase, diamantele. Nu credeam că va simţi gustul acela uşor înţepător. După ce Monique a făcut cafeaua, i-am spus că-i venea mai bine neglije-ul albastru decât cel roşu. Ea a făcut ceea ce eram sigură că va face. S-a dus alături să se schimbe. Atunci am făcut ce trebuia. Am pus otrava în cafea, am mestecat bine şi când Monique s-a întors în neglije-ul albastru, totul era aranjat. Am ieşit afară să aştept. Eram atât de încordată. Mă plimbam în camera mea, în sus şi-n jos, aşteptând. Niciodată nu mai făcusem ceva cu asemenea consecinţe. Nu era totuna cu a ajuta bătrâne bolnave să treacă pe altă lume. Nu eram sigură de efectul unei cantităţi atât de mari de otravă. Trebuia să fiu gata, pregătită să spun ce trebuie, să fac ce trebuie, la timpul potrivit. Tremuram şi eram neliniştită.

Mi-am spus că o cafea mi-ar linişti nervii. M-am dus să-mi fac una şi pe coridor am văzut-o pe Pero. N-am vrut să risc să vorbesc cu cineva în starea în care mă aflam. N-am vrut să mă duc în bucătărie. Îmi era teamă s-o văd pe Suka. Are un fel straniu de a-ţi ghici gândurile. Nu. Nu puteam să dau ochii cu bătrână aceea, lucru inevitabil dacă m-aş fi dus în bucătărie, mai ales atunci când făcusem din scumpa ei don'şoară o criminală. Aşa că i-am spus lui Pero:

— Eşti bună să-mi faci o cafea şi să mi-o trimiţi sus în cameră? Sunt foarte obosită. A fost o zi grea.

Era totdeauna dornică să facă pe placul celorlalţi. Mi-a zis Cei *o să-mi facă. Şi zece minute mai târziu s-a întors.*

Am terminat cafeaua. Nu era prea fierbinte, dar nu mi-a păsat niciodată cât de fierbinte e cafeaua. Am sorbit o ceaşcă şi mi-am turnat alta… şi atunci… am simţit gustul acela neobişnuit.

M-am uitat la ceaşca proaspătă pe care o turnasem. Am mirosit-o. N-avea niciun miros, dar o bănuială oribilă mi-a trecut prin minte. Mi-am zis că era doar în

închipuirea mea. Nu putea fi aşa. Dar trebuia să mă liniştesc. Am găsit-o pe Pero în bucătărie, i-am spus:

— Mi-ai făcut o cafea, Pero.

— Da, infirmieră.

Mă privea speriată. Dar ea totdeauna pare speriată.

— Tu ai făcut-o?

— Păi... da...

M-am simţit ceva mai bine. Mi-am dat seama că pielea îmi era rece deşi corpul îmi era în flăcări. Mi-am amintit că trebuie să fiu prudentă. Oricum oamenii vor vorbi mult despre cafeaua asta.

— N-a fost bună, don'şoară?

Nu i-am răspuns.

— Don'şoara Monique a făcut-o.

— Poftim?

— Pentru căpitan, dar el n-a băut. A fost chemat pe vas. Aşa că am încălzit-o pentru dumneavoastră.

M-am auzit spunând:

— Înţeleg.

Acum înţelegi şi tu. Vezi, totdeauna trebuie să iei în consideraţie toate posibilităţile, dacă vrei să ai succesul asigurat. Uitasem economia care se practică în această casă. Trebuie să te gândeşti la toate, pentru că şi cel mai mic amănunt poate da totul peste cap.

Şi acum, despre scrisoarea ta, Anna. Eu am luat-o. Aveam de gând s-o pun undeva, încât să *fie găsită. Acum, n-o s-o mai vadă nimeni, niciodată. Ar fi prins bine, înţelegi? Ar fi fost găsită în camera ei şi ar fi fost considerată ca un motiv. Dar totul s-a schimbat. Adevărul a ieşit la iveală. Şi pentru Rex e mai bine aşa. Fără mine n-ar fi putut trece prin toate astea. Şi acum va rămâne singur.*

„Măreţiei mele, adio-i spun". Vezi, folosesc citate până în ultima clipă. La revedere, Anna. Spune-i la revedere lui Rex.

Am aruncat foile de hârtie şi scrisoarea lui Redvers. Am fugit în camera lui Chantel.

Zăcea întinsă pe pat.

— Chantel, am strigat. Dar zăcea nemişcată, fără simţire. Ştiam că am venit prea târziu, dar am îngenuncheat, i-am luat mâna rece şi am strigat printre lacrimi:

— Chantel, Chantel, întoarce-te la mine!

Astea s-au întâmplat acum mai bine de doi ani, dar amintirea nopţii aceleia cumplite nu mă va părăsi niciodată. Nu puteam să cred ce scrisese. Numai când am văzut-o acolo, moartă, mi-am dat seama că e adevărat. Redvers s-a îngrozit de toate. Cred că săptămâni întregi am umblat ca năucă. În minte îmi reveneau crâmpeie din viaţa mea petrecută cu Chantel. Nu puteam să-i uit frumuseţea şi veselia ironică. Pentru mine fusese sora pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Cred că şi eu fusesem la fel pentru ea. Ţinuse la mine. Avea blândeţe, avea bunătate. Şi totuşi, cum a putut pune la cale planuri atât de diabolice?

În ea, *femeia din umbră* era o ucigaşă care nu aş fi crezut că există dacă nu mi-ar fi arătat-o ea însăşi.

Evenimentele s-au succedat rapid. Cam la o săptămână înaintea morţii lui Chantel, doica aceea bătrână – mama vitregă a lui Gareth Glenning – murise, iar când şi-a simţit sfârşitul aproape, i-a mărturisit lui Lady Crediton tot ce ştia. Chantel avusese dreptate când spusese că ar fi fost imposibil să aperi un secret de şantajişti.

Lady Crediton a vrut ca Edward să se întoarcă imediat în Anglia şi ceva mai târziu l-am dus chiar eu, dar nu pe *Senina Doamnă.* Lady Crediton m-a primit cu respect. A spus că având în vedere toate cele întâmplate şi şocul pe care trebuie să-l fi suferit Edward – acum devenise foarte important pentru ea – spera că îmi voi mai îndeplini un timp funcţia pentru care fusesem angajată, deoarece altfel ar fi fost oarecum *incomod.* Am rămas deci la castel.

Monique rămăsese pe insulă. Madame de Laude, cu care eram în corespondenţă în legătură cu mobila, îmi

scria adesea. Spunea că noul doctor, un tânăr cu idei moderne, avea grijă de Monique şi era foarte optimist.

Nu-l mai văzusem pe Redvers. Ajunsese în Anglia înaintea mea şi a lui Edward şi plecase imediat în altă călătorie. Acum era moştenitorul vastului imperiu Crediton, dar şi-a manifestat aceeaşi generozitate faţă de Rex, ca şi faţă de Dick Callum. Rex şi-a păstrat funcţia pe care o avusese şi înainte. A rămas în Australia şi am auzit că s-a căsătorit cu Helena Derringham.

Madame de Laude era încântată că fusesem în stare să-i aranjez să-şi vândă mobila şi mă ţinea la curent cu ce se întâmpla pe insulă. *Oamenii Flăcărilor* îşi primiseră recompensa diamantelor şi, ceea ce era mai important, se convinseseră că o zeiţă străină provocase accidentul băiatului. Când acesta va deveni bărbat, nu-i va fi ruşine cu cicatricele lui pentru că au fost dobândite într-o bătălie împotriva unui duşman, bătălie din care a ieşit învingător. Credeau că *Zeiţa Focului* îşi trimisese slujitoarea sub forma unei infirmiere, care acum zăcea înmormântată în cimitirul creştin. *Oamenii Flăcărilor* aşterneau flori roşii pe mormântul lui Chantel în timpul *Marii Sărbători* şi juraseră să facă aşa în veci.

Mă gândeam adesea la Chantel. Viaţa părea pustie fără ea. O dată am luat-o spre nord şi am găsit casa parohială unde se născuse. Am intrat în cimitir şi am găsit mormântul de care îmi vorbise. Într-o parte piatra se tocise şi era greu să citeşti inscripţia de pe ea*: „Chantel Spring 1669”.* Mi-am imaginat-o pe mama lui Chantel venind aici, citind numele de pe piatră şi hotărându-se că dacă pruncul pe care-l purta în pântec va fi fată, îi va da acest nume. Am făcut cercetări în vecini şi am vizitat-o pe Selina, sora lui Chantel. Nu ştia tot adevărul. Nu era nevoie să i-l spun. Credea că Chantel luase o doză prea mare de somnifere. Vorbea despre ea cu mândrie. Adevărul, dar nu tot, cum ar fi spus Chantel.

— A fost frumoasă de când s-a născut. Era atât de diferită de restul familiei! Ştia ce vrea şi vroia cu pasiune. Totdeauna spunea că o să aibă tot ce doreşte. Sigur, era

mult mai mică decât noi toţi.

— Mama a murit după ce a născut-o şi cred că aveam tendinţa să o răsfăţăm, dar era mereu veselă şi plină de afecţiune. Am fost surprinşi când s-a făcut infirmieră. Ne-a spus că pentru ea e doar un fel de trambulină. Când s-a căsătorit cu milionarul acela mi-am dat seama ce vroia să spună. Dar nu a durat mult, nu-i aşa? Biata Chantel, să ai atât de mult şi să pierzi totul.

Am plecat tristă şi am continuat s-o jelesc pe ea şi pe… Redvers.

Nu trebuia să mai rămân la castel. M-am hotărât să plec până se întoarce Redvers. Trebuia să-mi aranjez o viaţă nouă în altă parte.

Făcând aranjamente pentru Madame de Laude, am intrat în legătură cu câţiva negustori de antichităţi pe care îi cunoscusem şi înainte. Unul dintre ei mi-a spus că-mi iroseam vremea la castel. Eram o expertă. Dacă nu aveam nimic împotrivă, îmi oferea un post la compania lui. I-am spus că o să mă mai gândesc.

M-am dus pe faleză şi am privit peste râu la docurile unde ancorau vapoarele. Corăbiile cu pânze, clipperele rapide fuseseră înlocuite cu vapoare moderne şi m-am gândit la zilele când veneam aici cu Ellen şi ascultam poveşti despre măreţia companiei *Lady Line.*

Bucla se închisese. Trebuia să iau o hotărâre. În curând Edward urma să plece la şcoală. Nu voi mai avea ce face la castel. Să rămân ar fi însemnat să mă cramponez de viaţa cea veche care se terminase de fapt.

Ce ciudată e viaţa. Brusc, când te hotărăşti să întreprinzi ceva, soarta îţi scoate în cale ca din întâmplare o ocazie. Într-o dimineaţă, am primit o scrisoare de la chiriaşii mei de la *Queen's House.* Mă rugau să le fac o vizită.

Era aproape vară şi, când am păşit prin poarta de fier în grădină şi am văzut frumuseţea aproape ireală a magnoliilor, am simţit că m-am întors acasă şi că, di ic: fi nu puteam obţine fericirea după care tânjeam, cel puţin

îmi puteam găsi liniştea în această casă Am bătut la uşă. O fată m-a condus în hol. Era mobilat așa cum l-aş fi mobilat şi eu, cu masa aceea lungă în stil *Tudor* şi multe vase de alamă. În capul scărilor, acolo unde stătusem odată cu Redvers să-i ţinem piept mătuşii Charlotte, era acum o pendulă mare stil *Newport.* Părea că îmi spune: „Tic-tac, vino acasă”.

Chiriaşii mei s-au scuzat. Aveau o fată în America şi tocmai născuse doi gemeni. Vroia ca părinţii să vină să stea cu ea. Acum se hotărâseră şi vroiau să plece. Făcuseră reparaţiile şi la nevoie vor vinde mobila la un preţ convenabil.

Am ştiut pe dată ce voi face. Mă voi întoarce aici. Voi cumpăra şi voi vinde antichităţi. Din vânzarea bunurilor doamnei de Laude primisem comisionul obişnuit. Pusesem ceva deoparte şi din salariu. Era suficient? Nu trebuia să plătesc imediat, mi-au spus chiriaşii şi mi-am dat seama că doreau foarte mult să plece cât mai repede.

Puteam s-o fac? Era o provocare. Mă plimbam prin *Queen’s House,* am urcat scările, am intrat în salon. Ce frumos arăta acum! Nu trebuie să mai fie niciodată înţesat cu mobilă. Voi începe încet. Voi pune mobilierul acolo unde trebuie. Puteam s-o fac. Ştiam că pot.

M-am dus în *Camera Reginei.* Acolo era faimosul pat. M-am întors şi m-am privit în oglindă. Mi-am amintit cum obişnuiam să mă uit şi să mă văd în aceeaşi oglindă cu mulţi ani în urmă”. Bătrâna domnişoară Brett. E puţin ciudată. Era o poveste cu ea. Nu omorâse pe cineva?”

Acum n-o mai vedeam pe acea bătrână domnişoară Brett. Totul se schimbase. Nu mai era niciun mister. Știam cum murise mătuşa Charlotte.

Ellen s-a întors la mine. Domnului Orfey nu-i mergea atât de bine încât să-şi permită să-şi țină nevasta acasă, îmi aducea veşti de la castel.

— Pe cuvântul meu, Edith mi-a spus că a făcut-o praf. Deci căpitanul Stretton e acum stăpânul. Căpitanul

Crediton, aş spune. Domnul Rex a venit acasă şi

doamna Rex… seamănă puţin cu Lady Crediton. O să-l ţină din scurt, dar Edith spune că are un suflet bun.

Am încercat să mă las absorbită de negustorie şi să nu mai am timp de gândire. Un lucru imposibil, nu? începusem o viaţă nouă, dar n-o puteam uita pe cea veche.

Într-o zi, Ellen mi-a adus vestea:

— Doamna Stretton, vreau să spun doamna Crediton, a murit acolo pe insulă. De câteva luni se aşteptau la asta. Este ceea ce am putea numi o eliberare fericită.

Venise toamna. În port ancorau vapoare mari. Nu oboseam niciodată să mă urc pe peluză şi să le privesc – vapoarele companiei ce purtau nume de doamne şi printre care se strecurase un singur vas cu nume de femeie*: „Femeia din umbră”.*

Mai păstram copia galionului. O priveam în fiecare zi şi mă întrebam: oare el se mai gândeşte la mine?

Într-o seară, când aburul învăluise râul şi picături de rouă, ca nişte diamante micuţe, străluceau pe pânzele de păianjen ce acopereau arbuştii din grădină, am auzit poarta deschizându-se şi paşi pe dalele potecii.

M-am dus la uşă şi am aşteptat. El venea spre mine.

Mi-am spus: „S-a schimbat. A îmbătrânit puţin. Amândoi am îmbătrânit”.

Dar când a ajuns lângă mine şi mi-a cuprins mâinile într; ale lui, am văzut că rămăsese acelaşi. Vocea avea acelaşi timbru, iar în ochii uşor strânşi la colţuri, acelaşi zâmbet. Şi totuşi, era o schimbare. Acum era liber.

Şi acolo, în grădina de la *Queen’s House*, în seara aceea de toamnă, am ştiut, amândoi, că viitorul ne aştepta.

bestseller

VICTORIA HOLT

este o maestră de necontestat a romanului de dragoste şi mister. Cărţile sale au devenit bestseller-uri, fiind tipărite în peste 75 milioane de exemplare. Victoria Holt captivează cititorii din întreaga lume cu romane ce abundă în intrigi, romantism şi situaţii imprevizibile. Romane ce se citesc pe nerăsuflate...

FEMEIA DIN UMBRĂ

Cînd Anna Brett porneşte în călătorie spre una din insulele din Pacific, este deja îndrăgostită fără speranţă de căpitanul Redvers Stretton. Prinşi într-o urzeală de intrigi, Anna şi Redvers încearcă să lupte împotriva dragostei mistuitoare ce ameninţă să-i copleşească.

Pe insula Coralle, cu credinţele ei primitive în vrăjitorie şi în forţele întunericului, adevărul despre căpitan iese la iveală... Şi enigma obsedantă a ***Femeii din umbră*** este, în sfîrşit, dezvăluită.

"O lectură obligatorie... Victoria Holt este expertă în a crea personaje pline de personalitate şi o atmosferă încărcată de suspense."

WOMAN'S JOURNAL

ISBN 973-96381-1-2

Lei 2900